

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

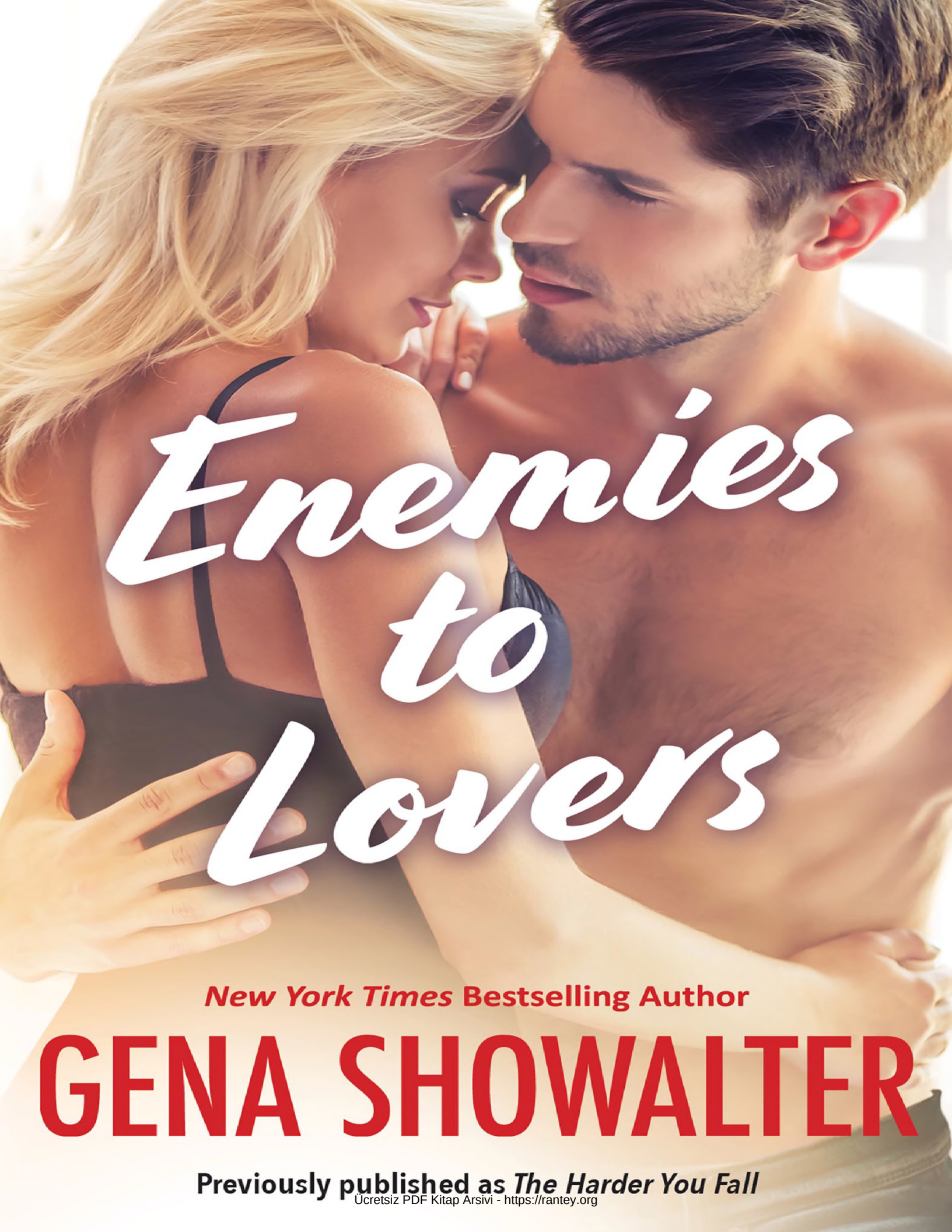
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic close-up of a blonde woman and a man about to kiss. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a black strapless top. The man has short brown hair and a light beard, and is shirtless. They are both looking at each other with soft expressions, and their faces are just inches apart. The background is bright and out of focus.

Enemies to Lovers

New York Times Bestselling Author

GENA SHOWALTER

Previously published as *The Harder You Fall*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Adam her konuda kontrol istiyor. New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter'dan bu cızırtılı klasikte, kadın bir yıkım topu gibi geliyor. Daha önce The Harder You Fall adıyla yayımlanmıştır.

Düşmanların en iyi aşıklar olduğunu kim bilebilirdi?

Trajik bir geçmişin üstesinden gelmek için, mesafeli Lincoln West düzenli bir hayat talep eder.

Ancak demir kontrolünün bile sınırları var. Her yılın iki ayı boyunca her türlü tensel zevke düşkündür. Bir sevgili seçmeye hazırdır - bir zamanlar arkadaşıyla çıkan kötü kız dışında herkes.

Reformcu partici Jessie Kay Dillon, doğru ve dar yolda yürümeye kararlıdır. Erkek yok! Sıfır gibi. Ya da belki sadece bunun tadına bakmak? Onun aşkı-West'le olan nefret cızırtısı inkar edilemeyecek kadar karşı konulmazdır. Ama Jessie Kay iki aylık bir oyalanma olmayı reddediyor. O daha fazlasını hak ediyor ve bunun için savaşıacak.

Ne de olsa kurallar çiğnenmek için vardır, özellikle de West'in kuralları.

Okurların en sevdiği Orijinal Kalp Kıranlar serisinin tamamını

okuyun: Kitap 1: Gizli Kaçamak

Kitap 2: Önce Dostlar

Kitap 3: Düşmandan

Sevgiliye Kitap 4: İkinci

Şans Kitap 5:

Bırakamıyorum Kitap 6:

Doyamıyorum

Düşmanlardan Aşıklara

Gena Showalter

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm On Dört](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Sevgili kardeşim,

~~Sevgili Brook Lynn,~~ Yo!

bak. Arka bahçede yağan karı izlemek için eski yatak odanı tamamen işgal ettim. (Birkaç dakika -ya da bir saat!- sızlanmayı ekleyin çünkü sizin pencere oyuğunuz benimkinden daha iyi) AMA. Böylesine iğrenç bir adaletsizliğe rağmen o kadar geniş gülümsüyorum ki çenem ağrıyor. İlk kardan adam yaptığımız zamanı hatırlıyorum. *Hâlâ* kirpi balığına benzediğini düşünüyorum. Her neyse. Sen güneş çıktığında "Ölüyor" diye ağlamıştın, ben de kardan adamın kanını (suyunu) bir kavanozda toplayıp uygun bir banyo cenazesi düzenlemiştim. Çok havalı çocuklardık, değil mi? Şimdi ise (teknik olarak) yetişkiniz. Yuh! Sen benim en iyi arkadaşımsın - yaşasın! Tebrikler! - ama aynı zamanda Jase'in nişanlısısın. Onun ailesinin bir parçasısın, arkadaşları tarafından seviliyorsun ve bu da seni paylaşmak zorunda olduğum anlamına geliyor. Seni kaybetmekten korkuyorum, çok korkuyorum.

Ama sonra, seni kaybetmeyi hak ettim. Yıllarca bana bir annenin çocuğuna baktığı gibi baktın. Benim için fedakârlık yaptın. Sevilmediğim zamanlarda beni sevdin ve seni küçümsediğim zamanlarda bana yardım ettin. Binlerce kez teşekkür etsem yetmez. Milyonlarca kez özür dilerim demek bir başlangıç olabilir. Sen, kardeşim, bir hazinesin. Bir hediyesin. Ve ben bunu kanıtlayacağım. Ama sana bu mektubu vererek değil.

Hayır, bu mektup yazmayı bitirir bitirmez kendini imha edecek çünkü benim için ifade ettiğin her şeyi sana söylemek istemiyorum, sana göstermek istiyorum. Ve göstereceğim.

Sonsuza dek

seninim, Jessie

Kay

SOĞUK bir Aralık sabahı, Strawberry Valley, Oklahoma'nın o güne kadar yaşadığı en büyük kar fırtınası ilk kurbanını aldı. Jessica Kay Dillon'ın gururu. Eski güzellik kraliçesi bir iniltiyle buz tutmuş kaldırımdaki poposunu kaldırdı, elindeki sepeti dengeledi ve sert rüzgâr onu ısıtırken yakındaki dükkânların vitrinlerini taradı. Meraklı gözler onu izlemiyordu. Tanrı'ya şükür!

Destansı düşüşünüze kimse tanık olmadıysa, bu gerçekten olmuş mudur?

Jessie Kay ilerledi -dikkatli, *kararlı*- ama köşeyi dönerken ayakları kaydı ve kolları boşuna çırpındı. Yere yuvarlandı ve sert bir şaplakla yere düştü. Lanet olsun! Yumruğunu buzla kaplı betona vurdu. Burada ölecekti ve bu tamamen onun suçuuydu. Lincoln West. WOH Endüstri'nin üç sahibinden biri.

Aptal West ve onun aptal sandviç siparişi!

Ondan nefret ettiğini söyleyemezdi ama belki de telefonunu şarj etmek için yaşam desteğinin fişini kesinlikle çekerti. Sadece altı ay içinde, onun varlığının felaketi haline gelmişti.

Kız kardeşini dinlemeli ve bugünkü teslimatları iptal etmeliydi. Brook Lynn, You've Got It Coming-Busy life? *Sizi besleyelim!* Güvenliğin ticaretten önce geldiğine inanıyordu. Ama hayır, hayır, Jessie Kay bu işi yapabileceğinde ısrar etmişti, paraşütsüz bir uçaktan atlamak daha akıllıca olsa bile. Ve evet, tamam, dışarı çıkmanın bir avantajı vardı: hayranlık uyandıran kış harikalar diyarı. Bir de

Dükkânların karmakarışık tasarımı - plantasyon tarzı binalar, metal depolar ve beyaz badanalı bungalovlar - sanki elmas tozuyla boyanmış gibi görünüyordu. Ama dürüst olmak gerekirse? Hayranlık uyandırıcı, kıcımın kovalarını emdi Şimdi.

Dişlerini gıcırdatarak ayağa kalktı ve iyi bir donmuş asker gibi yoluna devam etti. Bu noktada pes edip arabasına dönmesi, YGIC'in parlak şöhretine leke sürmek olurdu. *Harika bir başlangıç, içler acısı bir son.* Hayır, teşekkürler. Ne yapmaz ki? Jessie Kay'in damarlarındaki buzu eritmek. Isıtıcı yıllardır bozuktur, cam kazıyıcı hayatta kalmak için gerekli bir araçtı.

Eve gitmek de bir işe yarayacak gibi değildi. Oradaki ısıtıcı temel olarak duman ve dualarla çalışıyordu.

Mükemmel bir dünyada olsaydı, bugün ikisini de düzeltirdi. Ama bu boktan bir dünyaydı ve

Her zamanki TLC'den daha fazlasına ihtiyacı vardı - gözyaşları, ağıtlar ve küfürler. Soğuk, nakit paraya ihtiyacı vardı. Fırtınaya göğüs germeyi seçmesinin bir başka nedeni de buydu.

Brook Lynn, sevgilisi, ona yardım etmesi için haftada yüz dolar ödüyordu. siparişleri hazırlamak ve teslimatları yapmak. Aldığı için kendini suçlu hissettiği para. *Ona borçluyum, tam tersi değil.* Ama aldı. Almak zorundaydı. Fahişe Pride, *hiçbir şey* için ödeme yapmayı teklif etmedi bile.

Fonlar, annem öldükten kısa bir süre sonra aldığı ipoteği ve kamu hizmetlerini karşılamaya yetiyordu. Bahşışler günde üç kare gibi temel ihtiyaçları karşılıyordu. Ve bu konuda açık konuşmak gerekirse, insanların

Bugünkü sıkıntılar için her zamanki bir iki dolardan daha fazla. Ama yapmışlar mıydı? Hayır! Her zamanki gibi, artı daha adi adamlardan birkaç teklif almıştı.

Biraz ara vermek ister misin, Jessie Kay? Karım kız kardeşinde kaldı ve kanepem çok rahat.

İçeri gel ve bir bira iç, Jessie Kay. Seni biraz vücut ısıısıyla ısıtırım.

Bir kere kötü kız oldun mu, her zaman kötü kızsındır.

Eğer anne ve babası hâlâ yaşıyor olsalardı -Tanrı onların değerli ruhlarını kutsasın- onun cadı repliği yüzünden hayal kırıklığına uğrayıp gözyaşı dökerlerdi. Çok severlerdi.

ve her ikisi de ölmeden önce ondan nefret etmek için haklı sebepleri olmasına rağmen onun için sadece en iyisini istemişlerdi.

Bazen bu nedenleri pek de sağlıklı olmayan yollarla unutmaya çalıştığını itiraf eden ilk kişi o olacaktır.

Eskiden pek de sağlıklı olmayan yollarla unutmaya çalışırdım.

Birkaç ay önce, Brook Lynn -dünyanın en iyi *her şeyi*- neredeyse ölüyordu ve Jessie Kay -dünyanın en kötüsü- yardım etmek için bir rock yıldızı gibi parti yapmakla meşguldü. Uyandırma çağrısından bahsediyorum! O günden sonra doğru yolda yürümeye yemin etmişti. Eğer kız kardeşinin ona tekrar ihtiyacı olursa, orada olacaktı. Eğer, ve, ya da aması yoktu. Amin.

Annem bir keresinde, *her fırtına tek bir yağmur damlasıyla başlar*, demişti. *Küçük başlangıçları küçümseme.*

kız meselesi, hiçbir yerde *hiç* kimsenin böyle küçük bir başlangıcı olmamıştı.

Yavaşça bir sonraki köşeyi döndü, ayakta kalabildiğinde rahatladı ve sonunda WOH ofislerine ulaştı. rağmen, gelecek savaşa hazırlanmak için ön pencerede durakladı. Ve bir savaş olacaktı. Her zaman olurdu.

Antrede, ilkokul öğretmenliğinden resepsiyonistliğe geçen Cora Higel masasını askeri bir hassasiyetle yönetiyordu. West'ten hiç iz yoktu.

Muhteşem, başarılı, kendi iyiliği için fazla zeki West.

Büyüleyici bir zekaya ve nazik bir gülümsemeye sahipti. Jessie Kay hariç herkes için.

Temmuz ayında, en iyi iki arkadaşı ve iş ortaklarıyla birlikte büyük ve kötü şehirden ayrılıp onun memleketine taşınmışlardı. İlk görüşte manyetik Batı'ya ağzının suyu akmıştı ama adam ona ilgi göstermeyince tatlı dilli Beck Ockley.

O zaman bilmediği şey neydi? Beck vur kaç olaylarının kralıydı. Harlow Glass'la tanışana kadar öyleydi. Artık bağılılığın kralıydı. Her neyse. Majestelerinin Jessie Kay ile "ilişkisi" tek bir geceden sonra sona ermişti.

Eğlenceliydi, tatlım. Sonra görüşürüz.

Reddedilme acıtmıştı ve eski moda bir acıma partisi vermiş, zil zurna sarhoş olmuş ve üçlünün atanmış hulk'u Jase ile yatmıştı. Ama "ilişkileri" bir yere gitmemişti. Aslında Jase ondan kurtulmak için sabaha kadar bile beklememişti. İş bittikten bir saat sonra gemiden atlamıştı.

Daha sonra Brook Lynn ile nişanlandı.

Görünüşe göre, bir erkeğin ruh eşini bulması için yapması gereken tek şey Jessie Kay'i becermekmiş.

West onun özensiz üçte birini düşünmek zorundaydı. Bir erkek yiyici. İyi vakit geçiren bir kız.

Zehirli ağacın meyvesi.

Siktirsin gitsin! Her zaman en akıllıca seçimleri mi yapmıştı? Hayır. Mutluluğu kendi içinde bulmak yerine erkeklerle kovalamıştı ve kendisiyle nasıl mutlu olabilirdi ki? Ayrıca rekorlar kitabına girecek kadar berbat hatalar da yapmıştı. Ölmüş anne babasına sorun! Ama West'in onu yargılamaya ne hakkı vardı?

Olayı içeriden öğrenen Brook Lynn'e göre West de kendi kendini tedavi etmek için içki içiyor ve kafayı buluyordu. Peki ya kadınlar konusundaki sicili? İçler acısı. Yılda sadece bir kızla iki ay çıkıyormuş, ne eksik ne fazla, sonra saat sıfırlandığında uydurma bir nedenle onu terk ediyormuş... ve lanet olsun, hava daha fazla oyalanamayacak kadar soğukmuş.

Jessie Kay binaya girdiğinde bir zil çaldı ve çok ihtiyaç duyduğu sıcaklık onu sardı.

Cora istiflediği kâğıtlardan başını kaldırdı, siyah saçları omuzlarında sallanıyordu. "Bayan Dillon."

"Bayan Hıgal." Sıkıcı ve muhteşem olanın eklektik bir karışımını incelerken kar kümelerini yerinden oynatmak için botlarını yere vurdu. Standart bej duvarlar, video oyununun şaşırtıcı derecede ayrıntılı resimleriyle süslenmişti West'in tasarladığı karakterler. Yerel bir mağazadan alabileceği masalar. Beş dolardan daha ucuza satılan garaj satışları parlak bilgisayar parçaları ve robotik uzuvlara benzeyen şeylerle doluydu.

Ne kadar havalıydı? çocuk, muhtemelen en olgun kısmı, aniden oyun oynamayı arzuladı.

Cora, "Bay West-" dedi.

"Geç kalmana şaşırmadım." Sert erkek sesi, West'in omzunu ofisinin girişine yasladığı odanın arka tarafından geliyordu. "Söyleyin bana, Bayan Dillon. İnsanları endişelendirmek sizin için bir spor mu?"

Gözleri kilitlendi ve nefret dolu karıncalanmalar kadının üzerine yayıldı. Bir an için, tek bir kalp atışı, nefes alamayacağı kadar inatçı bir gerilim Aralarında. O, yörüngesinde döndüğü güneş, kaçamadığı girdaptı. Sonra döndü, sırtını gösterdi ve kadın bir ağız dolusu hava emebildi ama adamın görüntüsü zihninde yanmaya devam etti.

Boyu 1.80'in üzerindeydi ve spor salonunda kaliteli zaman geçirmiş bir adamın zayıf, seksi kas kütlesine sahipti. Giydiği ince çizgili takım elbise bu gerçeği mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Koyu renk saçları ve daha da koyu renk gözleri vardı.

derin, gizemli ve o kadar yüce bir duygusallık ki bazen ABB'lerden uzak durma konusundaki yeni kararlılığını unutuyordu. Sevimli kötü çocuklar.

Ailesinin sahip olduğu şeyi istiyordu. Brook Lynn ve Jase'in, Harlow ve Beck'in sahip olduklarını. *Daha fazlasını* istiyordu. Ve hayatında ilk kez, bunun için beklemeye hazırды. Artık kırıntılarla yetinmek yoktu.

Bazen insanlar aşık olmanın yeterli olmadığını unutuyor. Anneciğim, Her zaman çok akıllıca. Sen de aşık olmalısın. Baban... Ay'a asıldığını düşünüyor.

Jessie Kay'in bu konuda hiç şüphesi yoktu. Kız kardeşinin Jase'in yanına taşınmak için toplanmasına yardım ettiğinde, dolapta gizli bir bölme bulmuşlardı. İçinde ikisi çıkarken babalarının annelerine yazdığı mektuplar saklıydı.

Gülümsemişimde, benim tatlı Anna Grace'im, gözlerinde geleceğimi görüyorum.

Daha önce hiç kimse Jessie Kay'in gülümsemesine böyle bir tepki vermemişti ve West'in de ilk olmasına imkân yoktu. Jessie'nin ona aşık olmasına rağmen onunla çıkamamasının nedenlerinden biri de . Şey, ona değil, görünüşüne. Evet, arada büyük bir fark vardı. West'in yüzüne ve vücuduna dil banyosu yaptırmayı çok isterken, onun beynine sadece parmak atmak istiyordu.

Cora, Jessie Kay'i düşüncelere dalmaktan alıkoyarak, "Orada öylece ağzınızın suyu akarak dikilmeyin Bayan Dillon, geri dönün," dedi.

"Teşekkürler." Hiçbir şey için. Hasır sepeti göğsüne yaklaştırdı ve ilerlemeye başladı.

West'in ofisinin eşiğinden geçtiği anda sıcaklık yirmi derece daha yükselmiş, hava baş döndürücü bir kokuyla doymuş gibiydi.

karamel kokusu. Karıncalanmaları geri döndü ve iki katına çıktı.

çıkarmıştı ve şimdi masasında oturuyor, beyaz düğmeli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor, ağız sulandıran sinirli ve koyu renk saçları olan güçlü ön kollarını ortaya çıkarıyordu.

"Benim için endişeleniyormuş gibi davranmayın *Bay West*."

Sandalyesine yaslandı ve ellerini ortasının üzerinde kavuşturdu, bir yılanın bir fareye bakması gerektiği gibi ona baktı - niyetli, saldırmaya hazır, aç.

Boğazında bir diken yumağı büyüdü ve yutkundu. Belki de onu cinsel bir şekilde yutmak istiyordu. Birkaç kez, onun kendisine bakışından hoşlandığı gibi, onun da kendisine bakışından hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmişti. Ya da belki de sadece rakibini alt etmekten hoşlanıyordu.

Evet. İşte .

"Beni beslemek için mi yoksa bana bakmak için mi buradasın?" Ses tonu onunla alay ediyordu.

Pislik. "Seni düzeltmek için buradayım. Geç söylediniz ama daha fazla yanılamazdınız. Kahvaltı siparişlerinin yedi ile dokuz arasında gelmesi gerekiyor."

"Saat on otuz altı."

Oops. Gerçekten öyle miydi? "Bitirmeme izin vermediniz. Kahvaltı siparişleri buz günleri *hariç* yedi ile dokuz arasında gelir. Bir saat kadar boşluk bırakabilirim."

"Tekrar ediyorum, saat 10:36."

"Öyle ya da böyle dedim." Yüz ifadesi yumuşamayınca ekledi: "Size daha erken ulaşmak için hızımı artırabilir miydim? Evet. Ancak düşüp boynumu kırmak *senin* hayalinin gerçekleşmesi, benim değil."

Hiç merhamet göstermedi. "Haber kanalları geçtiğimiz hafta boyunca bu kış fırtınasından başka bir şey konuşmadığı için, fırtınanın bize doğru geldiğini biliyordum ve devrim niteliğinde bir şey yaptım. Önceden plan yaptım."

Ona kırılğan bir gülümseme sundu. *Müşteri her zaman haklıdır*, derdi Brook Lynn sık sık. Jessie Kay de aynı fikirdeydi... tabii müşteri bir pislik değilse... o zaman da sadece bir pislikti. "Önceden planlamış olsaydım, siparişinizi iptal ederdim."

"Ama sen yapmadın. Yani. yemeğin bedava olduğu anlamına geldiğini varsayıyorum."

Nefes alıp verdi ve annesinin ona verdiği bir başka bilgece öğüdü hatırladı. *Bir kuşun başının üzerinden ne zaman uçacağını kontrol edemezsin ama saçına yuva yapmasına izin verip vermeyeceğini kontrol edebilirsin.*

Başka bir deyişle, bazı duyguların içinde yükselmesini engelleyemiyordu ama kendini onlara tepki vermekten *alı koyabiliyordu*.

Ve kendini durdurmak zorundaydı, zorundaydı, *zorundaydı*. Brook Lynn geçenlerde onu bir davet etti. Öfke nöbetinde bağırarak ya da bir şeyler fırlatan ilk kız, sözde sakın kız kardeşinin bir hafta boyunca gardırobunu seçmesine izin vermek zorunda kaldı.

Brook Lynn'i tanıyorsam, Jessie Kay rahibe kıyafeti giyiyordur. Ürperdim! Kız kardeşini iki pastiş ve bir kurdele kıvrımından oluşan bir bikini içinde görmeyi tercih ederdi.

Yıllar geçtikçe birbirlerine eziyet etmek çok eğlenceli bir oyun haline gelmişti.

"zamanki gibi yanıyorsun," dedi West'e tatlı bir gülümsemeyle. "Ayrıca, düşüncelerin çok sınırlı. Zaman doğrusal değil, daireseldir."

Bu onun dikkatini çekti. Doğruldu, dirseklerini masaya dayadı ve parmaklarını çenesinin hemen altında birleştirdi. "Açıkla."

Zevkle. "Zamanın ne başlangıcı ne de sonu vardır. Her zaman vardı, her zaman olacak ve asla durmayacak; bu da zamanın yeni başlangıçlar ve yeni sonlardan oluşan sürekli devam eden bir döngü olduğu anlamına geliyor."

Entrika yoğunlaştı ve hayranlıkla ...? "Geç kalma kavramını ima ediyorsun-"

"Saçmalık."

"-hatalı çünkü şu anda olan geçmişte olana dönüşecek ve geçmişte olan gelecekte olana dönüşecektir. Bu nedenle, saat ne kadar geç olursa olsun, her zaman tam vaktinde olursunuz."

"Benim tarifimi daha çok sevdim ama evet. Bu havada zamanında gelmem de ikramiye kazandığım anlamına geliyor. Bugün sandviçiniz normalden elli dolar daha fazla."

Uzun bir süre sessiz kalarak onu inceledi. "Bahaneler arasında seninki şimdiye kadar duyduklarımın en iyisi. Sana fazladan elli dolar vereceğim."

Süslenme dürtüsüyle savaştı. "Çift yüz yapalım mı?" "Neden? Sandviçin üzerine kokain mi serptin?"

"Hayır. Ama sonunda zihinsel ıstırabımı hesaba kattım."

Ağzının bir köşesi sanki -hayır, hiçbir şekilde- gülümseyecekmiş gibi seğirdi. Ama tabii ki kaşları daha da çatıldı ve dikkatini klavyesine verdi. "Yemeği bırak. Cora'dan parayı al ve git. Ben meşgulüm."

Sıcak ve soğuk. Tatlı ve ekşi.

Jessie Kay karanlık tarafı terk ettiği için çok şanslıydı, yoksa yarınki siparişinde *özel* soslar alacaktı.

"Umarım-" *boğulursunuz* "-eğlenirsiniz." Pastırmayı yerleştirdi ve Masasının kenarındaki lokumlu sandviçi

aslında ne kadar tehlikeli bir şekilde sallandığını yayınlıyordu. Evet, sandviç kağıtla korunuyordu ama zemin zemindi ve West gibi bir adam için titiz doğası, ikisi temas ettiği anda tamamen lekelenecekti.

Belki hâlâ arada bir karanlık tarafa parmak atıyordu.

Tam tersine, "Bilgisayarların dışında da bir hayat var. Biliyorum." Gitmesini istiyordu, bu yüzden biraz daha kalacaktı. "Bir göz atmalısın."

Ona doğru hiç bakmadı. "Bana bir bağlantı gönder, ben de ."

Har har.

Onun klavyede *tıkır tıkır* çalışmasını izlerken şöyle düşündü belki... vay canına, bunu itiraf etmek zor ama... onun arkadaşı olmak harika olurdu. Garip flört tuhaflığı dışında, belli ki hayatını toparlamayı başarmıştı. Onun sadece hayalini kurduğu bir başarıydı bu. Başarı sırlarını paylaşabilirdi.

"Bana karşı daha nazik olmalısın, biliyorsun. Ben Brook Lynn'in , sen de Jase'in sağdıcısın. Koridordaki yürüyüşünü kolaylaştırabilirim ya da ölmüş olmayı dilemeni sağlayabilirim."

"Şansımı deneyeceğim."

Sinir bozucu adam! Neden ondan bu kadar nefret ediyordu?

Kasabanın her yıl düzenlediği 4 Temmuz barbeküsünde ilk karşılaşmalarını çok net hatırlıyordu. Çilekli dondurma satan bir standın yanında duran üç yeni erkek etini fark etmişti. West onun ilgisini çeken ilk kişi olmuştu ve ona baktığında tüm vücudunda anında bir cızırtı hissetmişti. Sonra karanlık bakışlarını onun üzerinde gezdirdi ve dudakları iğrenerek büküldü. Tiksinti! Her sabah aynaya baktığında kendisine yansıdığını gördüğü için kolayca tanıdığı bir duygu.

Büyük olduğu için onunla bu konuda konuşmayı denedi. Sorun mu var? Bir çözüm bulalım. Ama Beck'e dönmüş ve sanki onun varlığı iyi zamanlarını mahvetmiş gibi, "*Burada olamam*," diye mırıldanmıştı.

Zaten kırılğan olan özgüveni dibe vurmuştu ve Beck'in teselli teklifini hevesle kabul etmişti. Onu dünyasının merkezi gibi hissettiren bir adam.

Ertesi sabah güneş doğana kadar.

Harika. Şimdi bu ofisten dün gibi çıkmak istiyordu. "Piyango yüz otuz sekiz milyona çıktı. Muhtemelen kendime

bilet." Rahat bir ses tonu denedi ama sesi çaresiz çıktı. "Görüşürüz West."

"Piyangolar matematiği berbat olan insanlar için bir vergidir. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Birinin kazanması lazım ve ben şans konusunda iyiyim."

Gözünün altında bir kas zıpladı, artan öfkenin bir kanıtı - neden öfke? "Şimdi hangi adamın peşindesin?"

Bu bir sürtük göndermesi miydi? "Sana hangi adamın peşinde olduğumu söyleyeceğim," diye tersledi.

-Brook Lynn ile girdiği bahsi hatırlamak için.

Doğru. *Acıyı sakla.*

"Ben ve Jerry, işte o. Umarım sandviçinizi beğenirsiniz," diye tekrarladı. "Ya da . Evet, muhtemelen hayır." Bir başka tatlı gülümsemeyle kalçasını masanın kenarına çarptı. Yüzeye dağılmış bilgisayar parçaları ve kâğıtlar takırdayıp yer değiştirdi ve kapıya doğru süzülürken belli belirsiz bir *gümbürtü* duydu.

Kara bir lanet duvarlarda yankılandı.

Arkasını dönmeden bir elini kaldırdı ve parmaklarını ona doğru salladı. "Yeni bir sandviç bekliyorum, Jessie Kay."

"Bakalım bu beklenti sana ne kazandıracak..."

Yemek servisi sektöründen gerçekten çıkması gerekiyordu. Ama önce hayatının geri kalanında ne yapmak istediğine karar vermesi gerekiyordu. Bir noktada Batı'yı yumruklamak dışında tabii.

Sadece küçük bir sorun. O kadar küçüktü ki muhtemelen bahsetmeye bile değmezdi. Liseden zar zor mezun olmuştu, ders çalışamayacak kadar eğlenmekle meşguldü ve diliyle kiraz sapı bağlamak dışında gerçek bir becerisi yoktu. *be!* Bir milyoner aday olarak, bu küçük yetenek onu çok uzağa götürmeyebilirdi.

Cora bir yirmilik ve bir ellilik uzatırken gıdakladı. On tanesi sandviç için, beş de teslimat içindi; ayrıca Cora'ya genellikle bahşiş olarak beş dolar verirdi.

"Konuşmamızı hoparlörden dinledin, değil mi?" Jessie Kay sert bir şekilde sordu.

"İyi bir asistan patronunun ihtiyaçlarını önceden tahmin etmelidir. arada, onu biraz rahat bırakmalısınız, Bayan Dillon. Son zamanlarda çok zor günler geçirdi."

"? Zor günler geçirdiğini mi söylediniz?" Lütfen! "Ben yeni buzul çağında nankör bir bazilyonere sandviç taşıyan bir yetimim. Bir molayı hak ediyorum."

Yaşlı kadın gözlerini devirdi. "İki arkadaşı da şu anda nişanlı."

"Ee? Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım nişanlandılar. Bu bir neden kutlama." Bunun dışında, bazen bir bebek gibi ağlamak istiyordu. Brook Lynn ve Harlow'u tüm kalbiyle seviyordu ama er ya da geç bir şeyler değişecekti. Kızlar tüm dikkatlerini yeni ailelerine yönelteceklerdi, haklı olarak, tek bekâr kız olan Jessie Kay ise arka plan gürültüsünden başka bir şey olmaz.

yanı şimdi yavaşça uzaklaşmak istiyordu, böylece daha az acıyacaktı ama geri kalanı birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarmaya kararlıydı. Sonunda aşkını kanıtlamak için. "Sadece-" *kendi işinize bakın* "-iyi günler dilerim, Bayan Hikal."

Kapıdan içeri süzüldü, soğuk hava binlerce şok indirdi. En sevdiği mevsim olan cehennemden daha sıcak mevsime yol açacak olan bir sonraki mevsimin (kasırga) gelişini nasıl da özlemle bekliyordu.

Belki kulüp arkadaşı Sunny Day'e mesaj atar ve biraz atmak için bir yere giderdi... ve ne halt ediyordu, eski alışkanlıklarına mı dönüyordu? Hayır, hayır, bin kere hayır.

Daniel Porter gölgelerin arasından bir adım atarak onu olduğu durdurdu.

"Jessie Kay."

"Çekilin. Şimdi." Başka bir adamın hakaretlerine tahammül edemezdi. Ve bu adam onu aşağılayacaktı. Eskiden çıkıyorlardı ve dostça ayrılmamışlardı.

"Üzgünüm ama olmak istediğim yerdeyim."

Özüne kadar inatçıydı. Ama o bir ordu , yani öyle olmalıydı.

Birkaç ay önce denizaşırı bir turdan dönmüştü ve ilk yaptığı şeylerden biri ona çıkma teklif etmek olmuştu. O kadar hızlı evet demişti ki, dili neredeyse tutuşmuştu. Siyah saçları ve zümrüt gözleriyle, bir savaşçının vücuduyla ve (çılgin) kadınların onu evcilleştirmeyi hayal etmesine neden olan soğuk tavırlarıyla güzel bir adamdı.

Çok geçmeden adamın yemek yemeden, film izlemeden hemen yatağa girmeyi beklediğini fark etti.

bitirdikleri anda pencereye. Böylece, her gece akşam yemeği ve film için *ısrar etmiş*, her seferinde ona veda öpücüğü vermekten başka bir şey yapmamıştı. ayrıldıkları zaman. Sonunda hayatına devam etmişti. Ama onu terk etme sebepleri konusunda dürüst olmak yerine, onunla devam eden ilişkisini suçlamıştı.

Jase ve Beck, bir zamanlar adamlar. Sanki Brook Lynn ve Harlow'un artıklarıyla ikinci raunda çıkacakmış gibi.

"Tamam. Ben ." Kadın onun yanından geçti ama adam düşmanlarla uğraşmaya alışkındı ve onunla birlikte yanından geçti.

"Sana davranış biçimim için özür dilemek istiyorum," dedi ve kadın sadece şoktan sustu. "İşleri bitirme şeklim için."

Gerçek bir özür mü? Bu bir ilkti. Ve West'le olan etkileşiminden sonra, bu aynı zamanda rahatlatıcı bir merhemdi. Tabii... "Bu pantolonuma girmek için bir numara mı?"

"Sadece kısmen."

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve omuzlarındaki nişastanın bir kısmı soldu. "Dürüstlüğün bir ödülü hak ediyor. Kısmen affedildin."

"Güzel. Benimle akşam yemeği yer misin?" "Ne?"

"Akşam yemeği. Benimle birlikte. Daha sonra, el sıkışarak ayrılacağımız kapınıza kadar size eşlik edeceğim."

Ona çıkma mı teklif etti? Düzgün bir randevuya mı? Ve onu yemekten başka bir şey için zorlamayacak mıydı? "Yapamam... Yapamam..."

"Seni özlüyorum. Seninle çok eğlendim ve eğlence çok uzun zamandır yaşadığım şey değil. Senden uzaklaşmak korkunç bir hataydı."

Her kızın duymayı arzuladığı sözler. Ve bir yanı bu davete gerçekten ama gerçekten evet demek istiyordu. West ile herhangi bir etkileşim onu zedelemeye meyilliydi.

Kadınlık gururu onu hırpalanmış ve sonsuza dek mutlu olmaya layık değilmiş gibi hissettirdi. Babasının ölümünden beri mücadele ettiği bir duyguydu bu. Bu duygu annesi öldüğünde ve Jessie Kay hata üstüne hata yaptığında daha da kötüleşmişti. Artık o kadar çok hatası vardı ki, adı San Andreas olmalıydı.

"Sana karşı *tamamen* dürüst olacağım, Daniel. Seninle romantik olarak ilgilenmiyorum." Bir zamanlar ona çıkma teklif eden her erkeğe evet demişti. "*Beni istiyor*" diye düşünmüştü. *Onun için değerim var.* Ve ne kadar yüksekti. Ama bu mutluluk hiçbir zaman uzun sürmemişti ve her seferinde yeni birinin peşine düşmek zorunda kalmıştı.

Daha iyi kararlar, daha iyi bir hayat.

"Ama," diye ekledi, "arkadaşın olmaya ikna edilebilirim." "Benim hiç kadın arkadaşım olmadı. Özellikle de senin kadar seksi bir tane."

"Daha önce hiç senin kadar ateşli bir erkek arkadaşım olmamıştı. Birbirimizi güzelce ve kolayca ikna edebiliriz."

Bir sırtış kulaktan kulağa yayıldı. ". Senin için Jessie Kay Dillon, bir şans vermeye hazırım."

Onun için. Sanki o özel bir şeymiş gibi.

Ugh. Daha önce kulüplere gitmeyi düşünmüştü ve şimdi bir adam ona iltifat ettiği için havalara uçuyordu. *Benim öz değerim başkalarına bağlı değil.*

Çenesini kaldırdı. "Harika. Ama ikimize de bir iyilik yap ve bunu deneme amaçlı unutma. İşi , kesilirsin. Hem de birden fazla şekilde."

İKİNCİ BÖLÜM

LINCOLN WEST NEREDEYSE yumruğunu WOH binasının ön kapısından içeri sokacaktı. Pencereden bakıp Jessie Kay'in eskiden birlikte olduğu Daniel Porter'la izlerken göğsünde sinsice dolaşan, ateş püskürten bir ejderha gibi öfke vardı. West'ten ve hatta Jessie Kay'den bile daha bir adam. Ne hakkında konuşuyorlardı? Daniel'in bez değiştirme ihtiyacını mı? Emzik teknolojisindeki son gelişmeleri mi?

İkisi yeniden çıkmaya mı başlamıştı? Daniel'in ona sırtıış şekli... West'in dudaklarından hayvani bir hırıltı çıktı ve onu şaşırttı. Hiç umurunda değildi. Jessie Kay'in kiminle çıktığı umurunda bile değildi. Evet, baştan çıkarıcılığa bürünmüş bir cazibe, engerek diline sahip Güneyli bir güzellik, keskin bir zekâ ve kendisinininkine rakip olacak kadar derin bir cesaretti. Evet, parlak zaman kavramıyla adamın aklını başından almıştı. Ama bunun bir önemi yoktu; kız tamamen sınırların dışındaydı ve bu da bugünkü davranışını tamamen anlamsız kılıyordu.

Hava durumuna rağmen sandviç teslimatı yapmakta ısrar edeceğini bildiğinden, bu sabah evinin önünde beklemiş, arabası bir kar yığınının altında kalmıştıKasabaya vardığından emin olmak için onu takip etmişti. Tek parçaydı ve sepetindeki şekerlemeleri dağıtırken, güzel, sıcak ofisinde oturup saate bakmış, makul bir zamanda gelmeyince paniğe kapılmıştı.

Ofisten çıkar çıkmaz onu evine kadar takip etmeyi planlamıştı. Şimdi Daniel bu onura sahip olabilirdi.

"O kızı üçüncü sınıfta sınıfımı alt üst ettiğinden beri tanıyorum." Cora bir deste kâğıdı birbirine zımbaladı. "Konuştuğu için hep başı belaya girerdi, hep geç kalırdı ama hep iyi kalpliydi. Eğer biri kötü bir gün geçiriyorsa, ilk teselli eden ve annesinin beslenme çantasına koyduğu tatlıyı ikram eden o olurdu."

Jessie Kay'i o zamanlar tanımış olmayı diledi. Onun teselli ettiği, tatlısını yedirdiği çocuk o olurdu. Belki de büyüyünce arkadaş olurlardı. Yıllar boyunca bunlardan çok azına sahip olmuştu. Her ikisi de koruyucu ailede tanıştığı Jase ve Beck dışında yalnızdı.

Boo hoo. Zavallı bebek.

"Onun hakkında tek kelime daha etme," diye tersledi ve ofisine doğru yürüdü.

Jessie Kay'den hoşlanmayı göze alamazdı. Sadece...yapamazdı. Orada çok fazla duygu vardı. Bazıları iyi -çok iyi- ve çoğu da kötüydü.

tanıştığı gün, sevdiği tek kız olan Tessa' geri dönmüştü. Kaybettiği kız. Ona özenle hazırlanmış bir parti vereceğine söz vermişti, "GED sınavını geçtiğin için seni kutluyorum" diyecekti ama unutmuştu. Kız ona Sevgi dolu bir kalabalık, çiçekler ve balonlar beklerken, kafayı bulmuş bir Batı, soğuk bira ve pizza artıklarıyla karşılaşmıştı.

Gözyaşlarına boğulmuş ve arabayla uzaklaşmıştı... birkaç saat sonra arabasıyla kaza yaptığını ve anında öldüğünü öğrenmişti.

Geçmişe dönüş onu tedirgin etmişti. Bunun için bir neden yoktu.

Jessie Kay, Tessa'ya hiç benzemiyordu. Aslında ikisi gece ile gündüz kadar farklıydı. Tessa kısa boylu, ince yapılı, siyah saçlı çok kültürlü bir mirasa işaret eden koyu renkli, badem biçimli gözlere sahipken, Jessie Kay uzun boylu, kıvrımlı, soluk saçlı ve her zaman su toplamaya yetecek kadar sıcak olan lacivert gözlüydü.

Tek ortak noktaları neydi? İkisi de güzeldi. Ve dürüst olmak gerekirse, dünyada sadece bir bakışla tansiyonunu yükseltebilecek tek iki kadın onlardı.

Ayıkken Tessa'ya bir kraliçe gibi davranırdı. Şimdi ise Her zaman ayıktı ama Jessie Kay'e cehenneme açılan bir kapı gibi davranıyordu. Bilerek değil. Ya da belki bilerek *yapmıştı*. Onu ilk gördüğünde, kendisini aptal gibi korkutacak bir yoğunlukla arzulamıştı ama sonunda Beck'le ve daha sonra da Jase'le yatmıştı.

Şimdi benim sıram.

Bu düşünce -daha önce de birçok kez aklına gelmişti- onu kızdırdı. Arkadaşlarıyla arasındaki küskünlüğü riske atacak kadar iyi bir neden yoktu. Jessie Kay'le birlikte olması iki adamın da umurunda değildi. Onu günde en az bir kez birlikte olmaya teşvik ediyorlardı. Ondan hoşlanıyorlardı. Sorun West'ti. Eğer ona sahip olursa -bazen rüyalarına giren bu kadına- bitiş çizgisine ondan önce ulaştığı için arkadaşlarına kızacak mıydı?

Sadece bu olasılık bile onu her zaman bir hamle yapmaktan alıkoymuştur. Onu her zaman "sıra bende" saçmalığından daha çok kızdırdı. *Hiçbir şeye* izin vermezdi.

onun ve çocuklarının arasına girmek.

West kirlenmiş sandviçi çöpe attı, homurdanarak sandalyesine çöktü ve kravatındaki düğümü gevşetti. Yemek yere değse bile dudaklarına değmezdi. İçinde

Yaşadığı koruyucu ailelerden birinde baba, bakımını üstlendiği çocukların elleri arkadan bağlı olarak kirli muşambadan yemek yemelerini izlemeyi çok komik buluyordu.

Alış buna evlat. Bazı insanlar daha iyisi için yaratılmamıştır.

Evlerin hepsi cehennem çukuru değildi. Çoğu oldukça iyiydi ve ona annesiyle yaşayabileceğinden daha iyi bir hayat sunuyordu. Della West ona hiç kötü davranmamıştı, hatta onu sevmiş bile olabilirdi ama eroinini daha çok seviyordu.

Kapısı çalındı. Kafasını kaldırdığında Beck'in açık kapı aralığında durduğunu gördü.

Kendini seks tanrısı ilan eden 1.80 boyundaki adam ofise girdi ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. Kar taneleri adamın saçlarını süslüyor, altın ve kahverengi saç tellerine daha derin bir renk katıyordu.

Kaşmir atkısını çözdü ve silkti. "Gelirken Jessie Kay ve Daniel Porter'ı gördüm. İyi misiniz?"

Arkadaşlarının, onu istemek ama onu istememek konusundaki mücadelesini hiç anlamamış olmalarını diledi. "Ben iyiyim."

"Peki, bana bir iyilik yapıp yüzünü bilgilendirir misin? Kabız gibi görünüyorsun."

"Duymadınız mı? Kabızlık yeni siyah. Bütün havalı çocuklar bunu yapıyor. Ya da yapmıyor."

Beck kehribar rengi gözleri parlayarak homurdandı. Ne yazık ki bu eğlence uzun sürmedi. "Cidden, adamım. İyi misin?"

Adam onun için endişeleniyordu. Bu yeni bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, West kendisi için endişeleniyordu.

Çocukken, sonunun annesi gibi olmayacağına yemin etmişti. Ve gençlik yıllarının çoğunda bunu başarmış, uyuşturucu ve alkole düşman gibi davranmıştı. Sonra Jase, West ve Beck'in işlemesine yardım ettiği bir suçtan dolayı hapse gönderildi ve West kısa bir süreliğine de olsa gerçeklikten kaçmak istedi. *Kokain eroin değildir*, diye rasyonalize etmişti. Aynı mantığı bir sonraki sefer de kullanmıştı... ve bir sonrakinde...

Tessa öldüğünde, gününün en önemli bulabildiği herhangi bir düz yüzeyden üfleme ve burnuna çekmek olması çok uzun sürmedi - neredeyse her sabah kendi kusmuğuyla kaplı olarak uyanmadan önce.

Sonunda MIT'deki bursunu kaybetti, bu da kafayı bulmak için başka bir nedendi. Kendini yüzüstü bırakmıştı ama daha da önemlisi, arkadaşlarını yüzüstü bırakmıştı. Jase, West okula gidebilsin diye işledikleri suçun tüm sorumluluğunu üstlenmişti,

Bir diploma almak ve hayatında bir şeyler yapmak. Beck onu temizlemek yıllarını harcadı.

Şimdi bile, suçluluk duygusu sarsılamayacak kadar güçlüydü.

çok da Tessa'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Annesini bile hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonunda ayıldığında, kendi sorununda ona yardım edebilecek bir konuma geldiğinde, artık çok geçti. O çoktan ölmüştü. Aşırı ölmüştü.

"Merak etmeyin. Tekrar başlamayacağım. Jessie Kay'den etkileniyorum ama ona aşık değilim." Bir daha asla bu kadar derine düşmesine izin vermeyecekti.

"Neden olmasın? O tam bir paket. Mutfakta bir hanımefendi ve vahşi bir kedi _."

"Konuşmayı kes," dedi aniden sıkılan dişlerinin arasından.

"Başka her yerde." Beck gergin her zaman iki şekilde başa çıkmıştı: alay etmek ya da dalga geçmek. "Neden? Ne yapacağımı sanıyordun? ne diyorsun?"

Kızmayı reddedin. "Madem dünya çapında harika biri, neden ona aşık olmadın?"

"Yatağa çok hızlı atlamanın tehlikelerinden biri." Beck omuz silkti. "Arkadaş olmanın daha iyi olduğunu sonradan anlıyorsun. Ayrıca, o Harlow değil."

O da Tessa değildi. Ve artık bu konuşma sona ermişti. "

Bugünkü ayıklık testini geçtiysem, yapacak işlerim var demektir."

"Ayıklık testini geçtiğinizi söylemekten mutluluk duyuyorum. Pislik testini geçemediğini söylemek üzücü."

"O değil. Bunun dışında her şey." Tavana doğru bir yumruk salladı. "Neden? Neden ben?"

"Ve şimdi de bok kafalı testini geçemedin. Sırf en iyi arkadaşım işkolik olduğu ve buz molası vermeyi teklif edersem ortalığı birbirine için geldiğim için teşekkürüm nerede?"

"Al." West onu tersledi. "Bu senin teşekkürün." Beck sırtarak ayağa kalktı ve atılmış giysilerini topladı.

"İç açıcı. Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım."

West yalnızken, tüm neşesine rağmen aslında iyi bir durumda olmadığını itiraf etti. Gerçek bir ayıklık testini geçebilir miydi?

Hadi öğrenelim.

Kilidi açtı ve masasının alt çekmecesini açtı. Bir şişe Lagavulin ona bakıyordu. Soğuk bardağın üzerinde bir parmağını gezdirdi.

İç beni, dedi viski. *Sadece bir yudum. Rahatlamana yardım edeceğim.*

Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir. Ama West bu rahatlama hissinin sadece kısa bir süre devam edeceğini biliyordu. Daha sonra o kötü ruh haline geri dönecek ve bir içkiye daha ihtiyaç duyacaktı... ve sonra kokaine dönecekti. Varlığının baş belası. Omzundaki şeytan.

Bağımlılığının zirvesindeyken, para bulmak için çılgınca dairesini arşınladığı pek çok sabah olmuştu. Kanepe minderlerinin altında, çamaşır makinesi ve kurutucunun içinde para olup olmadığını kontrol etmiş, hiçbir şey bulamayınca da gizlice Beck'in yatak odasına girip şifonyer çekmecelerini . Çaresizliği utancından daha büyüktü.

İhtiyacı vardı ve buna çok ihtiyacı vardı ama nakit para olmadan satıcısından kederden başka bir şey alamazdı. Hatta annesinin uyuşturucu almak için *yaptığı* şeyi yapmayı bile düşünmüştü.

Elini yüzüne sürdü, unutmaya çalıştı... *Asla unutamazdı.* Annesi, bağımlı "arkadaşlarının", tedariklerini paylaştıkları sürece vücuduna istediklerini yapmalarına izin verdi. Bazen kendini yabancılara bile satardı. Birkaç doları olan herkese.

Bir adam-

Bana Sam Amca de.

West ürperdi. Sam ne zaman Della ile işini bitirse West'i aramaya gelirdi. Başka ne yapacağını bilemeyen West dolaplara, yatağının altına ve hatta çöp kutusunun içine saklanmıştı. Bazen saklı kalırdı. Birkaç kez de bulunmuştu.

Kendini satmayı düşündüğü gerçeği.

Geçmişin pençelerini söküp atmak için başını şiddetle salladı. Kendinden iğrenmesi devam etti.

"İçki içmek programımda yok." Çekmeceyi kapattı, kilidi çevirdi ve kararlı bir şekilde nefes alıp verdi. Her zaman programına sadık kalırdı. Rehabilitasyonda geliştirdiği bir alışkanlıktı bu. Düzen, kaosu -bir tetikleyici- uzakta tutuyordu; her görev, onun gibi bir adamın olabileceği kadar temiz bir şekilde günün sonuna ulaşması için zaman ve dikkat gerektiren bebek adımlarıydı.

Ruhumda çok fazla leke var.

Programından bahsetmişken... Telefonunun ekranından dört küçük kelime ona bakıyordu *Jessie Kay'i eve kadar takip et.*

Neden böyle nankör bir görevi kaleme almıştı?

Kızdığı zaman güneşte kızarmış teninin koyu bir gül rengine dönüşmesini sevdiği için mi? Ağzından çıkan iğneleyici şeyleri sevdiği için mi? Tatmayı arzuladığı bir ağız. Çünkü onun ağzındaki yanığı seviyordu.

odaya her adım attığında kana mı bulandı? Onunla zeka yarışına girmekten hoşlandın mı?

Çılgınlığın bitmesini istemediği için mi?

Aptal! Aptal! Bir erkek onun gibi bir kadına bağımlı olabilir.

Özellikle de onun gibi bir adam için. Yine de telefonu aldı ve Beck'e bağlanmak için düğmeye bastı.

"Bir süreliğine dışarı çıkıyorum."

* * *

CUMARTESİ SABAHİ, WEST koşu şortu ve üzerinde "Goal Scouts" yazan bir tişört giymişti. Futbol sezonu boyunca -Mart'tan Ekim'e kadar- kimsesiz çocuklardan oluşan bir takıma koçluk yapıyordu. Sezon dışında ise büyük çocuklarla içerde oynuyordu. Harika bir terapi kaynağı.

Tekmeliklerini yerine sabitledi, ayakkabılarını bağladı ve saate baktı-8:59. Tam zamanında. Yorganının kırıklıklarını düzeltti, kirli çamaşır sepetinin kapağının kapalı olduğundan emin oldu ve üç protein karışımını karıştırmak için mutfaka doğru yelken açtı.

"Hey, dostum." Jase köşeyi döndü, giyinmiş ve maça hazırды.

Hem Jase hem de Beck tribünden izlemek yerine salon takımına katılmayı tercih etti.

Jase kaleciydi. Tank gibi bir vücudu vardı ve hiçbir şey onu geçemezdi. Ayrıca, diğer takımlar ona tek bir bakışla pantolonlarını kirletme eğilimindeydi. Koyu renk saçlarındaki sivri uçlardan yeşil gözlerindeki vahşi parıltıya kadar her şey *benimle uğraş ve en büyük bedeli öde* diyordu.

Pek de boş bir tehdit sayılmaz. Neredeyse on parmaklıklar ardında geçirdiği için birkaç sorunu ve bastırılmış öfkesi vardı.

Ve bir anda suçluluk duygusu West'i asit gibi yaktı. "Hey." Shake'lerden birini tezgâha doğru kaydırırken arkadaşının bakışlarıyla karşılaşamadı. "İç bakalım."

"Ciddi misin?" Jase onun yüzüne bakarak göz teması kurmaya zorladı.

"Sabaha böyle mi başlayacaksın?"

"Ne zamandan beri proteinle böyle bir derdin var?"

"Protein umurumda değil, bunu sen de biliyorsun. Şu anda bana nasıl baktığın umurumda. Ya da bana bakmamaya çalışman."

Doğru. Jase aslında West'in hapis cezasında oynadığı rol için kendisini affetmesini bekliyordu. Ve bir süre bunu denemişti. Ama suçluluk duygusu zihinsel dolabının arkasındaki canavardı, her zaman oradaydı, her zaman pusuya yatmış, saldırmak için mükemmel fırsatı bekliyordu. Arkadaşı acı çekmişti. Akıl almaz dehşetler, peki ne için? West hayatını çöpe atabilsin diye mi?

Yani hayır, West yakın zamanda kendini affetmeyecektir.

"Brook Lynn'in deyimiyle bir aşk romanı tutkununun rüyası olmamın sebebi sensin. Düzelmış ve zengin," dedi Jase. "Sana minnettarım."

West, WOH'u sadece iyileşme sürecinde kendini meşgul etmek için başlattı, ancak hobi kısa sürede bir para ineğine dönüştü. "Tessa'ya farklı tepki verseydim hapse *hiç* girmezdin-"

O kelimeyi söyleyemedi.

Olayın olduğu gece, koruyucu aile sisteminden yeni çıkmış on sekiz yaşında bir çocuktü. Oğullarıyla birlikte yaşıyordu ve gözü ödöldeydi: sonsuza dek mutlu bir hayat. Tessa onu bir partiye davet etmişti ama Son dakikada evde kalıp yeni bir anakartla uğraşmayı tercih etti. Onu satıp para kazanabilir ve kız arkadaşına dünyayı satın alabilirdi. Onun yerine kuzeniyle gitmişti. Beck o gün erken saatlerde tanıştığı bir kızla randevuya gitmişti ve marangoz olan Jase hâlâ işteydi.

Tessa gecenin bir yarısı hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak geri dönmüştü. Her zaman duygusal bir kız olmuştu, bu yüzden ilk başta tepki vermemişti. Sonra kendini onun kollarına atmış ve "O... o... West, beni *zorladı*," diye haykırmıştı ve her şey değişmişti.

Karanlık öfke West'i bütünüyle yuttu. Kadından geri kalan ayrıntıları , Jase ve Beck'i almış ve olaydan sorumlu olan pisliğin peşine düşmüştü. Adam yatağında huzur içinde uyuyordu.

Evet. Dairesine girmişler.

West ilk yumruğu attı. Kıkırdağın parçalandığını hissettiğinde ve Tessa'ya saldıran dudaklarından kan damlalarının sızdığını gördüğünde, hiç gülümsedi. Tek istediği daha fazla kan, daha fazla yıkım, daha fazla acı vermektir.

Adam yere düştü ve "Bunun için bana yalvardı!" diye ağladı.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışırken, West kaburgalarına tekme attı. Başlama zili. Jase ve Beck bot partisine katıldı ve bu acımasız, vahşi bir şeydi. Gazap serbest bırakıldı. Eşi benzeri olmayan bir şiddet. Üçü, piç hareket etmeyi bırakana kadar devam etti... homurdanmayı bırakana... nefes almayı bırakana kadar.

"Batı." Jase'in sesi onu şimdiki zamana geri çekti.

"Bizden ilişkimizi saklamamızı istememeliydiniz." O zamanlar katı bir kurala göre yaşıyorlardı. Biri ne , diğerleri onu yapardı. Son. Ama West çok geçmeden kendini farklı bir tür hapisanede, suçluluk ve utançtan inşa edilmiş bir hapisanede bulmuştu. "Özellikle de ben. Massachusetts'e taşınmamı, okulu bitirmemi ve Tessa'yla bir aile kurmamı bekliyordunuz." Keskin bir nefes verdi. "Oklahoma'dan dışarı adımımı bile atmadım. Ve kızıma ne olduğunu biliyorsun."

"Kararımdan pişman değilim. Hiç pişman olmadım."

Hayır. Doğru değil. "Yapmalısın." Duyguları boğazını tıkamıştı. "Beck ve ben seni her hafta ziyaret ederdik. Çürüklerini gördüm... Parmaklıklar ardındaki genç, sıksa çocuklara ne olduğunu bilirim..." Jase on sekiz yaşındayken *son derece* cılızdı.

Arkadaşının çenesinde bir kas sıçradı. "Bu geçmişte kaldı. Bitti. Bitti."

"Öyle mi?" West bazen Jase'in çılgınlıklarıyla uyanırdı.

Bu açmamalıydım. İkimiz için de çok acı verici.

Bunu . Mutlu bir yüz ifadesi takındı ve tüm zorluklara göğüs gerdi.

"Haklısın. Tabii ki. Bitti ve bitti. Şimdi uslu bir çocuk gibi kahvaltını iç."

Jase uzun bir süre sessizce ona baktı ve sonunda iç geçirdi. Shake' tadına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu şeyin içine ne koydun? Arsenik mi?"

"O kadar da kötü olamaz." West bir yudum aldı ve ürperdi. Evet. O kadar kötüydü. "Arsenik daha lezzetli olurdu. Brook Lynn uyandı mı?" Kız mutfakta sihirliydi. Birlikte atabilir-

"Bu sabah erken saatlerde bir elbise provası için ayrıldı. Bir kilo almak ve dikişlerin patlamasıyla ilgili bir şey."

Kadınlar ve kiloları. Bir deri bir kemik olmanın sadece diğer kadınları etkilediğini ne zaman anlayacaklardı? Erkekler yumuşak ve gür kadınları tercih ederdi... Jessie Kay gibi, tüm doğru yerleri yuvarlak.

Aşağı çocuk. "Belki Harlow-"

"Hayır." Jase başını salladı. "Kahvaltı teslimatlarında Jessie Kay'e yardım ediyor."

Önce ismi düşündü. Şimdi de adını duydu. *Ondan kaçamaz.*

"Unutmadan söyleyeyim," dedi Jase, merhametli bir şekilde konuyu değiştirerek, "bir inşaat şirketi seçtim."

"Güzel." Birkaç hafta önce araziye iki ev daha inşa etmeye karar vermişlerdi. Biri Jase ve Brook Lynn için, diğeri West ve onun sefaleti için. Beck ve Harlow çiftlik evini tutacaklardı çünkü o burada büyümüşü ve

Burayı en az nişanlısını sevdiği kadar seviyordu. "Ne yapmamı istiyor?"

"Pazartesi günü sahibini ara ve ne istediğini söyle. Sana numarasını mesaj atarım."

Beck tökezleyerek mutfağa girdi. Giyinmişti ve gitmeye hazırdı ama saçları dağınıktı ve gözleri kırmızıydı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bekârlığa veda partin," diye Jase. "Bir striptizci mi istiyorsun yoksa dört mü?"

"Dostum." Beck göğsünü kaşıdı. "*Hayatım* bir bekârlığa veda partisiydi. Başka bir partiye ihtiyacım yok."

Jase kıs kıs güldü. "Küçük kadının itiraz edeceğinden mi korkuyorsun?" Sanki o da aynı şekilde kırbaçlanmamıştı.

"Aslında, küçük kadının striptizcilerden bahşiş istemesinden ve yeminimi etme ayrıcalığına sahip olamadan kalp krizinden ölmekten korkuyorum."

West ona bir çalkalama uzattı. "Aşk hayatınla övünmeyi bırak ve kahvaltını iç Becky. Buna ihtiyacın var." Adam hücumu yönelik bir orta saha oyuncusuydu, topla olan becerisi eşsizdi. Baskı altında sakinliğini koruyor, her türlü hakareti savuruyordu. "Sahaya yarı uykulu çıkarsan kışına tekme yi yersin."

"Çok şanslı olmalıyım." Beck acı tada tepki vermeden bardağın yarısını boşalttı. "Güzel bir kış."

"Alçakgönüllülüğün beni utandırıyor." West hızlı ve çevikti, bu yüzden santrfor oynadı, top çalması gerektiğinde topu -onun topunu- çaldı. Ve bu onun topuydu. Her zaman. Sahaya adımını attığında, sahip olma duygusu onu ele geçirirdi. *Bana aitti*. Muhtemelen bu yüzden her maçın en skorer oyuncusu oluyordu.

Bir de yeteneği, azmi ve gücü. Her günün büyük bir spor salonunda geçirirdi. Bir daha asla zayıf olmayacaktı. O küçümsedi kaostan nefret ettiği kadar çaresizlikten de nefret ediyordu.

"Alçakgönüllülüğüm benimle ilgili pek çok şaşırtıcı şeyden sadece biri." Beck shake'in kalanını bitirdi. "İyi mal. Teşekkürler."

West kol saatine baktı. Sabah 9:28. . "Gitme zamanı."

İçinde kıyafetlerini değiştirdiği spor çantasını aldı ve Mercedes'inin direksiyonuna . Jase ön yolcu koltuğunu ebediyen hak etmişti, bu yüzden ödülünü aldı ve Beck itiraz ya da şikâyet etmeden arkaya yerleşti. İkisi de West'e ve onun programlarına saygı duyuyordu.

Ruh eşim.

Farklı ailelerin kaldırımlar boyunca dolaştığı kasaba meydanından geçti. Herkes ısınmak için sıkı sıkıya sarınmıştı ve o geçerken herkes gülümsemek ve el sallamak için durakladı.

West için bu, gerçek olamayacak kadar mükemmel bir film sahnesinden fırlamış gibiydi ama gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi.

"Bugün kiminle oynuyoruz?" Otoyol boyunca sürünerek ilerlerken Jase sordu. Buzlar kumlanmış ve tuzlanmıştı ama hâlâ kaygan noktalar vardı. Böyle giderse Oklahoma City şehir merkezindeki arenaya elli yıl içinde ulaşacaklardı.

"The Ball Busters."

"Geçen yılın lig şampiyonları." Beck sırtıttı, dişlerini biraz şeytani bir şekilde gösteriyordu. "Bu, bugünkü galibiyetimizi bin kat daha tatlı kılacak."

"Aynen öyle. Merhamet gösterme." West havalandırma ayarlayarak arka koltuğa ısı patlamalarının ulaşmasını sağladı. "Sahayı yüzleriyle sildikten sonra, bu yılki play-offlardan elenecekler."

"Saçma sapan konuşmaya başladın bile." Jase başıyla onayladı. "Sizi doğru yetiştirdim çocuklar." Telefonundan bir bip sesi geldi. Ekranı kontrol etti ve küfretti.

"Ne?" West ve Beck hep bir ağızdan sordular.

Jase ensesini ovuşturdu. "Brook Lynn geç kalacak."

Bu kadar az şey için bu kadar aşırı bir tepki mi? Sanki adam sevgilisini görmeden yarım gün geçiremezmiş gibi?

Eğer West Jessie Kay ile çıktıysa-

Benimle dalga mı geçiyorsun? Onu düşünmeden bir gün, bir saat geçiremez miydi? Ondan nefret etmeden ve onu arzulamadan, neredeyse ağzı köpürerek onu ele geçirmeye heveslenmeden. Onu sarsmak ve öğrenmek için... Ve aklına gelen diğer her şey için.

"Jase, adamım, seni seviyorum. Gerçekten seviyorum." West şerit değiştirmeden önce flaşörünü yaktı. "Ama karşılıklı bağımlılık çirkin bir kaltaktır."

Beck uzanıp Jase'in omzunu sıvazladı. "Söyledikleri doğru ama önemli değil. Sürtükler bize bayılır."

Çok doğru. Genç, yaşlı, bekar ya da evli, kadınlar Beck ve Jase gibi kötü çocukların kriptonitlerine doyamıyordu. West de kendi payına düşen ilgiyi çekiyordu ama asla sürüler halinde değil. Kalabalık onun sadece kötü bir çocuk olmadığından şüphelenmiş olmalı; onarılamayacak kadar hasarlıydı.

Arenaya vardığında arka tarafa park etti, spor çantasını aldı ve ayaklarını içeri attı, soğuk hava tenine iğne gibi batıyordu, yaban çileği yerine araba egzozu ve yanan odun kokuyordu, bu koku

Çilek Vadisi'ne kışın bile bir şekilde yayılırdı. Bir şekilde evi temsil eden bir koku.

Jase geniş açık alanlara sahip küçük bir kasabada yeni bir başlangıç yapma arzusunu dile getirdiğinde ve koruyucu ailede asla elde edemediği topluluk duygusunu yaşadığında, West paniğe kapılmıştı. Çatı katındaki dairesini mi terk edecekti? Rutinini? Asla!

Arkadaşlarının emri dışında. O zaman ikisini de anında yapardı. Jase ve Beck'e hayatını borçluydu ve kutsal olan her şey adına borcunu ödeyecekti.

Borç alan olmaktansa borç veren olmak her zaman daha iyidir.

Başlarda Strawberry Valley'den nefret etmişti. Sakinleri onun özel hayatının makul bir sohbet konusu olduğunu ve banka bakiyesinin herkesin incelemesine açık olduğunu düşünüyordu. Yine de, aynı sakinler, başka birinin onu dirgen ve meşalelerle kovalayacağı bir zamanda Jase'in arkasını kollamıştı.

Artık West'in yaşamayı tercih edeceği başka bir yer yoktu.

Kapıyı birkaç adım geçtikten sonra, göğsüne yumruk yemiş gibi hissederek geri .

Hayır. Lütfen, hayır.

Jessie Kay buradaydı.

O ve Harlow imtiyaz standında sırada durdular, tamamen Salyaları akarak kendilerine bakan erkek kalabalığının farkında olmayan bu erkeklerden bazıları, hücumla kalkmak üzere olan boğalar gibi yere pençelerini vuruyorlardı.

Küçük bir mucize. Harlow'un saçları o kadar siyahtı ki mavi parılıyordu ve gözleri sabah gökyüzünün rengindeydi. Disney prensesinin hayata gelmiş haliydi. Ve aşk romanlarına olan sevgisi düşünüldüğünde, bu tanımlama daha mükemmel . Bu arada, Jessie Kay hikayenin kötü adamıydı. Jessie Kay Acımasız kötü kraliçe o kadar güzel, o kadar kusursuzdu ki, her hareketi ve sözü kara büyüyle dokunmuş, herkesi büyülemişti.

Sadece ipek kadar yumuşak görünen teni ya da bir erkeğin elleri için yalvaran solgun saçları ya da sadece bir bakışla binlerce kez boğulacağınız kadar derin ve mavi gözleri değildi. Emmek ve emilmek için yapılmış gür, kırmızı dudaklar bile değildi. Bu onun özüydü: saf, tatlı baştan çıkarma.

Harlow'la konuşurken elleri havada dans ediyor, göğsü kabarıyordu. "Goal Scout Teslimatları Sadece Bugün Ücretsiz" yazan çok dar bir tişörtün örttüğü etli bir göğüs. Kot pantolonu boyalı gibi görünüyordu ve giydiği kovboy çizmelerinde güneşi gölgede bırakacak kadar yapay elmas vardı.

Onun nefesini çaldı.

Jase yanına geldi ve sıradan bir adamı ezecek bir güçle omzuna vurdu. "Artık biliyorsun. Brook Lynn onun yerine Jessie Kay'i gönderdi. Onu burada yeneceğimizi umuyordum ve geldiğini asla bilemeyecektin. Özür dilerim."

Evet. Brook Lynn'in mesajını okuduktan sonra adamın he-fit'i aniden daha anlamlı hale geldi.

Beck hedefini bulmuş bir ok gibi yanlarından geçip gitti. Her zaman olduğu gibi, nişanlısı yakınlarda olduğunda yoğun, sahiplenici bir hayvana dönüşüyor, etrafındaki her erkeğe uyarı bakışları atıyordu, hepsi *benim, öldürmeden önce öldüreceğim*

Paylaş.

Harlow onu gördüğüne sevinerek ciyakladı. Jessie Kay kaskatı kesildi ve *yavaşça* kapıya doğru döndü, sanki kendini yaklaşan darbeye hazırlamak için dakikaya ihtiyacı varmış gibi. Bakışları West'inkilerle birleşti ve... bir anda dünyanın geri kalanı yok oldu. Arzu onu yakıp kavurdu, hatta kemiklerinde titreşti. Aralarındaki hava kalınlaştı, aniden Bir gergedanı devirmeye yetecek kadar elektrik. Nefes almak çok daha zordu - nihayet yetenek geri döndüğünde.

Bunu ona nasıl yaptı? Onu nasıl bu kadar kolay tuzağa düşürdü? Ve sadece bir bakışla?

Bir uyuşturucu. O bir uyuşturucu.

Öyle olmalıydı. Sadece kokain onun üzerinde aynı etkiye sahipti.

Şu anda onun ne olduğu pek de umurunda değildi. *Dönüşüyor... Benim.*

İstiyorum.

Girişten bir grup insan döküldü ve biri ona çarptı. West tökezleyip düşmeden önce kendini yakalamayı başarırken... Jessie Kay'le her ne yaşıyorsa sona erdi, aniden bozuldu.

Hayranlığının yerini öfke aldı ve sorumlu kişiye bir lanet savurdu. Bu laneti daha sonra kendisine çevirdi.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye seslendi adam ilerlemeye devam ederken.

West dikkatini Jessie Kay'e çevirdi, kendini durduramıyor, kendinden nefret ediyordu ama Jessie sıranın önüne ulaşmıştı ve şimdi kara büyüünü tezgâhın arkasındaki sivilceli yüzlü genç üzerinde uyguluyordu.

Azı dişlerini gıcırdatan West, çantasını saklamak için soyunma odasına doğru yürüdü.

"-Sarışını gördün mü?" diyordu bir adam. Aslında ona adam. West, görüşü engelleyecek bir palto olmadan, arkasında gururla "Top Avcısı" yazan siyah-kıpkırmızı gömleği görebiliyordu.

"Kovboy çizmeli olan mı? Ahbap. Onu nasıl kaçırabilirim?" diye cevap verdi bir başka BBs üyesi. "O memeler muhteşemdi."

Kıpırdama emri hiç algılanmadı ama West birden odanın öbür ucunda, adamın boynunu avuçlarının arasına almıştı. Öfke ve saldırganlıkla kaynıyordu, sözleri bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Sen bir pisliksin." Adamın boynunu dolaplar bankası. "Onun hakkında konuşamazsın. Asla."

Ela gözleri yuvalarından fırladı ve neredeyse kapanmak üzere olan boğazından hırıltılı bir hava çıktı.

"O üzgün, dostum. Özür dileriz," diye arkadaşı. "Senin olduğunu bilmiyorduk. Bırak gitsin, tamam mı?"

"Bırak gitsin," diye Jase, şimdi West'in yanındaydı. "Bir aptalın hayatına son vermek senin programında yok."

West, sanki sahada saatlerce top gibi nefes nefese kaldığını fark etti. Her an patlayabilirdi ve çok geç olana kadar onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

Bunun olmasına izin veremem. Jase'in yanında olmaz.

West parmaklarının kilidini açıp geri çekilmeden önce son bir kez sıktı. Suçlular kapıdan hızla çıktılar ve arkalarında neredeyse patinaj izleri bıraktılar. Yırtıcı içgüdüleri su yüzüne çıktı, kovalama dürtüsü neredeyse görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

"Jessie Kay'i istediğini biliyorum," dedi Jase yumuşak bir sesle. "Keşke yapmasaydım dediğini de biliyorum. Ya onunla çıkmalısın ya da onu unutmalsın, çünkü bu şekilde devam edemezsin. Bunu şimdi anlıyorum."

O da bunu görüyordu ama onunla ve onu unutması mümkün değildi.

Yine de ", kuruyacağım." dedi. Kurtarma terimleri. Bu durumda yüzde yüz doğru. "Söz veriyorum."

Bu davranış onun için iyi değildi ve kesinlikle ona göre değildi. Her şeyi enine boyuna düşünen, harekete geçmeden önce başlangıcından sonuna kadar planlayan oydu. Ama o, Jessie Kay'di.

alışılmadık patlamasının suçlusu olarak görüyordu. Aylarca ona bakmak, onunla ve ona hiç dokunmadan onunla ilgili fanteziler kurmak, sonunda annesiyle yaşarken geliştirdiği sakin dış kabuğu yok etmişti.

Duygularını paylaşmaktansa saklamanın daha iyi olduğunu öğrendiği günü hatırladı. Annesine Sam'den bahsetmek gibi korkunç bir hata yapmıştı ve annesi günlerce ağlamış, her zamankinden daha fazla ateşlenmiş ve sonunda aşırı doz almıştı. Beş yaşındayken ona kalp masajı yapmaya çalışmıştı. İnsanları görmüştü.

Televizyonda bunu yanlış şekilde yaptığı çıktı. Onu hayata döndürmeyi başaramayınca, komşusunun kapısını çalıp yardım için yalvarmış.

Yardım . 911'i ve sosyal hizmetleri arayarak. West ilk kez götürüldü.

"Kanunla başımızın derde girmesini göze alamayız," diye hatırlattı Jase ona. "Özellikle de bu tür bir belayı."

"Biliyorum. Benim için endişelenme. Ciddiyim." West'in elleri yumruk kıvrıldı. "Sadece maç yüzünden adrenalin yüklüyüm."

Jase'in yüz hatlarını inançsızlık gölgeledi ama "Belki de biraz ilk yarıda oturmalısın" dedi.

"Çivi yemeyi tercih ederim. Saha, yasal olarak kış tekmeleyebileceğim tek yer." "Sadece tekmeleyeceğin kışların taşınmak zorunda kalmayacağından emin ol. sedyeler."

O memeler muhteşemdi.

West mizah yapmadan güldü. "Herhangi bir söz veremem."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JESSIE KAY tribünde oturmuş, utanç verici bir şekilde hayrete düşmüştü. West eski bir savaşçıydı ve arena onun savaş alanı, vücudu da silahıydı. Ve ne silahı ama.

Topa sahipti. Başkası aldığında, o alırdı. Top ondayken biri onu çalmaya çalıştığında, o kişiyi tam bir smaçla duvara çarptı. Hakaretleri, dirsekleri ve dizleri konfeti gibi fırlatırdı.

Yarın, Ball Buster Takımı üyeleri kendilerini F5 kasırgasına yakalanmış ve kesin kaybetmiş gibi hissedeceklerdi.

Batıydı. *Batı* çok .

Jessie Kay'in bakışları ona yapışıp kalmıştı. Bronz teninde ter parlıyordu ve aldığı birkaç kesikten kan damlıyordu. Yaralar onu sadece daha seksi yapıyordu. Onu daha iyi öpmek istiyordu. Diliyle.

Vay be. Yeni iyi kız statüsünün geleceği şu anda oldukça kasvetli görünüyordu.

Başka birini duvara itti, gürültülü bir gümbürtü ve kadın hülyalı bir şekilde iç çekti.

Harlow endişeyle soluk soluğa kaldı. "Kıçımı yağla ve bana bisküvi de. Bu spor çok *acımasız*. Midemi bulandırıyor."

"Mutluluktan çalkalanmak, değil mi?" Acımasız eşittir müthiş. "Mutluluk için kusmuk torbasına ihtiyacım olur mu?"

"Pek olası değil."

"O zaman hayır, mutluluk değil. Beck'in şiddet dolu bir geçmişi var. Bu tür bir saldırganlığın geri dönüşlere ve kabuslara yol açacağından endişeliyim."

Jessie Kay adamın West ve Jase gibi koruyucu aile büyüdüğünü ve bütün evlerin güvenli sığınaklar olmadığını biliyordu. "Beck orada travma geçirmiş gibi görünmüyor, tatlım. Memeleri olan bir boğa kadar heyecanlı görünüyor."

Harlow gözlerini devirdi. "Bir boğa meme uçlarından heyecan duymaz." "Nereden biliyorsun? Memeleri olan bir adam ayın üzerinde olurdu.

Her neyse. Beck'in geçmişinden bahsettin. West'inki hakkında ne biliyorsun?" *Zekice, Jessie Kay, zekice.*

"Sanırım senin bildiğin kadar. Bu da çok fazla değil demek." Kahretsin. Telefonu ve ekrana baktı. Sunny Effing Day.

İki gece Yüzyılın Partisi'nde sıra var. Var mısın?

Vereceği cevabı düşünmesine gerek yoktu.

Hayır teşekkürler, ama sabah bana her şeyi anlatın :-)

Sunny: Kızım, detayları hatırlamama yüksek olduğunu biliyorsun, değil mi?

Evet. Jessie Kay için en büyük sorunlardan biri de buydu. Yaptığı şeyleri hatırlamaktan nefret ediyordu, ama yaptıklarını hatırlamamaktan da nefret ediyordu.

daha da fazla şey yapmıştı.

"Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Harlow'a. "Batı'yı ."

Harlow'un bakışları onun üzerinde keskinleşti. "Şey, o kesinlikle büyüleyici bir şeytan, değil mi? Neden?"

Soruyu duymazdan gelerek, "Elbette onun çekici olduğunu düşünürsünüz. Sana iyi davranıyor."

"Öyle, muhtemelen bu yüzden onun zeki, azimli ve esprili olduğunu düşünüyorum. Ve yakışıklı. Ve güçlü. Beck ve Jase'e olan bağlılığını seviyorum."

"Ama?"

"Ama... bazen tam bir ışık huzmesi içinde durabiliyor ve ben hala etrafının karanlıkla çevrili düşünüyorum."

Evet! Evet! İşte bu! "Fark eden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum." Sık sık onun çocukken başına kötü bir şey gelip gelmediğini merak ederdi. Aylar boyunca topladığı ufak tefek bilgilerden daha fazlası. Genç yaşta yetim kalmıştı. Bir kız arkadaşının ölümü. Kaybedilmiş bir burs. "Eminim bu tür bir saldırganlık onun için katartiktir. Ve Beck için. Çünkü bu konuşma West'in etrafında dönmüyor. Bahse girerim acımasız saha oyunları *benim* için katartik olurdu. Hey! Belki de kendi takımımızı kurmalıyız."

"Hayatta olmaz."

İçini heyecan kapladı ve ellerini çırttı. "Kendimize Muzaffer Sır diyeceğiz ve sloganımız 'Sizi Şaplaklamak İçin Yaşıyoruz' olacak. Duuude. Evet! Ben dünyanın en zeki insanıyım. Hem de hiç. Var mısın? Tabii ki varsın. Antrenman yarın başlıyor."

"Ben *yokum*." Harlow dehşetle ürperdi. "Sırf herhangi bir spor mağazasından yirmi dolardan daha ucuza alınabilecek bir topa sahip olduğum için et torbası gibi oradan oraya savrulmaya hiç niyetim yok."

"Kedi! Yıllarca kasabanın kabadayısıydın. Yırtıcı ruhun nerede?"

"Pantolonumda," diye kestirip attı, "Beck'in ziyaret etmeyi sevdiği yerde."

Evet. Tamam. Jessie Kay'in Jessie Kay'in Jase/Beck fiyaskosundan beri hiçbir şey elde edememiş olması belki de kesinlikle yabancılara saldırma ve onların sefaletinin tadını çıkarma, hatta belki de kanlarında dans etme arzusunu açıklamaya başlayabilir. Bu ve sadece bir insan olarak değil, bir sevgili olarak da berbat olduğu korkusu. Yoksa neden bu kadar çok erkek onu bu kadar çabuk terk etsin ki?

Hayatı boyunca çok fazla takılmış ve çok az ilişki yaşamıştı, hiçbirini birkaç haftadan fazla sürmemişti. Ve çoğu zaman -ya da bilirsiniz, *her seferinde*- onu terk eden erkek olmuştu, tersi değil.

Neden bu kadar başarısızdı? Onu daha fazlası için bu kadar değersiz kılan neydi? Onun kazanan kişiliği sadece bir anlaşmayı mühürlemeliydi.

Daniel'in dediği gibi, randevuları sırasında hayatının en güzel anlarını yaşamış, bir kasını çekene kadar onunla birlikte gülmüştü, ona değil. Ama yine de gitmesine izin vermişti. Ondan sonra da Beck'in çocukluk arkadaşı olan ve yıllar önce karısını kanserden kaybeden Dorian Oliver'la çıkmıştı. Yeniden aşkı bulmayı umuyordu ve dürüst olmak gerekirse, ona gerçekten ilgi duyuyor gibi görünüyordu, her zaman onu elde etmek için bahaneler uyduruyordu.

Üşüdüün mü?

Ama hepsi de kapısında tutkulu bir öpücükle biten sadece üç randevudan sonra fişi çekmişti.

Aslında iyi bir şey.

Anneme göre bir kız incilerini domuzlara vermemeliydi. Dorian domuz gibi olmaktan olabildiğince uzaktı - ona saygı ve nezaketten başka bir şeyle davranmayan bir sevgiliydi - ama mesaj yine de uyuyordu. Eğer bir erkekle geleceği yoksa, neden değerli zamanını harcasındı ki? Özellikle de zaten çok fazla zaman harcadığını düşünürsek.

Yirmi yedi yaşındaydı ve korkunç otuz yaşı sinsî bir hastalık gibi ona doğru yaklaşıyordu. Ya da gezegendeki en kötü şey, bir örümcek. Tek bir beklentisi var mıydı? Yoktu! Çünkü onda kalıcı bir tepki uyandırabilen tek erkek, bazı günler, çoğu günler en yüksek mertebeden bir piç, diğer günlerde ise eşi benzeri olmayan bir büyücüydü. Yine, onunla paylaşma nezaketini asla göstermediği nedenlerden ötürü onun dışında herkes için çekici biriydi. Gerçi bunun bir önemi yoktu... tek bir bakışıyla bile onun iç çamaşırlarını eritebilirdi.

Yatağına kabul ettiği bir sonraki et parçası, mecazi anlamda konuşursak, onun canına okuyacaktı ve hepsi bu .

Güneşi gölgede bırakıyorsun, Anna Grace. Seninle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok.

Babasının annesine söylediği sözler yeminini daha da pekiştirdi. Jessie Kay' bir sonraki erkeği, tanıdığı *bazı* insanlar gibi ilişkilerine zamanlayıcı koymayacaktı. Ne olursa olsun onunla kalmak için dişiyle tırnağıyla mücadele edecekti.

Temel olarak, West ve futbol topunun ilişkideki karşılığı.

Telefonu tekrar çaldı ve ekrana baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi. Hafta başında Daniel'la karşılaştığından beri sürekli iletişim halindeydiler.

Bu akşam bize gel. SpaghettiOs yeriz, en sevdiğim. Sırf sana eşlik etme ayrıcalığı için *The Big Bang Theory*, *How I Met Your Mother* ya da *New Girl* izlemeye hazırım.

Ne harika olurdu biliyor musun? Eğer bu 3 şov birleştirilseydi. *How I Banged the New Girl Before I Met Your Mother :-)*
:-) :-)

Tamam. Bana yeni bir telefon borçlusun. Bunun her yerine kahve tükürdüm.

O: Böyle "şımarık bir ağızla" (annemin dediği gibi) arkadaş olmanın bedelini ödediğini düşün ve senin için çok kötü, iki gece kızlarımla takılacağım

Daniel: Yakında beni de al. Lütfen (bana bak, yalvarmaya istekli)

Göreceğiz!

Daniel: Senden seks almadığıma göre, bu arkadaşlığı sadece eğlence için yapıyorum, unuttun mu?

Tamam. Yarın sana birkaç dakika JK zamanı vermeyi düşüneceğim.
-Ama şimdi teşekkürlerinizi duyacağım.

Daniel: Birinin kıcına şaplak atması lazım... ama teşekkürler

Onun kendisiyle vakit geçirme hevesinden cesaret almak istemiyordu ama kahretsin ki öyleydi. Belki de onunla tekrar çıkmayı denemeliydi-

Hayır. Hayır! Romantizm bölümünde ikinci şans yok. Asla.

Kumun üzerine bir ev inşa ederseniz, çıkan ilk fırtına onu devirir.

Sağlam bir temel üzerine inşa edilen ev her şeye dayanacaktır.

Annesiyle bir kez daha konuşmak için her şeyini verebilirdi.

Sadece bir sarılma daha.

Kalabalığın kana susamış tezahüratları onu düşüncelerinden sıyırdı ve Ball'un bir başka üyesini izlemek için tam zamanında kafasını kaldırdı Busters duvara çarptı, darbe o kadar güçlüydü ki tribünleri bile salladı. Adam yere düşerken arkasında kıpkırmızı bir leke bıraktı. İçinden, Jessie Kay, West'in bakışlarıyla karşılaştı.

Açlık gördü... Öyle kemirici bir açlık...

Ona öyle çığ ve şehvet dolu bir bakış attı ki, bir saniyeden kısa bir süre içinde tüm giysilerinden sıyrıldığını hissetti. Bu bakış, onu yatağına almadan bir dakika daha geçiremeyeceğini söylüyordu. Onsuz boğulacağını söylüyordu. Onun dünyasının merkezi haline gelmişti, yerçekiminin.

Bu bir yalandı. İğrenç, iğrenç bir yalan.

Ya da sadece görmek istediğini görüyordu. Onun bir sorunu.

Yine de tüyleri diken diken oldu ve damarlarında ateş parladı. *Vahşi, seksi canavar. Ver bana.*

Aptalca bir şey yapmadan önce -örneğin külotundan geriye kalanları ona fırlatmadan önce- tırnaklarını parlattı.

"Hey, Jessie Kay, Harlow. Sonunda ."

Dönüp Brook Lynn'in tribünlere tırmandığını gördü ve rahatlayarak iç çekti. Kız kardeşi her zaman onun kurtarıcı lütfu olmuştu.

Sarışın, mavi gözlü güzel kız Jessie Kay'i yıllar boyunca o kadar çok kez felaketten kurtarmıştı ki JK cankurtaran rozeti almaya hak kazanmıştı. İki yaş küçük olmasına rağmen küçük sevgilisi kaybettikleri anneleri olmasaydı, Jessie Kay kendini sokaklarda bulacaktı... ve ah, kahretsin. Suçluluk duygusu ruhunu kemiriyordu. Yıllardır hissetmediği bir suçluluk duygusu... Çünkü biralar ve "romantizm" le uyuşmuş bir halde bunu hissetmesine izin vermemişti.

O gelmiş geçmiş en kötü kardeşti. Brook Lynn'in tüm dünyasını mahvetmişti. Gelmiş geçmiş en kötü *kızdı*. Annesine ölümün kapısına kadar eşlik etmiş, zili çalmış ve . Ölmeden saatler önce babasına hakaret etmişti ve, ve, ve-

Panik atağını olduğu yerde durdurmayı umarak suçlarının en az korkunç olanına odaklandı. Ve bir an için işe yaradı, arena kayboldu, yerini çocukluk evinin mutfak duvarları aldı - hala yaşadığı ev - sabah güneş ışığı büyük cumbalı pencereden parlıyordu.

Babası, "Git şu şortu çıkar ve üzerine uygun bir şeyler giy," .

"Ama baba-"

"Sen hâlâ bir çocuksun Jessie Kay. Benim küçük kızım. Üzerinde *yaramaz* yazan daracık pantolonlar giymemelisin."

"Ben çocuk değilim! Ben-"

"Tartışma yok. Sadece eylem."

Ayağını yere vurdu. "Sunny'nin de tıpkı bunlardan bir çift var ve babası bunların havalı olduğunu düşünüyor."

"O senin baban değil. Git üstünü değiştir."

"Keşke benim babam *olsaydı!*" diye bağırdı. "Onu daha çok seviyorum."

Odasına koştu ve kısa bir süre sonra babam işe gitti... ama eve hiç gelmedi.

Dairyland'de bir müdür, mühendislerinden biriyle bozuk bir makine hakkında konuşuyordu. Patlayan bir makine, iş gücünün yarısıyla birlikte onları öldürmüştü.

Başka bir baba istediğini düşünerek ölmüştü. "Hey, hey.

İyi misin?" Yumuşak eller yanaklarını kavradı.

Jessie Kay gözlerini kırıştırdı ve kız kardeşini yanında otururken buldu. Yüz hatları endişeyle karardı. "Ben iyiyim." Kız kardeşine kocaman sarıldı ve muhtemelen çok uzun süre sarıldı, muhtemelen çok sıkı sarıldı, ama kahretsin, kızı seviyordu. "Sadece babamı düşünüyordum," dedi uzaklaştığında, kelimelerini açıkça ifade etmeye dikkat ederek.

Brook Lynn ağır bir hiperakuzi vakasıyla doğdu; bu durum onun günlük hayattaki en sessiz sesleri bile çığlık atacak kadar yüksek duymasına neden oluyordu -Sesleri boğmak ve hatta susturmak için her iki kulağına da hantal cihazlar takmaya zorluyor.

"Bunu konuşmuştuk." Brook Lynn onun yanaklarını sertçe okşadı. "Sana gerçekten bir ders daha vermem gerekiyor mu?"

Ebeveynler ve çocuklar kavga eder. Bu hayatın bir parçası. Sen ve babam hararetli sözler sarf ettiniz, bunu aşın. İkiniz de sevildiğinizi bilerek ayrıldınız.

Brook Lynn kavgaya tanık ve Jessie Kay de ayrıntıları anlatmak istememişti ama anlatmıştı. O zamanlar panik ataklar onun için bir yaşam biçimiydi ve kız kardeşi de bu panik ataklardan birini bilmeyi hak ediyordu.

Neden?

"Hayır. Son yirmi bini hatırlıyorum."

"Güzel." Brook Lynn başını salladı. "Şimdi bana oyun açısından neyi kaçırdığımı söyle."

Futbol oyunu. Bir cankurtaran salı. "West sahadaki herkesi öldürmeye çalıştı ve Jase sanki bu senin erdeminmiş gibi kaleyi korudu.

"Başka bir deyişle," dedi Brook Lynn sırtarak, "biz kazanıyoruz." Aynen öyle. "Uyum nasıl gitti?"

"Kendi isteğimle modern işkence seansını mı kastediyorsun?

Eğer vücut imajınızla birkaç sorun yaşamak isterseniz, gelinliğinizin fermuarını çekmeden önce birkaç kilo alın ve terzinin aynadaki dehşet dolu ifadesini izleyin."

Benden başka kimse ablama hakaret edemez. "Yani birkaç kilo almışsın. Yani Ne? Jase'e bir iyilik yaptın. Ona sevmesi için daha çok şey verdin." Harlow

homurdandı. "Mantığın kusursuz olsa da-"

"Biliyorum, değil mi? Bir şey değil Jase," diye bağırdı Jessie Kay sahaya doğru.

Kalabalıktan yükselen tezahüratlar ve yuhalamalar arasında onu duymadı ama bir şekilde West duydu ve kaşlarını çatarak ona baktı. Dikkatinin dağılması ona pahalıya patlamıştı.

Topun orta çizgiyi geçmesini bekliyordu ve geçtiğinde topu ıskaladı ve ilk kez diğer takımdan bir oyuncunun kendisini geçerek kaleye doğru gitmesine izin verdi.

Oops.

"-Eğer dünkü kekler... ve bu sabahki kekler... gelinliğimi mahvederse, acıma partisi yapacağım, davetiye bir," diye bitirdi Harlow.

Jessie Kay arkadaşına neredeyse hiç dikkat etmedi ve mırıldandı: "Bu lanet olası hafta sonu evleniyorsun. Endişelenmen gereken tek şey flört hayatınızın ölümü."

"Beck'ten önce hiç flört hayatım yoktu. Yaralarım-"

"İğrençler. Biliyoruz, bize söyledin." West'in mücadeleye geri dönerek iri ve lezzetli vücudunu topu elinde tutan adama çarpmasını izledi. "Yine de seni seviyoruz."

Son düdüğü çaldığında Goal Scouts 4-0 kazanmıştı. Onun çıkarımı?

Futbolda merhamet yoktur.

Erkeklerin duş alıp üstlerini değiştirmeleri gerektiğini bildiğinden, o ve kızlar beklemek üzere lobiye doğru ilerlediler. Önce Ball Busters ortaya çıktı, her erkek

yanından geçerken onun bakışlarından kaçınmak için bariz bir nokta.

Oyun başladığından beri tam bir köpek maması mı olmuştu?

"Jase," diye bağırdı Brook Lynn, nişanlısı saçları nemli ve cildi temizlenmiş halde odaya girdiğinde koşarak yanına geldi. "Çıldırıyordun harika."

Ona göz kırptı. "bir şey gelmez, biliyorsun."

"Hey. Bu benim sıram." Beck omuzlarını kaldırarak arkadaşının yanından geçip Harlow'un yanına gitti. "Zaferimizi kutlamak için dışarı çıkıyoruz. Bizimle geleceğini söyle aşkım, yoksa dirilttiğin kalbi kıracaksın."

Harlow ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ödeyecek misin?"

West görüş alanına girdiğinde Jessie Kay'in avuçlarında ter damlaları oluştu, bakışları sanki gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi sert ve sabit bir şekilde çıkışa dikilmişti. Siyah kaşmir bir kazak giymiş, eski bir kot pantolonu iyi kullanılmış savaş botlarının içine sokmuştu. Baskın bir alfanın katır tepmesi ile rahat bir sofistikeydi ve orada bulunan diğer tüm erkekleri gölgede bırakıyordu.

Beck, "Ben ödemiyorum," dedi ve Harlow suratını astı. "Ama West ödüyor."

Harlow -Jessie Kay'in arabası- yumruğunu sıktı.

West kara kaşlarını kaldırdı. "Öyle miyim?"

"O zaman kesinlikle gidiyoruz." Harlow dirseğiyle Jessie Kay'i dürttü. "Öyle değil mi?"

Bedava yemek mi? "Tabii. Ben de varım."

West kırılmış bir el hareketiyle kapıyı işaret etti ve kadın şöyle düşündü-umdu -Elini kızın sırtının küçük kısmına koyarak onu ileriye doğru yönlendirirdi. Ancak otoparka doğru yürürlerken aralarındaki mesafeyi sabit tutuyordu. Elbette Jase Brook Lynn'in arabasını, Beck de Harlow'unkini kullanmaya karar vermiş, iki çift kendi araçlarına binmiş ve Jessie Kay ile West'i dışarıda bırakmışlardı. Tek başlarına.

Hiç de garip değildi.

Yolcu kapısını onun için açtı. ". "

Otoriter komuttan değil ama centilmen jestten etkilenererek aracın içine kayd. Ve anında pişman oldu. Hava onun gibi kokuyordu, saf baştan çıkarma ve tatlı karamel. Titreyerek kemerini bağladı ve camdan dışarı baktı, onun iri ellerinin direksiyonu taciz etmesini izleme dürtüsüne boyun eğmeyi reddetti.

"Bu arada," diye mırıldandı, "bana hâlâ bir sandviç borcun var."

"Senin sözüne karşılık benimki." "Peki nereye ?" diye sordu.

"Çocukluğumdan beri sevdiğim bir hamburger dükkanı."

"Bekle. Her şeyi tut. Bir zamanlar çocuk muydun?" Sahte bir soluk verdi, eli kalbinin üzerinde çırpınıyordu. "Üzgünüm ama kanıt istiyorum."

"Çok kötü. Hiç yer yok." Lütfen.

"Eminim resimler vardır." "Hayır."

"Neden olmasın ki? Onları yok ettin mi? Eminim yok etmişsindir. Yeterince yakışıklı görünmediğini mi düşündün?"

Herhangi bir duygu belirtisi göstermeden, "Aslında kimse alacak kadar önemsemedi," dedi.

Hayır. Hayır, buna inanmayı reddetti. Eğer o şimdi güçlü olsaydı Gözlerinden hiç eksik olmayan gölgeler ve daim yayılan gerginlik, çocukken kalpleri eritmiş olmalı.

Ancak ona baktığında kendine olan güveni azaldı. Dikkatini yoldan ayırmıyordu, duruşu sertti ve eklemlerinin rengi solmuştu. O anda, sevdiğinden daha fazlasını ortaya çıkarmış bir adamdı.

Az önce gerçeği söylemişti, değil mi?

Vay canına. Kendi anne-babası, onlarla ne kadar uzun süredir birlikte olursa olsun - onca koruyucu aileden bahsetmiyorum bile - çocukluğunun bir anını ölümsüzleştirmek için yoğun günlerinden birkaç saniye ayırmamışlar mıydı? Ne kadar iç burkucu. Her açıdan yanlış.

Küçük bir çocuk olduğu için duyduğu üzüntü onu yıkadı. "Özür dilerim," dedi usulca. "Bir müştemilatın arkasında doğmuş gibi bile, binlerce fotoğrafını çekerdim. Ve daha sonra bu fotoğrafları sana şantaj yapmak için kullanırdım, ama nedenlerim önemsiz."

"Teşekkürler mi?" Bir minibüsü geçmek için şerit değiştirdi. "Ama berbat çocukluklar benim tekelimde değil ki."

"Bu arabada var. Harika bir tane vardı."

"Bundan emin misin? Baban iş yerindeki bir patlamada öldüğünde on üç yaşında falan mıydın? Annen boğulduğunda ve günü kurtarmak için ortaya çıkıp sigorta parasını alıp gittiğinde sadece on yedi yaşındaydın."

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Tüm kasaba onun geçmişini biliyordu - daha doğrusu bildiklerini sanıyorlardı - bu yüzden West'in temel bilgilere sahip olması büyük bir sürpriz değildi. Sadece gerçekleri bu kadar açık bir şekilde ifade eden ilk kişiydi. "Her iki olayda da ergenlik çağındaydım, çocuk değil. Büyük fark var."

"Pek sayılmaz. Acı ."

"Ve benim hakkımda her şeyi bildiğini de düşünme," diye ekledi sanki o hiç konuşmamış gibi. "Her iki hikâyede de daha fazlası var. Çok daha fazlası."

"Anlat."

Ve en derin, en karanlık sırlarını, bir ayakkabının altından kazındığını düşünen adamla mı paylaşacaktı? "Hayır, teşekkürler." O yeterince yorumunu katmadan geçmişiyile ilgili sorunlarını dile getirdi.

Şimdi bile, annesinin *benim* yüzümden düştüğünü düşünüyordu... annesinin *benim yüzümden* çılgılık attığını, yardım için yalvardığını... ve en sevdiği battaniyesini kaybetmiş bir bebek gibi ağlamak, Brook Lynn'e sarılmak, sonsuza dek özür dilemek ve, ve-

Panik atak zihninin kapısını çalarken, kendini zorladı. Düşünceleri annesinin cenazesine, kendi kendini patlattığı zamana kadar ileri sarıyordu. İlk kez sarhoş olmuş ve bekaretini sokağın aşağısında yaşayan iğrenç çocuğa vermişti. Tanrı'nın tüm kasabaya bir armağanı olduğunu düşünen çocuğa. Tüm arkadaşlarına onun kolay biri olduğunu söylemişti.

O andan itibaren öyleydi.

Brook Lynn'in bakımını hiç düşünmemişti çünkü Kurt Amca'nın her şeyle ilgileneneğine güveniyordu. O da söz vermişti. Ancak West'in söylediği gibi Kurt sigorta çekini aldıktan kısa bir süre sonra kaçmıştı. O zamana kadar Jessie Kay o kadar kötü durumdaydı ki, on beş yaşındaki Brook Lynn boşluğu doldurmak zorunda kaldı, gazete dağıtma işine girdi, Strawberry Valley Community Church'ten bağış topladı ve iki genç kızı bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı, beslendi, giydirildi ve korundu ve ve ve-

Nefes alamıyorum. Nefes almam lazım.

Sıcak bir el dizini sıktı ve geçmişten başka bir şeye için gereken sarsıntıyı verdi.

"Jessie Kay?" West'in sesindeki yumuşaklık onu dokunuşundan daha çok şaşırtmıştı.

Nefes al, iyi. Nefes ver, daha iyi. "Ben iyiyim. Gerçekten." Ya da iyi olacaktı. Kız kardeşine ulaşır ulaşmaz. Brook Lynn'in her şeyi yoluna koyma gibi bir huyu vardı.

"Bundan emin misin?"

İkna et, devam et. Yapabildiği en parlak gülümsemeyi sundu. "Sen iyi misin? Gerçekten de benim iyiliğim için endişeleniyor gibisin."

Elini ondan çekti. "Söylentileri duydun mu bilmiyorum ama benim kalbim taştan. Tabii ki endişelenmiyorum."

Adamın futbol maçı sırasında kendisine attığı bakışı hatırladı ve kalbinin taştan değil ateşten olduğuna karar verdi.

Gözlemine paylaşacağından değil. Ama belki ona itiraf .

"Haklıydın. Çocukluğum hakkında. Kesinlikle trajikti." Abartılı bir şekilde kaşlarını çatarak, parmak uçlarını iki çekinin üzerinde gezdirdi ve Gözyaşlarını taklit et. "Benim için üzülmeli ve bundan sonra bana çok iyi davranmalısın."

Birdenbire gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi göründü. "Biliyor musun, biraz daha düşününce benim çocukluğumun seninkinden çok daha kötü olduğuna eminim. *Benim* için üzülmeli ve sana söylediğim her şeyi yapmalısın."

Vay, vay. "İlgimi çekti. Bana yapmamı söyleyeceğin ilk şey nedir?"

Adam ona bakarak teorisini kanıtladı: Adam

yanıyordu. "Seni isterdim-"

Titredi ve-

"-bana çocukluğun hakkında daha fazla şey anlatmak

için." Oturduğu yerde büzüldü. "Ne bilmek

istiyorsun?" "Büyüdüğünde ne olmak istiyordun?"

Kibar bir ilgi mi? Yoksa gerçekten merak mı ediyordu?

"Güleceksin." "Belki. Muhtemelen."

Dürüstlüğüne saygı duymalıydım. "*Çoğunlukla o çılgın kedi kadın* olmak istedim." Nefes nefese kaldı. "Makaralar ve bornoz giyen yaşlı bir kadın, ve evinde yüzlerce kedi dolaşıyor?"

"Aynen öyle. Bir kedi istiyordum ama babamın alerjisi vardı. Ayda bir kez annem beni barınağa götürürdü ve orada bir oda dolusu sokak kedisini sevebilirdim. Çalışanlar, birkaç haftada bir *kedi* sahiplenmek için gelen *o çılgın kedi kadın* hakkında şaka yaparlardı. yeni bir tane. Onu çok kıskanıyordum."

"Yani..." Kaşlarını çatı. "Gülünç derecede sevimli."

Sesi şaşırmış gibiydi. "Peki ya sen? Sen ne olmak istiyordun?" "Üzgünüm ama seninle işimiz bitmedi. Çılgın kedi kadın olduğunu fark ettiğinde faturaları ödeyemezsen ne istersin?" "Lise öğretmeni olmak."

"Konu?"

"İngilizce."

Kaşlarını oynattı. "Bir lise İngilizce öğretmenine nasıl yaklaşırsın?"

Kaşları çatıldı. "Uh... nasıl?"

"Üstünde mi? Altında mı? Üstüne mi? Etrafında? Dışında?"

Kıs kıs güldü. "Onu hazırlıyorsun." Aptal adam.

Seksi adam.

"Şimdi çocukluk hayalini bilmek zorundayım," dedi. "Anlat bana!"

"Büyük planlarım vardı, teşkilattaki en genç ve en seksi polis olacaktım."

Yapbozun bir parçası yerine oturdu. "Kötü adamları alt etmekle ilgili fantezilerin vardı, değil mi?" Yaşadığı bazı cehennem çukurları düşünüldüğünde yaşamış. " gibi bir şey."

"Artık akla gelebilecek her tür kötü adamı yenmenize olanak tanıyan video oyunları yaratıyorsunuz, yani bir bakıma hayalinizi gerçekleştirdiniz."

"Bu doğru." Cızırtılı bir duraklama. "Oyunlarımı oynadın mı?"

Yakalandım! "Bir ya da iki kez," diye itiraf etti. Yıllarca savaşmış ve kaybetmişti. -"Donkey Kong" bağımlılığı. Variller! Bayan! Babası ona nasıl oynayacağını öğretti, birlikte özel zaman geçirdiler ve kazanmak bir saplantı haline geldi.

West'in başarılarını öğrenir öğrenmez, onun en iyi şarkılarını satın almak için acele etmişti. "Alice Zombieland'de." "Yeraltı Dünyasının Efendileri."

"Karanlığın Melekleri." "Everlife." Kullanılmış tabii ki,

Çünkü yenisini almaya gücü yetmiyordu.

"Kötülük her zaman ayaktadır," diye ekledi, "ama iyiler her zaman günü kurtarır."

Kaşları tekrar çatıldı, derinleşti. "Hadi radyoyu dinleyelim." Sesi yükseltti.

Gözlemleri hoşuna gitmedi mi? "Sana sessiz muamele yapmak sorun olmayacak," diye seslendi müziğin içinden.

"Gerçekten mi? Çünkü hâlâ konuşuyorsun."

"Oh, o konuşmak değildi. Bu konuşuyor." Yolculuğun geri kalanında hiçbir şey hakkında konuşmadı. Yüksek sesle. Hava durumu, çörek sevgisi, tanga fiyatları.

-bu kadar az malzeme daha ucuza mal olmalı!- ve son olarak, son jinekolojik muayenesi.

Tam soğuk spekulumla ilgili kısma geldiğinde lokantaya vardılar. Arka tarafa park etti ve kız sustuğunda rahatlayarak iç çekti.

Kapıyı açmasını beklemek yerine - açacak mıydı? Açmayacak mıydı?
-Dışarı fırladı.

"hareket etmek zorunda mısın?" West dışarı çıkarken seslendi.

"Ne gibi?"

"Sanki kızışmışsın gibi."

Gözleri kısıldı. "Sevmiyorsan izleme."

"İmkânsız," diye mırıldanmış olabilir de olmayabilir de.

Ne oluyor be!

Diğer çiftler çoktan içeri girmiş, arka tarafta, bir Noel ağacının yanındaki köhne bir masaya oturmuşlardı. Ugh. Noel. En sevmediği bayrama sadece üç buçuk hafta kalmıştı. O ve Brook Lynn bir kez daha aileleri olmadan kutlama yapmak zorunda kalacaklardı.

Tatillerden nefret ediyorum!

Neşeli süslemelere rağmen Jessie Kay lokantaya ilk bakışta aşık oldu. Kırmızı vinil kabinler ve siyah-beyaz döşenmiş zemin onu büyülemişti. Nane yeşili duvarlar çatlayıp dökülse ve tavanda su lekeleri olsa da, kusurlar sadece karakter katıyordu. Burada hayat yaşanmıştı. Ve gerçekten, hamburger, domuz pastırması ve acılı sosis kokusu havayı doyururken herhangi bir şeyden nasıl şikâyet edebilirdiniz ki?

Masada sadece iki sandalye boştu ve tabii ki hemen yan yanaydılar.

West onun için bir tane çıkardı, centilmen tavırları onu tekrar şok etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı otururken.

"Bir değil," diye mırıldanarak onun yanına kaydı.

Araları her zaman gergindi ama şimdi bunun nedenini biliyordu.

panik atakla savaşıırken gösterdiği ilginin tatlılığını, elinin onunkine değdiğini hissettiğini, tam olarak sevmediği bir kadına bile gösterdiği nezaketi biliyordu ve gerginlik yepyeni bir seviyeye ulaştı. *İstiyorum!*

Tehlike! Sıcak bir bölgeye gidiyoruz.

"Ee... uzun zamandır mı bekliyorsunuz?" diye sordu, dikkatinin dağılmasını umarak.

Kimse ona zerre kadar ilgi göstermedi. Harlow Beck'le evlenirken -bu lanet olası hafta sonu- ve Brook Lynn Jase'le evlenirken -beş lanet olası aydan daha kısa bir süre içinde- kızlar düğünler hakkında konuşurken, erkekler de yaraladıkları Ball Busters'ı sevgiyle anıyorlardı.

Dostum. Sanırım uyluk kemiğini kırdın. Tebrikler!

Garson kız geldi ve Jessie Kay'ı kızdıracak şekilde, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi elini West'in omzuna koydu. "Hepiniz ne içmek istediğinizi biliyor musunuz?"

Çok mu dostça?

Grup hazır ola geçti, Jase her şeyi başlattı. Sıra West'e geldiğinde garson kız yırtıcı bakışlarıyla onu soydu ve "Merak etme tatlım. Nelerden hoşlandığını hatırlıyorum. Sana çok iyi , söz veriyorum."

Jessie Kay bile milkshake'inin bütün erkekleri avluya toplayacağını kabul etmek zorundaydı. Kısa boylu ve ince yapıydı, çoğu kadının yıllarını spor salonunda geçirdiği türden kıvrımlara sahipti-ya da binlerce ameliyatla elde etmeye çalışıyordu. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve bir yandan diğer yana savruluyor, bir çağırma parmağı gibi hareket ederek penisi olan her şeyin hızla takip etmesini istiyordu.

"Görünüşe göre bir hayranın var." Jessie Kay'ın sesindeki zehir onu şaşırtmıştı.

Ben kıskanç değilim. Kıskanç olamam.

Batı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tatlı olmaya çalıştı. "Bu senin için ne kadar güzel olmalı." Ve Atkuyruğu için de ne kadar güzel. West'in iki arkadaşıyla da yatmak gibi korkunç bir gaf yapmamış olması, onu tavlama için gerçekten bir şansı olabilirdi.

"Hayran mı?" Başını salladı, erkeksi bir özgüvenin resmiydi. "Ne kadar şirin."

"Birkaç gün önce ofise gelen kişiyi görmeliydin.

önce." Beck kolunu Harlow'un sandalyesine doladı, Jessie Kay'ın babasının annesinin yanında otururken yaptığı bir şeydi bu. Babası annesine dokunmadan birkaç dakikadan fazla duramazdı.

Birlikte olmadığımız zamanlarda, Anna Grace, seni düşünüyorum. Ve seni düşündüğümde, gülümsüyorum.

"O ve West el sıkıştılar," diye devam etti Beck, "ve yemin ederim bir bebek yaptılar."

"İkizler." West iki parmağını çenesindeki koyu renkli kirli sakala sürttü.

"Belki de üçüzler."

"Çok romantiksin." Jessie Kay peçetesini göğsüne bastırdı. "Sana kim karşı koyabilir ki?"

"Bu çok güzel bir soru." Adam kadının bakışlarıyla buluştu ve gözbebeklerinin genişlediğini, siyahın tüm o altın renginin üzerine döküldüğünü görmek onu şok etti - heyecanlandırdı. Dumanlar saçan bir orman yangını gibi. "Neden cevabı sen vermiyorsun?"

Tüm gözler ona çevrildi ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Benim fikrim sayılmaz. Benim için iki kez evlat edinilmiş üçüncü bir kuzen gibisin."

"Yani... kuzenleri öpmek mi?" Jase ona sordu.

O öfkeyle tükürürken, Atkuyruğu içkileriyle geri döndü ve göğüs dekoltesini West'in yüzüne vurmaya ihmal etmedi. Hiç utanması yok muydu?

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Elbette." West, bir kez daha omzuna kadının elini okşadı. "Spesiyali alayım, her ne ise."

Diğer herkes siparişlerini verdikten sonra - spesiyali de talep ederek - Atkuyruğu biletlerini aşçıya vermek için atladı.

"Sözümü geri alıyorum." Jessie Kay kaşlarını çatarak West'e baktı. "Senin bir hayranın yok."

Sen bir hayranısın. İkizleri seni tamamen büyüledi."

"Pek sayılmaz." Jessie Kay'e bir süre daha baktı, kafasında dönen çarklar açıkça görülüyordu. Sonunda sanki bir karar vermiş gibi başını salladı. Ona doğru eğildi, gittikçe yaklaştı. Sesini sadece Jessie Kay'in duyabileceğinden emin bir şekilde, "Başka birinin ikizlerinin hayranıyım," dedi.

Çenesi düştü ve ağzı kurudu. Az önce -hayır, , imkansız...ama...belki. Az önce ona asılmış mıydı?

Gözlerini kocaman açarak dikkatini Jase'e çevirdi. "West maç sırasında ağır bir beyin hasarı mı geçirdi?" Önce ona iyi davranmıştı. Sonra sıcakta yaptığı hareketlere iltifat mı etmişti? Evet! Şimdi de onunla flört ediyordu.

Aslında yaralıdan daha fazlası olabilir. Ölüyor olabilir.

"Neden?" Brook Lynn ve Harlow anında endişelenerek hep bir ağızdan sordular. "Sorun ne?" Brook Lynn talep etti.

Adamlar sanki bir sırrı biliyorlarmış gibi ona sinsice gülümsemekle yetindiler.

"Belki de sonunda aklını başına toplamıştır," dedi Beck.

"Belki de onun istediği şeyi başka biri istedi ve o da almaya karar verdi. Sonunda," dedi Jase.

Yani... başka biri onu istemiş ve West de harekete geçmeye mi karar vermişti?

İmkânı yok. Kesinlikle . Daniel'dan başka kimse onu istemiyordu ve o sayılmazdı.

Sersemlemişti, yeniden toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı, peçetesini masaya fırlattı. Ve patavatsızlık olmasın diye ekledi: "Ben bayanlar tuvaletine gidiyorum. Tek başıma," diye ekledi kızların yararlanması için. "Eğer biraz uzun sürerse, beni aramaya gelmeyin."

Brook Lynn başını havaya kaldırdığı ellerinin arasına aldı ve inledi. "Kız kardeşim bu sözleri bu kadar yüksek sesle söylemedi. Mutlu bir yerdeyim. Kelebekler ve güllerle dolu."

West ona bakmaya devam etti, orman ateşi giderek daha da harlanıyordu... o kadar sıcaktı ki tüm dumanlar ona ulaşıyor, etrafını sarıyordu. Zorlukla nefes alabildi ve ondan uzaklaştı. Bu her neyse, aralarında her ne değiştiyse, her ne yapıyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyordu - çünkü içten içe *hepsini* istiyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SAM HILL'de onun nesi vardı? Beyin hasarı mı geçirmişti? West merak etti.

Jessie Kay'le alay etmişti. Onunla flört etmiş, aslında ona asılmıştı ve bu konuda hiç de ince davranmamıştı. Ondan önce, sadece Jase ve Beck'le yaptığı bir şeyi, geçmişiyile ilgili küçük ayrıntıları bile paylaşmıştı. *Ona* çocukluğunu bile sormuştu ve bunu içtenlikle öğrenmek istiyordu!

Ve arabada, kız soluk soluğa kaldığında, adam bir şey hissetti. Sıkıntısının nedeni ne olursa olsun, ona yardım etmek için içgüdüsel bir ihtiyaç. İşleri onun için daha iyi hale getirmek. Onun için daha iyi *olmak için*. Keskin zekalı güzel kız keskin zekası ve intikamcı doğası. Başka kim ona pap smear hakkında bir şey söyleyebilir ki?

Kız onu büyülemişti ve bu çılgınlık sona ermeliydi. Daha önce düşündüğü her nedenden ve binlercesinden dolayı.

Eğer birlikte olurlarsa, ilişkileri iki ay içinde biterdi. Ne daha fazla, ne daha az. Çünkü evet, diğer her şey gibi ilişkilerini de planlıyordu. Asla paylaşmayacağı nedenlerden dolayı asla sapmadı, sapmayacaktı da.

Jessie Kay'in bu duruma üzülmelerini kaldırılabildi ama diğerlerinininkini kaldıramazdı. Brook Lynn ve Harlow onun tarafını tutacak ve ondan nefret edeceklerdi; Jase ve Beck West'in tarafını tutsa da onlar da kızlarının tutmak zorunda kalacaklardı. Sonunda West kendini aileden kopmuş olarak bulacaktı.

Çocuklarına ciğerleri gibi ihtiyacı vardı. Biri olmadan yaşayamazdı, diğeri olmadan yaşayamazdı.

Brook Lynn elindeki saman paketini ona fırlattı. "Kız kardeşime iyi davranmaya başlasan edersin, Lincoln West."

"Kaba değildim. Bugün değil," diye homurdanarak ekledi.

"Sert bir dış kabuğu var, ama içi aslında bir lokum." Öyle miydi? Geçmiş hakkında çok az şey biliyordu.

Her iki hikayede de daha fazlası var... çok daha fazlası.

Eğer onun hakkında her şeyi bilseydi, onu daha az ister miydi? Ya da daha çok?

Onu daha fazla isteyebilir miydi? Zaten her gün, her dakika onun için yanıp tutuşuyordu.

Arkadaşlarından hiçbiri bir buluşmada aralarındaki çekimin alevlendiğini fark etmemişti ve bunu onlara asla söylemeyecekti.

istediği bir şey-birisi. Zaten bu durum onun suçuydu.

Jessie Kay'le bir 4 Temmuz barbeküsünde tanışmış ve ondan uzaklaştıktan birkaç saat sonra, aklından çıkaramadığı kadına kendini yeniden tanıttığını düşünerek geri dönmüştü. Ama o zamana kadar Beck gözünü ona dikmişti. Oğullarından biri bir şeye, *herhangi bir şeye* ilgi duyduğunu ifade ettiğinde, West bunu elde etmelerini sağlamak için elinden geleni ardına koymuyordu. Dönem. Böylesine yoksun bırakılmış çocukluklar, abartılı yetişkinlikleri hak ediyordu. *Onlara her şeyi borçluyum.*

Yine çekip gitmişti. Ve Jessie Kay üzerinde hak iddia etmediği pişman değildi. Hayır. Azıcık bile değil.

Jase nişanlısının parmak eklemlerini öptü. "Az önce büyük bir taktik hatası yaptın meleğim. Bir erkeğe asla bir kadının lokum olduğunu söyleme."

"Neden olmasın?" diye sordu, gerçekten kafası karışmıştı.

Beck kaşlarını kaldırdı. "Neden başka? Çünkü onu yemek isteyecektir." Harlow onun göğsünü tokatladı. "Aman Tanrım! *Tam* bir domuzsun." Ama adam caymadı. "Söyle ona Westlina."

Espri yapmadan gülümsedi. "Bu doğru. Eğer adamın tatlıya düşkünlüğü varsa."

"Kız kardeşime öyle bir bakıyordun ki... Umarım tatlıya düşkün değilsindir."

Brook Lynn ona doğru bir parmak salladı. "Onun için endişeleniyorum Yeterince, teşekkür ederim. Yıkık dökük bir evde tek başına yaşıyor. İki yakasını bir araya getirmekte zorlanıyor ve düz ve dar yolda yürümeye kararlı. Onu dolambaçlı ve geniş yollara sürüklemek için hiçbir sebep yok."

Onu baştan çıkarayım mı?

Vücudundaki her kas bir kaya gibi sertleşti. Her biri. "Merak etmeyin. Tuzluyu tatlıya tercih ederim." En azından daha önce hep öyleydi.

Jessie Kay köşeyi dönerken sertleşmesi daha da arttı. Lacivert bakışları ondan kaçırıyordu. Muhtemelen iyi bir şeydi. Onun kokusu -kremaya batırılmış ve üzerine tarçın serpilmiş cevizler- duyularını istila etti, herhangi bir uyuşturucudan daha etkiliydi, onu bunaltacak kadar ısıtıyor, başı dönene kadar sarhoş ediyordu. Varlığının her zerresiyle özlediği bir sıcaklık ve yüksek. Zevk almasına izin veremediği bir sıcaklık ve yüksek. Ne kadar çok severse, o kadar çok arzulayacaktı... bırakması o kadar zor olacaktı.

Belli ki bir sonraki ilişkisini seçmesi gerekiyordu. Genellikle Birisi Ağustos'ta oltaya takılır ve Ekim'de denize geri atılır, tatillerden kaçınırdı. Strawberry Valley'e taşınması programını altüst etmişti.

Cinsel rahatlama her derde deva olmasa da bir yara bandı olacaktı ve bu da yeterliydi. Şu anda her şey hiç yoktan iyiydi.

"Hepiniz şüpheli bir şekilde sessizsiniz." Jessie Kay kaşlarını çatarak sandalyesine oturdu. "Bundan hoşlanmıyorum. Seni tokatlayarak uyutmak, sonra da uyuduğun için tokatlamak istiyorum. Biri ben son yaşadığım olayın ayrıntılarına girmeden önce bir şey söylesin. dönem."

West neredeyse çaresizce, "*Lütfen* bir şey söyle," dedi. Brook Lynn inledi. "Mutlu yer, mutlu yer."

Harlow, "Jessie Kay, neden herkese kurmak istediğin salon futbolu takımından bahsetmiyorsun?" diye önerdi.

Beck birasını masanın üzerine . "Bir takım mı kurmak istiyorsun? Hiç oynadın mı?"

"Hayır, ama insanları yere serme konusunda epey deneyimim var." Jessie Kay havaya bir-iki yumruk attı. "Sadece bir koça ihtiyacım var... West gibi birine. Onun yeteneği-"

"Oh, hayır, hayır, hayır." West vurgulamak için başını salladı.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ama yine de onunla yüzleşmedi. "Neden?"

"öldürürüz." Ve daha da önemlisi, adam daha

Birinci oturumun sonu.

Çenesini kaldırarak, "Bildiğiniz gibi ben bir sonraki David Beckham'ım," dedi.

"Top hakimiyeti bu şekilde kazanılacak bir beceri değildir." Parmaklarını şıklattı.

Bakışları daraldı. Ateş ve ısıdan oluşan bir sisin içinden bir fırtına çıktı, şimşekler çaktı. "İyi haber. *Top tutma* konusunda zaten oldukça iyiyim. Arkadaşlarına sorman yeterli."

Dilini ağzının çatısına bastırdı.

Brook Lynn bir kez daha yüzünü ellerinin arasına saklayarak inledi. "Mutlu yer. Mutlu yer."

Beck az önce içtiği içkide boğuldu.

Harlow onun omuzlarının arasına vurarak, "Jessie Kay Dillon, şu anda o zırlıtyı sıkı sıkıya kilitle. Biliyorsun, benim orospum birlikte olduğu tek kadın benmişim gibi davranmayı seviyor. Geçmişin hatırlatıcıları kaçamaklar sadece kafasını karıştırır."

Jessie Kay soldu, pişmanlık ve utancın timsali gibi görünüyordu. "Özür dilerim. Sinirlerim..."

Belki de bir lokumdu.

"Bekle. Az önce bahsi kazandım mı?" Brook Lynn heyecandan titriyordu.
"Huh, huh, kazandım mı?"

"Hayır! Benimle dalga mı geçiyorsun?" Jessie Kay çatalını kız kardeşine doğrulttu. "Yüzündeki o gülümsemeyi sil. Bahsimizin parametreleri bir şey fırlatılması gerektiğini söylüyor. Bir yumruk, bir dirsek, hatta bir el çantası."

Brook Lynn, "Hakaretler ," diye ısrar etti.

"Elbette yapabilirler, ama ben sadece kendime *iltifat ettim*. Herkes duydu." İpek gibi saçlarını omzunun üzerinden savurdu, bu kadınsı hareket adamın sıkışmasına neden oldu. "Madem West saçmalıyor, ben de Beck'i işe alırım-"

"İmkânı yok." Beck başını salladı. "Seni kardeşim gibi seviyorum ama hayır." Tekrar denedi. "Jase-"

"Hayır, Jase ." Jase başını daha ısrarlı bir şekilde salladı. "Ben de seni kardeşim gibi seviyorum ama böyle bir şey olmayacak."

Jessie Kay derin bir iç çekti. "Peki. Bir yabancıyı işe alacağım. Eğer bana aşık olur, beni takip eder ve sevgisine karşılık vermeyi reddettiğimde beni öldürürse, bu suçunuz. Sadece... Öfkem için bir çıkışa *ihtiyacım* var." Çok sevimli bir kızarıklık gömleğinin yakasına kadar yayıldı. "Evet. Öfkem. Brook Lynn'in beni kıışkırtmak için elinden geleni yaptığını duydunuz, değil mi?

O pis, pis bir hilekâr ve beni yenmesine izin veremem." Bu kızarıklık ne kadar ileri gitti? Ne kadar sıcaktı?

Artık jiletten daha keskin olan ona duyduğu ihtiyaç West'in göğsünü tırmalıyordu. Ona ulaşma arzusuyla savaştık için sandalyesinin kollarını kavradı.

Sadece bir dokunuş...

Garson saniye sonra geldi ve kızarmış tavuk-biftek burger, peynir ve sosla doldurulmuş, yanında patates kızartması olan tabakları . Kadın yeni işe alınmıştı ve adam onunla toplamda dört kez karşılaşmıştı ama kadın ona sanki çok iyi arkadaşmışlar gibi gülümsedi.

Son üç ziyaretinde yapmadığı bir şey. Onu araştırıp ne kadar ettiğini öğrenip öğrenmediğini merak etti.

Bu ilk kez olmayacaktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Bir şey değil, tatlım."

Jessie Kay nefesinin altından, "Bir oda tutun," dedi.

Garson kız duymamış gibi yaptı ve eğilerek kulağına fısıldadı: "Tatlı siparişi vermek ister misiniz? Elimizdeki tüm tatlıları satmak üzereyiz. dünyaca ünlü brownie turtası, ama isterseniz bir tane kenara koyabilirim..."

"Evet." Bakışları Jessie Kay'e döndü. "Birden canım tatlı bir şeyler ."

"Peki o zaman, belki onun yerine benden bir parça istersiniz?" Garson kız göz kırparak başka bir masaya yardım etmek üzere uzaklaştı.

Jessie Kay hamburgerinden bir ısırık aldı. Gözleri kapandı ve tatmin olmanın en coşkulu sesiyle inledi. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey mi? Hayır." Parmağının ucuyla bir topak sos aldı ve ağzına götürdü. "Ama bunu benden almaya kalkarsan seni soğukkanlılıkla öldürürüm."

West onun küstahlığından tuhaf bir şekilde etkilenerek ani bir sırtışıla mücadele etmek zorunda kaldı. Garsonun aksine, onun nedenlerini hiç merak etmek zorunda kalmamıştı. Hoşlandığı şeylerden zevk alıyor, hoşlanmadığı şeylerden hoşlanmıyor ve istediği şeyleri istiyordu. Başka pek az şey onun kararlarını etkiliyordu.

Brook Lynn Jase'e, "Onu elinden almaya çalış," diye fısıldadı. "Bahsi kazanmama yardım et. Lütfen, lütfen, lütfen."

Jase'in kaşları alnından sarkan saç tutamlarına doğru kanatlandı. "Zafer benim hayatımdan daha mı önemli?"

"Tam şu anda mı? Evet!"

Birlikte olmaları, birbirlerine yaslanmaları, tamamen rahat, şakacı, flörtöz, diğerinin sevgisinden emin olmaları West'i kışkandırdı. Tessa'yı her zamankinden daha çok özlüyordu; gülüşünü, rastgele zamanlarda şarkı söylemeye başlamasını ve odanın içinde dans etmesini. Tessa'nın derin bir depresyona girdiği ve yemek yemeyi ya da yataklarından çıkmayı reddettiği zor zamanları daha kolay unutuyordu.

Jessie Kay omzunu onun omzuna çarptı. "Hey. Arenada hiç konuşmadın. Her şeyin parasını sen ödüyorsun, değil mi?"

"Doğru."

Kolunu kaldırarak garsona işaret etti. "Bunlardan birine ihtiyacım ." Sandviçine küçük bir el salladı. "Oh, bir de tatlım. Tam olarak brownie turtası. Sakın bana kalmadığını söylemeye kalkma. Kötü şeyler olur."

"Ama-"

Başparmağını West'e kaldırdı. "Her şey onun hesabına yazılıyor. O *ısrar etti.*"

"Elbette." Garson kız dudaklarını büzdü ve aceleyle uzaklaştı.

"Mutlu bir yer," diye mırıldandı Brook Lynn.

"Ne?" Jessie Kay gözlerini masanın etrafına dikti. "Bu sefer ne yaptım?"

Brook Lynn iç geçirdi. "Başkası ödüyor diye ıstakoz sipariş etmen gerekmez." O yatak odası mavileri parladı. "İstakoz var mı?" "Mutlu bir yer. Mutlu yer."

Jessie Kay kız kardeşine bir tost fırlattı. "Hey! Seni seviyorum ve hayatım boyunca amacım sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek olacak ama bu ıstakoz olup olmadığını söylemezsen beynini kulağından çıkarmamı engellemeyecek." "Yok."

Jessie Kay'in omuzları hayal kırıklığıyla kamburlaştı ve West bir başka sırtışıla savaşmak zorunda kaldı. Onu parası için sevmiyor ama parasını harcamaktan korkmadığı kesindi. Garip bir şekilde, West onu bu yüzden daha çok seviyordu. Onun hakkındaki düşünceleri umurunda bile değildi. Tekil bir deneyim.

Garson kız ona surat asarak yeniden ortaya çıktı. "Haberler kötü. Kız kardeşiniz son brownie turtasını istediği için elimizde kalan tek tatlı s'mores trifle. Yine de çok güzel. Senin için de uygun mu, güzelim?"

"Abla mı?" Jessie Kay kaşlarını çatı. "Gerçekten onun kız kardeşine benziyor muyum? Belli ki ben birinci sınıf bir soydan geliyorum, onun ataları ise yol boyunca birkaç kötü seçim yapmışlar."

Tekil bir yaratık. "Evet," dedi garsona. "S'mores trifle alacağım, ama ekstra marshmallow eklediğinizden emin olun."

* * *

SONRAKİ HAFTA, West'in programında sadece birkaç gerekli ayarlamayla geçip gitti. Yaptığı ayarlamaların tek nedeni yeni ilişkisini bulmuş olmasıydı. Monica Gentry, Bodies by Monica'nın sahibi.

Çarşamba günü WOH Industries'e gittiğinde, ilk egzersiz videosunu çekmesi için onu işe almayı umuyordu ama onun sadece bilgisayar programları, video oyunları ve animasyon reklamları hazırladığını fark etmemişti. Onun yerine öğle yemeği yemişlerdi.

İlgili tanıdık bir şeyler bulmuştu ama o gece daha sonra onu araştırdığında hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Öğrendiği şey: Bir avuç eski çalışanı ondan nefret ediyordu. Onu eleştiren liderlik tarzını eleştirerek onu yoğun ve nevrotik olarak nitelendirdi. Ama kim nevrotik değildi ki?

Ve gerçekten de, spor salonu franchise'ını kurmak için sert olmak zorundaydı. Hayranlık duyduğu bir başarı. Beck'le birlikte reddedilme duvarlarının altından, üstünden ve içinden tırnaklarıyla kazıyarak geçmek zorunda kalmışlardı; ama tüm bunlar olurken West oyunlar ve programlar yaratmaya, Beck de

MG&E'den Dane Michaelson, petrol ve doğal gazı topraktan alıcısına kadar takip eden bir program olan akış yazılımının münhasır hakları için milyonlar ödeyene kadar kapı kapı dolaşarak aramalar ve sunumlar yaptı. Anlaşma sadece WOH Industries başka işlerin hedefindeydi ama Dane yakın bir arkadaş olmuş, hatta West'i memleketi Strawberry Valley ile tanıştırmış, bu da West'in taşınma arzusu ortaya çıktığında Jase'i kasabayla tanıştırmasına yol açmıştı.

West komodininin üzerindeki saate baktı. Sabah 7:59. Beck'in düğünü üç saat bir dakika sonra gerçekleşecekti.

Ayağa kalktı, yatağını topladı, sonra on dakika boyunca duş aldı, iki dakika boyunca havluyla kurulandı, bir on dakika daha tıraş oldu ve giyindiğinde her zamanki cumartesi sabahı futbol kıyafetlerini bir kenara bırakıp smokin giydi.

Bugünün geleceğini hiç düşünmemişti ve bir zamanlar servetinin büyük bir kısmıyla Beck'in sonsuza dek bekâr kalacağına bahse girebilirdi. Girin Harlow. Siyah saçlı güzel, ilk andan itibaren adamı takıntı haline getirmişti ve sonunda onun için daha iyi bir adam olmak için adım atmıştı.

Eğer kazadan sağ kurtulsaydı Tessa için adım atar mıydım?

Asıl soru: Temizlenebilir miydi?

Depresyonları sırasında söylediği ya da yaptığı hiçbir şey ona yardımcı olmamıştı. Suçluluk duygusu ve hayal kırıklığı onu yiyip bitirmiş ve çoğu zaman vuruşunu iki katına çıkarmıştı. Ve akşamdan kalmalığını. Ve kötü ruh hali. Kötü ruh hali sadece onunkini beslemişti. Zehirli bir döngü.

Saate baktı. Sabah 8:40. Tam zamanında. Dün Monica'yı aramış ve düğünde kendisine eşlik etmesini istemişti. Yirmili yaşlarının sonunda çekici bir kadındı ve her zamanki kriterlerine uyuyordu. Karmaşık olmayan, istekli ve onu ister kabul eder, ister terk ederdi. Onu nefes almak için havadan daha fazla arzulamıyordu ve ayrı olduklarında birlikte olmalarını istemiyordu.

Beck'in ocağın başında durduğu mutfığa girdi.

Şaşırtıcı derecede sabit bir el ile krepler, birçok kişinin "yarı melek, yarı şeytani" olarak adlandırdığı özellikler tamamen rahat ve -neşeli?

West masaya oturdu. "Bu çok garip. Çıldırması olmalısın, ülkeden yardım etmemi istemelisin. Bunun yerine Kahvaltı."

Arkadaşı gülümsedi, melek tarafına bir bakış attı. "Harlow'a kendi adımı veriyorum ve onu yasal olarak yanıma bağlıyorum. Neden korkayım ki?"

West'in aklına birkaç sebep gelebilir. "Hayatınız sonsuza dek değişecek. Yeni, keşfedilmemiş bir yola gireceksiniz ve mutluluğunuz amansızca bir başkasınıninkine bağlı olacak."

"Harlow'un yasal olarak bana bağlı olacağından bahsetmiştim, değil mi? Hayatım sonsuza dek en iyi şekilde değişecek. Bu yeni, keşfedilmemiş yolu tek başıma değil onunla birlikte kat edeceğim ve mutluluğum zaten kaçınılmaz bir şekilde ona bağlı.

O benim diğer yarım."

Arkadaşını kısıkanıyordu. Bu kadar iyimser olmayı hayal bile edemezdi. Tessa'yla evlenerek değil. Monica'yla yatarak değil. Jessie Kay ile yatarak bile.

İçindeki bir şey sıcaklıkla kıvrıldı. Belki *biraz* hissedirdi Sarışın yatağında olsaydı iyimser olurdu.

Bütün hafta boyunca ondan bilerek uzak durmuş, bir sandviç bile sipariş etmemişti. Ne zaman onun hakkında konuşmaya başlasa, odayı terk etmişti. Eğer onu düşünürse, hemen iş ya da egzersizle dikkatini dağıtıyordu.

Çok çalışmış ve egzersiz yapmıştı.

Şaşkınlığına rağmen, kız aklının en ön saflarında kalmaya devam etmişti, sarsamadığı bir hayranlık. Hatta her zamanki yönteminden sapıp onunla bir kez, sadece bir kez yatmayı bile düşünmüştü. Zarar yok, faul yok.

Sorun şu ki, "sadece bir kez" geçmişte onun için hiç işe yaramamıştı.

Beck onun önüne bir yığın krep koyarak, "Son zamanlarda Jessie Kay'i düşünerek çok dalgınsın," dedi. Bir sorudan bir ifade. "İnkâr çalışma. İşaretleri tanıyorum. Gözlerde bir açlık parıltısı. Ağız çevresinde gerginlik. Çenede sıçrayan bir kas. Jase de Brook Lynn'le tanıştığında aynı bakışı takınmıştı. Elbette ben daha güçlü bir yapıya sahibim ve Harlow'a karşı soğukkanlılığımı korumayı başardım."

"Hayır, ben-"

"Şu anda bile ellerin kenetlenmiş durumda."

West ellerini inceledi -evet, sıkılmışlardı. Parmaklarındaki baskıyı hafifleterek, "Kendini kandırma. Harlow'la konuşurken resmen ağzın ."

"Şu anda kendini tarif ettiğinin farkındasın, değil mi?" Beck ona cevap vermesi için zaman tanımadı. "Neden ukala Güney'ine direniyorsun?"

Belle? Eğer Jase ve benim umurumda olduğunu düşünüyorsan-"

"Bilmiyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını kavuştu. "Sen ona aşık olmadan önce Harlow'la yattığını öğrensen bana kızarmıydın?"

Beck'in gözlerinde bir ışık canlandı. "Ah. . Kız arkadaşını sahipleneceğinden ve kardeşlerine kızacağından ."

West kol düğmelerini düzelitti ve başını salladı.

"Jessie Kay'in de dediğı gibi, daha yarış başlamadan atı ahırdan çıkarıyorsunuz." Beck bir ısırık krep geri attı. "Diyelim ki Harlow'la yıllarca birlikte oldun, onun canına okudun. Bugün, şu an, bu ikiniz hakkında hissettiklerimi etkilemez. Sen onun geçmişiydin, ben de her zaman onun geleceğı olacağım. de seviyorum. İkinize de ihtiyacım var. İkinizi de nasıl elde edersem edeyim alacağım."

Bir sızı göğsünü parçaladı. Her şey gerçekten bu kadar basit miydi?

"Ne ?" Jase mutfağı girdi. Koyu renk saçları diken diken olmuştu. Üstü çıplaktı ve üzerinde sadece solmuş bir eşofman vardı.

Beck, "West, Jessie Kay'e karşı bir hamle yapıp yapmamaya karar veriyor," diye yanıtladı.

"Oyumu hayır olarak değıştiriyorum. Tabii ona gerçek bir şans vermeyeceksiniz." Jase göğsünü kaşıdı. "O senin için bizim için olduğundan daha iyi, ama onu terk ettiğinde ciddi sonuçları olacak."

Ne zaman, eğer değıl. Son hiçbir zaman söz konusu olmadı.

West dudaklarını büzdü. "Tek gecelik ilişkinden sonrasını gayet iyi idare ettin."

"Onunla iki aydan fazla kalmak isteyeceğini kim söyledi ki?" Beck sordu. "Onu terk etmeyeceğini kim söylüyor?"

Evet. Kim demişti?

Eliyle yüzünü ovaladı. "Eğer onunla çıksaydım, onu terk etseydim ve sonrasında bir şey olsaydı, kızlarınız benden nefret ederdi."

Jase bir bardak portakal suyu doldurdu. "Katılıyorum. Brook Lynn her şeyi affedebilir - kız kardeşine yapılan bir hakaret hariç."

Beck, "Ama kızlar bizi seviyor ve sizi hayatımızdan çıkarmaya çalışmazlar," dedi.

"Külotunu bu kadar büken şey bu mu?" Jase sordu.

"Belki." West tedirgin bir şekilde kol saatine baktı. Dokuz-on altı. Kahretsin. Evden dokuz on gibi çıkmayı planlamıştı. "Monica'yı almam gerekiyor. Sizinle kilisede buluşuruz."

Kaybettiği dakikaları yolda telafi etti. Birkaç yıl önce bir video oyunu için araştırma yaparken defansif sürüş dersleri almıştı ve öğrendiği beceriler o zamandan beri işine yarıyordu.

Monica'nın garajının önüne park ederken telefonu çaldı. Ekrana baktı, Jessie Kay'in adını görünce içi sıkıştı.

Hangi çifti tercih edersiniz?

Metne iki fotoğraf eşlik ediyordu. İlki, bilek kayışının üzerine ipek çiçekler dikilmiş ışıltılı bir topuk. İkincisi, düz beyaz bir düz ayakkabı.

O da cevap yazdı: Benim tercihim neden önemli olsun ki?

Çünkü en iyi arkadaşınız evleniyor ve sevdiği kadın her detayın mükemmel olmasını istiyor. Onu herkesten daha iyi tanıyorsanız bu yüzden... :-) :-) :-)

Ayakkabılarınız bu mükemmel detayların bir parçası mı?

Bunlar Harlow'un ayakkabıları. Beck'ten başka kimse ayaklarını görmeyecek olsa da moda ve rahatlık arasında karar veremiyor - ve Beck onu soyup işi ona verene kadar onları görmeyecek. Bilmem gerekirdi, değil mi!

Telefonu tutuşu esnedi. Ona geçmişini hatırlatmayı seviyordu, değil mi?

Sonra bir sonraki mesajı ve ona neden kızgın olduğunu unuttu.

Bunlar benim :-) :-)

Fotoğrafın yanında siyah fahişe topuklu ayakkabılar ve ayak bileğine tünemiş kocaman kırmızı bir görölüyordu. Açılmaya hazır bir hediye. Dişleriyle.

Onu soyup yatağa attıktan sonra.

Jessie Kay hakkında seks fantezisi mi? Şimdi mi? *Gerçekten mi?* yumrukladı, korna kısa ama gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı.

Birkaç saniye sonra Monica kapıdan çıktı ve onu doğru dürüst karşılamadığı için kendini tam bir hödük gibi hissetti. Soğuk havaya rağmen, spagetti askılı ve etek ucu külotunun birkaç santim altında biten küçük siyah bir elbise giymişti. Onu sıcak tutacak şapka, palto ya da eldiven yoktu, bu da modayı konforun önüne koyduğunu kanıtlıyordu. Arabaya doğru koşmadı ama işaret parmağını kaldırarak beklemesini istedi.

Ne zaman geleceğini bilmesine rağmen tüm kadınların ihtiyaç duyduğu standart on beş dakikalık emmek için bütçesini ayırmış olan adam, başıyla onayladı. Onu evin içine kadar takip edebilirdi, güzel bir Craftsman-Üç katlı ve etrafı çevrili bir verandası olan bungalov tarzı bir ev.

karamel şekeri ağzına attı ve olduğu yerde kaldı. Beklemeyi beklese de, saygı eksikliği onu her zaman rahatsız etmişti.

Monica'yla bu gece bu konuyu -ve beklentilerini- konuşacaklardı. Eğer Monica iki aylık zaman sınırına uyarsa, ilişkileri için geri sayım başlayacaktı. Ona bir kol saati hediye edecek ve bunu kullanmasını bekleyecekti. Yatağa girecekler ve sabah olduğunda Jessie Kay'i arzuladığını unutacaktı.

Arkadaşları onu, onları onaylayabilirdi ama riskler hâlâ çok büyüktü, ödüller yeterince büyük değildi.

Ona bir mesaj daha göndermiş: Harlow'a sutyensiz gitmesini ve Beck'in ayaklarına bile bakmamasını söyle.

Bir kedi gibi, cevap bekledi. Hiç gelmeyen bir telefon. Onu aramak istiyordu ve Monica ona engel olmasaydı bu isteğine boyun eğecekti.

Sonunda dışarıda. Saatini kontrol etti. On yedi dakika. Ona kapıyı açmak için soğuğa girdiğinde kızgınlık daha da arttı.

Dişlerinin gıcırdamasına rağmen, içeri girmeden önce onun yanağını öpmek için durakladı. "Yapacak mıyım?" diye sordu adam direksiyona yerleştikten sonra.

"Sen kusursuzsun." Öyleydi de. Hiçbir şey yerinde değildi, makyajı kırmızı haliye layıktı. Elbisesi her erkeğin ıslak rüyasıydı.

Peki neden ona tepki vermiyorum?

"Ah, keşke." Bir eliyle elbisesinin eteklerini düzeltti. "Seni şaşırtmayı ama saçlarım işbirliği yapmadı ve kaç saat spor yapayım, aldığım fazla kiloları veremedim."

Sahte alçakgönüllülük mü? Yoksa düpedüz kadın deliliği mi?

Jessie Kay şöyle bir şey söylerdi: *Biliyorum! Beni hak etmiyorsun.* O da gülümserdi, büyülenmiş gibi. Her zaman . Ama o kız arkadaşlarını arkadaşlık için seçmezdi, bu yüzden sessiz kaldı.

Monica'nın bakışları onun üzerinde gezindi ve eski çalışanlarından bazılarının bahsettiği yoğunluğa bir ipucu gördüğünü düşündü. "Şu bak. Bir çubuğun üzerinde seks ve kesinlikle lezzetli."

"Teşekkür ederim."

Ona kaşlarını çatı. İtiraz etmesini mi bekliyordu?

"Ciddiyim." Sesi alçaldı, fısıltı halinde aracın içinde dolaştı. "Ellerimi kendime saklayabileceğimden emin değilim."

Monica tören sırasında onu sevseydi Jessie Kay nasıl tepki verirdi? Kıskançlıkla mı? Yoksa ilgisizlikle mi?

Kıskançlık, lütfen. Onda kıskançlık görmeyi o kadar çok istiyordu ki, bu arzuya hakkı olmamasına rağmen titriyordu. Onu düşünmeye devam etmeye hakkı yoktu. Birlikte değillerdi. Aslında, onu uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onu terslemiş, yemlemişti. Onu zaman zaman aşağıladı ve

Tekrar

zamanı.

Berbatım.

Ona karşı tam bir pislik gibi davranmıştı ve tam o anda bu kesinlikle utandırmıştı. Annesi onu daha iyi yetiştirmemişti ama sadece bir aptal kendi başına öğrenmezdi.

Gözlemleyin. Anlayın. Harekete geç.

Gözlemle: Ona bir özür borçluydu.

Anladım: Demek onu arzuluyordu. Ne olmuş yani? Yani ona sahip olmasına izin vermedi. Ne olmuş yani? Bu onun sorunu değildi; onun sorunuydu. Ona bir baş düşman gibi davranmaya hakkı yoktu.

Harekete geç: Özür dileyecek ve bunu gülümseyerek yapacaktı. Sonrasında, artık onunla kavga etmeyecekti. *Hiçbir şey* hakkında küçümseyici sözler söylemeyecekti. Mesafesini koruyacak ve kibar olacaktı. Monica'ya gerçek ve mecazi anlamda sarılacaktı.

Strawberry Valley'e taşındığından beri ilk kez hayatı normale dön.

BEŞİNCİ BÖLÜM

WEST bir randevu getirmişti.

Bu gerçek Jessie Kay'in yüzüne fırtınada çakan bir şimşek gibi çarptı. Harika! Harika! Daniel'ı getirmemeyi tercih etmiş ve böylece West'i orada bulunan tek bekar kişi -ve utanç verici bir şekilde yalnız- haline getirmişken, o da iki ay sonraki "ilişkisini" seçmiş ve Jessie Kay'i kurumaya bırakmıştı.

Ve kızın iki erkek kardeşi olduğunu biliyordu. West delilik parametreleri dışında kimseyle .

Jessie Kay mabedin arka tarafında, genellikle sadece kilise personelinin kullandığı gizli bir kapı aralığında duruyordu. Harlow -öksürük, öksürük, öksürük- bir durum raporu istemişti, bu yüzden Jessie Kay adamlara gizlice göz atmak için değerli saç maşasını bırakmıştı.

Kaşlarını çatarak, Daniel'a mesaj atma niyetiyle elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı. Oops. Bir mesajı kaçırmıştı.

Güneşli: Parti 2nite?????

Sunny'ye daha sonra cevap vermeyi aklına not etti ve Daniel'a yazacağı notu hazırladı.

Kiliseye geldim. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin? Harlow'un düğünü için bir arkadaşına/tarihe ihtiyacım var.

bir cevap gelmedi. Belki de hâlâ yataktaydı. Dün gece ateşli bir randevuya gitmiş ve kız gece onunla kalmıştı. Kız biliyordu çünkü adam Jessie Kay'e mesaj atıp "horlamayı" ne kadar erken yapabileceğini sormuştu. kraliçe" botu.

İyi ki onunla hiç takılmamışım.

Sonunda, bir titreşim.

Başka zaman olsa sizi kurtarmak için yarışardım, her ne kadar düğünler uyuklama şenliği olsa da. Bugün bir iş için şehirdeyim.

Ordudan birkaç arkadaşıyla birlikte bir tür yüksek riskli güvenlik şirketi kurmuştu.

İyi. Berbatsın. Açıkça arkadaşlığımızı yeniden düşünmem gerekiyor.

Bunu telafi edeceğim, yemin ederim. Sonra yemek yemek ister misin?

Cevap vermeden telefonunu sakladı ve adamın adını zihnindeki nota ekledi. Eğer kızın küçük bir ihtiyacı olduğunda sorumluluklarını görmezden gelmeyecekse, bir süre acı çekmeyi hak ediyordu.

Kendi isteğiyle bakışları West'e döndü. Geçen hafta onu sadece iki kez görmüştü. ikisinde de kız kardeşine sandviç ve güveç hazırlarken yardım etmek için çiftlik evine gitmiş, West de ona şöyle bir bakıp anahtarlarını almış ve uzaklaşmıştı.

Her zamanki gibi ona nefret dolu bir isimle hitap ederek varlığını kabul etmek onu öldürür müydü? Ne de olsa onunla flört etmeye cüret etmişti. sanki çırılçıplak soyunmuş ve ona sahip olmak için yalvarıyormuş gibi ona tatlı için. Ve şimdi onu görmezden mi geldi?

Erkekler! Özellikle de bu.

Adam randevusunu Kenna Starr ve nişanlısı Dane Michaelson ile tanıştırdığında kızgınlığı daha da arttı. Kenna, Brook Lynn'in her zaman suç ortağı olmuş göz alıcı bir kıızıldı. Jessie Kay'in yapamadıklarını yapan, başı her belaya girdiğinde kız kardeşini kurtaran kız.

Daha sonra, Jase'in dokuz yaşındaki kızı Hope'un annesi Daphne Roberts'ı, ardından da Daphne'nin erkek arkadaşı Brad Lintz'i tanıttı.

Jase ve Beck de bu mutlu gruba katıldılar ama esmer kız sanki Tanrı'nın müjdesini veriyormuş gibi gözlerini West'ten ayırmadı. Ona olan hayranlığı aşikârdı.

Keskin bir sancı Jessie Kay'in göğsünü tutmasına neden oldu. *Kalp krizi için çok gençti.*

Hazımsızlık mı?

Evet. Öyle olmalıydı.

Çift birlikte tuhaf görünmeliydi. West çok uzun boyluydu ve esmer kadın onun için çok kısaydı. Tek katlı bir evin yanında bir gökdelen. Ama her nasılsa, aralarındaki boy farkına rağmen birbirlerini tamamlamışlardı.

Ve gerçekten de kızın hayranlığı ona iyi geliyor olmalıydı, Daniel'ın övgülerinin Jessie Kay'i sık sık neşelendirdiği gibi onu neşelendiriyordu. Ama kızın West için bir arkadaştan çok daha fazlası olduğunu düşünürsek, çok daha yüksek bir seviyede.

Kahretsin! Jessie Kay aslında West için biraz...mutluydu. Çocukluğu ne kadar korkunç ve delicesine berbat geçmiş olursa olsun, bir parça hoşnutluğu hak ediyordu.

Bana bak, büyük bir kız gibi davranıyorum.

West kolunu esmerin beline dolayarak onu daha da yaklaştırdı ve Jessie Kay'ın tırnakları avuçlarına battı.

Onun adına sevindim, unuttun mu? Ayrıca, büyük kızlar diğer kadınları hızla giden bir otobüsün önüne itmek istemezler. İsteyebilirler ama asla yapmazlar.

Jessie Kay'ın telefonu çaldı. Ekranı kontrol etti.

Acele edin! Gelinzilla kudurmuş durumda!!!

O: Müstakbel Bayan Ockley'e erkeklerin smokinleri içinde harika , henüz leke ya da yırtık olmadığını ve odanın muhteşem olduğunu söyleyin. Ya da sadece ona HİÇBİR ŞEYİN DEĞİŞMEDİĞİNİ söyle.

Tören küçük ve samimi bir şekilde olmasına rağmen üvey kardeşler ellerinden geleni yapmışlardı. Her sıranın köşesinde kırmızı ve beyaz güller vardı ve kürsünün önünde mücevherlerle kaplı dantellerle süslü fildişi bir kemer bulunuyordu.

İç çekerek mesajına sevimli bir gülen yüz ekledi, çünkü çok şirindi ve *sana bağırmadığımı* söylüyordu. *Öfkem geçmedi.*

Gönder.

Brook Lynn: Harlow aksiyonun bir play-by-play'ini istiyor

Güzel.

Beck şu anda Papaz Washington'la konuşuyor. Jase, Dane, Kenna, Daphne ve Brad sohbet ederken Hope yerde bebeğiyle oynuyor. Mutlu musun?

West'in, hâlâ onun yanına yapışmış olan çarpıcı esmere odaklandığını eklemedi.

Kız... tanıdık bir yüzü vardı -onu daha önce neredeyse görmüştüm- ve Jessie Kay'ın sırf kadın nüfusunun geri kalanı için adil olsun diye boğazına birkaç bin Twinkies tıkmak isteyeceği kadar ince işlenmiş bir vücudu. Tasarım elbisesi abanoz ipeğinden yapılmıştı ve aşık bir sevgili gibi kıvrımlarını sarıyordu.

West'in bu gece yapacağı gibi mi?

Jessie Kay dişlerini gıcırdatarak bakışlarını boş zamanlarında diktiği kendi elbisesinin üzerinde gezdirdi. Fena değildi -aslında harika sayılırdı- ama Büyük Bod'un lezzetli elmasıyla kıyaslandığında çürük bir portakaldı.

Kıskançlık onu tekrar vurdu ve daha sert vurdu. Lanet olsun! Kıskançlık aptalcaydı. Jessie Kay dış görünüş köpek maması gibi değildi. Aslında, herhangi birine karşı, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda kendini koruyabilirdi. Ama... ama...

Onunla birlikte bir sürü yük de geldi.

West sanki izlendiğini hissetmiş gibi aniden kaskatı kesildi. Jessie Kay'e doğru döndü. Kalbi kaburgalarına yeterince çarpıyordu. kurtulmak ve kaçmak için Harlow'un gelin odasına, koro odasına daldı.

Brook Lynn dudaklarına son bir parlatici sürerken Harlow kalın kıvrımayı bitirdi.

"Kabusuma hoş geldiniz," diye duyurdu Jessie Kay. "Makaraları taksam, bir anne kotu giysem ve on bin kedi alsam daha iyi." Kediler! Sevgiler! "Ben resmen hiçbir iyi beklentisi olmayan yaşlı bir kız

kuruyum." Brook Lynn kaşlarını kırıştırdı. "Sen neden ?"

"West ve sevgilisi de dahil olmak üzere herkes burada. Grubumuzdaki tek bekâr kişi benim, bu da sizin bana en sevdiğiniz erkek arkadaşlarınızı ayarlamanız gerektiği anlamına geliyor. Açıkçası dokuz ya da on arıyorum. Bunu gerçekleştirin. Lütfen ve teşekkürler."

Harlow hareketsiz kaldı. "West bir randevu mu getirdi? Kim o?"

Az önce burun deliklerinden bir buhar bobini mi yükselmişti? "Sadece bir kız."

Harlow ellerini sinirden dans olması gereken karnına bastırdı. "İlk düğünümde *sıradan bir kız* istemiyorum."

"Beck'boşanmayı mı planlıyorsun?"

Harlow kaşlarını çatarak ona baktı. "Hiç komik değil. Gelecek yıl daha büyük bir tören planladığımızı biliyorsun."

Jessie Kay ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Haklısın, haklısın. Ve beni tamamen ikna ettin. O sürtüğü hemen kapı dışarı edeceğim." *Ve bunun her saniyesini seveceğim - Harlow'un adına.*

"Hayır. Hayır. Olay çıksın istemiyorum." Harlow ayağını yere vurarak ekledi, "West ne düşünüyordu? *Her şeyi* mahvetti."

Ooo-kay. Belki biraz dramatik. "Düşündüğünden bile şüpheliyim. O çocuğun bir fikri varsa bile, yalnızlıktan ölmüştür." Çok mu fazla? "Her neyse. Ben

Eminim bir ya da altı kadeh şampanya içebilirsiniz. Şişeyi bizim için açacağım, senin için. Bir şey değil."

Bileğindeki korsaj göğsüne isabet etti.

"Bugün *benim* günüm Jessica Dillon." Harlow göğsünü yumrukladı. "Benim günüm! Ya taş gibi ayık kalacaksın ya da kafanı koparıp bir geçireceğim ve kız kardeşin kanlar içindeki cesedinin başında hıçkıra hıçkıra ağlarken onu sallayacağım."

Vay be. "Bu oldukça spesifik, ama seni anlıyorum. Bana alkol yok ." Gösterişli bir selam verdi. "Yani, bana alkol yok, Bayan Gelinzilla, efendim."

"Ha-ha." Harlow ateş püskürten ejderhadan peri masalına dönüştü. prenses bir anda, bir daire içinde dönüyor. "Şimdi, oyalanmayı bırak ve bana ne kadar harika görüldüğümü söyle. *Enfes* ve *büyülü* gibi kelimeleri kullanmaktan da çekinme."

Şakaklarındaki saçlar geriye çekilmişti, geri kalanı ise ona doğru sarkıyordu. Dirsekleri öyle koyu dalgalar halindeydi ki ışıpta mavi mavi parlıyordu. Elbisenin kolları kapalıydı ve düz bir göğüs çizgisi vardı, beli kıvrıktı ve yere kadar uzanan pileleri vardı, West'in tavsiyesi üzerine seçtiği mantıklı düz ayakkabıları örtüyordu. "Olağanüstü büyülmüş görünüyorsun."

Brook Lynn başını sallayarak, "Büyüleyici bir şekilde mükemmel," dedi.

"Yara izlerim iğrenç değil mi?" Kendinden utanan Harlow, genç bir kızken mucizevi bir şekilde atlattığı bir saldırı sayesinde göğüslerinin arasında uzanan çok sayıda sivri pembe çizginin üzerinde eliyle düzeltme yaptı.

"Şaka mı yapıyorsun? O yara izleri seni fena gösteriyor." Jessie Kay birkaç tutam saçını daha kıvırdı ve ekledi: "Cildimin bu kadar kusursuz olmasına üzülüyorum."

Harlow homurdandı. "Evet, senin için bir damla gözyaşı dökelim."

Jessie Kay kız kardeşine ters ters baktı. "Düğününüzde böyle olmasanız iyi olur. İkinize birden dayanmam."

Brook Lynn tüm masumiyetiyle bakımlı ellerini havaya kaldırdı.

"Peki." West'in en iyi taklidini yaparak takmadığı kol saatine . "Şenliklerin başlamasına yirmi dakika var. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Harlow'un elleri karnına döndü, yanaklarının rengi hızla soldu. "Evet. Beck."

Yanlış duyduğundan emin bir şekilde gözlerini kırıştıtararak hızlıca "Affedersiniz?" diye sordu. Heck. Güverte. Boyun. Kesinlikle Beck değil. "Damatların görmemesi gerek-"

"Beck'e ihtiyacım var." Harlow ayağını yere vurdu. "*Şimdi*."

"Fikrini mi değiştirdin?" Brook Lynn sordu. "Eğer öyleyse, biz-"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Harlow hızlı adımlarla odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Ben sadece... Onu görmem gerekiyor. Değişimden nefret eder ve bu hepsinden daha büyük bir değişim ve onunla konuşmam gerek."

Tamamen çıldırmadan önce. Tamam mı? Tamam mı?"

"Bu o kadar da büyük bir değişiklik değil, tatlım. Pek sayılmaz." Jessie Kay'ın bir durumda mantığın sesi olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Ya da *herhangi bir durumda*. "Siz zaten birlikte yaşıyorsunuz."

"Beck!" diye ısrar etti. "Beck, Beck, Beck."

"Öfke nöbetleri çekici değildir." Jessie Kay kız kardeşiyle endişeli bir bakış paylaştı ve o da başıyla onayladı. "Pekâlâ. Bir Beck geliyor." Topuklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde mabede geri döndü.

West'in genel yönünden kasıtlı olarak kaçınarak sadece damada odaklandı. "Harlow milyonlarca yıllık gelenekleri pencereden dışarı atmaya karar verdi. Seni gecikmeden görmek istiyor. Giyiyor musun Kupa mı? Ben olsam kupa takardım. İyi şanslar."

Jase'le bir konuşmanın ortasındaydı ve Harlow gibi o da çabucak soldu. "Bir sorun mu var?" Cevap almak için beklemedi, mesafeyi değerlendirmeden Jessie Kay'ın yanından hızla geçti ve neredeyse onu deviriyordu.

Tökezlediğinde, West uçarak yanına geldi ve onu sabitlemek için bileğine yapıştı. Temas neredeyse dizlerini büküyordu. Elleri nasırlı, parmakları sertti. Gücü benzersizdi ve teni yakacak kadar sıcaktı. Elektrik karıncalanmaları içinden geçti, etrafındaki dünya, var olan tek insan onlar olana kadar soldu.

Aldığı her nefes için savaşıyor ona baktı. Bakışları onun dudaklarına düştü ve daraldı, odak noktası vahşice cinsel ve ilkel bir sahiplenmeydi, sanki başka hiçbir şey görmüyordu, hiçbir şey istemiyordu ve hiçbir şey hiç kimse. Ama kolunu yavaşça indirip ondan uzaklaştığında, dünya yeniden odak noktasına geldi.

Piç kurusu bir randevu getirmiş.

Doğru. Boğazını temizledi, ona tepkinin gücünden utanmıştı. "Teşekkürler."

Çenesinde bir kas sıçradı. Bir öfke belirtisi mi? "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Uh... "Neden?"

"Lütfen."

Bu da ne şimdi? Lincoln West ona gerçekten "*lütfe*" kelimesini söylemiş miydi? *Ona mı?* "Bana söyleyeceğin her neyse -" şüphesiz bir hakaretti "- bekleyebilir. Yılın lezzetine geri dönmelisin." Dürüstlüğü tercih ederek, isteksizce ekledi, "Birlikte iyi görünüyorsunuz."

Kas tekrar zıpladı, daha sert, daha hızlı. "Sence birlikte iyi görünüyor muyuz?"

"Hem çok." İki mükemmel insan. " konuşmuyorum, eğer kastettiğin buysa. O kim?"

"Monica Gentry. Şehirde yaşayan bir fitness gurusu."

Evet. Bu aşinalık hissini açıklıyor. Ve vücudu. Jessie Kay bir keresinde kısa bir süre Monica'nın videosuyla birlikte egzersiz yapmayı düşünmüştü. Sonra bir torba Kit Kat Minis bulmuş ve bu çılgınca fikir ait olduğu cehenneme geri dönmüştü. "Senin için iyi bir seçim. Çok güzel.

Başarılı. Azimli. Ve benim hakkımda ne düşünürsen düşün, aramızdaki düşmanlığa rağmen, senin mutlu olmanı istiyorum. Biliyorum! Ben de senin kadar şaşırdım."

Ve sırf berbat bir çocukluk geçirdiği için onun mutlu olmasını istemediğini fark etti. İyi ya da kötü, o da ailesinin bir parçasıydı. Bir kız ailesi için istisnalar yapardı. Dantalaklar için bile.

Gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı. "Kabul etsen de etmesen de özel olarak konuşacağız Jessie Kay. Vermen gereken tek karar bu odadan çıkıp çıkmayacağın. Seni taşımaya fazlasıyla hazırım."

Bir kızın ailesine tokat atma hakkı da vardı. "Sen bana iğrenç elbisemi değiştirmemi söyleyeceksin, ben de sana doğum belgeni iptal edeceğimi söyleyeceğim."

Harlow ona ne isterse giymesini söylediğinde Jessie Kay tam da bunu yapmış, kan kırmızısı, omzu açık, kalem etekli, kıvrımlarına ikinci bir deri gibi oturan bir elbise yaratmıştı... perdeler için artık malzemeden yapılmıştı.

Scarlett O'Hara'nın benim üzerimde hiçbir etkisi yok!

Jessie Kay yaptığı işle gurur duyuyordu ama kusurlarını da görmüyor değildi. Bir şeyler dikmesinin üzerinden yıllar geçmişti ve becerileri paslanmıştı.

West gözlerinde ateş yanarken ona bir kez daha baktı. "Neden sana değişmeni söyleyeyim ki?" Sesi alçaldı, duman ve çakıldan başka bir şey yoktu, "Sen ve o elbise bir fantezinin gerçeğe dönüşmüş halisiniz."

Bu da ne şimdi? Lincoln West az önce ona *fantezi* mi *demişti*?

Neredeyse işleyemiyorum...

"Belki de beni acile götürmelisin. Beyin anevrizması geçirdiğimden oldukça eminim." Şakaklarını ovuşturdu. "Halüsinasyon görüyorum."

"Halüsinasyon görmek bir belirti değildir, komik kız." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, kızın elini tuttu ve Monica ona Jessie Kay'i arkadaki küçük bir odaya sürükledi. Havası antiseptikle keskinleştirilmiş bir temizlik dolabı. Mevcut olan az yer de aşırı doldurulmuş raflar tarafından tüketilmişti.

"Kariyerini değiştirip mağara adamı olmaya ne zaman karar verdin?" diye sordu.

"Kariyerini değiştirip bir femme fatale olmaya karar verdiğinde."

Ruhuma merhamet et.

Parmaklarını saçlarında gezdirmek için onu serbest bıraktı ve saç tellerini başının etrafında seksi sivri uçlar halinde bıraktı. "Dinle. Geçmişte sana davranış şeklim için sana bir özür . Bugünkü davranışım için bile. Seni hırpalamamalıydım ve çok özür dilerim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Cidden, bu adama ne olmuştu böyle? Beş dakika içinde, ondan beklediği her şeyi alt üst etmişti.

Ve daha bitirmemişti! "Sana söylediğim her incitici şey için özür dilerim. Kim ve yaptıkların konusunda kendini kötü hissettirdiğim için özür dilerim. Özür dilerim-"

"Dur. Sadece dur." Emrini dinihtimaline karşı ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Neler olduğunu anlamıyorum."

Ellerini yavaşça kaldırdı ve bileklerini sıkıca tuttu. "Neler oluyor? Hatalarımı kabul ediyorum ve affedici bir ruh halinde olmanı umuyorum."

"Arkadaşım mı olmak istiyorsun?" Kelimeler ciyak ciyak döküldü. "Evet, sanırım istiyorum."

Düşünüyor mu? "Sorun şu. Sen bir köpeksin, ben de bir kediye ve asla anlaşılamayacağız."

Ağzının bir köşesi tembel bir eğlenceyle kıvrıldı ve kadının nabzında bir dalgalanmaya neden oldu. "Sanırım yanıyorsun... kedicik."

Kedicik. Acayip derecede sevimli bir takma ad ve onun için kesinlikle mükemmel ve aynı zamanda kesinlikle beklenmedik.

Er ya da geç ona bir isim vereceğini biliyordu. O ve arkadaşları eski kafalıydı ve hayatlarındaki kadınlara yeniden isim vermekten hoşlanıyorlardı. Jase Brook Lynn'e her zaman "melek" derdi ve Beck Harlow'a

"Güzellik "ten "Cadı "ya, baş harfleri. Düğün öncesi HAG. Ama Jessie Kay kendini "şeytani" ya da her zaman klasik olan "kaltak" için hazırlamıştı.

"Köpekler ve kediler arkadaş olabilir," dedi, "özellikle de köpek terbiyesine dikkat ederse. Sana söz veriyorum, bundan sonra her şey daha farklı olacak."

"Peki." Sersemlemişti, esprili bir cevap bulamadı. "Deneyebiliriz, sanırım."

"Güzel." Bakışları kızın dudaklarına kaydı, birkaç derece daha ısındı. "Şimdi tek yapmamız gereken ne tür arkadaşlar olmamız gerektiğine karar vermek."

Kalbi yeniden telaşlanmaya başladı, nefesi ciğerlerini terk etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sık sık mesajlaşmak? Ara sıra birbirimizi arar mıyız? Sadece diğer arkadaşlarımızla birlikteyken mi ?" Onu bir rafa yasladı ve teneke kutular düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. "Yoksa çıkarları olan arkadaşlar mı olmalıyız?"

Karıncalanmalar geri döndü, tenini sardı ve derinlere, kemiklerinin derinliklerine indi. Tüm vücudu, neredeyse onu düşürecek kadar güçlü bir ihtiyaçla ağrıyordu. Bir erkek erkekliğinin tüm kapsamını ona odaklamayalı ne kadar olmuştu? Çok uzun zamandır ve hiç böyle olmamıştı. West her şeyi bir üst seviyeye taşıdı.

Bir şekilde onu titreyen bir kadınlık ve kimsesizlik karmaşasına indirgemişti.

"Oy veriyorum... sadece diğer arkadaşlarımızla birlikteyken konuşuyoruz," dedi, sesindeki nefes nefese titremeden utanarak.

"Ya istersem?" Ellerini kadının şakaklarına koydu ve birkaç kutu yere yuvarlandı. "Mesajlar, aramalar... ve faydalar."

"Hayır mı?" Bir soru mu? Gerçekten mi? "Sonuna kadar hayır." Daha iyi. "Bir randevun var."

Sanki yanlış bir şey yapmış gibi *kaşlarını* çattı. "İşte asıl sorun da bu, kedicik. Ben onu istemiyorum. Seni istiyorum."

* * *

WEST KENDİSİNE BİN TÜRLÜ APTAL DİYORDU. Özür dilemeyi, mabede dönmeyi, arkadaşının düğününe tanıklık etmeyi ve Monica'yla geri sayıma başlamayı planlamıştı. Jessie Kay'i dolabın içine soktuğu anda, onun ceviz ve tarçın kokusu burnuna geldiğinde, bu planlar yanıp kül olmuştu. Önemli olan tek bir şey vardı.

Ellerini onun üzerine koyuyor.

İlk günden beri, inkar edilemeyecek kadar güçlü dikey bir g-kuvvetiydi, çekiyordu, çekiyordu, onu dipsiz bir girdabın içine *çekiyordu*. Her dakika onunla savaştı.

Onunla tanıştığından beri her gün, hızlı bir şekilde hiçbir yere varamamıştı. Neden pes ? Çılgınlığı durdurmak için?

Sadece bir kere.

"Aylardır bunun etrafında dans edip duruyoruz," dedi. "Bunu seninle konuşmak için şimdi ve burayı seçtiğim için ben bir pisliğim ve yarın umurumda olacak. Şu anda duygularımız hakkında bir şeyler yapmamızın zamanı geldi."

"Ben..." Ona karşı yumuşamaya başlamıştı ki birden dikkat kesildi. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Yapamam."

"Yapmayacaksın." Ama fikrini değiştirebilirim.

Alt dudağını dişledi.

Yapmak için adam öldürebileceği bir şey. O da . Ona doğru eğildi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve dolgun lokmayı içinden geçirdi. "Beni istiyor musun Jessie Kay?"

Gözleri bir an için kapandı, bir ürperti onu sarstı. "Yarın ilgileneceğinizi söylediniz, o zaman size bir cevap vereceğim. Bugüne gelince, ben... ben... ben Gidiyorum." Ama kadın uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermedi ve adam bunu biliyordu. Onu istiyordu. En az onun onu istediği kadar. "Evet. Gidiyorum. Her an..."

Hiç düşünmeden -tamamen içgüdüleriyle- hareket ederek ellerini kızın beline koydu ve onu vücudunun sert hatlarına doğru bastırdı. "Kalmanı istiyorum. Seni istiyorum, nokta."

"Batı." Kadının sesindeki yeni titreme erkeğin tüm erkeksi içgüdülerine adrenalin enjekte ederek onu ayağa kaldırdı. "Kendin söyledin. Sen bir pisliksin. Bu yanlış."

Beklenti dilinin ucuna kadar inkarla yarıştı ve bir foto finişle kazandı.

"Umurunda mı?" Adam onun kışını okşadı ve mükemmel kürecikleri avuçladı, sonra onu ereksiyonunun uzun boyuna sürmesi için öne doğru itti. Günlerine eziyet eden ve rüyalarını istila eden kadın, çökmekte olan bir memnuniyet sesiyle inledi ve bu ona bir şey yaptı. Ona olan ihtiyacını *daha da arttırdı*.

İstemesi gereken şey o değildi, ama bir şekilde karşı koyamayacağı her şey haline gelmişti ve ondan kaçmaktan, yürümekten yorulmuştu, çok yorulmuştu.

"musun?" diye ısrar etti. "Evet de, giden *ben* olayım. Pişman olmanı istemiyorum." Onun daha fazlası için çaresiz kalmasını istiyordu.

Gözlerini ondan kaçırdı, dudaklarını yaladı. "Şu anda mı? Hayır. Umurumda değil." Bir fısıltı kadar yumuşak.

Adamın içi zaferle doldu, kıza olan bağlılığı sıkılaştı.

"Ama yarın..." diye ekledi.

Evet. Yarın. Aralarındaki kaçan tek kişi o değildi, ama bugün onun itirafı kulaklarında çınlarken

kaçmasına izin vermiyordu. Planlarını bozmak için bir kez bakması yetmişti. Şimdi bedelini ödeyecekti. Şimdi her şeyi daha iyi yapacaktı.

"Pişman olacağım," dedi. "Bu geçmişte pek çok kez yaptığım bir hata." Yüz hatlarında farklı duygular oynaşıyordu. Yüz hatları o kadar narindi ki, onu her şeyden ve herkesten koruma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu... ama kendisinden.

Sefalet, arzu, korku, pişmanlık, umut ve öfke gördü. Öfke onu endişelendiriyordu. Bu Güneyli dilber, dizinin tek bir hareketiyle bir adamın testislerini boğazına geçirebilirdi. Yine de West çekip gitmedi.

"Tek bildiğimiz, dünyanın yarın sona ereceği. Bugüne odaklanalım. Sen bana ne yapmamı istediğini söyle," dedi burnunu kızın yanağına dayayarak, "ben de yapayım."

Daha fazla sarsıntı onu sarstı. Narin ellerini adamın kravatında gezdirdi ve düğümü biraz salladı, bu hareket aynı anda hem seksi, hem tatlı hem de hınzırcaydı. "Senden... randevuna geri dönmeni istiyorum. Sen ve ben, anlaştığımız gibi arkadaş olacağız ve bu hiç olmamış gibi davranacağız." Kadın onu itti ama adam kıpırdamadı.

Randevusu. Evet, birkaç dakika önce Jessie Kay ondan bahsetmeden önce Monica'yı unutmuştu. Ama sonra, tatlı sarışın ne zaman bir odaya girse her şeyi unutmaya alışmıştı. Onunla ilgili her şey onun her parçasını tüketiyordu ve bu sinir bozucu olmaktan öte bir şeydi.

Tedavi edilmesi gereken bir hastalık, aşılması gereken bir engel ve kaçınılması gereken bir bağımlılık. Bunu yaparlarsa, kendi pişmanlıklarından dolayı acı çekecekti ama yolculuğu seveceğine şüphe yoktu.

Eteğinin kenarını kıvırdı, parmakları çıplak kalçasının ipeksi sıcaklığını okşadı. Kızın nefesi kesildi ve onu çılgına çevirdi. "Benden ne yapmam gerektiğini düşündüğünü söyledin." Kelimeleri ağzında geveledi, kızın üzerinde gezindi, ona dokunmadı ama olabileceklerle alay etti. "Şimdi bana gerçekten ne yapmamı istediğini söyle."

Deniz mavisini gözlerini ona dikmiş, yalvarıyordu; içindeki mücadele tükenmiş, geriye sadece ihtiyaç ve kırılganlık kalmıştı. "Seni sadece seks için kullanıyorum, bunu hiçbir erkek söylemedi. Ama yapacağın şey bu. Öyle değil mi? Yapacaksın

Beni kullan ve kaybet, tıpkı diğerleri gibi."

Yüz hatları tamamen *harap* olmuştu ve o anda kendinden nefret etti. Çünkü kadın haklıydı. Onu tek bir gece için de alsa, iki ay boyunca her gece de alsa, sonuç aynı olacaktı. Onu ne kadar incitirse incitsin -kendisini ne kadar incitirse *incitsin*- çekip gidecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Jessie Kay'in zihninde tehlike işaretleri yanıp sönüyordu. Daha önce West'in ona karşı olan duygularını merak etmişti. Neden ona karşı bu kadar kaba davrandığını ve lokantada neden onu etkilemeye çalıştığını. Şimdi oldukça iyi bir fikri vardı. Onu istiyordu ama istemiyordu. Aynı şekilde o da onu istiyor ama istemiyordu.

Bacaklarının arasına kocaman bir ereksiyon bastırmış olsaydı, sonuna kadar gitme arzusu konusunda daha net olamazdı - ki öyle yapmıştı. Şimdi bile ihtiyaçtan nefesi kesilmiş, mantık, sağduyu ve kendini koruma ile tüm bağlarını koparmaya çalışıyordu.

Ailenin birlikte olmamızı istemediğini biliyorum Anna Grace. Ben yolun yanlış tarafındayım ve sen de... sensin. Her kızın olmak istediği, her erkeğin çıkmak istediği kişi. Ama iş senin gibi bir adama gelince Evlenirken tek bir şey önemli olmalı. Seni mutlu için her şeyi yapmaya hazır olan kim? İşte o benim. Ben o adamım.

"Tek gecelik bir ilişki mi istiyorsun?" Jessie Kay reddetmesini umarak... bunun için dua ederek sordu.

"Evet." West'in sesi bir törpüden başka bir şey değildi.

Onaylaması tam olarak sürpriz sayılmazdı ama hayal kırıklığı yarattığı kesindi. Onu burada ve şimdi alacak, sonra da hiçbir şey olmamış gibi davranarak randevusuna dönecekti. Çünkü olmamıştı, gerçekten olmamıştı. Onun için değildi. Jessie Kay onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kolayca unutulan bir anlık zevk.

Ben bir mezeyim, o ise bir yemek.

Ben arabaya servisim, o ise beş yıldızlı restoran.

Ben bir erkeğin becerebileceği bir sürtüğüm, asla eve annesine götüreceği bir kız değilim.

Bu bilgi Jessie Kay'in içini acıtıyor, iltihaplanmış eski yaralarına tuz basıyordu. West ona çıkma teklif etmemişti ve asla da etmeyecekti.

"Bunlardan çok var mı?" diye sordu, öfkesini kontrol etmeye çalışarak.

"Tek gecelik ilişkilerden bahsediyorum."

"Hayır." Elbisesinin eteklerini sıkıca kavrayan adam, malzemeyi aşağı çekerek sütyeninin üst kenarını ortaya çıkardı. "Sen ilk olacaksın."

Ses tonundaki sertlik, onun da sonuncu olacağını söylüyordu. "Neden benim için bir istisna yapıyorsun? *Özel* olduğum için mi?"

Onun alaycı ses tonuna kaşlarını çatı. "Çünkü birlikte iyi olacağız. Çünkü seni düşünmeden duramıyorum." Güzel sözler, ama gerçek bir cevap değil. "Seninle ilgileneceğim, Jessie Kay."

Oh, yapacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu. Ama onunla sadece işi bitene ve pantolonunun fermuarını çekene kadar ilgilenecekti. "Sonra ne olacak? Hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

Gözleri kısıldı, kapaklarının altında ateş parlıyordu. "Evet," diye tısladı. "Rol yaparız. Olmamız gereken arkadaşlar oluruz."

İçinde bir şeyler koptu ve yumruklarını adamın omuzlarına indirdi. "Beni elde etmesi ve etmesi kolay biri sanıyorsun. Ben de senin bir piç olduğunu düşünüyorum. Buna ne dersin?"

"Bence sen ihtiyaçları olan bir kadınsın. İhtiyaçları olan bir erkek olduğumu ve birbirimize yardımcı olabileceğimizi biliyorum."

Birbirinize yardım edin. Bu cümle zihninde tekrar tekrar yankılandı ve her seferinde daha da aşağılayıcı bir hal aldı. "Senin yardımına ihtiyacım yok West. Kendime *çok iyi* bakıyorum."

"Ama benimle daha çok eğleneceksin."

"O kadar emin olma. Bu parmakların neler yapabileceğini görmediniz."

Öfkesi yön değiştirdi, şimdi onu iliklerine kadar yakan bir sıcaklık yansıtıyordu.

"Tek gecelik bir ilişki ya da iki aylık bir ilişki aramıyorum," dedi. Adam ikincisini teklif etmemiştir. Kadın, tedbir olsun diye adamın omuzlarına bir kez daha vurdu ve bu kez adam geri adım atarak aralarına mesafe koydu. "Özellikle de yan diliminiz olmakla ilgilenmiyorum."

"Sen bir yan dilim olmazdın." Göz kapakları , ağırlaştı ve dudakları yumuşadı. "Sen tam bir yemek olurdun."

Lanet olsun ona! Kadın titredi. "Kız arkadaşın bu odanın dışında bekliyor. Beni becerip ona dönmeyi planlıyorsun. Bu gece onunla yatacaksın." "Monica henüz benim kız arkadaşım değil."

Jessie Kay erimeye başlamıştı -esmer *onun kız arkadaşı değil*; onu *kazanma şansım var*- ama sonra sertleşti. *Henüz değil*, demişti. Henüz değil. Kızla ilerlemeye niyetliydi. , Jessie Kay'in diğer iddialarına da itiraz etmemiştir. Monica'ya dönecekti. Bu gece onunla yatacaktı.

Şimdi benimle bir kaşıntıyı kaşı, daha sonra normal programa dön.

Belki Jase ve Beck gibi, Jessie Kay'den sonra gelen kızla evlenmeye bile karar verebilirdi.

Karanlık duygular içine doldu ve neredeyse kasvetten nefes alamayacak hale gelene kadar onu boğdu. "Birlikte olacağım bir sonraki adam bana değer verecek. Onun için bir anlam ifade edeceğim."

Burun deliklerinde bir parlama. "Benim için bir şey ifade ediyorsun."

"Kendini kandırma. Eğer ciddi olsaydım, beni asla bu duruma düşürmezdin."

Elini yüzünde gezdirdi ve bir adım daha geri çekildi.

"Arkadaşlarının, sanki misafirliğimi fazla uzatmaya cüret etmişim gibi beni bir kenara atmalarının ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Hayır," dedi başını sallayarak. "Bilmiyorsun, çünkü beni tanımıyorsun. Tanıyamazsın. Aksi takdirde sen de aynı şeyi yapmaya çalışmazdın."

Ellerini ceplerine soktu ve gözlerini ayaklarına dikti. "Yanılıyorsun," dedi ve ilk kez sesinde duygu yoktu. "Ben atılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama bu sana duyduğum acıyı, başka hiçbir şeyin tatmin edemediği sürekli açlığı dindirmiyor."

Bu kelimelere odaklanmasına izin veremezdi. *Sana duyduğum acıyı dindirmiyor...* Pes edecekti - direncinin yeniden eridiğini hissediyordu. "Bana bir kadının seni gerçekten serbest bıraktığını mı söylüyorsun?"

"Birçok kadın, ama senin düşündüğün gibi değil." Yüz hatları her geçen saniye daha da harap olan adam, kadının bakışlarını olarak karşıladı. "Romantik olarak değil."

"O zaman nasıl-" Ohhh. Duygusal olarak. Muhtemelen koruyucu anneleri. Aylık çek için kullanıldı, para akışı durduğunda vazgeçildi mi?

Kahretsin, acısı geri döndü ve eskiden olduğu çocuğu... olduğu adamı rahatlatma şansı için ruhunu. "Şu anda benimle birlikte olmanın yanlış olacağını biliyorsun. Bunu sen söyledin."

"Giderek daha fazla, neyin doğru olduğu umurumda değil. Sadece kollarımda olmanı önemsiyorum."

Sesinin düzensizliği, ardında ateş bırakan, onu içten dışa yakan sıcak bir okşamaydı. "Güzel sözler hiçbir şey ifade etmez. Eylemler önemlidir."

Geleceğinin tadını çıkarmak ister misin? Annem bir keresinde sormuştu. O zaman şimdiki zamanına saygılı davran. Yakında o senin geçmişin olacak.

West, ensesini avuçlamadan önce bir parmağını dudaklarının kenarında gezdirdi. "Ya sana tek bir ay iki ay teklif etseydim?"

gece?"

Ağzı kurudu. "Hiç bir kadınla daha uzun süre çıktın mı?" "Evet.

Tessa."

"Onunla ne kadar süre
birlikteydiniz?" "Üç yıl."

"Sadık kaldın mı?" diye sordu. "Elbette."

"Ve ondan beri hiçbir kadınla iki aydan fazla çıkmadın mı?" "Bu doğru."

Onu uzaklaştırmak niyetiyle bileğine yapıştı ama sonunda ona yapıştı, sonsuz bir cazibe denizinde sürüklenirken çaresizce bir çapa arıyordu. "Yaşasaydı hâlâ Tessa'yla birlikte olur ?"

Başını hafifçe sallamadan önce hafif bir tereddüt geçirdi.

Bu tereddüt onun ilgisini çekti. "Neden şimdi zaman sınırı var?"

Uzun, derin bir nefes çekerken gözlerini kapattı. "Başkaları da aynı şeyi sordu ama ben bu konuda konuşmuyorum. Kimseyle konuşmuyorum."

"Çok kötü. Geçmişinizi ve sırlarınızı paylaşmak arkadaşlarınızla ve arzuladığınızı iddia ettiğiniz kadınla yapacağınız bir şeydir."

Sessizce ona baktı. Tepesindeki ışık onu aydınlatmasına rağmen, Karanlık hâlâ ona tutunmayı başarıyordu. Gözlerindeydi, yakıp yıkıyor, ona duyduğu arzunun canlandırmayı başardığı her şeyi parçalıyor, onu içi boşalmış, boş bir kabuk olarak bırakıyordu. Ebeveyninin ölümünün ortaya çıkardığı duygunun aynısı. Yıllarca partiler ve erkeklerle doldurmaya ve maskeleyemeye çalıştığı aynı duygu ve ah, eski alışkanlıklara geri dönmek, tanıdık olanla teselli bulmak ne kadar kolay olurdu, sadece bir süreliğine.

"Eğer cevabını tekrar gözden geçirmek istersen," diye fısıldadı, "arkadaşlığımızın şartlarını tekrar gözden geçirebiliriz. Şu anda benden iki ay istersen hayır derim. Daha fazlasını hak ediyorum. Daha iyisini hak ediyorum."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Haklısın. Haklısın." Yıldırım hızıyla, yanındaki teneke kutu sırasına çekiç benzeri bir yumruk savurdu ve birkaçını rafın arkasındaki duvara fırlatarak sıvada çatlaklar ve delikler açtı.

Harekete rağmen, onun öfke kontrolünü kaybetmediğini biliyordu. Kontrol onun her gözeneğinden yayılıyor, çenesinin ve omuzlarının açısını çekiyor ve onu sert bir kısılcın içinde tutuyordu. Ne yaptığını biliyordu ve ne ummuştı? Onu korkutmayı mı? Onu kaçtırmayı mı?

Lütfen. Bu adamı defalarca kızdırmıştı. hakaretlere maruz kaldı. Muhtemelen daha fazlasını yapmıştır. Ama onu asla fiziksel olarak tehdit etmemişti. Ne sözle, ne de fiilen. Hataları vardı - bir sürü hatası - ama kadınlara karşı şiddet bunlardan biri değildi. Aksine, kadınlara saygılı davranır, düşmanlarına bile araba kapılarını açar, sandalyeleri çekerdi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Hayır." Ağır bir nefes verdi. "Ama sana bir özür daha borçluyum, kedicik."

Titreme, karıncalanma. Sıcak. "Bana o saçma lakapla seslenmeyi kes."

"Pençelerin var. Yumuşaksın. Ve sadece bir saniyeliğine seni mırıldattım. Sen bir kediciksin, açık ve net. Şimdi uslu bir kedi ol ve özür dilememe izin ver. Bugün çok tuhaf davrandım-"

"Büyük süslü kelimeler aptalca. Tahrik edici *değiller*." Öyleydiler.

. "Benimle beş yaşındaymışım ve sınıfta kalmışım gibi

konusuyorsun." Gözleri kısıldı. "Meme uçların sertleşti."

Tanrı beni korusun. "Birincisi, beş yaşındaki bir çocukla böyle konuşamazsın. İkincisi, neden meme uçlarıma bakıyorsun? Kes şunu."

"Ben bir erkeğim ve onlar sadece oturup merhaba dediler. Ne yapmam gerekiyordu? Onları görmezden mi gelseydim?"

"Evet!"

"Neden büyük kelimeler seni bu kadar tahrik ediyor?" "Gökyüzü neden mavi?"

"Havadaki moleküller güneşten gelen mavi ışığı saçar."

Ve meme uçları daha da sertleşti. Görünüşe göre zeki, ukala cevaplar da tahrik ediciydi.

"Ve şimdi bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı, elini yüzünde gezdirerek. "Gün boyunca yaşayamayacağım."

O *sözleri* söyleme şekli -bir *içkiye ihtiyacım var*- bir kara mayınına *işaret* ediyordu. Kafasının içinde, onun sesindeki farklı duygular şarapnel gibi. Özlem. Pişmanlık. Utanç. Nefret.

"Durumu biliyorum. Sen iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısısın ve alkol de senin geçidin." Bir keresinde onun geçmişini bu kadar açık bir şekilde ifade etmişti; kendisinininkini de aynı şekilde ifade etmekte hiçbir yanlışlık görmedi. Ayrıca, onu daha önce bir kez, Tessa'nın onuruna verdiği bir partide içerken görmüştü. Mutlu bir sarhoş değildi. "Senin içkiye ihtiyacın yok," dedi, "senin iyi ve sert bir şaplak yemeye ihtiyacın var."

Şimdi temkinli bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Uyuşturucuyu nereden ?"

"Kulağımı kapılarına Brook Lynn ve Jase'in konuşmalarına kulak misafiri oldum."

"Bu yüzden mi benimle olmak istemiyorsun? Ben kötü bir bahis miyim?"

"Seninle birlikte olmayacağım çünkü sen gizemli bir zaman sınırı olan bir pisliksin. Ve bir kız arkadaş! Onun adına kızgın olmaya karar verdim."

"O benim değil-"

"Ama bir gün uyuşturucunun karanlık cazibesine yenik düşecek bir adam olduğuna bir an bile inanmıyorum. Temizlenmek için ihtiyaç duyduğun güç... şeker ayıcık, *bu* büyük bir tahrik edici."

Homurdandı, gerginliğin bir kısmı onu terk etti. "Arkadaşların geçmişlerini paylaştığını söylemiştin. Benimkini seninle paylaşmayı düşüneceğim, ki bu şimdiye kadar bir başkası için yaptığımdan çok daha fazlası."

Kalbi küt atmaya başladı. Bir başkası için yaptığından daha fazlasını... onun kendisi için yapmasını beklediğinden daha .

"Sadece hatırla. Senin geçmişin benimki kadar trajik değil," dedi, "bu yüzden senin için üzülmem mümkün değil."

"Benimki seninkinden çok daha kötü. Bir bebek gibi ağlamalısın."

Elleri kalçalarına yerleşti ve sanki ayaklarının altındaki temel çöküyormuş ve tek can simidi oymuş gibi sıktı. Göğüsleri artık karşı bir ihtiyaçla şişerken bile vücudunu sıvılaştıran bir sahiplenme. Omurgası yumuşadı ve öne doğru eğildi, en muhtaç kısımlarını adamın en muhtaç kısımlarıyla temas ettirdi.

"Söyle bana... Şaplağın uygulayıcısı sen olur musun?" Burnunun ucunu onunkine değdirdi, sıcak nefesi dudaklarında gezindi.

"Eğer benim erkeğim , inan bana, her gün senin disiplininle ilgilenirdim. Ben böyle tatlıyım." Ellerini adamın ceketinin yakalarında gezdirerek titremesini gizlemeye çalıştı. "Ve şimdi, ben gidiyorum. Bu konuşma böyle devam edemez. Tehlikeli bölge dışında her yerde." Kapıya önce kravatını düzeltti.

Elini kapı koluna koyarken "Kedicik," diye seslendi.

Durakladı, bir yanı adamın aradaki mesafeyi kapatmasını, onu kendine doğru çekmesini ve dudaklarına yapışmasını, nefesini çalmasını, büyük, güzel ellerini üzerine, her yerine koymasını... sonunda tanıştıkları andan beri yaşadığı eziyete son vermesini umuyordu. Diğer parçası, onu bugün, yarın ve sonraki her gün isteyeceğini uman parçası yerinden kıpırdamayı reddetti.

"Ne?" diye sordu titreyerek. "Bana hâlâ bir sandviç borçlusun."

* * *

DÜĞÜN kırk yedi dakika geç başladı ve West'in programını daha da berbat etti. Düzen eksikliği onu rahatsız ediyor, sıkıyordu ama kapalı tutuyordu. Arkadaşları her şeyden daha önemliydi.

Ve dikkatini dağıtan bir şey vardı, aklı sürekli temizlik dolabına gidiyordu.

Jessie Kay'e tek gecelik bir ilişki teklif etmiş, o da buna acıyla karşılık vermişti. Şimdi kendisinden önce gelen erkekleri lanetliyordu. Evet, arkadaşlarına bile. Sonra da kendine lanet okudu. Onunla yatmamıştı ama vurup kaçmayı önererek onu aynı şekilde incitmişti. Tek seferlik. Bir vur-ve-kurtul. Onu bu kadar hararetle reddetmesine şaşmamalıydı.

West ortaya çıktığında Jase duvara yaslanmıştı, ona yukarıdan aşağıya baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu benim için mi? Dostum, gururum okşandı. Böyle hissettiğini hiç bilmiyordum. Tamam, beni yakaladın. İçimde bir his vardı. Sen Brook Lynn ile nişanlı olduğumu biliyorsun, değil mi?"

West omzuna bir yumruk atmıştı. "Bunun senin için olmasını *diliyorsun*."

"Sadece rüyalarında. Dinleyin. Sevgilin olay çıkarıyor. Herkesin nerede olduğunu, tüm binada seni aradıklarını. İyi bir arkadaş olduğum için şanslısın, yoksa seni patlatırdı. Sakinleştir onu. onu kovmak zorunda kalmadan önce. Beck ya da Harlow'un üzülmesini istemiyorum."

Başıyla teşekkür etti ve Monica'yı aramaya başladı. Monica onu bir sohbete çekmeye çalışmıştı: *Çok fazla ortak noktamız vardı. Programlara, karamelalara ve Mercedes'e olan sevgimiz... Ama adamın suskun tavrı onu üzmüştü. Programları ve şekerleri nereden biliyordu? Google'dan mı?*

Adam sadece tek kelimelik yanıtlar homurdandığında, "Sürükleyip götürdüğün sarışın kim?" diye çıkıştı.

Sanki kıskanmaya hakkı varmış gibi. Kızgındı, evet. Onun randevusuydu ve o başka birine daha fazla ilgi göstermişti. Ama kıskanç değildi. Henüz değil.

"Gelinin en iyi arkadaşı." Başka bir şey söylemedi.

Monica, Jessie Kay'e yaklaşmayı kendine görev edinmişti.

Neredeyse onu yanına çağıracaktı, iğrenç bulduğu kadının büyüleyici bulduğu kadınla -hâlâ istediği kadınla- konuşmasını istemiyordu, ama dudaklarını sert bir çizgiyle birbirine bastırmıştı.

Jessie Kay'i o dolabın içine ilk soktuğunda neredeyse alevler içinde kalmıştı ve kendini tutma gücünün son kırıntılarının da yanıp kül olması uzun sürmemişti. Onu raflara bastırması, öpmek istediğinden daha fazlasını öpmüştü. -Bu bir ihtiyaçtı. Ama o direnmişti. Hayatının geri kalanında, zamanlamadan dolayı pişmanlık duyacaktı ve o da pişmanlığından dolayı pişmanlık duyacaktı.

Buna değebilirdi.

Vücudunun yumuşak kıvrımları onunkinin sert düzlemlerine uyum sağlamıştı ve şimdi sadece daha çok acıyordu. Serbest kalmak için. Onun için.

Başka kimse yapamazdı.

Ona sahip olmak bir saplantıydı. Hiçbir ilaç ya da terapinin iyileştiremeyeceği bir hastalık. O *zaten* bir bağımlılıktı, değil mi?

Bu sefer bırakıp gidemezdi; belirli bir kadına daha çok ihtiyacı vardı, tek bir tat için neredeyse her şeyi yapardı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Çaresiz hissetmekten, bilinmeze serbest düşüşten nefret ediyordu. Paraşütsüz düşecekti.

Bazen bir kazadan yürüyerek kurtulamazdınız. Sadece sürünürsünüz. Panik onu vurdu ama saatindeki saniyeleri sayarak onunla savaştı. *Bir, iki... on... yirmi... kırk...* Beck ve Harlow koro odasından çıktıklarında neredeyse kendini kontrol altına almıştı, ikisi de çenelerini kıracak şekilde gülümsüyorlardı. Konuşmaktan fazlasını yaptıkları belliydi. Çok daha fazlasını. Bir zamanlar tertemiz olan tenleri şimdi kızarmış, saçları dağılmış ve giysileri buruşmuştu.

Harlow bakışları ve bilmiş sırıtışları fark etti ve ışıltısını biraz kaybetti. "Oh...uh."

"Harlow Adrienne Glass, kısaca Hag," diye haykırdı Jessie Kay. "Seni sinsi küçük aşıfte. Papaz beklerken damadını baştan çıkarmak mı? Belli ki senin taşakların benimkilerden daha büyük. Ama ne olur ne olmaz diye karşılaştıralım."

Harlow'un tenindeki kızarıklık geri döndü ve tükürdü ama tepkisini fark eden pek . Jessie Kay'e parmak sallamakla meşguldüler.

West, Jessie Kay'i birdenbire yeni bir ışık altında görerek hayret etti. Gerginliği azaltmak ve dikkatleri arkadaşından uzaklaştırmak için sahnenin ortasına geçmişti, değil mi?

Bu kız... kesinlikle yapışkan bir hatmi merkezi vardı. Ve West'in kesinlikle tatlıya düşkünlüğü vardı.

Harlow gülmemek için elinden geleni yapan papaza odaklandı. "Yapmadık... yapmazdık... Yani, çok yaklaştık ama..." Yüzünü Beck'in boynunun çukuruna gömdü. "Yardım et bana."

Beck yardıma koşarak, "Bana saldırdı ve neredeyse kötü davranmasını engelleyemiyordum. Onu bir an önce dürüst bir kadın yapmalıyız, Papaz Washington. için onun parçalanmış ruhunu koru."

Harlow'un nefesi kesildi ve göğsünü tokatladı. "Seni sefil!"

Beck onun elini tuttu, göz kırptı ve avucunun ortasını öptü. "Bana başka türlü sahip olamazdın, tatlım."

"Yapardım. Çok isterdim."

Herkes uygun yerini aldı, Beck ve Harlow kemerin altına ilerledi, papaz da onların önüne geçti. Jessie Kay ve Brook Lynn Harlow'un solunda, Jase ve West ise Beck'in sağında sıralandılar. Dane, Kenna, Daphne, Brad ve Hope ön sırayı kapmış, Monica ise ikinci sıraya oturmuş, bakışlarını hayranlıkla West'e dikmişti. Bu kadar kısa bir tanışıklık için fazla hayranlıkla. Onu getirme dürtüsüne karşı koymuş olmayı diledi.

Beck kadını seveceğine, onurlandıracağına ve ona değer vereceğine yemin etti ve alaycı bir şekilde ekledi: "Ama senden her zaman bana itaat etmeni bekliyorum. Bu konuda beni ikna edemezsin. Bu gelenek."

Harlow neşeyle güldü, şimdi endişenin ağırlığından tamamen kurtulmuştu. "Sana itaat edeceğim... asla."

"Meydan okuma kabul edildi." Beck sanki bir saniye daha onun tadına bakmadan duramayacakmış gibi onu öptü.

"Henüz değil, genç adam." Papaz Washington eğlence ve öfke dolu bir iç geçirdi.

Beck durmadı ve Harlow da onu zorlamaya çalışmadı. İkisinin yansıttığı neşe West'i heyecanlandırırsa da onunla alay ediyordu. Jessie Kay'i gerçekten öptüğünde ne ?

Ne zaman? Eğer değil. Bir hata mı yoksa bir gerçek mi?

Töreni izleyen Jessie Kay'i izledi. Gözlerinde yaşlar parlıyordu, hatta birkaç tanesi yanaklarını çiziyordu. Sadece o değil romantik hayalleri vardı. Genelde kaçındığı türden bir kadındı. Ama uzak durmak artık bir seçenek değildi.

Papaz Washington başını salladı ve mırıldandı, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Jessie Kay West'in dikkatini çekmiş olmalıydı. Ona doğru baktı. Aralarında bir anlık saf, elektriksel bir sıcaklık yayıldı ve ona doğru yaklaşma, onu yakalama ve dışarı taşıma dürtüsü kemiklerinde titreşti. Aklına, sahip olduğunu bilmediği bir fantezi geldi. Jessie Kay bir kanepede onun yanında oturuyordu,

Sohbet ederken kolunu kadının omuzlarına atıyor, kadının elleri dramatik bir yetenekle hareket ediyor ve onu güldürüyordu. Huzur ve mutluluk etraflarını sarmıştı. Çok fazla mutluluk.

Şu anda takındığı ifade her ne ise onu etkilemişti. Ona doğru adım attı. Ona doğru adım attı. Ortada buluşacaklardı ve-

Beck ve Harlow sonunda ayrıldılar. Jase tezahürat yaptı ve Jessie Kay sarsıldı. Nedime sırasındaki yerine döndü. West küfretti.

Monica ayağa fırladı ve sanki olağanüstü bir şey yapmış gibi ona gülümseyerek alkışladı. Dane, Kenna, Daphne, Hope ve Brad kıkırdadı.

Jessie Kay West'e bakmaya devam etti ve West de ona bakmaya devam etti.

Bir an için, hayattan değerli bir kesit için, West ne olduğunu hatırladı yeniden bütün olmak gibi. Geleceği olan bir adam olmak ve daha iyi bir şey için umut etmek. İstemek, hayal etmek ve daha iyi bir şey *beklemek*.

Bu. Jessie Kay'le birlikte olmanın gerçek tehlikesi buydu. Daha iyisine sahip olacaktı ama daha iyisini elinde tutamayacaktı.

İki ay. Ne eksik, ne fazla.

YEDİNCİ BÖLÜM

PAZARTESİ günü Jessie Kay, You've Got It Coming'in öğle yemeği teslimatlarını bitirdi ve eve kurşun ayakla gitti. Kestirmek onu bekliyordu. Eğer biri uykusunu bölerse, yakında ölmüş olmayı dileyceklerdi. Tabii ona bir kutu çikolata ve on milyon dolar teklif etmedikleri sürece. Affedilmesi satın alınabilirdi.

Ne boktan bir gündü. Geçen yıl çıktığı bir tamirci sipariş vermişti. Sandviçi Lintz Otomotiv'e bıraktı - *Dr. Karbüratör şimdi sizinle görüşecek!* Kız oradan uzaklaşırken, adam sanki her şeye hakkı varmış gibi kızın poposunu okşamıştı. Arkadaşları ıslık çalıp gülmüştü.

Erkekler berbattı. *Hepsiyle işim bitti.*

Daniel hariç. O kadar müthişti ki neredeyse bir kadın yerine geçebilirdi.

Yeni kankasından bahsetmişken, bu akşamki yemek için onay verdi.

Daha sonra, onun seçtiği DVD'yi izleyeceklerdi.

Zihinsel not: *Ondan o çikolataları ve tüm parayı getirmesini iste.*

Paranın yarısını mı?

Neye gücü yeterse mi?

İyi. Para yok.

Evde, bir yastık ve tüylü bir battaniye ile kanepeye yerleşti. İç çekerek gözlerini kapattı ve-

Kapı çaldı. Tabii ki.

Homurdanarak, soğukkanlı bir cinayet işleme niyetiyle kapıya doğru yürüdü... ancak verandasında onu neyin beklediğini görünce nefesi kesildi. Dünyanın gelmiş geçmiş en güzel sarı ve beyaz çiçek buketi.

"Senin için." Gizli Bahçe'den Pearl Harris, kaymaktaşı tenli, çilek sarısı bir ve burnunun üzerinde çok sevimli çiller vardı. Buketi uzattı, yapraklarından çikolata ve vanilya kokuları yayılıyordu. "Kızım, kendine *ciddi* bir hayran bulmuşsun. O

geldi ve düzenlemeyi kendisi tasarladı." "Ve o...?" Ona

hiç kimse çiçek göndermemişti.

"Sanki sürprizi bozacakmışım gibi. Öğrenmek için kartı açmanız gerekecek. Eğer imzaladıysa. Bana yazdırması için onunla konuşmaya çalıştım ama

reddetti. Her kelimeyi kendisi yazdı, sonra zarfı mühürledi ve bant ekledi." Pearl kartı çıkardı.

Jessie Kay vazoyu kalçasına dayayarak dengeledi ve aceleyle kartı . Eli titriyordu.

Pearl daha yakına eğildi. "Eee? Ne yazıyor?"

"öğreneceğim, teşekkür ederim." İçeri adım attı, cam kapı arkasından kapandı.

Pearl dudak büktü.

Çok kötü oldu. Jessie Kay tahta kapıyı bir tekmeyle kapattı.

Vazoyu mutfak masasının üzerine bırakıp zarfı yırtarak açarken kalbi küt küt atıyordu.

Yavru kedi,

Davranışım için özür dilemem gerektiğini biliyorum -tekrar- ama ellerimi sana koyduğum için pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Hiç bu kadar güzel bir şey tutmamıştım. Çiçekleri minnettarlığımın bir göstergesi olarak kabul et.

Sevgiler,

Lincoln West

Oh, tatlı cennet. Onu öldürmeye mi çalışıyordu? Kendiliğinden yanarak ölmek mi?

Cumbalı pencereden içeri süzülen ışık huzmeleri çiçek yapraklarını sevgiyle okşuyordu. Gülleri bir, iki, üç kez koklarken, hatta Bay Lincoln West'e bir mesaj göndermek için telefonunu eline alırken bile gülümsemesini engelleyemiyordu.

Özrün kabul edilmedi. Çiçekler muhteşem. Teşekkür ederim :-)

Cevabı birkaç saniye sonra geldi.

Şeker gibi kokan çiçekleri seçtim. Bana seni hatırlattılar, yenilebilir.

Kalbi daha sert atıyordu.

O, biraz şaşırdı: Benimle flört mü ediyorsun?

Batıya: Belki biraz. Karşı konulmazsın. Bunun üzerinde çalışmalısın.

Mükemmelliği bozmak mı? Hayır.

West: Mükemmel bir nokta. Erkek türü lanetlendi (ve bunun için mutlu)

Telefonunu göğsüne yaklaştırdı ve dönmeye başladı. Bir milyon yıl geçse bile West'le ilişkisinin bu kadar kötü olacağını tahmin edemezdi. dolaplarda yakın öpüşmelere ve mesaj yoluyla flörtleşmeye dönüştü. Gerçek bir dostluk geliyordu. Ve West gibi o da pişmanlık duymakta biraz zorlanıyordu...

* * *

ÇARŞAMBA günü West'in içinde bulunduğu iyi ruh hali bir anda buhar olup . Birdenbire, ağızından köpükler saçan bir canavar bırakarak gitti. Her şey dedikodu treni ofisinden geçtiği anda oldu - WOH Industries'in köşesinde bulunan Rhinestone Cowgirl adlı kuyumcunun sahibi Edna Mills. Edna bir saat önce Büyük Kaçış Kafe'de Jessie Kay ve Daniel Porter'ı gördüğünü anlatıp duruyordu. İkili kahvaltı ederken samimi görünüyorlardı. Ertesi sabah yemeği.

Geceyi birlikte mi geçirmişlerdi?

West neden umursadığından emin değildi. Kızla çıkıyor gibi değildi. Neredeyse öpüşüyorlardı. Flört ettiler. Ne eksik, ne fazla. Önemli . Yastığıyla daha yakın temas kurmuştu.

Sorun -olması gereken sorun- mutlu çiftlerle uğraşmaktan bıkmış ve yorulmuş olmasıydı. Beck ve Harlow balayı için seyahate çıkmamayı, bunun yerine çiftlik evindeki yatak odalarına kapanmayı tercih etmişlerdi. West, Thor ve kudretli çekicinin bir oyununa daha kulak misafiri olursa...

Jase ve Brook Lynn de daha iyi değillerdi. Ayrıca, Brook Lynn'in evcil hayvanı Dünyanın En Kötü Köpeği Sparkles ile bir kürklü ilişkisi vardı. *Kimmiş iyi çocuk? Sen iyi bir çocuksun, evet, evet, öylesin. Annen seni seviyor.*

Hope bir keresinde dünyanın diğer en kötü köpeği Steve'i de getirerek geceyi burada geçirmiş ve sınıfındaki en sevimli çocuk olan Bobby Yates hakkında durmadan konuşmuştu.

Düğünden beri Monica günde bir kez arıyordu, onu öpmeye çalıştığında kaçmasına ve kapıda garip bir kucaklaşmayla ayrılmalarına rağmen. Kendi kendine, "Neden bir erkekle yetineyim ki?" demişti.

Yedek mi? Neden Jessie Kay'i, gerçekten istediği kişiyi beklemedi?

Geceyi Daniel ile geçirmiş olabilecek kişi.

West göğsündeki yanmayı ovuşturdu. Monica'yı aramalı, başka bir randevu ayarlamalıydı. Onunla birlikte olmak kolay olurdu. İki ay seks, eğlence ve normal bir geçmişi olan normal bir adammış gibi davranmak... Sefaletine geri dönmeden önce bir erteleme. Kafasını boşaltmak için tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

Yatağının başlığı aniden duvara çarptı, *çarptı, çarptı*. Beck'in yatak odası kendi yatak odasının hemen yanında olduğu için West'in neler olup bittiğini merak etmesine gerek yoktu. Her an inleme ve homurtular-

"Oh, Beck. Evet. Evet!"

Evet. İşte bu. En azından "Thor!" diye seslenmemiştir.

Mutfığa doğru yürüdü, ancak Jase ve Brook Lynn'in masanın üzerinde öpüşüklerini görünce durdu. Artık kornealarıyla birlikte yakması gereken masaydı bu.

Burada kalamam.

Yatak odasına döndü ve dolaptan bir çanta aldı. İçinden küfrederek içine giysilerini ve tuvalet malzemelerini doldurmaya başladı.

Bam, bam, bam.

İhtiyacı olabileceğini düşündüğü her şeyi körü körüne kaparak daha hızlı doldurdu. Pazartesi günü müteahhitle konuşmuştu ve evinin planları hazırlanıyordu. Tek sorun neydi? Beş bin metrekarelik bu güzel evin inşası bir yıl, belki de daha uzun sürecekti.

Hayatta kalamazdı.

Masasında, yaklaşan WOH Noel partisiyle ilgili ayrıntıların bulunduğu flash belleği kaydırdı. Brook Lynn şirketin parti planlayıcısı olmuştu ama işi ve düğünüyle o kadar meşguldü ki Jase onun "narin" omuzlarına başka yükler binmesini istemiyordu.

West bir not karaladı: "Bir süre başka bir yerde kalacağım. Beni hasta . Nereye size haber veririm. W." Notu yatak odasının kapısına yapıştırdı ve hızlı adımlarla Mercedes'e gitti.

Gece karanlık ve kasvetliydi, ay dolunaydı ve ince gri bulutlarla örtülmüştü. Eğer bir video oyununda yaşıyor olsaydı, buna kurt adam ayı der ve gece yarısına kadar ısırılmayı beklerdi. En azından buzlar erimiştir.

Nereye gitmeliydi? Harlow bir süre burada, arazide bir karavanda yaşamıştı ama Beck onu her kızdırdığında geceyi orada geçirmesini engellemek için son zamanlarda karavanı saklamıştı.

West ofise gidebileceğini düşündü. Kanepede ilk kez uyumuyor olacaktı. Ama Cora'nın sorgusuyla yüzleşmeye hiç niyeti yoktu. Kadın acımasız olabiliyordu.

Kasabadaki tek motel olan Strawberry Inn vardı. Ve sabaha kadar herkes onun işini öğrenmiş olacaktı. Her zaman Monica'ya gidebilirdi.

Elleri direksiyonda sıkılaştı. Evet. Monica'ya gidecek ve sonunda yapması gerekeni yapacaktı. Anlamsız bir sohbet, duygusuz bir seks, karmaşık olmayan bir ilişki -bu sırayla- ama Monica'nın garaj yoluna park etmeyecekti.

Başım belada.

Ağızına karamelli bir şeker attı, tatlı tadı onu ortaladı, annesinin ona yakın durduğu, birlikte ikramları yerken sevgisini mırıldandığı zamanları hatırlattı.

Olmak istediğim yerdeyim. Sonuçlarına katlanacağım.

Çantasının sapını kavradı ve Jessie Kay'in ön kapısına yöneldi.

Strawberry Valley'nin fakir tarafı, küçük arsalar üzerindeki küçük, köhne evleriyle diğer kasabaların fakir tarafları gibiydi. Birkaç bahçe istifçi cennetiymi, hurdalar üst üste yığılmıştı. Diğerleri ölü otlarla doluydu, hiçbir şey bakımlı değildi, peyzaj yapılmamıştı. Birisi Jessie Kay'in bahçesini temizlemek için bir girişimde bulunmuştu, ancak tamamen yeniden başlatmaktan başka bir şey işe yaramayacaktı.

Sundurma da aynı durumdaydı. Ayaklarının dibindeki çimento ciddi şekilde çatlamıştı ve önünde çürümüş ahşap kalaslar çökmeye hazır görünüyordu.

Jessie Kay bu şekilde yaşarken onun harcayamayacağı kadar çok parası mı vardı?

Çok sert vuruşu niyet ettiğinden daha yüksek sesle yankılandı. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Eğer Daniel'la dışarıda bir randevudaysa ya da daha kötüsü Daniel'la *içerideyse* ve sadece dikkati dağılmışsa...

West kapıyı bir kez daha çaldı ve neredeyse menteşelerinden söküyordu.

Jessie Kay'in Beck'in en yakın arkadaşlarından biri olan Dorian Oliver'la çıktığı zamanı hatırladı. İkisi birkaç haftadan fazla sürmemişti ve Sebebin kendisi olup olmadığını hep merak etmişti. Dorian, West'in her gün arayıp işlerin nasıl gittiğini sormasından sıkıldıysa, sesi hırıltılıydı, hiç kibar değildi.

Belki de Daniel'ın numarasını almalı. Gözlemle.

Anla. Harekete geç.

Düğmeyi test etti, kolayca döndüğünü fark etti ve aynı anda hem gülümsemek hem de küfretmek istedi. "Jessie Kay," diye seslendi oturma odasına adım atarken. Aslında bir antre yoktu. Sıcaklık bekliyordu ama sanki ısıtıcıyı açmamış gibi bir soğukluk yayılmıştı. "Burada mısınız?"

Onun köşeyi dönmesini beklerken -belki de köpük banyosunu bölmüştü ve üzerinde sadece bir havlu ve su damlaları vardı- doğal yaşam alanını inceledi. Tahmin etmesi gerekirse, Goodwill'in ilk dönemlerinden kalma yıpranmış mobilyalar. Tüylü halıda ipliksi lekeler. Sararmış duvar kâğıtları köşelerden soyulmuştu. Bir yığın çamaşır kanepenin ucunu kaplamış, boş şekerleme ambalajları ve kola kutuları sehpanın üzerine dökülmüştü.

Evin arka tarafından aniden bir ses duyuldu. Bir kedi mi öldürüldü?

Çantasını bıraktı ve hızla ilerledi. Ancak mutfağın girişinde durdu ve bir kahkaha attı. İşte oradaydı, yalnızdı, kulağında kulaklıklar Tanımlayamadığı bir şarkı söylüyordu.

"Seni sonsuza kadar seveceğimrr... bir şey bir şey şey... sana çok iyi ." Bir tabağı kurularken, kalçalarını kirli bir çarpma ve öğütme ile döndürdü.

Birden gülme arzusu onu terk etti. Arzu vurdu ve sertçe vurdu.

İğnesiz solgun saçları sırtından aşağı dökülüyor, salındıkça erimiş bal gibi parlıyordu. Giydiği uzun kollu gömlek bir omzundan sarkıyor ve adamın ağzını sulandıracak kadar tatlı bir ortaya çıkarıyordu. Bacakları, suni kürk süslemeli bir çift baldır yüksekliğinde botun içine sokulmuş dar pantolonla kaplıydı.

O bacaklar... Yüzüne ve sonra da beline dolanmalarını istiyordu.

Ohiç bilmediği bir fanteziydi ve kanı onun için yanıyordu. Elleri temas için kaşınıyordu.

Yüksek bir nota çıkararak onu büyülerken bir yandan da yüzünü buruşturdu ve tabağı rafa doğru dans ederek götürmek niyetiyle bir daire çizdi.

Onu fark edince kulak zarlarını patlatacak kadar keskin bir çığlık attı, geri sıçradı, ayağı takıldı ve düştü. Nefes nefese kaldığında, tabağı ölümcül bir silahmış gibi uzattı.

"Sadece benim, kedicik."

"Batı mı? Ne be!" Ona ters ters bakarak tabağı indirdi ve tomurcukları çıkardı. "Burada ne işin var senin?"

"Gösteriden keyif aldığımı söylesem bana inanır mıydınız?"

Ona kaşlarını çatı. "Eğer amacın bana kalp krizi geçirtmekse, tebrikler, görev tamamlandı." Yüzünü buruşturarak belini ovuşturdu. "Sanırım pankreasımı zedeledim."

"İyileşecektir." Ona elini uzattı.

Görmezden geldi, kendi buharının altında durdu. "Eğer sandviç için geldiyseniz, fıstık ezmesi ve jöle yapmaktan çekinmeyin. Son kullanma tarihlerine aldırmayın. Onlar anlamsız. Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme. Ya da yap. Her neyse."

"Sandviçle başka bir gün ilgileniriz." Masanın ortasında duran bir buket çiçeği fark etti ve duyduğu memnuniyet onu bir goril gibi göğsüne vuruyor. "Bu gece işimiz farklı bir konu etrafında dönüyor."

". Aydınlat beni." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Zamanı gelince. "Önce kapınızın neden kilitli olmadığını açıklayın."

"Çünkü ben böyle seviyorum."

"Herhangi biri içeri girebilirdi."

Dudaklarını büzerek tabağı adamın vücudunda bir aşağı bir yukarı salladı. "Belli ki."

"Beni anlamıyorsun, kedicik." Tabağı aldı ve tezgahın üzerine koydu, bir yandan da onu korkutmaya yetecek bir tehditle aşağıya baktı.

Kemik. "Herhangi biri içeri girebilirdi. Sana *her şeyi* yapabilirlerdi."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Çenesini kaldırdı, korkusuz, inatçı ve güzeldi, çok güzeldi. Yanlış giden bir dünyada doğru olan her şey oydu.

Bir aldatmaca. Şu anda tüm sorunları Jessie Kay Dillon ile başladı ve bitti.

"Eğer seni tehdit edersem, kedicik, sormana gerek kalmayacak. Ben sadece bariz bir güvenlik açığına dikkat çekiyorum."

"Pekala." Nişastanın bir kısmı onu terk etti. "Sizi temin ederim, çalmaya degecek hiçbir şeyim yok."

"Bundan emin misin?" Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi, o kadar ince bilenmiş bir kadındı ki eşi benzeri yoktu. "Almak istediğim birkaç şey ."

Giderek daha gelen bir nefes kesilmesi. "Flört ediyorsun." "Bir şey değil."

Ona bir yumruk salladı. "Baştan çıkarıcı şeylerle flört etmeye başladığın anda tüm savaşı kaybettiğini bilmiyor musun?"

"Savaşta mıyız?"

"Evet! Vücudun açıkça benimkini istila etmek istiyor."

Homurdandı, sonra yere baktı ve "Rahat olun . Düşman bölgesine girdik."

Bir an için kahkahalara boğulmaya hazır görünüyordu. Ama o an geçti ve eğlencenin ışıltısı kayboldu. Saçlarının uçlarıyla oynayarak iç çekti, son derece kadınsı ve şekerden daha tatlıydı. "Bugün gerçekten kötü bir gündü."

Anında alarma geçerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir kemik bahçesinden geçtiğimden genellikle olan şey."

Zihnindeki dosyaları karıştırdı, bir şey bulamadı. "Bir kemik bahçesi mi?"

"Ereksiyon denizi. Azgın herifler. Kısacası, eskiden çıktığım erkeklerle dolu bir oda."

"Anladım. Ne olacak?"

Yüzü çok sevimli bir küçümsemeyle buruştu. "Kıçım tokatlandı. Normalden çok daha fazla. Sanırım morarmışım."

İçinde bir öfke bombası patladı, keskin şarapnel parçaları kazanmayı başardığı her türlü soğukkanlılığı kesti. "Kim? Bana isim ver, bunun bir daha asla olmamasını sağlayacağım."

"Teklifiniz çok nazikçe," dedi parlayarak. "Ne yazık ki reddedeceğim. Suçluları çoktan tokatladım."

"Kan aldın mı?"

Saçlarını kabarttı. "Birkaç leke."

"O zaman intikamın alındığına memnunum." Şimdilik. "Bana sadece bir şey söyle..." Sormamalıydı. O daha iyi biliyordu. Ama yine de sordu. "Daniel Porter eski bir erkek arkadaşın mı... yoksa şimdiki mi?"

"Ne! İğrenç. O benim küçük kız kardeşim gibi."

West'in Edna'yla karşılaşmasından beri taşıdığı gerginliğin bir kısmı aniden buharlaştı. Gülümsemek için kendini zor tuttu. "Kapını kilitlemeye başla. Daha da iyisi, ben senin yerine kilitlemeye başlarım."

Lacivertler şaşkınlık ve lığının karışımıyla parladı. "Tamam, kabul ediyorum.

Beni kaybettin. Her gece sadece ön kapımı kilitlemek için mi gelmeyi planlıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Beni yatağa da mı yatıracaksın?" "İkisini de yapmaya hazırım, evet, ama sonrasında gitmeyeceğim." *Sakin ol.* "Haberler iyi,

kedicik. Ben taşınıyorum." Lokantada, Brook Lynn

Jessie Kay'in tek başına kalmasından ve faturaları ödemekte zorlanmasından duyduğu endişeden söz etmişti. O da yardım edebilirdi. Böyle fedakâr biriydi.

Kaşlarını çatarak kalçasını yana eğdi. "Sanırım az önce felç geçirdim. I dediğini duyamazdım-"

". Evet. Oda arkadaşısı olacağız. Bu gecedan itibaren."

Başını bir kez salladı. Kısa ve öz bir inkar. "Hayır." "Çiftlik evi mutlu çiftlerle dolup taşıyor ve-"

"Hayır. Ve sadece iki mutlu çift var. Burası neredeyse istila edilmiş durumda."

"Romantizm bulaşıcı bir hastalıktır. İç organlarımla enfeksiyon kapmadan önce duşu ihtiyacı var."

"Senin için kanım akıyor, gerçekten akıyor, ama cevabım hala hayır, hayır, bin Hayır. Kalabileceğin milyonlarca başka yer var. Ofisinde. Ya da otelde. Hey, biliyorum. Yeni kız arkadaşının evine ne dersin? Eminim seni ağırlamaktan *heyecan* duyacaktır."

"Birincisi, matematiğinizi sorgulamak istemem ama üç aslında bir bazilyona eşit değil. İkincisi, bu yerlerin her birini zaten düşündüm ve yine de buradayım. Üçüncüsü, benim bir kız arkadaşım yok."

Başını bir kez daha salladı. "Hayır... Sadece... Bilmiyorum... Başka bir ev falan al."

"Bu çok zaman alır." "Bir ev kirala."

"Bu pazarda mı?" Kadının pazar hakkında bir şey bilmemesi için dua etti. Artık buradaydı ve gitmek istemiyordu.

"Karşılıklı şehvetimiz ne olacak?"

Kadının bu konudan uzak durmaması ya da birbirlerine karşı hissettiklerini inkâr etmeye çalışmaması hoşuna gitmişti. *Her şey sıradan olsun.* "Bana karşı koyamaz mısın? Yapamıyorsan sorun değil ama-"

Ona bir bulaşık bezi fırlattı.

"Buna ne dersin?" Kalbinin hemen üzerindeki ıslak noktayı ovuşturdu. "Kalmama izin ver, ben de kirayı ödeyeyim." Başlangıç teklifini düşük tutarak ona pazarlık yapma fırsatı verdi.

Hiçbir kadın iyi bir pazarlığa karşı koyamaz.

"Asla-" Dolgun alt dudağını çiğnedi, *ona* temizlik dolabında dudaklarına eziyet ettiği zamanları hatırlattı. "Kira ve *faturaları* ödeyeceksin. Hatta biraz da fazladan-"

"Dur tahmin edeyim." Başka bir gülümsemeyle savaştı. "Zihinsel ıstırapın."

"Ne kadar akıllı bir çocuk." Onun yanağını okşadı. "Bu arada bil diye , yatak odama bubi tuzakları kuracağım."

"Bil diye söylüyorum, bubi tuzaklarını etkisiz hale getirmek benim uzmanlık alanımdır." "22'likle ateş etmek benim uzmanlık alanım."

Gerçekten öyle miydi? "Bu çok ."

"Bu benim sorunum değil. Şimdi. Size yatak odanızı g stereyim,       zamanınızın  oğunu orada ge ireceksiniz. Oturma odası ve mutfağın yasak olduğunu s ylemeyi unuttum mu?"

"Ekstra  deme yapmadığım s rece, değil mi?"

"A artı artı, Bay West. Birileri Şimdiden  ğretmenin g zdesi olma tehlikesiyle karşı karşıya!"

C zdanını  ıkardı ve ona y z dolarlık bir banknot uzattı. "Bu t m ekstraları karşılar."

"Bir gece i in, evet." Parayı s tyeninin i ine koyduktan sonra onu takip etmesi i in el salladı.

Koridorda onu takip etti ve bu  zel bir t r cehennemdi. Kal alarının salınımı onu b y l yordu. Sa larının ucundaki kıvrım onu  ağırıyordu. *Tut beni. Yumrukla beni.* Kı ının Şekli g zlerini kamaştırdı. Tam kıvamında zıplayan m kemmek ikiz k recikler. Tonlanmış ve ısırılabilir.

Bu onun en parlak fikri olmayabilir.

En sevdiğim hata.

"Pek   ," dedi sağdaki ikinci kapı aralığında durarak. "   te burası."

Arkasından yaklaştı, daha yakın olmak istiyordu, daha yakın olmaya *ihtiyacı vardı*. Kız be -sekiz boyundaydı ama adam altı-   boyuyla  ok daha uzundu. Kadın kaskatı kesildi... ilk ba ta. Bir saniyeden diğerine ge erken yumu adı. Ondan yayılan sıcaklık yoğunlaştı, onu kucakladığını hissedene kadar etrafını sardı.

"Ne d   n yorsun?" diye sordu, artık nefesi kesilmi ti. Tam da ondan ho landığı gibi.

Oda k   kt  ve bir prenses i in d   enmi ti. Krali e boy kanopinin pembe  ar afları ve fırfırlı eteği, eğimli aynalı beyaz makyaj masasını m kemmek bir Şekilde tamamlıyordu. "Sa ımı ve makyajımı yapmak i in sabırsızlanıyorum," dedi sert e.

"Senin ten sahip olsaydım, g   ailesinde kalırdım."

Havada hafif bir meyve kokusu dans ediyordu. Yakında giysilerine sinmi  bulacağını bildiği bir parf m. Halı ipliklerinde parıltılar parıldıyordu - bunlar mini kara mayınlarıydı ve her yerinde patlamaları ve Vah i Vah i Batı adında bir striptizci gibi g r nmesi an meselesiydi.

"H    kalmak istiyor musun?" Jessie Kay ne eli bir sırtı la sordu.

Bu sırtı  onu yere  iviledi, ona d ğ nde hissettiği huzuru hatırlattı. *Doğruluğu.* Kalmayı *her Şeyden  ok* istiyordu. "Sen

benimle kal, kedicik."

"Erkeksi hassasiyetleriniz dekordan çok rahatsız olmuyor mu?" "Bana günde birkaç kez flaş patlatırsanız benim erkeksi hassasiyetlerim de testosteronla sarhoş olmuş."

"Flash mı? Elbette." İki orta parmağını da uzattı. Adam kıkırdayınca ekledi: "Burada yaşayan tek insan ben olduğumdan beri - rakunları sormayın - odanıza bağlı banyodaki tuvaleti tamir ettirmedim... ya da koridorun sonundaki tuvaleti. Yani benimkini her kullandığında fazladan bin dolar ödemek istemiyorsan, bir tesisatçı tutman gerekecek. Senin paranla tabii ki. Ayrıca burası Brook Lynn'in eski odası, o yüzden eşyaları değiştirmeye kalkma. Jase'le ayrılırlarsa geri taşınacak ve ben de buranın onun için mükemmel olmasını istiyorum."

"Sen ciddi misin? Bu ikisi asla ayrılmayacak."

"Bana sonsuza kadar mutluluğa inandığını mı *söylüyorsun*?"

"Evet. Doğru kişiyle." Odaya girmek için onun etrafından dolaştı. Diğer tek seçeneği neydi? Onu yakalamak ve nefesini kesecek kadar öpmek.

"Yani... gerçekten herkesin tek bir gerçek aşkı olduğunu mu düşünüyorsun? Tek boynuzlu atlara ve peri tozlarına da inanıyor musun?"

"Ve ejderhalar ve troller."

"Zombiler mi?"

"Saçmalama."

Homurdandı.

"Şüphe çünkü hiç düşmedin." Ve öfke onu dürttüğünde fark etti ki, gelecekte düşme düşüncesi hoşuna gitmiyordu.

"Gerçek aşkı gördüm. Gerçek olduğundan şüphem yok... başkaları için." Bir okyanus kadar derin, bir fırtına kadar çalkantılı bir duraklama, tüm şakacılık ipuçları onu terk etti. "Tessa senin miydi?"

Başını tek bir kez eğdi.

"Sonsuza kadar birlikte olacağın kişinin o olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu.

"Ona ve onsuz bir gelecek hayal edemedim."

Gömleğinin eteğiyle oynarken özlem zaten narin olan yüz hatlarını yumuşattı. "Babam da annem hakkında benzer şeyler söylemişti." Bir duraklama. "*Bana* baktığında ne görüyorsun?"

Konuyu geçiştirebilirdi ama onun daha önceki açık sözlülüğüne kendi açık sözlülüğüyle karşılık verdi. "Sana bakıyorum ve yatağımdaki çıplak görüntüne takılıp kalıyorum. Tadının karamelden daha tatlı olup olmayacağını merak ediyorum."

Adımı fısılda ya da ığlık . Yumuşak ve nazık bir sürüş mü yoksa sert bir sürüş mü istersiniz?"

Ondan bir adım uzaklaşırken elini kalbine götürdü. "Batı." Boğuk bir törpü.

Bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bana baktığında ne görüyorsun?" Kadının ağzı açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı.

"Ne görüyorsun?" diye ısrar etti. Bilmek zorundaydı.

"West... bana sorma... Cevabı beğeneceğini sanmıyorum." "Yine de söyle."

"Anlıyorum... kalp kırıklığı yaşanmayı bekliyor. Özür dilerim." Bununla birlikte, arkasını döndü ve kapıyı arkasından çarparak yatak odasına kaçtı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jessie Kay kışın gelişinden bu yana ilk kez şaşırtıcı derecede sıcak ve kızarmış bir halde tembelce gerindi. Ağırlaşmış gözlerini kırpıştırarak açtı, çocukluk yorganından yaptığı perdelerdeki aralıktan parlak sabah ışığı süzülüyordu. Zarif balerinleri ve renkli kelebekleri hâlâ seviyordu. West ne düşünürdü-

West!

Sarsılarak ayağa kalktı, kalbi hızla çarpıyordu. Buraya taşınmıştı. Buradaydı, onunkinin karşısındaki yatak odasında saklanmıştı.

Sana bakıyorum ve yatağında çıplak olduğun bir görüntüye takılıp kalıyorum. I Tadının karamelden daha tatlı olup olmayacağını, adımı fısıldayacak mısın yoksa çığlık mı merak ediyorum. Sana yumuşak ve nazik bir sürüş mü yoksa sert sürüş mü yapmamı isteyeceksin.

İçinden bir inilti kaçtı. Bu sözler onu şaşkına çevirmişti. Onu heyecanlandırmıştı. koparmışlardı. Ve gerçekten de onu öfkelen-dirmişti. Tessa'ya bakmış ve geleceğini görmüş-tü. Jessie Kay'e baktı ve aklına seks geldi. Çünkü onu sadece ve sadece şehvetle özdeşleştirmişti. Arkadaşlıkla değil. Ortaklık değil. Mutluluk bile değil. Sadece sıradan bir şehvet, herhangi bir erkeğin herhangi bir kadın için hissedebileceği bir şey.

Bir kız bisküvileri kaldırabilir. Hiçbir şey ifade etmiyor. Keşke seni uzun zaman önce dinleseydim, anne.

Jessie Kay iç geçirerek telefonunu açtı ve Daniel' bir mesaj göndermeye niyetlendi. Kahvaltı için buluşmaları gerekiyordu, ki bu onun en sevdiği şeydi. onunla takılma zamanı. Güne mükemmel bir başlangıç. Sunny'den gelen iki mesajı fark edince durakladı.

Çiçek almanla ilgili duyduğum şey de ne? Birileri kız arkadaşım-la romantizm mi yaşıyor?

Hey, eğer " gece parti var" dersem lütfen söyle. Lütfen! Senin eğlenceli olduğun eski günleri öz-lüyorum!

Jessie Kay yazdı: Üzgünüm chica, ama bu kız parti şapkasını temelli kapattı. Eğer kazak örmeye ya da bingo oynamaya karar verirsen, ben senin kızınım!

: -)

Çiçeklerle ilgili soruyu duymazdan geldi. West ile olanlar özeldi.

Sunny: BU ÇILGINLIK! Parçalara ayır!

Hayır, hayatında ilk defa yapmadı.

Mesajı Daniel'a yazdı, onun bu kadar çabuk en değerli arkadaşlarından biri haline gelmesine hâlâ hayret ediyordu. Ama sonra, ona hiç asılmamıştı ve arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Kahvaltı için çok yorgunum. Akşam yemeği için misin?

Öğle yemeği bir seçenek değildi. Jessie Kay kız kardeşi, Kenna ve Harlow'la Two Farms'ta buluşup küçük bir kız kaynaşması yapmayı planlıyordu.

Daniel mesaj attı.

Şimdi geldim. Seni 7'de alırım.

Beni 5'te al.

Daniel: Sadece 60 yaş üstü insanlar 5'te yemek yer

O: Yemekten sonra planlarımız var (ben futbolla ve sen futbol izleyeceksin)

Orada seksi kızlar olacak mı?

Benim dışımda mı demek istiyorsun?

Daniel: Bu kadar açık ki belirtmeye gerek duymadım.

O: Diğer ateşli kızları bilmem (üzgünüm) bu arada sen kullanıyorsun

Tamam. Gümüş tilki spesiyali ve katlanacağım ama bana borçlu olacaksın.

Neşelen. Anlaşmanın iyi tarafını alıyorsun. Benim şirketim.

Şimdiden kendini daha neşeli hissederek duşa girdi. Sıcak suyun West'in itirafının kalıcı etkilerini (tüylerinin diken diken olması, karıncalanmalar, ağrılar ve düşük dereceli tutku ateşi) yok edeceğini umuyordu ve bir süreliğine gerçekten de işe yaradı. Ama sandviç dağıtmak için fazla seksi kıyafetler giydiğinde, hisler geri döndü ve iki katına çıkarak ona eziyet etti.

Eğer o gün hayatta kalırsa, bu bir mucize olacaktı.

Yatak odasının kapısını açıp koridora bakarken menteşeler gıcırdadı. West'ten iz yok. Tuttuğunu bilmediği nefesini serbest bıraktı. Belki de işkolik zincirlerinden kurtulmaya ve bu güzel Perşembe sabahı uyumaya karar vermişti. Belki de bütün günü onu görmeden geçirecekti. Henüz bir sipariş vermemişti.

Oturma odasına doğru parmak uçlarında ilerlerken, kafası karıştı. Sanki başka birinin evine taşınmış gibi hissetti. Boştu. ambalajlar ve teneke kutular . Battaniyeleri katlanmıştı. Eski televizyonunun yerinde yeni ve daha büyük bir televizyon duruyordu. Üç uzaktan kumanda, yeni cilalanmış sehpanın üzerinde mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

Mutfak saçmalığında. West. Ve oh, vay canına. Gömleksiz ve pantolonsuzdu. Onun aç bakışları ile en derin sırları arasındaki tek şey beline doladığı havluydu. O da kendisi gibi yeni duş almıştı. Nemli saçları normalden birkaç ton daha koyuydu.

Parmaklarımı o tellerde gezdirmek istiyorum.

Sobanın başında duruyordu, sırtı ona dönüktü. Geniş omuzlarında gördüğü güç onu hem şaşırtmış hem de hayrete düşürmüştü. Adamın takım elbiselerinin ve futbol kıyafetlerinin altında güçlü bir yumruk taşıdığını biliyordu ama onu gelecek haftaya kadar devirebileceğini hiç tahmin etmemişti. Kas ve sinirin lezzetli dalgalanması taştan oyulmuş gibiydi. Sırtının alt kısmındaki gamzeler yalvarıyordu, *Öpücük*

Ben buradayım. Yala.

Bilgisayar inekleri ve masa başı çalışanları böyle görünmemeli.

Bir parça pastırma düşürdü ve eğilip yerine, sanki onu hadım etmekle tehdit etmiş gibi pastırmaya baktı. Hatta geri geri giderek tezgâha çarpana kadar durmadı, elindeki çataldan koluna yağ damlıyordu. Tavada pişmeye devam eden pastırma parçaları yanmaya ve duman çıkarmaya başlamıştı ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Ne garip. "Ben bakarım." Tencereyi ateşten almak ve gazı kapatmak için koştu. Cennetten gelen kudret helvasını, tatlı lokmayı aldı.

-Çöpe attı ve yerdeki yağı temizledi.

Doğrulurken, West'in kaslı göğsünü ip ip içine aldı. Kalbinin üzerinde duran bir insan kalbi dövmesi vardı, yani kalbinin üzerinde *Tessa* ismi . Jessie Kay'in içini bir özlem dalgası kapladı. Ah, böylesine güçlü bir adamın ona bu kadar bağlı olması ve adını bedenine . Onu sonsuza dek işaretleyen bir damga.

Pastırmanın ölmeye gittiği yere bakmaya devam etti.

Bir çeşit hayal mi? Bir boşluk mu? Ya da onun panik ataklarında olduğu gibi, bir tür geriye dönüş mü?

Evet. Bunu düşündü ve kalbi onun için gerçekten acıdı. İşaretleri tanıdı. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri ve nefes alışları düzensizdi.

Ona yardım etme dürtüsü, iliklerine kadar işleyen *bir* ihtiyaç, onu bombardımana tutmuştu. Brook Lynn onu her zaman bir dokunuşla ya da bir şakayla kendine getirmişti.

Jessie Kay ellerini West'in düğümlenmiş omuzlarına koydu, onun kişisel alanına girdi ve sonunda ona göz kırptığında, uzun süreli bağlanma korkusu olan biri için mümkün olan en şok edici şeyi söyledi. "Üçüzlerine hamileyim. Tebrikler, bebeğim!"

Göz kırpması durdu ve adam sanki o atılmış pastırma parçasına dönüşmüş gibi ona baktı. "*Babacık* benim lakap onay mührümü asla alamayacak."

"Sanki bunun bir önemi varmış gibi." Rüzgâr tenine yumuşak bir fırça darbesi indirerek rahatlatmıştı. "Ama sana ne dememi önerirsin?"

"Seksi. Sevgilim. Güneşim ve yıldızlarım."

Kadın güldü ve adam da onunla birlikte gülmeye başladı. Ama çok geçmeden ayıldılar. Adam parmaklarıyla kadının bileklerinde daireler çizerek nabzının aşırı hızlanmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu, tereddütle.

İlk başta onun kendisine söylemeyi reddedeceğini düşündü. Arkadaşlıkları yeni ve geçici bir şeydi, denenmiş ve doğru olana yakın bile değildi. Ama "Koruyucu ailelerden birinde... sadece yerden yemek yememize izin veriliyordu" diyerek onu şaşırttı.

"Aman Tanrım. West! Bu korkunç!" Ve çocukken daha kaç korkuya katlandığını merak etmesine neden oldu. Kapıyı çaldığı için kendinden nefret etti. O gün ofisinde sandviçini yere bıraktı.

Farkına vardı. West tüm yükünden kurtulamamıştı. Temizlenmek bulmacanın sadece bir parçasıydı.

Ona yardım edebilmesinin bir yolu olmalıydı. Kötü anıları iyileriyle değiştirmenin bir yolu.

"Bu arada, geç kaldın." Artık tamamen iş adamıydı. Yetiştirme yurdu konusunda çenesini kapalı tutmayı mı diliyordu?

Konunun değişmesine izin verdi çünkü onun burada rahat ve mutlu olmasını istiyordu. Çünkü o onun kiracısıydı ve kendisi de harika bir ev sahibiydi.

"Neye geç kaldın?" diye sordu. "Sabah salyalarım mı? Şu andan itibaren gömlek giymek zorundasın."

Yavaşça bir gülümseme belirdi ve bu çok ama çok kötü bir görüntüydü. "Kahvaltıya geç kaldım. Ayrıca, gününüzün geri kalanını planlama cüretini gösterdim. Programını masanın üzerinde bulacaksın."

"Program mı? Benim için mi?" Söz konusu kâğıdı kaydırды. "Ciddi misin?"

PERŞEMBE

5:30-Batı ile Kahvaltı

6:00 Brook Lynn'e gitmek üzere yola

çıkın 6:15 Sandviçleri hazırlamaya

yardım edin

7:00-Sandviç teslimatları için ayrılın

Vesaire vesaire... Tuvalet molalarını bile planlamıştı.

12:00-WOH ofislerinde öğle yemeği (Bana hala bir sandviç borçlusun, kedicik.)

Bla bla bla...

Son olarak liste, West'in onu 22:00'de yatağa yatırmasıyla sona erdi ve bu notta Z güzelliğinin önemine değinildi.

Kahve fincanını kaldırdı. "Hayatının kanını nasıl alırsın?" "Krema. On şekerli."

"Şaka yapıp yapmadığın hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki şaka yapıyorum. Yirmi şeker." Kâğıdı havada salladı. "Bütün oda arkadaşların bu kadar şanslı mı?"

"Evet."

"Peki ya kız arkadaşların?"

"Evet." Biraz daha ısırarak söyledi. Kahveyi doldurdu ama sadece bir fiske krema ve iki cimri kaşık şeker ekledi.

Amatör saati. Fincan tabağına el koydu, fincanın alabileceği kadar krema döktü ve şeker kabını devirdi, ta ki tatlı düşkünlüğü *şimdilik bu kadar yeter diyene* kadar.

"Şu program hakkında. Günümü öylece planlayamazsın West. Bu *benim* işim." "Senin yapmadığın bir iş." Fincanı aldı, içindekilerin tadına baktı ve yüzünü buruşturdu. "Eğer birbirimizi öldürmeden birlikte yaşayacaksak, bir düzen olmalı. Erken kalkan yol alır."

Sinir bozucu adam. Fincanını geri aldı ve içindekilerin yarısını boşalttı. Kendini biraz daha insan gibi hissederek, "Üzgünüm ama programınız -her ne kadar takdir edilmese de- bana uymuyor. Kızlarımla öğle yemeği yiyeceğim, Daniel ile akşam yemeği yiyeceğim ve sonrasında saat sekizde başlayacak olan ilk futbol dersime gideceğim. Şehirde! Saat 10'da yatmak imkansız."

Kıpırdamadan durdu, sırtındaki kaslar düğümlendi. "Akşam yemeği. Daniel'la." "Yaşasın. Kulakların çalışıyor."

"Neden onunla görüşüyorsun?" "Sana söyledim. Biz arkadaşız."

"Eskiden çıkan arkadaşlar."

"Anahtar kelimeler, 'eskiden'."

"İkinizin birlikte vakit geçirmenizden hoşlanmıyorum," dedi çok sessiz, çok kararlı bir şekilde.

"Neden? Kışkırdığın için mi?"

Kelimeler aklına geldiği anda nefesi kesildi.

Hırladı.

Onu yeniden inceledi. Duruşundaki sertliği. Gözlerindeki ölümüne çılgınlığı. Her nefes verişinde burun deliklerinin alevlenmesi. Her nefes verişinde

Yanaklarındaki keskin renk. Ağzının sert çizgisi. Çenesinin inatçı duruşu.

Biri beni kurtarsın. Öyleydi.

"Senin için en iyisini istiyorum Jessie Kay. O en iyisi değil."

Gülümseyemiyorum. "Tabii, tabii. Sen ne dersen. Ama sana aramızda romantik bir şey olmadığını söylediğimde ciddiye aldım. Ben onu çekici bulmuyorum, o da beni çekici bulmuyor."

"O bir erkek. Güven bana kedicik, senden etkileniyor."

Titreme, karıncalanma, sıcaklık. "Dürüst olalım, *köpekçik*. Buna gerçekten hakkın yok-"

"Bundan hoşlanmıyorum," diye araya girdi.

"Monica ile olan ilişkinden hoşlanmıyorum ama sen ve ben bir çift değiliz. Neyi sevip sevmediğimiz önemli değil. Ve tıslayıp durma. Seni sonsuza dek birlikte olacağımız kız olmam için manipüle etmeye falan çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Hareketleri sarsıntılıydı, yanmış pastırmayı sıyrarak çöpe attı. "Sana koçluk yapmayı kim kabul etti?"

Başka bir konu değişikliği. Güzel. "Mark Polo adında bir adam. Ve evet, onun adı bu." Goal İzçileri'nin maç yaptığı kapalı arenayı aramıştı.

çalışmış ve oynamıştı ve Bay Polo, elindeki az miktardaki para karşılığında onu işe almak isteyen tek kişiydi.

"El feneri ve haritayla bile kaleyi bulamazdı." West masaya başka bir tava taşıdı, bir omleti onun için bir tabağa, bir omleti de kendisi için bir tabağa koydu. "Dersi iptal et."

"Yemek ve tavsiye için teşekkür ederim. İlkini hevesle kabul ediyorum ama ikincisini üzümlere reddediyorum."

"Çok kötü." Onun karşısına oturdu. "Sana nasıl futbol oynanacağını öğreteceğim."

Ne! "Ama dedin ki-"

"Sadece istediğim zaman oturma odasını ve mutfağı kullanmak için sizden ücret alacağım."

Karşı koyamayacağı bir pazarlıktı. Arenaya gidip gelmek, onun külüstür arabasıyla cehennem gibi olacaktı ve tüm bakkal parasını benzine harcamak zorunda kalacaktı.

"Bir anlaşma yaptınız... güneşim ve yıldızlarım."

Ona gülümsedi. "Bu daha iyi."

"Kötü mikropları öldürmek için dilimi ağartmam gerekiyormuş gibi hissetmem dışında."

Omletinden bir ısırık aldı, yutkundu. "Antrenmanınız altıda başlıyor. Sakın geç kalma."

"Daniel'la saat beşte buluşacağım. Bu yemek için yeterli bir zaman değil ve-"

"Altı. Sakın geç kalma. , Jessie Kay. Zamanında gelmek benim için çok önemli. Her dakika önemlidir."

"Neden?"

Bir panik , anlam veremediği bir parıltı. "Öyle işte."

"Peki." İçini çekti. "Unutmadan, Daniel'ın antrenmanı izleyeceğini bilmelisin. Ona söyledim-"

"Hayır. İzlemeye izni yok." "Ama

ona söz verdim-"

"Ona verdiği sözünü geri al. Ve sakın geç kalma," diye tekrarladı West, bakışları kızı kilitlenmişti, öyle bir ateşle yanıyordu ki kız gerçekten yandığını hissetti. Sıradan bir onun huzurunda meydana gelir. "Eğer benim kurallarına saygı göstermezsen, ben de seninkilere göstermem, kedicik."

Kurallar mı? "Sana hiç kural koymadım."

"Aklıma üç tane geliyor." İşaret parmağını kaldırdı. "Her zaman gömlek giy." İkinci parmağını kaldırdı. "Yatak odandan uzak dur." Başka bir parmak. "Ellerimi kendime sakla."

Oh...kahretsin. Eğer ona dokunursa... sadece bir dokunuş... direncinden geriye kalanlar sonunda parçalanabilirdi.

* * *

Jessie Kay sabah teslimatlarını bitirdiğinde West'in aptal programının otuz yedi dakika gerisindeydi ve maksimum düzeyde stresliydi. Sürekli telefonundaki saate bakıyor, soğuk havaya rağmen bir dakika diğerine karışırken ter içinde kalıyordu. West nasıl bu şekilde yaşayabiliyordu? *Neden* bu şekilde yaşıyordu?

Sonunda pes etti ve cevaplar için Beck'e mesaj attı. O, Jase'den daha kolay çözülecek bir ceviz olabilirdi.

Yardımaınıza ihtiyacım var. West yanıma taşındı ve ilk programımı yeni aldım. (NEDEN BEN????)

Beck: Oğlum bu sabah aradı ve bize taşınma olayını anlattı. Hâlâ şoktayız. Siz bana neler olduğunu anlatın, ben de size programı anlatayım.

Sırf bilgi almak için kardeşlik kurallarını mı çiğneyeceksin? West'in arkadaşı olarak berbatsın ama benimki olarak harikasın (iyi seçim!) :-)

Beck: Kardeşlik kodu bozulmadan kalacaktır. West'in nereye gittiğini öğrenir öğrenmez, onun (ve sizin) yararına size yardım etmeye karar verdik

Burada hiçbir şey olmadı.

O: Aramızda neler oluyor: Birbirimizi kabul ettik, ama arkadaş olmaya karar verdik, daha fazlası değil. Şimdi mutlu musun? Konuşun!

Beck: Şehveti görmezden gelmek sadece ateşin daha da yanmasına neden olur. Harlow'a sor. Ama en azından sen ve West sonunda doğru yoldasınız.

Kalbinde bir çarpıntı.

Program lütfen.

Beck: Rehabilitasyonda öğrendiği bir şey. Zihnini meşgul tutuyor, böylece nüksetmiyor.

Nüksetme korkusu. Ding, ding, ding. Tabii ya!

"Biraz korku sizin için iyidir" diyen insanlar sadece kendilerine yalan söylediler. Korkunun onları aptalca şeyler yapmaktan alıkoyduğunu iddia ettiler. Yanlış! Bunu sağduyu yaptı. Merhaba! Korkunun her türlü insanı zincire vuran bir hapishanedir, bunu bilmeli. West'in programları ona yardımcı olduğu kadar onu zincirledi de. Bunu yapmasına izin veriyordu ama şunu yapmasına izin vermiyordu ya da tam tersi, spontanlığa asla yer bırakmıyordu.

Ona yaşamının farklı bir yolu olduğunu göstermenin ne zararı olabilirdi ki? Hoşuna giderse gider, gitmezse gitmez. Ama en azından daha bilgili olurdu.

Heyecanla West'e mesaj attı:

Kızlarla öğle yemeğine gidiyorum. Bugün sana sandviç getiremeyeceğimi hatırladın değil mi? :-)

West: İfade bağımlılığın var.

Bu kadar mıydı? Hepsi bu kadar mıydı? Oops. Çok erken konuştum.

Batıya: Hatırladım.

İyi. En iyi yanıt değil ama en kötüsü de değil. Her neyse. Planını ya şimdi başlatacaktı ya da hiç...

O: OH! Unutmadan, senin programının bir kopyasına ihtiyacım var. Yanlışlıkla berbat etmemi istemezsin, değil mi??? :-)

:-) :-) (itiraf edin, gülen yüzler sizi mutlu ediyor)

Yeterince sıradan mı?

Sonra bir e-posta geldi. Lanet bir e-posta.

Lincoln_West@WOH.com Konu:
Oku, sev, yaşa Eke bakınız. Rica ederim.

Ukala. Belgeyi açtı ve karmaşık detaylarla dolu yazıyı okudu planları vardı. Duş almak, Jessie Kay için yeşil ve mantarlı omlet pişirmek, giyinmek - hatta ne yapacağını bile yazmıştı

işe arabayla gitmeyi planlıyordu. Arabada geçireceği süreyi, trafik sıkışıklığı ihtimaline karşı bir kenar çubuğuyla birlikte kaydetmişti. İş için, yapması her şeyi, yapacağı her telefon görüşmesini ve her biri için ayracağı dakikaları listelemişti. Onunla öğle yemeği yemeyi ve masasında protein içeceği içmeyi çoktan planlamıştı. Ayrıca spor yapmayı da planlamıştı.

O kasları en iyi formda tutmak zorundaydım.

Monica'ya yapılan bir çağrıyı karalamış, yeniden yazmış, karalamış ve yeniden yazmıştı.

Jessie Kay okumayı bitirdiği sırada bir mesaj geldi.

West: Çıplak fotoğraflar da beni mutlu ediyor

Şeytani bir zevkle gülümsedi. Ona hayatın ne olduğunu göstermenin tek yolu Bugünün çöpe atmaktı. Ve bunu yapmak için ona mükemmel bir yol vermişti...

Belgeyi bir kez daha gözden geçirdi ve canlandırabileceği olayları not aldı. Yanında yıldız olan konferans görüşmesi. Beck'le gelecek projeler hakkında yapılan toplantı. Monica'yı aramak -aramak değil-. Heyecanı artan Jessie Kay, şehirdeki tek fine-dining deneyimi olan Two Farms'a gitmeden önce telefonundaki hatırlatıcıları ayarladı.

Kimse söylemedi. Asla. Sahibi Bay Calbert hariç. O bunu her zaman söylerdi.

"Hey, Jessie Kay. Bekle."

O kaldırım boyunca ilerlerken, Billy Johnson caddeyi koşarak geçip ona ayak uydurdu. Aşağı yukarı aynı yaşıydılar ve adam çok ... Bir partide onunla öpüşüğünü hatırladığını düşündü bir gece.

"Style Me Tender'dan yeni ayrıldım." Bir elini yeni edilmiş saçlarında gezdirdi. "Daniel Porter ve babası oradaydı."

"Bu tam olarak manşetlik bir haber değil, Billy." Bay Porter ve salonun sahibi Bay Rodriguez çok iyi arkadaşlardı ve her zaman birlikteydiler.

"Evet, ama Bay Porter Daniel'a çıkıp çıkmadığınızı sordu, o da sadece arkadaş olduğunuzu söyledi."

"Yalan söylemedi."

"Bunu duyduğuma sevindim... çünkü yeni bir kamyon aldım ve seni gezdirmeyi çok isterim."

"Seni gezdirmek" her zaman "Sevişme Tepesi'nde " anlamına geliyordu.
Gerçekten o kadar kolay olduğumu düşünüyor.

Seni sonsuza dek bekleyeceğim, Anna Grace.

"Bana bir iyilik yap ve haberi yay," dedi dişlerini sıkarak. "Jessie Kay Dillon şekerçi dükkanını kapattı. Şimdi iyi günler, efendim."

"Ama-"

"İyi günler dedim, efendim."

Adam cevap vermek için çırpınırken, kadın restorana giden yolun geri kalanını yürüdü. İçeri girerken bir zil çaldı. Kızlar ondan önce davranmış ve arka tarafta bir yer kapmışlardı. Yolda ilerlerken ahşap panellere, el oyması masalara ve mermere benzetilmiş çimento zemine baktı.

O ve Brook Lynn yıllarca burada çalışmışlardı ve evet, tamam, kız kardeşi ondan çok daha fazla çalışmıştı ve bunun için hâlâ içinde bir suçluluk duygusu vardı. Ama... Jessie Kay burayı tüm varlığıyla hor görmüştü. İşi küçümsediği için değil, farklı zamanlarda farklı adamlar gelip onu garson olarak istedikleri için. Duymuşlardı ki

müşterilerine fazladan bir şeyler, yani iyi vakit geçiriyordu. Poposu günde birden fazla kez okşanır ve bir ya da iki kez göğüsleri sıkılırdı.

Şimdi, en azından, her girdiğinde hayal kırıklığı içinde boğuluyormuş gibi hissetmiyordu.

Kız kardeşine sarıldı ve "İtiraf et. Geçenlerde kendini kaybettin, değil mi?" dedikten sonra koltuğuna oturdu.

"Kesinlikle yapmadım. Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı da bırak." Brook Lynn dirseklerini masanın üzerine koyarak konunun ciddiyetinin görgü kurallarının önüne geçtiğini belli etti. "West'in senin yanına taşınmasıyla ilgili duyduklarımız nedir?"

Oh. Bu.

Kenna ve Harlow hep bir ağızdan, "Evet. Anlat."

"Dün gece, ellerini birbirlerinden uzak tutamayan düşüncesiz, korkunç derecede iğrenç çiftlerden kaçmak için çaresizce ortaya çıktı. Nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Brook Lynn tırnaklarını parlattı. "edenler nefret edecek."

Harlow öne doğru eğildi, yüz ifadesi biraz fazla vahşiydi. "Aynı odayı mı paylaşıyorsunuz?"

"Hayır," dedi, sonra içini . "Henüz değil." Onu bir havlu ve alaycı bir gülümsemeden başka bir şeyle görmedikten sonra...

Benim direncim tosttan ibaret. Sıcak, tereyağlı tost.

Bir "ohhh" korosu patlak verdi.

"Aman Tanrım." Brook Lynn ellerini birbirine bastırdı ve çan kulesini ağzının üzerine koydu. "Siz evleneceksiniz ve milyonlarca bebeğiniz olacak, bunu biliyorum."

Jessie Kay gözlerini devirdi. "Biz azılı düşmanlardık ve şimdi karşılıklı bir çekim olduğunu kabul eden arkadaşlar. En fazla bu kadar ileri gidebildik."

Sıcak, tereyağlı bir mısır ekmeği göğsüne çarptı, kırıntıları saçlarına düştü.

"Hey!" dedi, suçluyu bulmak için masayı tararken.

"Peki ya seks yaşıyorsunuz?" Kenna muffin daha aldı, fırlatmaya hazırdı. "Son öğle yemeğimizde, seni babanın anneni sevdiği gibi sevecek bir erkeği beklemeye karar söylemiştin. Eğer uygunsuz birinden hoşlanmaya başlarsan sana levyyle vurmamızı söylemiştin."

"Bir tane bile getirdim." Harlow lanet olası bir levyeyi kaldırdı. "West'i seviyorum ama iki aylık çıkma ve terk etme döngüsünü kırmasını sağlamadığın sürece onunla uğraşmana izin veremem."

Bu kızlar onun kalbini koruma konusunda dizkapağı kıracak kadar ciddiydiler.

Anne babasının paylaştığı romantik aşkı bulamamış olabilirdi ama en az onun kadar iyi, hatta daha iyi bir şeye sahipti. Arkadaşlarının sevgisi.

"Endişelenmene gerek yok. West bana onunla yatmamı teklif etti, tek seferlik bir şeydi ve ben de hayır dedim." Telefonu öttü ve bir parmağını kaldırarak ekranı kontrol etmek için bir süre istedi. Gülümsedi. Bay West'e programını alt üst eden ilk fotoğrafını gönderme zamanı gelmişti.

"Neden öyle gülümsüyorsun?" Kenna sordu. "Hoşuma gitmiyor."

Telefonundaki kamera uygulamasını açtı. "Neden? Gülümseme mutluluğu temsil eder."

"Ama sonunda dünyayı yok eden kötü bir derebeyi gibi görünüyorsun."

"Çünkü *West'in* özenle inşa ettiği dünyayı yok ediyorum. Güven bana. Bu onun iyiliği için." Göğüs dekolteli bir selfie çekti ve fotoğrafı onun telefonuna mesaj attı.

Gülen surattan daha mı iyi???

Harlow ona bön bön baktı. "Az önce ona göğsünün resmini mi gönderdin?"

"Çok geniş göğsüm, evet." Eğer umduğu gibi cevap verirse, konferans görüşmesi sırasında son derece rahatsız ama aynı zamanda değerli programında olmayan bir şeyi, onu tekrar görmeyi dört gözle bekleyecekti.

Altmış üç saniye sonra bir bip sesi duyuldu.

SÜTYEN GIYMIYOR MUSUN?

Saf bir neşeyle güldü. Bir mesaj daha geldi.

Ofisime gel. Şimdi. Yüz yüze gösterimler resimlerden daha iyidir

Yazdı: Yapamam. Meşgulüm. Ama belki daha sonra başka bir resim gönderirim...

Belki de onu görmeye o kadar olacaktı ki, acele etmesi için yalvarmak üzere onu kendiliğinden .

"Uh-oh. Durumu kötü," dedi Kenna.

"Biliyorum! Harika değil mi?" Brook Lynn .

"Ne yemek istediğinizi biliyor musunuz hanımlar?" Jessie Kay'ın geçmişte birlikte çalıştığı yaşlı garson Melba Redus elinde defteri ve kalemıyla geldi.

Jessie Kay, "Kesinlikle öyle," diyerek West hakkındaki konuşmayı umarım sonlandırdı.

Melba gider gitmez Brook Lynn onları tekrar yola soktu. "Kendi mutluluğunuzu sabote etmediğinizden emin olmalıyız. Ya da yapmamanız gereken bir şey için acele etmemelisiniz. Bu yüzden bazı listeler yapacağız."

Hayır. Lütfen, hayır. Brook Lynn'in kötü şöhretli listeleri olmaz. Jessie Kay sonuncusunu hatırladı. Şöyle mücevherlerden oluşan eğlenceli bir liste:

Yabancıların önünde Windex şişesinden mavi Gatorade içmek. Bir günlüğüne Cinderella ol.

Bir gizemi çözün.

Kız kardeşi, o yabancıların ölümün yakın olduğunu düşünerek 911'i arayacağını fark etmemişti. Ya da Sindirella olmanın göz alıcı bir baloya katılmak yerine bütün gün yaz sıcaklığında çalışmak anlamına geleceğini. Ya da gizemin kayıp bir orgazmı içereceğini.

Bekle. Belki birkaç liste o kadar da kötü olmaz.

Hayır. Kötü Jessie Kay! "İşte bir liste," dedi. "İhtiyacım olan şeyler. Bir numara. Yeni arkadaşlar." Çenesine vurdu. "Evet, bu her şeyi açıklıyor. İhtiyacım yok

başka bir şey eklemek için."

Kenna ona bir parmak salladı. "Kes , Dillon. Bu gerçekleşiyor."

"Madem yardıma bu kadar direniyorsun," dedi Brook Lynn, "sadece bir liste . Onunla yatmayı düşünmeden önce West'in senin için yapması gereken her şeyi ayrıntılarıyla anlatacağız. Bize daha sonra teşekkür edeceksin."

Kurtar beni. "Çocuklar, listeler de programlar kadar kötüdür."

Kızlar onu görmezden gelip fikirlerini birbirlerine *aktarıırken - Jessie Kay ile konuşurken başka kadınlara bakamazdı, bakmalıydı*
Onu iş arkadaşlarıyla gururla tanıştırır ve tüm gece boyunca ona dokunmadan yakınında tutmak zorundadır-telefonu çaldı. Ekranda tanımadığı bir numara vardı.

Dikkatinin dağılmasına minnettar olarak cevap verdi.

"Merhaba." "Jessica Dillon için arıyorum."

Tanıdık olmayan bir kadın sesi. "Bu o." Değil mi? Kulağa garip geliyor. "Bu o." Ve bu daha da kötü geldi. Her neyse. "Bu benim. Jessie Kay."

İngilizce öğretmenini olma hayalleri suya düşmüştü. İyi bir sebeple!

"Merhaba, Bayan Dillon. Ben Hilary Dumas, Monica Gentry'nin yönetici asistanıyım."

Monica Gentry. West'in Harlow'un düğününe getirdiği kadın.
Jessie Kay'in parmakları hücrenin etrafında sıkılaştı, neredeyse plastik kasayı kıracaktı.

"Kim o?" Brook Lynn fısıldadı.

Monica, diye mırıldandı. Monica'yla -Monica ve onunla- törenden önce birkaç dakika konuşmuşlardı ve pek de dostça ayrılmamışlardı.

Bana çıkma teklif etti. Burada benimle birlikte. Ona bakma şeklini takdir etmiyorum.

Belki de bana bakışı hakkında onunla konuşmalısın, diye cevap verdi Jessie Kay.

Belki , ama şu anda seninle konuşuyorum. Geri çekil, yoksa seni pişman ederim.

Temizlik dolabında olanlardan sonra bu tehdidi hak ettiğini kabul etmişti.

"İlk şirket yemeğimiz için You've Got It Coming'i işe almak istiyoruz.
Noel partisi," diye devam etti Hilary. Hattan bir duraklama sesi geldi. "Bu

Cumartesi."

Ne! "Rezervasyonlardan sorumlu kişi ben değilim. Ve lütfen bana yanlış anladığımı ve partinize sadece iki gün *kalmadığını* söyleyin."

Etrafındaki kızlar sessizleşti ve ona soru dolu gözlerle baktılar.

"Bana numaranız verildi ve özellikle sizi aramam söylendi. Son dakikada haber verdiğim için üzgünüm," dedi Hilary, "ama acelenizin karşılığını ödemeye hazırız. Eğer ilgilenirseniz, detayları e-posta ya da faks yoluyla gönderebilirim.
saat."

Monica'nın Jessie Kay'i neden özellikle işe almak istediğini tahmin edebiliyordu ve bunun You've Got It Coming'in parlak şöhreti ve yıldızlı eleştirileriyle hiçbir ilgisi yoktu. Belki de West ona yeni yaşam düzeninden bahsetmişti ve o da Jessie Kay'i tekrar tehdit etmeyi umuyordu. Belki de esmer kadın onun için bir oyun daha oynamak istiyordu. Her iki durumda da para paraydı ve Jessie Kay, "Eğer bu aceleyi telafi etmekten kastınız You've Got It Coming'e normal ücretin üç katını ödemekse, biz yönetim kurulu." Brook Lynn de aynı fikirdeydi.

Hilary fiyat artışını tereddüt etmeden kabul etti ve görüşme kısa süre sonra sona erdi. Sersemleyen Jessie Kay durumu kızlara açıkladı.

"Aman Tanrım. Yapacak binlerce işimiz var." Brook Lynn koltuğunda zıpladı. "Keşke annemle babam da burada olsalardı da işi ne hale getirdiğimizi görselerdi."

Jessie Kay soldu. *Annem benim sayemde işi ne hale getirdiğini görmek için burada değil.*

Brook Lynn hayatı boyunca kadının varlığından, desteğinden ve rehberliğinden mahrum kalacaktı ve çok açıktı ki, Jessie Kay'den daha kötü bir kız kardeş olmamıştı, en çok sevdiği şeyden, en çok incittiği insandan koparılmayı daha çok hak eden biri olmamıştı-

"Bunu kes, Jessie Kay." Kolları etrafını sararak onu ayı gibi kucakladı.
"Ciddiyim."

Yüzü kız kardeşinin boynuna yaslanmıştı, hızlanan nefes alış veriş i yavaş yavaş sakinleşiyordu.

"Anneme olanlar bir kazaydı. Suçu üstlenmeyi bırakmalısın."

Brook Lynn de oradaydı ama her şeyin nasıl olduğunu görmemişti. En kötü detayları biliyordu çünkü Jessie Kay bir gece içerken ona anlatmıştı, kız kardeşinin tüm nedenlerini anlaması için çaresizce

ondan nefret etmeliydi. Ama o zaman bile Brook Lynn onu desteklemiş, bu da onun suçluluk duygusunu artırmıştı.

Derin bir nefes aldı ve doğruldu. Bakışlarını karşılayamadığı
", " dedi diğer kızlara. Yapacak çok planımız ve bunu yapmak için çok az zamanımız var. Hadi işe koyulalım."

* * *

JESSIE KAY günün geri kalanında ayak işlerine koştu, Brook Lynn'le birlikte Monica'nın partisi için ihtiyaç duyacakları her şeyi topladı. Gerektiğinde durup West'e vücudunun farklı bölgelerini gösteren mesajlar gönderdi: You've Got It Coming'in tüm masa örtülerini satın aldığı Vintage Rules'da denediği ama satın almadığı yüksek topuklu ayakkabılarla bağlanmış ayaklarını, sonra kırmızı dantel iç çamaşırlarının en çıplak haliyle kalçasının kıvrımını, sonra da büzülmüş ve öpüşmeye hazır dudaklarını. Fotoğraflar sorunlarından uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

West de öyle. Üç seferde de, daha fazlası için yalvaran mesajlarla cevap verdi. Görmezden geldiği mesajlar. Görmezden geliyormuş gibi yaptı. Başka bir şey düşünmüyordu ve gülümsemesini engelleyemiyordu.

Onunla dalga geçmenin kendisi için bu kadar eğlenceli olacağını nereden bilebilirdi ki? Daniel'a mesaj attı.

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama akşam yemeğini ve antrenmanı iptal ediyorum. 1) yeni yemek işi 2) West artık benim futbol koçum, bu yüzden antrenman 6'ya çıkarıldı. 3) Antrenman benim evimde yapılacak ve seyirciler için yer yok

Sorun değil. Şekerci dükkanının kapalı olduğunu duydum, bu yüzden seni iptal etmeyi düşünüyordum.

Sanki gerçekten onun ikramlarını istiyormuş gibi. Arkadaşlıkları büyüdükçe, bir ağabey-kardeş havası geliştirmişlerdi. Üvey kardeş ve üvey abla.

Telefonu titredi. Yine Daniel.

Hey, sana West'in hemen sonra evime geldiğini söylemiş miydin?

Ne! O mu yaptı? Neden? SÖYLE BANA!

Daniel: Oh, oh, oh. Bu da ne? Birisi biraz fazla mı meraklı?

Şu anda Strawberries & More'dayım. Eğer dökülmeye başlamazsan, mantar enfeksiyonu kremi alacağım ve herkese senin için olduğunu söyleyeceğim ama sen de

kendin için almaya utanırsın.

Çok sert oynuyorsun. O da öyle. Seni bir daha incitirsem beni öldüreceğini ve kimsenin cesedimi bulamayacağını söyledi.

Ama... ama... West'le aralarının pek iyi olmadığı, birbirlerini sürekli tersleyip durdukları zamanlarda olmuştu bu.

O zaman bile ona göz kulak olmuş muydu?

Daniel: Adam bir dakika önce iyi, bir dakika sonra soğukkanlı olabiliyor. Eğer onunla ilgileniyorsan, dikkatli ol.

Jessie Kay telefonunu ceketinin cebine soktu ve marketin koridorlarında ilerlemek için bir el arabası kaptı - aslında Strawberries & More'da değil, şehirdeki bir sağlıklı gıda mağazasındaydı. Brook Lynn o meşhur listelerinden birini daha hazırlamıştı; bu listede Monica'nın servis etmekte ısrar ettiği sağlık bilincine sahip ordövrler için gerekli tüm malzemeler ayrıntılı olarak yer alıyordu. Bazı şeyler

Jessie Kay hiç . Oca? Romanesco? Kaplan cevizi?

Sonuncusuna bakmayacağım bile.

Malzemelere aşına olmamasına rağmen alışverişi yapmaya gönüllü olmuştu.

Brook Lynn'in böylesine önemli bir görev için ona güvenmeyeceği, güvenmemesi gerektiği zamanlar da olmuştu ama

O günler geride kalmıştı ve bu onu heyecanlandırıyordu. Ayrıca, West'in akşam yemeği planlarını altüst etmenin bir yolunu bulmuş ve aynı zamanda onun yerde yemek yeme anısını da değiştirmişti. Ve başlamak için sabırsızlanıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BATI programını okudu, kaşlarını çattı, sonra tekrar okudu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yapmayı planladığı şeylerin yarısını bile yapmamıştı. Acil bir şey olduğundan değil. Öğle yemeği sırasında rotadan çıkmış ve bir daha da toparlanamamıştı. Şu ana kadar bunun farkına bile varmamıştı. Saati izlemekle çok meşguldü.

açılmışken, ofisinin duvarındaki saate baktı. 17:16. Jessie Kay'in futbol dersinin başlamasına kırk dört dakika vardı. Korkudan başka bir şey hissetmeyi beklemiyordu ama şu anda cızırtılı bir beklentiyle mırıldanıyordu.

"Jessie Kay'in şekerci dükkânını kapatmasıyla ilgili duyduğum şey de ne?" Beck sordu.

West dikkatini masasının karşısındaki sandalyeye yerleşen arkadaşına vermeye zorladı. "Ben de aynı şeyi duydum." Birkaç erkek kötü haberi duyup duymadığını sormak için ofisini ziyaret etmişti. Jessie Kay ile nişanlı olup olmadığını öğrenmek isteyen birkaç kadın da ziyaret etmişti.

Cevabı? "Görüşmelerimiz devam ediyor." Bırakalım *bunu düşünsünler*.

"Daniel eşcinsel olduğu için harika bir nedime olur, sence de öyle değil mi?" diye ekledi.

Brook Lynn'i kızlarla yiyeceği öğle yemeğine götüren Jase, Beck'in yanındaki sandalyeye tünedi. "Bu arada, saate sanki onu becermek istiyormuşsun gibi bakıyordun."

"Bu seksi bir saat. On üzerinden on iki."

"Lütfen. O saat sert bir beş ve bunu sen de biliyorsun," dedi Beck.

"Ben yumuşak altı diyecektim," dedi Jase.

"Çünkü on yılını parmaklıklar ardında geçirdin. Çaresizsin." Jase bir kahkaha attı.

İkisi Jase'in hapsedilmesi hakkında nasıl bu kadar kolay şaka yapabildi?

West elini yüzünde gezdirdi. "Bugün... farklıydı." O ve Jessie Kay mesaj yoluyla durmaksızın flört etmişler, işlerini yaparken bile düşük seviyeli bir uyarılmayı sürdürmesini sağlamışlardı. Her saniyesinden *nefret etse* bile her saniyesini sevmişti.

Onun hakkındaki merakı artık had safhadaydı. Onu olduğu kadın haline getiren neydi? Onu partilere ve kendisi için kötü olduğunu bildiği erkeklere sürükleyen neydi? Onu ne değiştirmişti?

Sonuç olarak. Kız onu büyülemişti.

Büyülenmek gibi korkakça bir kelimeyi kolay kolay kullanmazdı.

Bu hızla devam ederlerse, er ya da geç kendilerini yatakta bulacaklardı. Ve evet, *evet*, onu orada istiyordu. Onu orada her şeyden daha çok istiyordu. Onu çıplak, ıslak ve istekli istiyordu. Ama yollarındaki engeller mucizevi bir şekilde ortadan kalkmamıştı. Onunla bir ilişkiye girmekten kaçınma nedenleri değişmemişti.

Aslında, şimdi listeye ekleyeceği başka bir nedeni daha vardı. Onu incitebilirdi ve onu incitmektense ölmeyi tercih ederdi.

Peki neden onunla flört etmeyi bırakmamıştı?

Gözlemle. Anla. Harekete geç.

Anlayamadı ve harekete geçmek istemedi.

"Bekle. Hepsi bu mu?" Beck kollarını iki yana açtı, "*Noel Baba gerçek değil mi yani?* "Bugün farklı mıydı?"

"Doğru, alacağın tek şey bu." Telefonu çaldı. Jessie Kay'in yasadışı fotoğrafları sayesinde bu ses artık Pavlovvari bir tepkiye neden oluyor, kanı bir anda ısınıyordu.

Jessie Kay: İşin bitti mi? Artık eve gelebilir misin? Sana göstereceğim bir şey var... J J J

"Gitmem gerek." Ayağa fırladı. Arkadaşları cevap vermekte tereddüt ederken, evrak çantasını ve paltosunu alıp kapıdan dışarı çıktı.

O kadar hızlı sürerdi ki hız rekorları kırardı. Hız sınırlarını da *aştı*. Şerif Lintz onu kenara çekti.

Kanun adamı kollarını West'in açık penceresine dayamış, Stetson'ının siperliğini geriye iterek nazik ama yıpranmış yüzünü ortaya çıkarmıştı. "Seni bu kadar acele ettiren nedir, evlat?"

"Sadece eve gitmeye hevesliyim." Gerçek, ama tüm değil. Daha fazla dedikodu çıkarmaya gerek yok.

"Jessie Kay'in yanına taşındığını duydum." "Evet, efendim."

Şerif Lintz gülümserken koyu renk gözlerinin kenarları kırıştı. "O zaman, hız yaptığın için seni suçlayamam, o çok iyi bir kadın, ama bana bir iyilik yap ve hızını elliye ayarla. Böylece sana ceza kesmek zorunda kalmam ve Jessie Kay de avukat kılığında adliyeye gelip yollarımızdaki adaletsizlikten dem vurmaz."

West gülümsememeye çalıştı. "Gerçekten mi?"

"Sadece arkadaşlarından biri her ceza aldığında." Şerif Lintz doğruldu ve arabanın kaputuna vurdu. "Hadi şimdi git. Evine, kızının yanına dön."

Senin kızın.

Kelimeler çok doğru geldi.

West eve dönüş yolunun geri kalanında sınırlara uymuş ama verandanın basamaklarını sanki ayakları yanıyormuş gibi uçarak çıkmıştı. Ne yazık ki ön kapı kilitliydi ve henüz bir anahtar almamıştı. Önemli değildi. Çantasındaki belgelerden çıkardığı birkaç ataşla kendini içeri attı, sıcak hava onu karşıladı. Jessie Kay huzur içinde uyurken, şehirden bir elektrikçinin gecenin bir yarısı buraya gelip ısıtıcıyı tamir etmesi için müstehcen bir miktar para ödemişti.

"Jessie Kay?"

"Mutfakta," diye seslendi.

Oturma odasından geçerken yüz hatlarını hafif bir merakla düzeltti.

Mutfakta...

Kısa bir süre durdu. Yere serilmiş bir battaniyenin diz çökmüştü ve etrafını saran yemek kâseleriyle ona gülümsüyordu.

"Sürpriz! Piknik yapıyoruz. Oh, ve bunu sadece senin için yaptım. Yeni arkadaşlığımızı kutlamak için bir hediye." Kareli siyah-beyaz kreması olan tek bir kek uzattı. Yenilebilir bir futbol topu. "Kurabiye ve krema, yakında dünyadaki yeni favori şeyin olacak."

Çok istekli, çok kararsız görünüyordu ama battaniyeyle bile zemin zemindi ve adam başını salladı. "Üzgünüm, Jessie Kay, ama yapamam-"

"Sakın hayır deme," diye . "Artık oda arkadaşısınız. Birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız var."

"Masada zaman geçirebiliriz. Yarın." Bu akşamki ikramı yemesine imkân yoktu.

Suratını asarak keki tabağa koydu. "Neden erteliyorsun? Yarın muhtemelen aptalca bir şey yapacaksın -gerçeklerle yüzleşme zamanı, sen bir , bu yüzden çuvallaman kaçınılmaz- ve sonra seninle bir daha konuşmayı reddedeceğim."

"Bu almak istediğim bir risk." Değildi. Hiç de değildi.

"Emin misin?" Parmaklarını gömleğinin yakasında gezdirmek için uzandı. Düğmeleri olan yeni bir tane; üstteki üç düğme açıktı ve bakışlarını şimdiye kadar gördüğü en etli göğüs dekoltesine çekiyordu. Görmediği dekolte

bütün gün aklından çıkaramamıştı. "Eğlenceli ve çekiciyimdir ve beni çok özlersiniz."

"Bu doğru."

"Öyleyse bizi tartışmadan kurtar ve . Benimle konuş, benimle ye, ben de sana ödül vereyim."

Vücudundaki tüm kaslar sıkıştı. "Ne tür bir ödül?" "Sen söyle. Ne arzuluyorsun?"

Sen. Düşünde başladıkları şeyi bitirmek için. Sonunda. Kutsanmış bir şekilde. Vücudu onunkini *arzuluyordu*.

Çok fazla engel var.

Bu kadını yatağında istediği kadar istediği tek bir şey vardı.

"Sırlarınız," dedi.

Kaşlarını çattı. "Paylaşmaya değer sırlarım yok."

"Var. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Yanaklarının rengi soldu. "Ama... daha yeni arkadaş olmayı kabul ettik."

"Arkadaşlığımızı pekiştirmek için bundan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Aklıma birkaç tane geliyor. Ama istediğiniz sırlarsa-"

"Öyle."

"-Neden size bir keçinin beni ana caddede kovaladığı zamanı anlatmıyorum?"

"Bu bir sır değil. Kasabadaki en az altı kişiden keçî hikayesini dinledim. Bana kötü şeyleri anlat. Başka kimsenin bilmediği şeyleri."

"Ama..."

"Bunu bir güven egzersizi olarak düşün. Sen düşeceksin ve ben yakalayacağım. Ya da odama açıktan ölebilirim..." Bir adım geri çekildi.

"Bekle." Gözleri küçücük yarıklara dönüştü. "*Seninle* paylaşacak mısın sırlar?"

Yapar ? "Madem ısrar

ediyorsun." "Israr

ediyorum."

İsteksizce başını salladı. "O zaman

olsun." "Ama keki ben yiyeceğim ve-"

"Kekim." Kendini bundan vazgeçiremeden battaniyenin üzerine oturdu ve keki bir kung fu tutuşuyla kavradı. "Benim hediyem."

Hediye. Bu kelime zihninde yankılandı. Bu bir hediyeydi. Sadece onun için yaptığı bir hediye. Yaşadığı onca yıl boyunca sadece iki tane daha almıştı. A

Daha iyi koruyucu ailelerden birinden bisiklet -taşındığında onu almasına izin verilmedi- ve Jase ve Beck'ten bir çift ayakkabı.

ayakları onlar için çok büyük olduğundan parçalandılar.

"Teşekkür ," diye homurdandı. Farklı duygular içine akın ederken sesini nasıl kontrol edeceğini bilemiyordu... onu boğuyordu.

"Bir şey değil. Şimdi. Hadi başlayalım, olur mu?" Bir tabak aldı ve ortasına farklı malzemeler dizmeye başladı. "Bilin bakalım kimin Sonunda sandviçini alıyor. İpucu: Benim dünyanın en güzel kadını olduğumu düşünüyor."

İnkâr için bir sebep yok. "Öyle." West kravatını gevşetti ve ayakkabılarını giydi ve ensesinden ter boşanırken soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Neden piknik?" Sanki tahmin edemiyormuş gibi.

Bu sabah ona bir zamanlar nasıl yerden yemek yemeye zorlandığını anlatmıştı. Bu, onun anıların acısını hafifletme yoluydu. Tatlı bir jestti ama gerçekten takdir ettiği bir şey değildi.

"İşte daha iyi bir soru. Neden piknik yapmıyoruz?" Ona yemek tabağını uzattı ve kendisi için çok daha küçük porsiyonlar hazırladı. "Biz sadece oda arkadaşı değiliz, arkadaşız. Öyle demiştin. Ben arkadaşlarımla piknik yaparım."

"Daniel ile piknik yaptınız mı?" sormadan edemedi.

"Hayır. Neden?" Ona sırtıttı. "Onu arayıp davet etmek ister misin?"

"Pikniğimi işgal ederse, bağırsaklarını deşer ve kalıntılarıyla ziyafet çekerim." Kadın homurdandı. "Bu *hiç* de rahatsız edici değil."

West olabildiğince rahatladı, duvara yaslandı ve uzun bacaklarını uzattı. "Gençken ailenle pikniğe gider miydin?" diye sorarken midesi o kadar çok düğümlenmişti ki sadece çift katlı sopayı seçebiliyordu.

Gülümsemesi asık suratlıydı. "Her yaz babam bizi kampa götürürdü. Gölde bir hafta geçirir ve her gece piknik yapardık."

West'in zaten hassas bir konuya girdiği belliydi - sırlarından biri mi? "Eğlendiniz mi?"

"Hayattayken, evet."

"O öldükten sonra da kamp yapmaya gittiniz mi?"

Şimdi tebeşir beyazı, bir parça pastırmayla oynuyordu. "Annem bunun bizim için iyi olacağını düşündü. Onu hatırlamanın, ona yakın hissetmenin bir yolu."

"Kendini ona yakın hissetmedin mi?" Ne yaptığının farkına varmadan ağzına bir lokma jambon attı. Tadı fena değildi.

Kıpırdanarak, "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana sırlarından birini söyle." "Ne bilmek istiyorsun?" En kötüsüne hazırlanıyordu.

Onun bakışlarıyla doğrudan . "Jase, Tessa'ya zarar veren adamı öldürdüğünde ne hissettin?"

En kötüsü değil ama yakın. Gerçeğe nasıl tepki verecekti? "Memnun oldum çünkü dayak atmasına yardım ettim. Aslında ilk yumruğu ben attım."

Bir parçasının beklediği gibi geri çekilmedi. Sadece kafasını eğdi, kafası karışmıştı. "Sen de mi oradaydın? Ama... Brook Lynn hiç bahsetmedi... Anlamıyorum..."

"Neden mahkûm edilmedim?" Çenesindeki kaslar sıkıca kenetlendiği için ağrıyordu. "Jase tüm sorumluluğu üzerine aldı ve benden Sessiz ol." Beck'ten hiç bahsetmedi. Arkadaşının sırlarını paylaşabilir ya da paylaşmayabilirdi. "Yaptım ve o zamandan beri her gün suçluluk duygusuyla yaşamak zorundayım."

Uzun bir süre ona baktı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? İğrenmiş miydi? Jase'in adına kızgın mısın? "Suçluluk duygusu sinek kağıdı gibidir, değil mi? Yıllar geçtikçe, utançtan korkuya kadar her şey ona yapışır."

Başını salladı, henüz konuşamıyordu.

"Ama neden kendini suçlu hissediyorsun? Arkadaşına istediğini verdin."

"İstedığımız şey her zaman ihtiyacımız olan şey değildir."

"Evet. Bu doğru," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Sana ihtiyacı vardı."

Yerleştirme yok mu? *Sen daha çocuktun.*

"Bazen merak ediyorum," dedi yumuşak bir sesle, "Jase istediği için mi sessiz kaldım... yoksa ortaya çıkmaya korktuğum için mi?" Bu itiraf boğazını, ağzını, ruhunu yaktı.

Uzandı ve onun elini okşadı. "Bunun gerçekten bir önemi var mı? Sen Eskiden olduğun çocuk , şimdi her şeyi farklı yapardın. Büyüdün ve öğrendin ve annemin dediği gibi, hatalarını taşımamalısın, onları bir kenara bırakmalı ve daha iyi bir gelecek için basamak olarak kullanmalısın."

Çok garip bir şey oldu. Suçluluk duygusu azaldı. Çok değil, ama fark edecek kadar. O farklı bir adamdı. "Seninle olmak isterdim Anne."

"O iyi bir kadındı. Ben de onun tavsiyelerine kulak vermeye çalışıyorum."

Entrika. Merak. "Bana en büyük sırrını söyle Jessie Kay. Seni rahatsız eden. Gözlerinde yüzdüğünü görebildiğim."

Kıpırdandı, gözle görülür bir şekilde gergindi. "Yarın anlatırım." "Yani bu piknikteki tek cesur kişi ben miyim? Anladım."

"Hey!" Hançer gibi bakarak çatalını ona doğrulttu. "Ben de cesurum." "Bunu kanıtla."

Bir dakika sessizlik içinde geçti, sonra bir dakika daha.

"Bekliyorum," dedi. "Ne olsa söz vermiştin."

"İyi. Bazen verdiğim sözleri yerine getiririm." Çenesini kaldırdı. "Ama bilmek istediğine emin misin?"

"Olumlu."

"O zaman rahatınıza bakın. Bu biraz zaman alacak." Ona devam etmesini işaret etti.

Ağzını açtı ve kapattı. "Jessie Kay-"

"Peki." İç çekti. "Annemin öldüğü yaz çok yağmurluydu, nehir taşmıştı. Bize ayaklarımızı suya sokmaktan fazlasını yapmamamızı söyledi ama ben onu dinlemedim. Yüzmek istiyordum ve boşuna endişelendiğini düşünüyordum. Her şey sakın görünüyordu ama akıntının beni sürüklemesi uzun sürmedi. Yardım için çığlık attım ve o da peşimden daldı. Büyük bir mücadeleden sonra kıyıya çıkardı ama arkamdan sürünerek gelmeye çalışırken Akıntı onu . Adımı sayıkladı, bağırdı ama ona ulaşamadım. Ve sonra gitti, sulara gömüldü ve sürüklenip gitti."

Gömleğinin kumaşını çekiştirerek, "Brook Lynn'i kampta bıraktım ve saatlerce akıntıya karşı koştum ve sonunda annemizi buldum. Cesedi kıyıya vurmuştu ama çoktan ölmüştü. Kayalar ve kütükler onu iyice parçalamıştı. Onu kurtarmak mümkün değildi diyelim ve öylece bırakalım."

Ve tıpkı West gibi o da hayatının geri her gün suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmıştı.

"Özür dilerim, kedicik." Bu sefer elini uzatan o oldu. Elini kavradı ve sıkıca tuttu. "Tessa öldükten sonra yıllarca onun yatakta yanımda olmasını bekleyerek uyandım. Sonra yuvarlanırdım ve ne olduğunu hatırlardım. oldu."

Jessie Kay'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ve kalbin ve ruhun yeniden paramparça ."

Kestirmeden başını salladı. Anlamıştı, , çünkü onun acısı kendisinininkinin aynasıydı.

"Annemle bir daha asla yeni bir anı yaşayamayacağımı düşünürdüm - *Brook Lynn*'in onunla asla yeni bir anı yaşayamayacağını düşünür ve hıçkıra hıçkıra ağlardım

gözyaşı kanallarım şişene kadar yastığıma gömüldüm. Ve ne zaman iyi bir şey olsa, detayları onunla paylaşmak istiyordum. Ne zaman kötü bir şey olsa, onun kollarına sarılmak istiyordum. Ama her şeyden çok Brook Lynn'in iyi ve kötü günleri onunla paylaşmasını istiyordum, çünkü saklamaya çalışsa da bunu dilediğini biliyordum ve... ve-"

Hızlı nefes alıyordu, çok hızlı. Panikliyor muydu? Eğildi, onu belinden kavradı ve kollarına almak için *kucağına* oturttu. "Seni tuttum. Artık güvendesin." Yavaşça saçlarını okşadı.

Ona doğru sarkmadan önce hareketsiz ve sessiz kaldı. "Özür dilerim. Bu... evet. Biraz utanç vericiydi."

Hafifçe eğilerek, "Benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi.

"Benim hakkımda zaten çok az şey düşünüyordun. Şimdi en kötüsünü biliyorsun."

"Senin hakkında hiç *bu kadar az* düşünmemiştim. Ve en kötüsünü bilmek kötü bir şey değil."

"Yalancı," dedi .

Onun şakağını öptü. "Geçmişindeki erkekler seni tanımıyorlardı. Görünüşünü beğendiler -nasıl beğenmesinler ki- ama yüzeyin altını hiç görmediler. Ben görüyorum. Görüyorum ve bu sadece seni daha çok istememe neden oluyor."

Ona karşı kıpırdandı, oturdu. Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne gördüklerini nereden biliyorsun?"

Daha önce hiç deneyimlemediği bir şefkat kuyusu. "Benim görselerdi, hâlâ seninle olurlardı."

Nefesi kesildi, dudaklarını yaladı. "Güzel sözler, daha fazlası değil. Bana sadece tek bir gece teklif ettin."

"Bu benim zararım ve seninle hiçbir ilgisi yok. Sana seve seve iki ay önerirdim ama sen bana cevabını çoktan verdin." Onu sırtına bastırmadan ve ona yapmayı hayal ettiği her şeyi göstermeden önce onu kendisinden uzaklaştırdı.

"Bil diye söylüyorum, programına bir çılgınlık eklemek istiyorsan en az yirmi dört saat önceden haber vermen gerekiyor." Avuç içleri temas için kaşınırken ve kanı damarlarını haşlarken hafif, kolay bir ton denedi.

Küçük bir kahkaha . "Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Son zamanlarda her gün bir tane alıyorum görünüyor."

"Tetikleyicileri biliyor musun?"

"Evet. Kız kardeşimi ve benim yüzümden mahrum kaldığı her şeyi düşünmeye başlıyorum ve nefes alma yeteneğim beni terk ediyor. Kendimi çok değersiz hissediyorum."

"Sen değersiz *değilsin*. Aslında, o dokuz harfli kötü kelimeyi bir daha kullandığını duymak istemiyorum."

Ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Kızgınsın. Aslında benim adıma kızgınsın."

"Elbette öyleyim. *W* kelimesinden o kadar uzaktasınız ki bu komik."

"Ama-"

"Beni çok eğlendiriyorsun. Bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Etrafınızdaki insanları rahat ve mutlu etmek için elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz, çabalarınızı takdir etmeseler bile. Kız kardeşinizle çıkmaya başladıklarında büyük, iri yarı adamları tehdit ediyorsunuz ve söylediklerinizde ciddisiniz. 'Onu incit ve öl.'"

"Bunları herkes yapar."

"Hayır, yapmazlar." Saçlarının uçlarıyla oynadı. "Kendini sevmeye başlamalısın Jessie Kay. Sadece deli bir insan senden hoşlanmaz." Kızın burnunu cimcikledi. "Senin için bir şeyim var."

"Hediye mi? Benim için mi?"

"Hayır." Kimseye hediye vermezdi, asla. "Bu benim için gerekli bir aksesuar." Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Burada kal." Adam gideli çok olmamıştı, ama o sırada kız heyecandan neredeyse hoplayıp zıplıyordu. geri döndü.

"Ver

bana!"

Kendisine Monica için aldığı söylediği kol saatini tutarken sırtıtmakla mücadele etti. Düpedüz bir yalandı, artık biliyordu. Hiç para harcamamıştı. Bir saate daha fazla para vermek ya da yüzünde pırlantalar parlayan çok narin bir saat seçmek. "Bunu takmanı istiyorum," dedi parçayı kızın bileğine sabitlerken. Mükemmel bir uyum. Ne çok büyük, ne de çok küçük.

"Batı." Titreyen parmaklarıyla ortasını çizdi. "Kesinlikle muhteşem."

"Bana bunun çok fazla olduğunu ve kabul edemeyeceğini mi söyleyeceksin?" "Saçmalama. Bu yeterli değil ve daha fazla harcamalıydınız. I

Sadece... Hiç saat takmadım çünkü saatin kaç olduğuna *ben* karar veriyorum." "Kıracağım bir alışkanlık. Bir şey değil."

Ona bakmadı bile, sadece saati okşamaya devam etti. "Güzel."

Ağrıyan göğsünü ovuşturdu. "Takacak ?"

"Her zaman. Eğer geri vermemi bekliyorsan, üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak."

"Onu geri istemeyeceğim. O senin. Programını takip etmene yardımcı olmak için... Aklımı başımda tutmama yardımcı olmak için."

"Tamam. Beni ikna ettin. Zaman yönetimimi daha iyi yapacağım. Söz veriyorum. Yani, yarı söz. ihtiyacım var."

Bunu kolayca kabul etti mi? Diğerleri gibi tartışmadan mı? Onu öpebilirdi.

Onu öpmek istedi. Sert, sonra yumuşak. Diliyle, sonra dişleriyle.

"Artık beni kızdırdığında onu rehin vermekle tehdit edebilirim." Saati ışığa tuttu, elmaslar ışıktta daha parlak bir şekilde parlarken hâlâ onu okşuyordu. "Ama asla yapmayacağım, değil mi bebeğim? Çünkü biz en iyisiyiz sonsuza dek arkadaşız."

"Saatle , değil mi?" "Sana asla böyle bakmazdım."

Başka bir sırtıyla savaştı.

"Bil bakalım ne oldu?" diye ekledi. "Sen isteyken eve geldim ve çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmadım."

"Fark ettim."

"Peki içeri nasıl girdin?" Ve hâlâ saati okşuyordu. "Sana anahtar vermedim."

"Kedicik, kilitler benim için sorun değil."

"Haneye tecavüz çoğu insanın sahip olduğu bir beceri değildir."

"Çoğu insan, bazen -çoğu zaman- market parasını uyuşturucuya harcayan keş bir anneyle büyümedi. Yemek yemek istiyorsam komşulardan çalmak zorundaydım."

Eli kalbine gitti, gözleri kalp kırıklığıyla doldu. "Kim daha kötü yarışmamızı asla kazanamayacaksın, o yüzden denemeyi bırak."

Beklediği kelimeler bu değildi ve bir kahkaha attı.

"Strawberry Valley'de yaşıyor olsaydın," diye devam etti, "ögle yemeğimi seninle paylaşırdım."

"Buna inanıyorum. Söylentilere göre, ilkokulun gözbebeğiymişsin."

"Kim söyledi sana? Cora." Acı acı gülümsedi. "Bazı anlarım oldu ama çoğunlukla kutsal bir terör gibiydim, yetişkinlerin söylediği her şeyi tekrarlıyordum."

"Ne gibi?"

"Üçüncü sınıftayken kafeteryadaki her çocuğa 'Buz gibi bira istiyorum' sloganı attırdım. Dördüncü sınıfta, göster ve anlat yöntemini kullanarak sınıfıma hiç de uygun olmayan bir fıkra anlattım. Ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Sadece Kurt amcamın bu fıkrayı anlatırken nasıl güldüğünü hatırlıyordum."

West bir el salladı. "Dinliyorum." "Altmış dokuzdan sonra ne geliyor?" "Yetmiş."

"Hayır. Gargara."

Parmaklarını gülümseyen ağzının üzerinde gezdirdi. "Yaramaz, yaramaz Jessie Kay. Kendine bir şaplak mı hak ettin? Boş ver. Buna cevap verme." Çok tehlikeli. "İlk futbol antrenmanının vakti geldi."

Onun yararına olacak şekilde keki kaptı. Onu pişirmek için o kadar zahmete girmişti ki, ziyan olmasına izin veremezdi.

Onu ileri itmek için boştaki elini sırtının alt kısmına koydu ve içinde bir farkındalık titremesinin dans ettiğini hissetti. Kendi titremesini ateşleyen bir titreme.

Görmezden. Şimdi, her zamankinden daha fazla, ona direnmek zorundaydı. Onu incitme düşüncesi daha önce canını bile, şimdi onu tamamen mahvediyordu.

Oturma odasında, keki sehpanın üzerine koydu ama mobilyaların yerini değiştirerek engellerden arınmış küçük bir alan yaratırken gözünü ondan ayırmadı.

"Dışarı çıkmamız gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Gerek yok. Temel bilgiler için değil. Televizyonun yanında dur," diye talimat verdi. "Hayır, daha sağda. Güzel." Kanepeye uzandı, yastığın üzerinde duran futbol topunu ona fırlattı ve ayaklarını sehpaye dayamadan önce elindeki keki geri aldı. "Şimdi sol ayağınızla topun tepesine vurun, ardından sağ ayağınızla tekrarlayın. Bunu olabildiğince hızlı bir şekilde tekrar tekrar yap. yapabilirim."

Kaşlarını çatarak bir, iki kez zıpladı. "Böyle mi?"

"Aynen öyle. Mümkün olduğunca az duraklayın. Ben sana dur diyene kadar devam et."

Elleri tatlı kalçalarının üzerinde, ona ters ters baktı. "Bu mı? Bu kadar mı? bana gelmiş geçmiş en iyi oyuncu olmayı mı öğreteceksin? Neden sadece ağda yapmıyorum, ağda yaparken de ağda yapmıyorum?"

Komik. "Git."

"Orada öylece oturacak mısınız?"

"Hayır. Kekimin tadını çıkarıp film izleyeceğim. *Git hadi*."

"Umarım bir mide böceğine yakalanır ve bağırsaklarını kusarsın," dedi ve sonunda harekete geçti.

Kanallar arasında gezinirken, ekranı izliyormuş gibi yaparak keki yedi ve cennetin kapılarından girdiğine yemin etti. Jessie Kay topa dokunduğunda top ileri doğru yuvarlandı. Topu yerine koyup bir kez daha vurduktan sonra dengesini kaybetti ve öne doğru tökezledi. Alıştırma şöyleydi

ayaklarının topu tanınmasına yardımcı olmak için tasarlandı, ki bunu öğrenmeye çok ihtiyacı vardı.

On dakika dolduğunda alnında ter damlaları oluşmuştu. Nefes nefese kalmıştı. Şaşkınlık içinde terliyor ve nefes nefese kalıyordu. Bir süre sonra tamamen Jessie Kay'odaklandı; daha önce hiç görmediği ekranı tamamen unutmuştu. Göğüsleri zıplıyor, teni narin bir gül rengini alıyordu.

Neden ona tekrar direnmesi gerekiyordu?

"Hatalıydın, biliyorsun," dedi hırıltılı nefesler arasında. "Ne hakkında?"

"Bugün sütyen giyiyorum. Sadece resim için danteli kenara çektim."

Dantel... güzel.

Beni öldürmeye çalışıyor.

"Antrenman sırasında sütyen konuşmak yasaktır." "Bacaklarım-"

"Bacak konuşmak da yasak," dedi ona.

Gözlerini devirdi. "Sen ne zaman futbol oynamaya başladın ki?"

"Jase ve Beck'le tanıştığım koruyucu aile evi. Babaları oynardı ve bizimle arka bahçede saatler geçirir, bize nasıl tekme atacağımızı, çalacağımızı ve blok yapacağımızı öğretirdi. O zamandan beri oynuyorum." Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Kafayı bulmak için birkaç yıl ara vermişti.

Temizlendiğinde, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı -programından başka- ve oyun bunu sağlamıştı.

", " dedi adam, kadın çökmeye hazır görüldüğünde. "Hadi yeni bir şey deneyelim."

Kendini kanepeye atarken "Tanrıya şükür," diye homurdandı.

"Paltonu ve bir çift eldiven al."

"Gerçekten dışarı çıkacağımızı ve bana temel bilgilerden fazlasını öğreteceğini mi söylüyorsun?"

"Sadece konuşmayı kesip sana söyleneni yaparsan." Yatak odasına gitti, Brook Lynn'den öğle yemeğinden sonra bırakmasını istediği külahları çıkardı, giyindi kendi ceketini giydi ve oturma odasına döndü. Jessie Kay'i arka bahçeye götürdü ve tıpkı ilkokul oyuncularına yaptığı gibi konileri kare şeklinde dizdi. "Topun senden uzaklaşmasına izin vermeden her koninin etrafında sekiz rakamı çizerek top süreceksin." Yüzünün önünde sisler uçuşuyordu. "Karenin etrafını dolaştıktan sonra, iç kroşe denen şeyi yapacak ve diğer yöne doğru geri döneceksiniz."

Sağ ayağını topun arkasına ve sol ayağını topun sağına koyarak iç kroşeyi gösterdi. Sol ayağıyla topa doğru kaldırdı. ayak parmaklarıyla ve dönerek. Sağ ayağıyla, ayağının iç kısmını kullanarak tekme attı ve bu sırada vücudu ters yöne dönerek topu önünde yuvarlanmaya zorladı.

Sesi etkilenmiş ve heyecanlı geliyordu: "Çok güzel," dedi.

"Bazen topa sahip olmak için gereklidir. Bazen de işleri yavaşlatmanın basit bir yolu."

"Tamam." Pozisyonunu aldı ve harekete geçti. Top sürme onun güçlü yanı değildi. Henüz değil. Birkaç saniyede bir topun kontrolünü kaybediyor, çok uzağa vuruyor ve onu bahçede kovalamaya zorluyordu ama asla pes etmiyor, asla şikâyet etmiyor ve onun önünde hata yapacak kadar utangaç olmuyordu, tüm bunları büyük bir hayranlıkla izliyordu.

"Yani... Monica Gentry beni aradı," dedi nefes almakta zorlanarak. "Asistanı aradı."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"You've Got It Coming'den şirketinin Noel partisini düzenlemesini istedi. Cumartesi günü."

"Sadece iki gün ."

"Bu yüzden normal ücretimizin üç katını istedik. Her neyse. Yarın bütün günümü Brook Lynn'le yemek pişirerek gerekiyor, o yüzden bunun programımda olduğundan emin olun."

Daha önce Monica onu aynı Noel partisine davet etmek için aramıştı. Bir anlık çaresizlikle kabul etti. Jessie Kay'i aklından çıkarmak ve hayatını yeniden rayına oturtmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Ama o zamandan beri bu kararından pişmanlık duyuyordu. Şimdi iptal etmek onu centilmenlikten uzak bir pislik yapacaktı.

"Orada olacağım," diye itiraf etti, kelimeler onu bir lanet gibi terk etti. "Partide."

Jessie Kay tökezledi ama hemen kendini toparladı. "Monica'nın kavalyesi olarak orada olacak mısın?"

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Arkadaşça bir randevu, romantik randevu değil." "Ama hâlâ onunla görüşüyorsun?"

Ses tonunda ya da ifadesinde hiçbir duygu yoktu. Birdenbire boş bir levha gibi kalmıştı ve adam buna dayanamadı. "Bir arkadaş olarak, sen ve Daniel gibi. Benden katılmamı istedi. Ben de evet dedim."

"Peki. Aferin sana." Çenesi yukarı kalktı. "Umarım ikiniz *çok iyi* vakit geçirirsiniz. Şimdi duş alıp yatmaya gidiyorum. Yarın erken kalkmam gerek."

"Antrenman daha bitmedi."

"Aynı fikirde değilim," dedi uzaklaşırken.

Vücudundaki her hücre isyan etti. *Onu geri getirin.* "Jessica," diye .

Kapı aralığında durakladı. "Ne?"

Aklı libidosunun önüne geçti. "Benimle pratik yapmak istiyorsan spor sutyeni al. Dantelli olmasın."

"O zaman bana bir tane alman gerekecek." Göğüslerini avuçladı. "Doğru bedeni aldığından emin ol."

Arka kapı çarparak kapandı ama adam ondan ayrılmak istemeyerek ileri atıldı ve hemen onun peşinden eve girdi. "Senden benimle birlikte olmanı istedim. Sen hayır dedin. Seni incitmemeye çalışıyorum."

"Başarısız oluyorsun." Koridorda tepindi. Kapı aralığında, kaşlarını çatarak ona baktı. "Hoşlanmadığın bir kadınla yetinmemelisin."

"Yaptığım şeyi yapmamın bir nedeni var." "Söyle bana."

"Hayır."

Öfke lacivert gözlerinde parladı, tenindeki kızarıklığın altında kaynadı, o gür kırmızı dudaklarını sıkıca çekti. "Sen geleceği olmayan, göstermelik bir ilişkiden daha değerlisin. Sen ve Bayan Gentry birbiriniz için doğru kişi değilsiniz ve bunu biliyorsun. İki ay içinde, şu anda olduğundan çok daha mutsuz olacaksın. şimdi."

Onun tahminini reddetmek istedi. Ama yapamadı. "Bir keresinde bana onunla iyi görüldüğümü söylemiştin."

"Birlikte iyi görünmek ile birlikte iyi olmak arasında büyük bir fark vardır."

Kendi odasına kapanmalı. Bunu zorlamamalı. Gözlemlemeli.

Anlayın. Harekete geç.

Bazen yapılacak en iyi şey çekip gitmektir. Ama içinde karanlık ve tehlikeli bir şey yaşıyordu, sadece bu kadın için bastırılmaz bir iştahı olan bir canavar ve vermek zorunda olduğu her şeyi verene kadar itmek, itmek ve itmek istiyordu.

Siktir et.

"Bu gece Monica'yı arayacağım... eğer bana neden onu görmemi istemediğini söylersen." Sesinin kısıklığı aralarındaki havaya fısıldadı. "Eğer benden ne istediğini söylersen."

"Onu görmeni istemiyorum çünkü... çünkü... yeniden aşık olmanı istiyorum," dedi neredeyse umutsuzca. "Mutluluğu bulmanı istiyorum."

Yeterince iyi bile değil. "Çok soyut konuşuyorsun, seni rahatsız eden şeylerden kaçınıyorsun. Kontrol edemeyeceğim şeylerden bahsediyorsun. Kişiselleştirin," diye hırladı.

"Neden ki? Sorumluluk yükünü benim omuzlarıma yüklüyorsunuz, kendinize hiç sorumluluk bırakmıyorsunuz."

. Bir elini yüzüne götürdü.

"Ama seni bir an için denklemden çıkaralım. Aşık olmak istiyorum." Dilini dudaklarında gezdirdi, o dolgun, pembe dudaklarında ve adam izledi, başka bir şey yapamadı, istedi, arzuladı, diledi ve belki de bunu hissetti, onun arzusunu hissetti, çünkü bir anda vücut dili sert ve düz bir tahtadan yumuşak ve esnek bir hale dönüştü. "Mutluluğu bulmak istiyorum ve bunun soyut bir yanı yok." Sesi bile yumuşamıştı.

"Jessie Kay-"

"Ve eylemlerimi kontrol *edebilirim*," diye devam etti, "birlikte olacağım kişileri seçerek ve bu mutluluğu *engelleyen* insanları hayatımdan çıkararak."

Bu birkaç kelimeyle onun içini tamamen boşalttı. "Çok isterdim Seni mutlu etmek için bir şans. Ve bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Yapabileceğimi biliyorsun," dedi. "Ama..."

"Sadece iki aylığına."

Başını salladı.

Bakışlarını onunkilere dikerek ellerini omuzlarında birleştirdi ve duvara çarpana kadar onu geriye doğru yürüttü. Adam onu döndürebilir, kafese kapatabilirdi ama yerinde kaldı ve kadının istediğini yapmasına izin verdi.

Yanağını onunkine sürttü. "İki ay içinde benimle işinin biteceğini ne?"

Taş gibi sertleşmiş ve zonkluyordu ve onunla işinin biteceğini *hiç* sanmıyordu. "Bitse de bitmese de giderdim."

"Üzgünüm, şeker ayıcığım, ama daha fazlasını istiyorum." "Daha fazlasını veremem."

"Gerçekçi ol. *Yapmayacaksın*." Kalçalarını bir, iki kez döndürerek adamın ereksiyonuna sürdü. Saf. Baştan çıkarma. Ham ve şehvetli. Adam buna bayıldı, birdenbire

içten dışa, onun için yanıyordu, daha fazlası için. Her şey için. "Bana nedenini söyle." "Öp beni." Onu belinden kavradı, daha da yaklaşması için çekmeye hazırdı.

iyi, onu soymak, onu almak -ve onu almak zorundaydı, direnmek için tüm nedenler aniden önemsizleşti- ama kadın onun bileklerine yapıştı ve kollarını yanlarına sabitledi.

Bir başka güç ve kontrol gösterisi. Yine karşı koyabilirdi ve eğer karşı koyarsa, onu yerinde tutmasının hiçbir yolu yoktu. Ama onu korkutup kaçırmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

"Öp beni," diye tekrarladı.

"Hayır," dedi ama adamın dudaklarını ısırıldı.

"Jessie Kay," diye mırıldandı, adı bir lanet ya da dua gibiydi, hangisi olduğundan emin değildi.

"Anlat bana." eğdi ve dişlerini kulak memesinin üzerinde gezdirdi, sıcak nefesi tenini okşadı. "Lütfen."

Fısıltıyla söylenen "lütfen" onu itti. Eğer onu korkutup kaçırdıysa, korkutup kaçırmıştı ama daha fazlasını denemek zorundaydı. Sadece denemek . "Benim hakkımda bir karar vermek için sana beş saniye veriyorum. Teklifimi kabul et ve soyun ya da çek . Sıfıra geldiğimde ellerin üzerimdeyse, senin yerine ben karar . Bir."

Nefes nefese kaldı ama onunla birlikte

kaldı. "İki. Üç."

"Batı." Kadın hâlâ onunla birlikteydi... ve adam umut etmeye, dua etmeye başladı. "Dört."

Son sayım için ağzını açtığı anda, vücudu hazır ve nazırdı, kolları iki yanına düştü ve geri adım attı.

Bir küfür yuttu.

"Bir gün bir kadını sebebinden daha çok isteyeceksin, Lincoln West.

Varlığının her zerresiyle onu arzulayacaksın, ama *senden* uzaklaşan o . Ve sonra, başka bir adam gelip onun ayaklarını yerden kesecek." Bununla birlikte, odasına doğru yürüdü ve kapıyı çarptı.

Sersemledi. Haşlandı. Jessie Kay'in ayaklarını yerden kesmeye çalışan her erkeği öldürecekti.

Benim işim. Benim ayrıcalığım.

Nefes almak için bir an durdu, içindeki vahşi cehennemin sakinleşmesini diledi. Çekip gitmekte haklıydı. Ama işleri şekilde bırakamazdı. O-

Kapı kırılarak açıldı ve kadın çığlık attı, "Örümcek! Öldür onu! Öldür onu! Öldü!" Arkasından koştu ve onu yerinde tutmak için gömleğini kalkan gibi yumrukladı. "Neden hiçbir şey yapmıyorsun?"

Ona bir kez daha bu kadar yakın olmak zevk olduğu kadar eziyetti de. "Odana girmemi istiyorsan, kedicik, beni bırakmalısın." *Oraya girdikten sonra benden kurtulma konusunda iyi şanslar.*

Parmakları teker teker gömleğinden kalktı. Öne doğru bir adım attı, kadının kutsal mekânına ilk bakışı onu şaşırttı. Çarşaf

Gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar, perdeler ise balerinler ve kelebeklerle süslenmişti. Komodin, ayakları gerçek tenis ayakkabılarıyla kaplı insan ayakları üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Şifonyer sanki bir filmde fırlamış gibiydi.

Alice Harikalar Diyarında, uzun ve sıska, cılız kolları uzanırken bir tarafa doğru eğiliyor.

"Onu öldürdün mü?" Omzunun üzerinden bakmak için arkasından yaklaştı, sadece kulak delici bir çığlık attı. "Piç kurusu az önce bana ve dudaklarını yaladı. Komodinin en üst çekmecesindeki 22'liği al ve vur onu!" Onu bir yandan ileri doğru itmeye çalışırken bir yandan da geriye doğru çekmeye çalıştı.

"Diğer örümceklere uyarı olsun diye kalıntılarını pencerenin dışına bantlayacağız." Sevimli, sinir bozucu kız. "Nerede o?"

"Zihinsel bir çatal ve bıçağı bileyen yumruk büyüklüğündeki iğrençliği nasıl görmezsiniz? İşte orada." Kolunu aceleyle geri çekerek işaret etti.

Minik örümceği gördü ve gözlerini devirdi. "Seni böyle vahşi bir yaratıktan kurtarırsam ne alırım?"

"Sonsuz minnettarlığım mı?"

Daha fazlasını istese de kabul ederdi.

ONUNCU BÖLÜM

JESSIE KAY ertesi günü planladığı gibi Brook Lynn'le geçirdi ve West'e mesaj atma isteğine direnmek için elinden geleni yaptı. Örümceği öldürmeden ortadan kaldırdıktan sonra -insanlığa karşı işlenmiş iğrenç bir suçtu bu- hemen gidip ruhunun ya da bedeninin haklarını ona devretmek istemişti. Ya da neden ikisi birden olmasın? Onu başka hiç kimsenin etkilemediği şekillerde etkilemişti.

Ona sürtmek beyninde bir conta patlatmıştı. Onunla zeka yarıştırmak zihnini alevlendirmişti.

Neden ona bir başkasına verdiğinden daha fazlasını vermesin ki? Daha fazlası için bir şans.

Daha önce Beck'i arayıp daha fazla tavsiye istemişti.

"Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu nasıl göremez?" diye sormuştu.

"Eminim görüyordur. Tıpkı onu korkuttuğundan emin olduğum gibi.

Onun programı
hayatı için savaşıyor."

Programı bir insan olarak düşünmek mantıklı geldi. Piç kurusu! Ona-ona -Jessie Kay düşman, Monica ise müttefikti.

Beck, "Şu anda boğulmakta olan bir adamın cankurtaran salı için çırpınması gibi," diye eklemişti. "O batar batmaz, eski Batı ölecek ve yeni bir Batı yükselecek."

Sabır bir erdemdir. Sabır lanet bir erdemdir. Ona sahip olmalıyız. Çok yakında!

Ugh. Bu aciliyet hiç mantıklı değildi. Ona göre seks her zaman seksti. Bazı karşılaşmalar iyi, gerçekten iyi, bazıları da kötü, gerçekten kötü olmuştu ama her iki durumda da, eylemin kendisi her zaman ikincil, onsuz yaşayabileceği bir şey olmuştu, öncesinde ve sonrasında gelenler çok daha önemliydi. Önce, beklenti ve görünüşteki hayranlık. Sonra, kısa bir süre için, başka birine ait olma duygusu. Tabii ki, *bundan* sonra her zaman ezici bir hayal kırıklığı yaşadı.

Asla tutacak kadar iyi değil.

West ile işler farklı olur muydu?

Aptalca bir soru. Tek gecelik bir ilişki ya da iki aylık bir ilişki istiyordu. Her şey aynı olacaktı. Bam, bam. Merhaba ve güle güle.

"Saatinin ışılıtısına bayılıyorrum." Brook Lynn ocakta bir tencere dolusu güzel kokulu sıvıyı karıştırıyordu.

"Biliyorum." Bakışları sürekli ona yöneliyordu. "Daha güzel olan tek şey üçüncü sınıftayken papatyalardan yaptığın bileklik."

"O şey hala sende mi?"

Sanki ondan hiç ayrılmayacakmış gibi. "Tabii ki. Saplarından birkaçının hala taç yaprakları var."

"Bu kadar duygusal olduğunu bilmiyordum." Brook Lynn ona gülümsedi. "Sadece seninle."

"Belki West'le de? İyi hediye vermeyi çok iyi biliyor."

"Bunun bir hediye değil, programı için bir sigorta planı olduğunu söylüyor." Belli ki ona -herhangi birine- bir hediye verme düşüncesiyle ilgili bir sorunu varmış. Başka bir üvey çocuk sorunu mu? Yoksa sadece bir erkek sorunu mu?

Odanın bir yerindeki hoparlörlerden aniden düğün marşı yükseldi ve Jessie Kay kaşlarını çatı.

"Jaboticaba sosunu karıştırır ?" Brook Lynn cep telefonunu almak için görev yerini terk etti.

Ah. Kişiselleştirilmiş bir zil sesi.

Jessie Kay istenileni yaparken kız kardeşi kulaklarındaki cihazları ayarladı ve terzi ile konuştu... terzi olmalıydı.

"Hayır. Hayır! Sana safir nedime elbisesi istemediğimi . cerulean." Brook Lynn mutfakta volta atıyordu. "Sakın bana çok geç olduğunu söylemeye kalkma. Beş ayımız var... Hayır, hayır. Beni dinliyor musun? Ben gidiyorum-"

"Öfkeni mi kaybettin?" Jessie Kay yardımsever bir şekilde önerdi.

"Telefonu kapat ve bana söylediğin her şeyi düşün." Brook Lynn telefonu çok dikkatli bir şekilde masanın üzerine koydu.

"Bir bulunacağım... nedime kıyafetleriyle ilgili bir sorun mu var?"

Kız kardeşi ayağını yere vurdu. "Lanet olsun! Keşke zombi kıyameti bir an başlasa diye içimden geçiriyorum. Tutuklanmadan durumu düzeltmek için kılıcımı kullanabilirdim."

Brook Lynn zombilerin kesin bir şey olduğuna tüm kalbiyle inanıyordu ve bu çok sevimliydi.

Jessie Kay elbise meselesinin kız kardeşinde yarattığı stresten nefret ediyordu ama sonunda kıza yardım etmek ve sonsuz sevgisini kanıtlamak için bir fırsat yakalamıştı. "Sakın başka bir endişeye kapılma. Sen istediğin malzemeyi seç, ben de

elbiseleri dikecek. Ve tarihte ilk kez nedimeler gelini tamamen gölgede bırakacak."

Brook Lynn rahatlatma ve eğlence karışımı küçük bir kahkaha attı. "Gerçekten mi? Sakıncası yok mu?"

"İzin verir misin? Bu ayrıcalık için yalvarmaya hazırım. Her şeyden çok, bana her zaman yardım ettiğin gibi sana yardım etmek istiyorum."

"Yapmak zorunda
değilsin-" "Bunu
yapmama izin ver.
Lütfen."

Brook Lynn ona bir ayı gibi sarıldı. "Teşekkür ." "Kesinlikle benim için zevkti."

Kapı çalındı ve kız kardeşi kaşlarını çatı. "Misafir beklemiyordum."

"Öyleydim." Jessie Kay kaşığı yanına koydu. "Umarım sakıncası yoktur ama Daniel'ı bize yardım etmesi için davet ettim."

Göz ucuyla Jase'in ayağa kalktığını fark etti. Son bir saatini kanepede yeni evinin tasarımlarını çizerek geçirmişti. Jessie Kay koşarak yanından geçti ve onu tekrar minderlerin üzerine itti.

"Ben hallederim."

Kapıyı açtı ve Daniel onu yanağından öpmeden önce patentli bok yiyici sırtışıyla gülümsedi.

O da onu öptü, dudaklarına bir öpücük kondurdu. Monica adındaki kızların daha önemli olduğunu ona hiç hissettirmemişti.

"Bir şeyler güzel kokuyor." Havayı kokladı. "Flört etmeyi bırak."

"Ben yemekten bahsediyordum."

"Yalan söylemek sana yakışmaz. Şimdi gel bakalım. Yapacak işlerimiz var." Onu, şimdi somurtan Jase'in yanından sürükleyerek geçirdi ve "Siz birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi? Doğru ya. Tanıştırmaya gerek yok." Mutfakta, Daniel'ı masaya. "Otur ve kalan sebzeleri doğra."

"Efendim, evet, efendim. Bilgin olsun, burası şimdiden bir vegan mezbahasına benziyor." Jessie Kay, "O sebzeler ölmeyi hak ediyordu," dedi.

"Ölmeye çalıştılar.

insan yiyeceğini taklit eder."

"Hey, Daniel," dedi Brook Lynn küçük bir el sallayarak.

"Hey." Dikkatini bekleyen yığına bakarken yüzünü buruşturdu. "Bunlar yenilebilir mi?"

"Biliyorum, değil mi?" Jessie Kay onun sağındaki sandalyeye oturdu. "Bu kılı bir fındık kesesine benziyor ve bu da şeytan ayağına. Tadına bak."

"İmkânı yok-"

İblis ayağını onun dudaklarına yerleştirdi.

İrkildi. "Bu şimdiye kadar ağzıma aldığım en iğrenç şey olmalı."

"Bildiğim iyi oldu." Brook Lynn'in kendisinden yapmasını istediği listeye bir not düştü.

"Yani bilmiyor muydun?"

"Neden ki? *Sen* resmi tat testçisisin."

Jase tepinerek mutfağa girdi, kızgın ve kötü görünüyordu. Masada Daniel'in tam karşısına oturdu. Hiçbir şey söylemedi, sadece baktı.

Başka biri olsa altına işerdi, ama komandosunu, yo

-Çoğu kişiden daha cesurdu. Jessie Kay onu gizemli malzemelerle ısırık üstüne ısırıkla beslerken rahat ve huzurluydu.

"Jase Hollister," dedi Brook Lynn sonunda. "Ya katkıda bulun ya da git." "Oh, katkıda bulundum."

Bir saniye sonra, ön kapının menteşeleri gıcırdadı. Ayak sesleri duyuldu. "Ne yaptın sen?" Brook Lynn talep etti.

Jase ilk kez gülümsedi ve bu onun kaşlarını çatmasından daha korkutucuydu.

West mutfağa girdi, ceketini kalan tek sandalyenin arkasına sardı ve oturdu. "Herkes merhaba." Bakışları Jessie Kay'e kilitlendi ve daraldı. "Öğle yemeği molamı burada vereyim dedim."

Kalbi kaburgalarına çarptı. Onun için gelmişti. Oh, Tanrım...

Ya bir hak iddia ettiyse?

"Programın ağlıyor olmalı," dedi kadın.

"Hıçkırır hıçkırır," diye cevap verdi, onu şaşırtarak.

"Şey." Boğazını temizledi. "Tanıştırmama gerek yok. Daniel'la zaten tanıştığınızı duydum."

West utanmaktan çok uzak görünüyordu. "Evet. Önceki konuşmamıza özel olarak devam etme şansını çok isterim."

Ve tehdidini yerine getirecek mi? "O meşgul."

Sahnede yüksek sesle fısıldayarak Daniel'e, "Ne yaparsan yap, onunla malzeme dolabına girme. Ele avuca sığmaz."

"Sadece ben değilim." West ona sıırttı. "Bugünlerde koridorları tercih ediyorum."

Zihninde onu duvara bastırıldığı, ona süründüğü -onun tarafından süründüğü- görüntüler canlanırken yanakları pembeleşti.

"Aman Tanrım." Brook Lynn geldi ve Jase'e yaslandı. "Kız kardeşimin yüzünü kızarttın West. Onu *hiç* kızarıırken görmemiştim. Koridorda ne oldu? Her ayrıntıyı bilmeliyim."

Jessie Kay çenesini kaldırdı. "Bana eski moda bir çarpma ve ezme yaptı, işte bu."

"Ondan önce," dedi West, hâlâ hiç utanmadan, "kucağıma oturdu."

"Oturmadım-oh, evet. Oturdum." Ve her saniyesine bayılmıştı.

Jase o seni öldüreceğim gülümsedi. "Bilmiyorsan söyleyeyim Danny, West ve Jessie Kay birlikte yaşıyorlar."

"Geçici olarak," diye araya girdi. "Ve evet, biliyordu. Ondan sır saklamıyorum." West ile paylaştığı her şey hariç.

West kaskatı kesildi. Gözleri küçük yarıklar halinde kısıldı.

"Bak." Daniel ona odaklandı. "Ben onun arkadaşayım ve beni korkutup . Onunla birlikte olmak istiyorsun, harika, ama benim yanında olmama alışmalısın. Hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca kendini toparlayıp ona iyi davranmalısın, yoksa tehditler savuran *ben olurum*."

Ona bakarken kalbi gururla kabardı. Daha yeni *savaşmıştı* onunla takılmanın ayrıcalığını yaşadım.

"Daniel," dedi boğazında bir yumru büyürken. "Sen resmen benim kahramanımsın."

"Benimki de." Brook Lynn ona gülümsedi.

Jase kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Artık resmen benim hedefimsin." West elini arkadaşının omzuna koydu ve onu gözle görülür bir şekilde sakınleştirdi, sonra Daniel'a baktı. "tekisin ve çok sinir bozucusun... ama aynı zamanda haklısın."

Bu da ne şimdi? Daniel az önce geçmiş en tatlı şeylerden birini söylemişti ve West kıskançlığını öylece kaybetmişti?

Ama West'in işi bitmemişti. "O tanıdığım en nazik, en aptal, en karmaşık insan ve sahip olduğu hazineyi gören dostları hak ediyor. Onun için ayağa kalkacak, onu sevecek ve mutlu edecek arkadaşlar. O en iyisini hak ediyor."

Boşver onu. *West* şimdiye kadarki en tatlı şeyi söylemişti.

Onun bir hazine olduğunu mu düşünüyordu? O onurun Brook Lynn' ait olduğunu anlamadı mı?

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Jessie Kay.

Onun şaşkın ışıltısının tadını çıkarmak için burada kalmadı. Ayağa kalktı ve mutfaktan dışarı çıktı... evden dışarı çıktı, onu sersemletti.

* * *

ERTESİ GÜN, Jessie Kay'i West'in zihninde ve belki biraz da kalbinde yarattığı karmaşadan uzaklaştıran bir hareketlilik vardı. Onun bir hazine olduğunu düşünüyordu!

Bu sabah, kahve fincanının yanına bir not bırakmıştı. "Zekân gülüşün kadar ışıltılı."

Ve şeker kutusunun yanında bir tane daha vardı. "Neşeniz beni gülümsetiyor."

Buzdolabında asılı üçüncü bir tane vardı.

"Ne kadar zeki olursan ol, bir dairenin sonunu bulabileceğinden eminim."

Tatlı onaylamalar ona babasının annesine yazdığı mektupları hatırlattı ve dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu.

West ondan etkilenmişti. Bunu gizlememişti. Ve açıkça ondan hoşlanıyordu. Ama bu yeterli miydi? Ona iki aylık randevunun nedenini söylemeyecek ve daha uzun vadeli bir şey deneyerek onun için bir istisna yapmayacaktı.

Daha başlamadan mahvolmuşlardı.

"Peki burada neyimiz var?" diye sordu bir ses, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Takım elbiseli ve kravatlı yaşlı bir adam onun önüne geçerek dikkatini çekti. Bakışları kadının elindeki tepsiye yapışıp kalmıştı. Yanında üç bin yaşlarında bir kadın duruyordu, burnu havadaydı. Yaşlı bir osuruk ve eski bir sosyete güzeli. Harika. Monica'nın Noel partisi resmen başlamıştı.

Jessie Kay tepsisini yukarı kaldırarak beyefendinin sosis topları kılığındaki gizemli malzemelerin kokusunu almasını sağladı ve yüzüne pırıl pırıl bir gülümseme . "Bugün şanslı günün. Ağzına atacağın en iyi şey bende."

İkili yemeğin tadına baktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Jessie Kay, "," diye mırıldandı ve her zamanki ücretlerinin üç katına ek olarak bin dolarlık bir ikramiyeyi hak ettiğine karar verdi. Çünkü

Geç haber verildiği için Brook Lynn'le birlikte yeterli sayıda garson bulamamışlar ve üniformayı kendileri giymek zorunda kalmışlar: beyaz düğme, siyah pantolon ve smokin önlüğü.

Kemerli kapılardan giderek daha fazla kaslı genç erkek ve sıkı vücutlu genç kadın geçmeye başladı. Eğitimciler, buna şüphe yok. Monica'nın çalışanları. Monica, Jessie Kay'ın olmayı umduğu ama asla olamayacağı kadar başarılıydı. Güzel kadın sadece egzersiz videolarında rol almakla kalmıyor, Oklahoma City'de bir spor salonları zincirinin de sahibiydi. Monica'nın Vücutları.

Yaşlı kalabalık Monica'nın ailesi olmalı. Ya da yönetim kurulu üyeleri - eğer yönetim kurulu üyeleri varsa. Ya da belki finans ekibi? Kim bilir.

Bu arada, iki yakamı bir araya getirmek için mücadele ediyorum. Berbat durumdayım.

Jessie Kay, kendisi gibi küçük bir kasaba kızının hayal bile edemeyeceği lükslere sahip büyük balo salonunda dolaştı. Karmaşık bir şekilde oyulmuş gül sarmaşıklarının yer aldığı kemerli tavan, binlerce gözyaşı kristalinin damladığı göz kamaştırıcı bir çift avizeye doğru uzanıyordu. Devasa vitraylar Pencereleler erik kadife ve altın dantellerle kaplıydı, kumaşlar her iki tarafta süslü düğümler halinde bükülmüştü. Duvarları, İngiliz lordlarını ve leydilerini kendi partilerinde tasvir eden duvar resimleri süslüyordu.

Her zaman kendini işine adanmış garson-öksürük, çünkü kız kardeşini seviyordu, öksürük

-Gençlerden oluşan bir gruba rastlayınca durdu. "I

Umarım iştahınızı da getirmişsinizdir. Bu bebekler sizi uçuracak."

Kızlardan biri tepsiye doğru uzandı. Bir diğeri onun eline vurarak, "Sanırım Monica'nın bizi uyardığı kişi bu," diye fısıldadı.

Grup aceleyle geri döndü.

Ahh. Siktir et onları. *Benim için daha fazla.* Jessie Kay ağzına bir top attı. Hey! İnanılmaz derecede iyiydi, özellikle de Brook Lynn'in çalışmak zorunda olduğu malzemeler göz önüne alındığında. Onun yeteneğinin gerçek bir kanıtı.

Sarışın bir adam ona yaklaştı. "Her ne servis ediyorsanız ondan bir tane istiyorum." Ona göz kırptı.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde onun ölçüsünü aldı: kraliyet tek ve tek ailesinin bir başka üyesi. "Senin gibi büyük bir çocuk muhtemelen iki tane almalı, öyle değil mi?"

İki tane seçti, ikisini de ağzına attı, çiğnedi ve yuttu. "Çok güzel, ama iştahım tatmin olmaktan çok uzak. Başka bir şey ister misiniz?"

"Sadece yemek." Kız ona gülümsedi, o da ona gülümsedi. Büyüleyiciydi. Eskiden peşinden koştuğu türden bir adamdı.

Onun tarafından büyüledim. Numara. Her zaman bir numara.

Gülümsemesini kaybetti. "Ben Evan, bu arada."

"Kusuruma bakma Evan. Bu şekerleme tepsisi beni *Sineklerin Tanrısı* durumundan uzak tutan tek şey. İzin verirsiniz..."

West hangi cehennemdeydi? O değerli programıyla saat tam sekizde gelmiş olmalıydı. Saatini kontrol etti. On yılda kazanabileceğinden daha değerli olan muhteşem, ısıltılı saatine... 8:12.

Belki de düşünceleri onu çağırmıştı. Bir saniye sonra ön kapıdan içeri girdi, Monica onun yanına yapışmıştı. Jessie Kay kayarak durdu, nefes alma yeteneği aniden kaybolmuştu. Kaslı vücudu ince çizgili takımıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Koyu renk saçları bir şekilde hem evcilleştirilmiş hem de asi görünüyordu. Ama gözleri... gözleri ona musallat olmuştu.

Soğuk, kehribar rengi buz sarkıtlarıydı, artık sıcaktan kabarmıyorlardı.

Monica için soğuk, kırılmaz çelik mi? Jessie Kay için için için yanan ateş mi?

En tatlı rahatlama seli onu sersemletmiş, neredeyse başını döndürmüştü.

Ağrımına neden oldu. Oh, nasıl da ağrıyordu.

Aşk için beklemek. Şehvet özel bir şey değildir.

Ama bu sadece şehvet değildi. West ile değildi. Onlar aynı zamanda arkadaştı. Ve onun arkadaşı olarak, onun için özel bir şey yapmaya karar vermişti.

Kolaj Operasyonu adını verdiği bir şey. *Onun aptallığının ya da benim kıskançlığımın yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.*

Bir eliyle tepsisini dengelerken diğer eliyle önlüğünün cebinden cep telefonunu çıkardı. Kamera açık. Batı'ya yakınlaştırdı ve Monica'yı kestiğinden emin olarak fotoğraf üstüne fotoğraf çekti.

Bir keresinde kimsenin onu fotoğrafını çekecek kadar önemsemediğini söylemişti. Jessie Kay onun yanıldığını kanıtlamayı planlıyordu.

Bitirdiğinde bakışları Monica'ya takıldı ve kahretsin, kız inanılmaz görünüyordu. Kırmızı elbisesi sayısız yapay elmasla parıldıyordu, öndeki derin püskül göbeğine kadar iniyor, alt etek ucu külot çizgisinin hemen altında bitiyordu.

Kadın sadece ateşli değildi, hayatını düzene , geleceğini planlamıştı.

Annem kıskançlık kemikleri çürütür derdi.

Jessie Kay'in kemikleri az önce büyük bir çürüme darbesi aldı. *Ben aynı ligde bile değilim.*

Kendine gelmek için bir saniyeye ihtiyacı vardı, gölgeli bir köşeye çekildi.

Annem ayrıca, başkasının iyi talihinin kendi talihini engelleyemeyeceğini ve dünyada hala iyi şeyler olduğu için sevinmesi gerektiğini söylediler.

Doğru. Doğru. Bu doğrudu ve bir iki dakika içinde kendini toparlayacak ve "lütfen" ve "teşekkür ederim" demeyi unutmuş insanlara yeryüzündeki cenneti geri dönecekti. O zamana kadar...

Önündeki yaldızlı ayna, balo salonunda engelsiz bir görüntüsünü sunuyordu. Ancak smokinli erkekler ve payetli kadınlardan oluşan denizin ortasında West ve Monica'yı gözden kaybetti. Kız hâlâ onun yanına mı sokulmuştu?

"Yılmayan Jessie Kay Dillon *saklanıyor* mu?"

Jessie Kay şaşkınlıkla irkildi ve aynı üniformayı giymiş, elinde tatlı marshmallow kreması soslu pastırmaya sarılı karides tutan solgun, titrek Harlow'a odaklanırken neredeyse tepsisini düşürüyordu. Menüdeki en sağlıksız şeydi. Aynı zamanda en iyisiydi.

Cevap vermeden önce üç şey yedi. "Sigara molasındayım." Kaşlarını çatarak marshmallow bulaşmış parmak ucunu Harlow'un başının üstünden ayak tabanına doğru salladı. "Peki ya sen? Sanki

"Çiğnendin ve ." "Sigara içmiyorsun. Ve ben iyiyim."

"Birincisi, ne cüret! Bana karşı ayrımcılık yapılamaz. Sigara içmeyen biri olarak, iş arkadaşlarım kadar molayı hak ediyorum. İkincisi, sana sigara içiyormuş gibi görüldüğünü söylemiş miydim?

On mil kötü yol gibi mi?"

"Bana karşı *çok* iyisin," dedi Harlow sert bir sesle.

"Brook Lynn'in ikinci adamı olarak, teknik olarak senin patronunum ve sana bir sigara molası verip bana sorunun ne olduğunu söylemeni emrediyorum." Kısa bir süre önce, kız eski zorbalıklarını affedemeyen üç serseri tarafından ve Beck'i kaptığı için zehirlenmişti. Çoğunlukla Beck'e takıldıkları için. İçkisine göz damlası koyarak sadece utanç verici bir kasmaya neden olmak istemişlerdi ama neredeyse onu öldürüyorlardı. Yürek burkan birkaç gün boyunca komada kalmıştı. Jessie Kay sadece iki kez ziyaret ettiği için hâlâ kendini suçlu hissediyordu. Ziyaretleri sadece birkaç antianksiyete ilacı aldığı için gerçekleştirebilmişti.

Onun savunmasına göre, hastaneler ölüm tuzaklarıydı.

Harlow'dan yayılan büyük yorgunluk dalgalarına rağmen, yavaş bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. "Gerçekten de bende hiçbir sorun yok. Her şey yolunda. Ben aslında... Şey, hamileyim."

"Ne!" Jessie Kay bağırdı, ancak sesi . "Oh, vay canına, bunu söylemek iyi hissettirdi."

Jessie Kay daha sessiz bir şekilde, "Cidden fırında bir çörek mi ısıtıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Yedi ay, üç hafta daha pişirecek."

"Seni sinsi küçük fahişe!" Bu his neredeyse çok fazlaydı. "Neden bana şimdi söylüyorsun? Başka kim biliyor?" Başka bir deyişle, haberi saklamaya cüret ettiği için onun gazabını en çok kim hissedecekti?

"Hiç kimse. Sen ilksin."

İçindeki zevk açığa çıktı. "*Tabii ki* öyleyim. Çünkü ben senin evrendeki en iyi arkadaşım. Çünkü sırrını *elimden* geldiğince uzun *süre saklayacağım* konusunda bana güveniyorsun ve *elimden geldiğince uzun sürenin* muhtemelen sadece bir ya da iki güne eşit olduğunu fark ediyorsun ama beni o kadar çok seviyorsun ki beni affetmeye hazırsın."

Harlow güldü. "Seni tanıyorum. Sen bir kasa dairesisin. Her neyse, Beck ve ben bu fikre kendimiz alıştıktan sonra herkese birlikte söylemeye karar verdik ama sen benim bebek parıltıma hakaret ettin ve ben de bunu savunmak zorunda kaldım."

"Ne zamandır tanıyorsun?" "Düğün gününden beri."

Düğün. Evet. "Bu yüzden Beck'in artık seninle birlikte olmak istememesinden endişeleniyordun. Değişimden nefret eden bir adam için çok büyük bir değişiklik."

"Aynen öyle. Ama *çok* mutluydu." Harlow karnındaki hafif ovuşturdu. "İkimiz de mutluyuz."

"Senin adına sevindim." Jessie Kay tepsisini yolundan çekerek arkadaşına sarılmak için eğildi. Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ama Harlow'un onları görüp yanlış bir fikre kapılmasını istemediği için gözlerini kırptırdı. O kız için çok heyecanlıydı ama kendisi için de biraz üzgündü. Hayal ettiği gelecek -Harlow ve Brook Lynn onu geride bırakıp Ailelerini büyütme için geç değil, erken gelmişti ve kahretsin, arkadaşının kazancı yerine kendi kaybına odaklanan ne tür korkunç bir insandı? "Bu yeni ve mükemmel bir çağın şafağını işaret ediyor. Yeni bir insan türü. Onlara süper insan denecek. Ve tamam, tamam. Sormana gerek yok. Evet, doğum koçunuz olacağım, ama sadece evde doğuma söz verdiğiniz sürece. Hastaneler bizim neslimizin lağım çukurlarıdır."

"Vay canına, bu çok tatlı bir teklif. En iyisi. Ama Beck benim doğum koçum olacak. İğne deliğinden karpuz geçirdiğimi unutacak kadar uyuşturulabileceksem lağım çukurunu göze almaya hazırım."

"Yumuşak bir hayır. . Sadece düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacın var. Bu arada, git eve." Jessie Kay onu biraz itti. "Ayakta durmamalısın."

"Ben iyi olacağım. Ya sen?" Harlow köşeden bakınca endişesi kayboldu. Kıs kıs güldü. "Boş ver. West burada başka bir kadınla olabilir ama o başka birini arıyor. Kim olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Hayır. Çünkü o ben değilim. Şu anda birbirimizden kaçıyoruz." Bu sabah uyandığında, gizlice dışarı çıkmaya niyetlenmişti ama adamın çoktan gitmiş olduğunu fark etmişti. Pislik.

"Sanırım sinirleniyor," dedi Harlow. "Dudak okuyamam ama az önce bir adama yolundan çekilmesini söylediğinden eminim. Oraya git ve acısına son ver. Sadece... Bilmiyorum, ona karşı nazik ol ya da bir şey."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman naziğimdir."

Harlow homurdandı. "Bir keresinde erkek arkadaşının kamyonetini onun oturma odasına sürmüştün. Hem de bilerek. Sen, Jessie Kay Dillon, narin bir çiçek değilsin."

"Söz konusu erkek arkadaş beni aldattı." Diğer şeylerin yanı sıra. "Oh. İyi karar."

Gölgelerin arasından bakarken, sinir uçlarında korku ve beklenti titreşiyordu. West onun görüş alanına girmişti. Bir yerde duruyordu kadın çemberi. Monica hâlâ onun yanından ayrılmıyordu, evet ve araya girenlere ters ters bakıyordu, *o benim, sürtükler, geri çekilin*, ama söz konusu sürtükler *bunu* anlamamış gibiydiler. Onunla konuşurken tırnaklarını ceketinin kollarında gezdirdiler ya da kravatının ucunu şakacı bir şekilde çimdiklediler. O ise sert ve mesafeli durmaya devam etti.

Sonunda Monica bu ilgiden bıktı ve kadınları . Tabii ki, hemen yerlerini onun ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışan bir grup işadamı aldı.

Odayı taradı, tıpkı Harlow'un iddia ettiği gibi birini arıyordu. Sarsıntılar neredeyse Jessie Kay'i deviriyordu.

Lütfen ben ol.

Lütfen, lütfen, ben olma.

Ona ulaştığında üzerinden atladı ve omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Ama bakışları tekrar ona döndü ve öylece kaldı.

Sanki o gerçekten bir hazineymiş gibi?

Onun yoğunluğuyla kapana kısılmış bir halde, sadece orada durup ona bakabiliyordu. En lezzetli sıcaklık üzerine akıyor, alevler onu yalıyor ve ısıırıyordu.

YaratılıŖta kalan tek kadın gibi hissediyordu. West'in görebildiği tek kadın. Görmek istediği tek kadın.

Siyah kirpiklerinin kalın yelpazesi daraldı ve onu yanına çekmek için çenesini eğdi.

Harlow onun poposunu okşadı. "Git yakala onu, kaplan."

"Tamam, ama sadece beni zorladığın için." Jessie Kay'in titremeleri o ilerledikçe daha da arttı. Erkekler ve kadınlar meze kapmak için sürekli yoluna ve altıncı kesintide siniri daha da arttı. Son üç sahte sosis topunu ağzına tıktı ve tepsisini temizledi.

"Hepsi gitti," dedi yedinci çift ve tamam, evet, ağzının kenarından küçük gizemli et düşmüş olabilir. Annesi dehşete kapılırdı.

Ruh halinizin belirlemesine asla izin vermeyin. Duygular geçicidir. İzlenimler sonsuza dek sürer.

"Jessie Kay." West'in gözlerinde eğlence ve arzu hâkimiyet için savaşıyordu. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi ve fısıltıyla, "Çok sevimli birisin," dedi.

İltifatı onu sarıp sarmaladı, kalbine olduğu kadar zevkine de adanmış bir sevgili. Bir aldatmaca, değil mi? "Bay West. Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Ne teklif ediyorsun?" Adamın bakışları tepsideki ziyade kadının vücudunda gezindi.

Senin için mi? Her şey için.

Hayır, hayır. Hiçbir şey. Başka bir kadınla randevudayken değil. "Ben büyük, lezzetli toplar sunuyor, ama ben bittim."

West'in solundaki adam kahkahalara boğuldu. Kadını bir aşağı bir yukarı süzdü ve sırtıttı. "Neden size yeni bir tepsisi için mutfağı kadar eşlik etmiyorum? Yol boyunca birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

"Senin yardımına ihtiyacı yok." West kaskatı kesilmişti, öncekinden daha kaskatı kesilmişti ve kenarlarında bir kaş çatma vardı... dolgun ve pembe dudaklar, kendinden geçmek için yapılmıştı... ya da bir düşmanı parçalara ayırmak için.

Monica onun omzuna sokuldu ve Jessie Kay'e ters ters baktı. "Hâlâ Bayan Dillon. Konuklarımla arkadaşlık etmeyi bırakıp size para ödediğim işi gerçekten yapmanızı öneririm. Eğer bu çok karmaşıksa, size kapıyı gösterebilirim."

Ahh. Yerimi aldım.

Öfkelenebilirdi; bunu yapmak istedi. Kedi kavgalarına yabancı değildi. Ama bu, aşağıdan ve kirli bir dayak yemenin ne yeri ne de zamanıydı. Eğer West'in önümüzdeki iki yıl boyunca

You've Got It Coming'in itibarını korumak için aylarca uğraşacaktı. Kız kardeşi için her şeyi yapardı. Ayrıca, Monica Gentry yüzünden öfke savaşını kaybetmesine imkân yoktu. Özellikle de Monica'nın bu şekilde davranmasını *beklediği* için.

Boğazını temizledi. "Haklısınız. Kesinlikle haklısın. Ben mutfığa gidip şu topları getireyim."

"Seninle özel olarak konuşmak istiyorum Monica," dedi West duygusuz bir . Monica West'e odaklanmadan önce ona sırtıttı. "Elbette, sevgilim." Sevgilim mi?

Jessie Kay mantıklı düz ayakkabılarıyla aceleyle odanın diğer ucuna geçti. Balo salonuna bağlı hazırlık istasyonunda boş tepsisini iyiliklerle dolup taşan bir tepsiyle değiştirdi. Brook Lynn sanki zombiler kendilerine doğru geliyormuş gibi etrafta koşuşturuyor, servis edilecek yeni meze setlerini düzenliyordu.

"Bana orada her şeyin yolunda gittiğini söyle," diye sordu kız kardeşi.

Güneşli bir gülümseme takındı. *Acısını gizlemek için*. "Beni sunucuların başına getirmek yaptığın en akıllıca şeydi. Ben sadece, Üç tepsî ve beş saniye kuralı sayesinde herkes yine de yemeği sevdi."

Brook Lynn bir avuç garnitürü tabağın yarısına kadar getirirken durdu ve ona bakakaldı. "Yere düşen yemeği mi servis ettin? Jessie Kay! Yüzünü !"

"Öfke nöbeti mi geçiriyorsun?" "Ne? Ben mi? Hayır!"

"Çünkü şaka yapıyordum. Sadece *iki* tepsi düşürdüm."

Bu sefer kız kardeşi gözlerini devirdi. "Senin çarpık mizah anlayışın-"

"Bana bir şey fırlatmak istiyorsun. At hadi. Sana yanlış yaptım ve bunun için acı çekmeyi hak ediyorum."

"-sende en çok sevdiğim şeylerden biri."

Yuh. Hiss. "Hey, sadece meraktan soruyorum. Eğer birinin yemeğine tükürürsem bahsi kaybeder miyim?"

Kız kardeşinin yüz hatları dehşetle buruştu. "Evet! Aman Tanrım, evet!"

"Dostum. Şu an yüzünü görmelisin. Yüzünde *nabız* gibi atan bir damar var.

alnına." Yeni bir tepsi aldı, kız kardeşine bir öpücük kondurdu ve

Monica'dan ve onun hakaretlerinden, West'ten ve onunla birlikte gelen acıdan uzak durmaya kararlı bir partiye döndü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Bunu bir kez ve sadece bir kez söyleyeceğim." West, Monica'yı genellikle kendisinden iş koparmaya çalışan iş adamlarına mahsus bir bakışla olduğu yerde sabitledi çoktan tamamlamıştı. "Jessie Kay ile bir daha böyle konuşursan, olaklardan hoşlanmayacaksın."

Şimdi onu zorlamanın sırası değildi. Jessie Kay'ın Daniel'a hayranlıkla baktığı çünkü öğle yemeğinden beri berbat bir ruh hali içindeydi - ve haklı olarak öyleydi. Adam büyük adım atmış, Jessie Kay'e her zaman istediği desteği ve bağlılığı göstermişti

Belki de West'in tahmin o da tahmin etmişti. Yeterince iyi olmamaktan korkuyordu - bu yüzden West onun tanıdığı en iyi insanlardan biri olduğunu kanıtlamak için yola çıkmıştı. Ama Daniel, piç kurusu, onu alt etmişti.

"Batı. Lütfen." Monica onun yakasından tuttu. "Kızı azarladığımı için bana kızma. Sen göremiyorsun ama o bir bela."

Bu gecedен korkuyordu. Onunla çıkmayı kabul ettiğinden beri durmadan mesaj atan, Jessie Kay'den bile şikâyet eden Monica yüzünden - *düğündeki o sarışın her şeyi berbat etmese iyi olurdu*. Yatağına zincirle bağlamak ve tam da bu şeyden korumak istediği Jessie Kay yüzünden. Diğer şeylerin yanı sıra. Çünkü katıldığı son parti Tessa'nın onuruna verdiği partiydi. Sarhoş olmuştu ve eğer Strawberry Valley'de bir torbacı tanısaydı, kafayı bulurdu.

Jessie Kay o gece onu yargılamamıştı. Partinin sürdüğü ahırdan çıkıp onun yatak odasına kapanmayı ve film izlemeyi teklif etmişti. Karşılığında onun önünde arkadaşlarından birini öpmüştü.

"Jessie Kay'e tek kelime daha etme," dedi, "böylece partiyi daha fazla sorun yaşamadan atlatırız."

Monica'nın gözlerinden yaşlar süzüldü.

Onu balo salonunun hemen dışındaki koridora çekmişti; hâlâ şampanya kokusunu alabiliyordu ve onu çalışanlarının önünde utandırmak istemiyordu. Jessie Kay'e göstermediği bir nezaketti bu. Yine de bir hakaret daha ederse, kimin izlediğini umursamadan Kraken'i serbest bırakacaktı.

Daha şimdiden kutsal olmayan bir öfkeyle savaşıyordu. Jessie Kay hızla uzaklaşırken acı ve aşağılanma yanaklarını renklendirmişti. Kalbi yumuşacık olan bu kız

şekerlemelere çöpmüş gibi hissettirilmemelidir.

"Batı-"

", Monica. O yasak bölge. Sözde ve eylemde."

Gözyaşları kurudu, kendi kutsal olmayan öfkesi canlandı. "Onu koruyor musun? *Onu mu?* O senin için kim?"

Oda arkadaşı. Arkadaşı. İşkencecisi. Her fantezisi ete kemiğe bürünmüştü. "Sen ve ben bir çift değiliz, Monica." Aslında, onu bir daha görmeyecekti. Hiçbir sıfatla. "Asla olmayacağız. Sana hiçbir cevap borçlu değilim."

İnledi... ve sonra patladı. "Seni piç!" Ayağını yere vururken burun deliklerinden buhar çıkıyordu.

İşte internette okuduğum canavar geliyor.

"Senin için bir şey ifade ediyorum," diye tısladı, "sadece henüz bunu bilmiyorsun. Beni hatırlamıyorsun, lanet olsun sana. Hatırlamanı hiç istemedim, sadece benim gibi bir kadına aşık olmanı istedim. Artık başka bir yol göremiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Beni kaybettin."

"Bana yüz yirmi pound ekle. bir ipucu var mı?" Acı acı güldü. "Dört yıl önce, oda arkadaşım Patience Ludwick ile çıkmıştın."

Ampul. Monica, sanki bir tanrıymış gibi bakan, her sözüne, sanki Tanrı'nın sırrını açıklıyormuş gibi asılan siyah saçlı kız.

Evrenin sırları. Eskiden erkek arkadaşının olmamasından yakınırdı ve o da özgüveninin artmasına yardımcı olmak için sık sık ona iltifat ederdi.

"İki ay boyunca neredeyse her akşam evimize geldin.

Patience uyurken, sen benimle saatlerce konuşurdun. Bana karşı her zaman çok iyiydin." Ceketini sıkıca kavradı. "Kilo veririm bana aşık olacağını biliyordum. Biliyordum! Ama bir gün, birdenbire onu terk ettin, onu sevmediğini, asla sevmeyeceğini söyledin. Gittin ve bir daha geri dönmedin, onun kalbini kırdın. Benimkini de kırdın!"

Tessa'dan beri yaşadığı her ilişkiyi tarif etmişti.

"Patience benimle birlikte olmayı kabul etmeden önce ilişkimizin ne kadar süreceğini biliyordu." Bundan emin olmuştu. Ve sonunda, kalbi bu işe karışmamıştı. Sadece gururunu incitmişti, çünkü o da diğer pek çokları gibi onun yumuşayacağını, fikrini değiştireceğini düşünmüştü. Kritik bir hata. Asla yumuşamayacak ve fikrini değiştirmeyecekti. O bir değişmeyen nedenlerden programa sadık kalacaktı. İyi ya da kötü.

Ama Monica'nın gözlerinde hâlâ yıldızlar vardı. "İçten içe sadece benim içimdeki kadını, sıska olanı görmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum, bu yüzden diyet yaptım, çalıştım ve seni takip ettim, iki yıl boyunca başka kadınlarla çıkmanı izledim.

aylarca, her yıl bir kez, çekip gitmeden önce. Farkında olsan da olmasan da beni bekliyordun West. Ve bunu inkar etmeye çalışma. Yeni beni gördüğünde, beni seçtin. Beni! İçinde ve şimdi dışında sevdiğin kişi. Birlikte mutlu olabiliriz. Sadece bana bir şans vermelisin. kanıtlarla."

Teması keserek ondan uzaklaştı. Kahretsin. Kahretsin! Bu onun ilk kaynar tavşan deneyimi değildi ama sonuncusu *olacaktı*. Şu andan itibaren potansiyelleri daha dikkatli bir şekilde tarayacaktı. Ve evet, tamam, suçluluk duygusu , içinden taşıtı, yakacak kadar sıcaktı. Duygularını hiç düşünmeden pek çok iyi çıkmış ve onları terk etmişti, açık sözlü ve dürüst olduğunu bilerek kendini teselli ediyordu.

"Batı. Lütfen." Monica ona doğru uzandı ama o yine geri adım attı. "Hadi partiyi mahvedelim. Benim evime gideriz, şarap içeriz, eskiden gibi konuşuruz ve sonunda sevişiriz. Sabaha kadar sarışına güleriz, yemin ederim."

Hayır, *sarışına* olan hisleri hakkında asla gülmeyecekti. "Özür dilerim Monica." En nazik tonunu kullandı, onu daha fazla incitmek istemiyordu ama bundan başka bir yol da göremiyordu. "Sana asla çıkma teklif etmemeliydim. Sen ve ben asla birlikte olamazdık. Biz farklı şeyler istiyoruz."

Başını iki yana salladı. "Kendimi senin için sakladım. İlk seferimin seninle olmasını istiyorum."

Tessa'nın ilk erkeği olmuştu ve evet, bu bir onurdu, ona kendini dünyanın kralı gibi hissettirmişti. Aşırı bir zafer coşkusu yaşamış ve bir goril gibi göğsünü dövmek istemişti - kız yüzünden, onun durumu yüzünden değil.

Jessie Kay bakire değildi ama yine de o kadının içine girerse göğsünü bir goril gibi dövmek isteyecekti.

Onu daha önce hiç arzulamadığı kadar arzuluyordu.

Oh...kahretsin. Arzuluyordu. Eskiden olduğu çocuk Tessayı arzuluyordu ama şimdi olduğu adam Jessie Kay'i arzuluyordu. Karşılaştırılmazdı.

"Sen ve ben asla olamayız," diye tekrarlardı. "Ben başka biriyle ilgileniyorum."

Monica'nın gözleri küçücük yarıklara dönüştü. "*Onunla* ilgileniyorsun, değil mi? O bir fahişe!"

Pişman olacağı bir şey yapmadan önce bir adım daha geri çekildi. "O bir fahişe değil. Ve sen ve ben... birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Asla."

"Hayır. Hayır!" Sesi çaresizlikle . "Yapma bunu. Lütfen West. Yıllar önce birlikte ne kadar iyi olduğumuzu, nasıl konuştuğumuzu ve güldüğümüzü hatırlayın. Buna tekrar sahip olabiliriz."

"Hatırlıyorum." Tatlı ve utangaçtı ve onun bakışlarıyla zar zor buluşabiliyordu. "Şimdi farklı şeyler istiyoruz. Özür dilerim," diye tekrarladı ve çaresizliği anında yerini öfkeye bıraktı.

"Piç! Sen tam bir piçsin!" Kadın ona tokat atmak için elini kaldırdı ama adam bileğini yakalayarak onu durdurdu. "Senden nefret ediyorum."

"Benden istediğiniz kadar nefret edin. Bunu hak ediyorum ve hakkım olarak kabul ediyorum. Ama bunu bana yönelttiğinizden emin olun."

Bununla birlikte, onu serbest bıraktı ve odadan çıktı.

Kadının ağlamaklı çılgılığı onu takip etti. "Öyle demek istemedim West. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum!"

Jessie Kay'i görebilmek için odanın etrafında iki kez dönmesi gerekti ve tabii ki etrafını salyaları akan bir erkek sürüsü sarmıştı. İlerleyerek grubun ortasına doğru ilerledi.

"-Kıçıma bir daha dokun, ben de sana beşlik çakayım. Suratına. Tepsimle," diyordu Jessie Kay, gülümsemesi tatlıydı.

"Buna değeceğini eminim," diye cevap verdi adam.

West'in göğsünde bir öfke yumruğu, karnında bir sahiplenme tekmesi. Kimse bu kıza dokunmadı. "Ona bir daha elini sürersen onları."

Söz konusu çocuğun rengi soldu. Kalabalığın geri kalanı birkaç adım geri çekildi. "Batı." Jessie Kay sertleşti ama sesinde herhangi bir sıcaklık yoktu. "Bu ne cüret. Misafirleri tehdit etmek hiç profesyonelce değil."

"Gidiyoruz." Akıllıca olanı yaptı -bu dünyada hayatta kalmanın tek yolu olan şeyi- ve onun öğüdündeki kusuru kendine sakladı. tepsisine el koydu ve ağzı açık çocuğa uzattı. "Bunu mutfağa . Şimdi."

"Evet, efendim."

"Hey!" Jessie Kay ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Senden kaçmaya *çalışıyorum*."

"Peki, dur. Monica'yla geldin. Monica ile gidebilirsin."

Bir zamanlar onun da hissetmesini umduğu kıskançlığı sezdiğini düşündü. Ama burada değil, şimdi değil. Artık değil. Jessie Kay iyi bir oyun surati takınmıştı ama altında gizlenen güvensiz kıızı görmüştü. Kendi değeri hakkında hiçbir fikri yoktu ve

Arkadaş oldukları sürece -ya da birbirleri için her ne iseler- güvenceye ihtiyacı olacaktı.

Bazıları yüksek bakım derdi. Ama o da bakımlıydı. Aslında birlikte mükemmeldiler.

"Monica'yla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Jessie Kay'i kalabalıktan ve bu kez Jessie buna izin verdi. Teni hiç bu kadar yumuşak hissetmiş miydi? Bu kadar sıcak?

"Batı," dedi nefes nefese.

Onunla yüzleşmek için durduğunda, sadece onun var olduğu bir dünyaya kilitlenmiş, onun aşırı farkındaydı. Onun doğal parfümünün tatlılığı. Nefesindeki ani kesiklik. Nabzının artan hızı. Ona doğru eğilmesi, omurgasında belli belirsiz bir yumuşama. Vücudunun onun sahipliğine kendini hazırlaması, göğüslerinin şişmesi ve meme uçlarının sıkışması.

Boştaki eliyle başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi. "Bana ne yapıyorsun?"

Artık ağırlaşmış gözleriyle ona baktı. "Umarım sen de bana aynı şeyi yapıyorsundur."

Bağırsaklarında bir ihtiyaç sıkışıklığı. "Hadi gidelim buradan." "İstiyorum ama yapamam. Brook Lynn-"

"Anlayacaktır. Parti ikimiz için de nefret uyandırıcı, kedicik."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "İşte yine süslü kelimeler kullanıyorsun."

"İtiraz etmeyi aklından bile geçirme. Seni ölümcül bir örümceğin pençesinden kurtardım, unuttun mu? Bana borçlusun."

"Batı!" Monica çığlık attı ve dünyanın geri kalanı tekrar odak noktasına geldi. Ona doğru baktı. Siyah rimeli gözyaşlarıyla kaplı aşağı akıyordu. Yarattığı sahneyi hiç düşünmeden onlara doğru hızla ilerledi. "Batı!"

"Görünüşü... Vay canına." Jessie Kay'in çenesi düştü. "Kedisini sen mi öldürdün?"

"Kedisi var mı bilmiyorum. İlişkimizi bitirdim, birlikte olduğumuzdan değil." Jessie Kay'i uzaklaştırmaya çalıştı ama Jessie topuklarını sıktı.

"Yavaş ol şeker ayıcık ve açıkla. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğini biliyorum, ama ilişkiyi *kesmekle* ne demek istiyorsun?"

"Ona onu bir daha görmek istemediğimi söyledim ve şimdi kan istiyor. Tam olarak seninkini. Hadi gidelim." Adam çekti. Kadın direndi. "Neden benimki? Ben ne yaptım ki?"

"Belli değil mi?" Boynunun arkasını ovuşturdu. "Hayal ettiğim yüze ve arzuladığım gülümsemeye sahipsin."

"Ben *ne*?" diye ciyakladı.

"Beni duydun. Şimdi gidelim."

Çok geç.

Monica onlara ulaştı, birleşmiş ellerini fark edince tısladı. "Haklıymışım. Bu o. biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Etrafa sordum. O bir pislik! Bir sürük! Herkesle yatar ve yattı da."

West kendini öyle derin, öyle her şeyi kuşatan bir öfke tarafından yutulmuş gibi hissediyordu ki, bundan kurtulmanın yolunu asla bulamayacaktı.

Ve daha bitirmemişti. "Umarım sana vereceği cinsel yolla bulaşan hastalıklardan zevk alırsın." "Benim *seksi masa danslarımı* mı kastediyorsun? Oh, hoşuna gidecek," diye tersledi Jessie Kay.

"Güven bana."

West iki kadının arasına girdi, bir sonraki adımda ne yapacağından emin değildi, sadece işleri kendi bildiği gibi hallederse hapse girebileceğini biliyordu.

"Beni yıkmak sana kendini iyi hissettirdi mi, küçük kız?" Jessie Kay muhteşem bir otoriteyle başını kaldırdı. "Umarım öyledir, çünkü bir sonraki bölüm canını ." Dirseğini geri çekti ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Şaplak! Parmak eklemleri Monica'nın burnuyla savaşa girdi ve burun kaybetti. Kıkırdak kırıldı. Kan fişkırdı ve Monica acıyla inledi, geriye doğru sendeledi, ayağını kaybetti ve düştü.

"Ah," diye bağırdı Jessie Kay elini sallayarak. "Benim de canımı yakmasını beklemiyordum."

West gülümsemek istedi. Küfretmek istiyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin," diye homurdandı Monica.

"Kendimi savunmak için mi? Pek olası değil." Jessie Kay dönerek etrafındaki herkesin bakışlarını üzerinde . "Üzerime geldi. Herkes gördü. Gerçeği biliyorsunuz.

Ve birisi kız kardeşime benim kendimi kaybetmediğimi söylesin. Tüm zaman boyunca sakın kaldım."

Smokinli Beck ve Jase kalabalığı yararak ilerlerken West, Jessie Kay'ın elini - yaralanmamış olan elini- tuttu. Elbette arkadaşları içeri sızmıştı. Brook Lynn ve Harlow buradaydı.

"Brook Lynn'in mesleki itibarının tehlikede olduğunu düşündüğünü biliyorum. "Kalması ya da gitmesi ona kalmış ama Jessie Kay'i eve ben götürüyorum." dedi Jase'e.

"Ben kızımı tanıyorum," dedi Jase. "Kız kardeşi hakarete uğradı. Kalmak istemeyecektir."

Her iki adam da kadınlarını bulmak için uzaklaştı.

Otelin dışında, lambalarla aydınlatılmış kaldırıma yanaşan arabalar havayı egzoz gazıyla kirletiyordu. Farklı valeler farklı araçlara binmek için acele ediyordu.

Konuklar, resmi elbiselerden kot pantolon ve kazaklara kadar her şeyi giyerek içeri girip çıkarken.

Jessie Kay, "Kız kardeşimle konuşmadan buradan ayrılmayacağım," dedi. "Ya da parasını almadan."

"Ben öderim." Elinde anahtarlarla podyuma olan valeye kimliğini gösterdi.

Adam başını salladı, bakışları Jessie Kay'ın üzerinde West'ten bir hırıltı çıkaracak kadar uzun süre kaldı.

"Bugün," diye kükredi West.

Birden ayak sesleri duyuldu.

"Birincisi," dedi Jessie Kay, "senin paranı istemiyorum, Monica'ninkini istiyorum. İkincisi, saldırıya uğrayan sen değildin. Acelen ne? Geri dönüp konuşmama izin ver-"

"Kız kardeşinin eşyalarını biliyorsun. Aceleyle gelince, birçok nedenim var. Kaç tanesini duymak istersin?"

Dudaklarını büzdü. "Üç ile başla."

"Bir, şiddetin tırmanması ikimizin de başını ciddi bir belaya sokardı. İki, eğer Monica sana karşılık verseydi, kaybederdim. Ben Hulk gibiyim ve insanlar sinirlendiğimde beni görmek istemezler. Özellikle de senin korunman söz konusu olduğunda. Bir şekilde en sevdiğim kişi oldun ve seni güvende tutmak için kötü, çok kötü şeyler yaparım."

"Bunun sadece iki nedeni var," dedi soluk soluğa. "Üç, elini buza sokmak istiyorum. Parmak eklemlerin zaten şişme."

Yüz hatları umduğu gibi yumuşamıştı. Bir saniye sonra arabası geldi ve Jessie Kay'e bakmamak için elinden geleni yapan valeye bahşiş verdi. West ancak yola çıktığında, geniş, beş yıldızlı otel dikiz aynasında bir bulanıklıktan başka bir şey olmadığına rahatladı.

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok, biliyorsun," dedi sessizce, gece gökyüzüne bakarak. "Aylardır kimseyle birlikte olmadım, o zamandan beri... bilirsin, ve test yaptırdım."

"Güzel. Benim de yok. Ve kedicik," dedi, sesi aynı derecede kısıktı, "seni bir sürtük olarak görmüyorum."

"Yapmalısın."

"Erkek olarak kabul edilmek için çifte standart zorunlu olduğu için mi?" "Evet!"

"Pek sayılmaz. Ben kimsenin yargııcı değilim. Geçmişimi biliyorsun, değil mi? Ayrıca, kız olsaydım Jase ve Beck'i de paketleyip etiketlerdim. Çok seksiler."

Gülümsedi ama bu eğlence uzun sürmedi. "Onlarla birlikte olmamdan nefret ediyor olmalısın."

"Seni başka biriyle düşünmekten nefret ediyorum ve bir süre, kadınıma ellerini sürdükleri için ikisine de kızacağımı düşündüm. Ama şimdi bunun bir önemi olmadığını anladım. Onlar geçmiş, ben ise şimdiki zamanım." "Senin kadının," fısıldadı, sanki bunu söylediğine inanamıyormuş gibi

kelimeler. "Gelecek." Yutkunarak, yüzünü tamamen ona dönmek için koltuğunda döndü. "Monica benim bir insan büfesiymişim gibi davranmak istediğini nereden biliyor?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Ona söyledim."

Bir an sessizlik içinde geçti. Bir an boyunca kalbi atmadı, aptal organı atması için bir neden bekledi.

"Ben de seni istiyorum," diye itiraf etti. "biliyorsun. Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağım çünkü ben uzun vadeli bekliyorum ve sen iki ayda ısrar ediyorsun." Ağır bir duraklama. "Öyle değil mi?"

Vücudu onun "*Ben de seni istiyorum,*" sözlerine tepki verdi, ısındı ve acıktı, doymak bilmeyen bir rahatlama ihtiyacı onu rahatsız ederken kalbi hızla *çarpmaya* başladı. "Doğru." Bu özel programı sürdürmek için nedenlerini göz ardı edemezdi. Jessie Kay için bile. Bu Jase ve Tessa'ya, hatta Beck'e bile hakaret olurdu. Onun adına çektikleri acıya hakaret olurdu.

"Neden?" diye sordu. "Neden iki ayda ısrar ediyorsun? Söyle bana. Lütfen."

"Henüz değil." Er ya da geç ona söylemek zorunda kalacaktı, bunu şimdi anlıyordu ama

Bu gece için yeterince kargaşa yaşanmıştı. "Eğer birlikte olamayacaksak, sana direnmemeye yardım etmelisin. Eğer birlikte olursak yapacağın tüm korkunç şeyleri anlat bana. Yapışmak mı? Çürümüş çocukluğumla ilgili her ayrıntıyı bilmek mi istiyorsun?"

Uzun, sessiz bir an boyunca, kız ona özlem ve umutla baktı ve bu onun içini parçaladı. Daha kötü bir şey olabileceğini düşünmüyordu - ta ki her iki duygu da kararlılıkla gölgelenene kadar.

"Çok sıkı sarılırdım," dedi sonunda. "Sadece çocukluğun hakkında değil, her hakkında milyonlarca soru sorardım ve bir saniye bile başka bir kadına baktığını düşünürsem, seninle yatmayı reddederek seni cezalandırırdım. Bir hafta boyunca!"

"Kendini cezalandıracağını söylüyorsun. Ama devam et. Bu yardımcı oluyor." miydi? Soruları ve cezalandırma düşüncesi rahatsız etmiyordu. Meraklanmıştı.

"Senden korkunç bir şekilde faydalanırdım," dedi. Adam yine meraklanmıştı. "Bana bir örnek ver."

"Öncelikle, benimle araba takası yapmanı beklerdim." "Neden?"

"Çünkü her erkek arkadaşım daha güvenli bir araç kullanmam *konusunda ısrar ederdi.*" Bilin bakalım yakında kimin yeni ve daha güvenli bir arabası olacak?

Ama daha bitirmemişti. "Ve umarım kız arkadaşlarını şalvarlı seviyorsundur tişörtler ve eşofmanlar. Seni an, görünüşüm için çaba harcamayı bırakacağım."

Sahte bir ürperti verdi.

"Ve hediye verme konusundaki bariz isteksizliğinize rağmen, her yıldönümünde bir hediye bekleyeceğim. Ve West? Birlikte geçirdiğimiz her haftanın yeni bir yıldönümü olduğuna inanıyorum."

Bu düşünce onu tamamen dehşete düşürdü.

Annesine verdiği tek hediyeyi rehin bırakmıştı. Koruyucu anneye verdiği ilk hediye, kendi çocuklarından aldığı hediyelerle kıyaslanamazdı bile. Onlarinkini gururla sergilemişti ve -üzerinde köle gibi çalıştığı bir resim- ambalaj kağıdıyla birlikte çöpe gitmişti.

"Bana yardım etme sırası sende." Jessie Kay elini ona doğru salladı. "Bana yapacağın korkunç şeyleri ."

Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerinin arasını yaladı. Bir tadımlık. Sadece bir tane... "Bu günün sonuna kadar kafana bir program kazırdım. İlk gün."

"Yeni bir şey yok."

"Herhangi bir şeye bir dakika geç kalsaydınız, bir ders ve şaplak yazardım."

Kızın abartılı soluğu, adamın dudaklarının kenarlarından seğirmesine neden oldu. Boştaki elini boğazına götürerek, "Sen tam bir canavarsın! Evet, yapardım Şaplağı hak ediyor ve hoş karşılıyorsun. Ama ders? Zalimce ve alışılmadık. Ne kadar sürecekt?"

"Saatler."

Cık cık etti. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum, şeker ayıcık, ama tek kelime bile duymazdım. Bekâr hayatın zevkleri hakkında hayal kurmakla meşgul olurum."

"Kendini kandırma, kedicik. Dersi çıplak veririm. Benden sadece daha fazlasını istersin, daha azını değil."

Tüyleri diken diken oldu. "Başka ne var?"

"Senin dünyanın merkezi olmayı talep ediyorum." Daha önce hiç olmamıştı ama onunlayken bir istisna yapacağından emindi. "Her günün her dakikası bana ait olacaktı. Seni her gece yatağında ve her sabah kollarımda beklerdim. Sana o kadar sık ve o kadar sert sahip olurdum ki beni düşünmeden nefes alamazdın."

Bir an daha sessizlik içinde geçti. Kalp atışının olmadığı bir an daha. Eve ulaştı, garaj yoluna park etti.

"Korkunç," dedi sonunda, sesi onu uyuşturan dumandan biraz daha fazlasıydı... onu büyüsünün derinliklerine çekti.

Arabadan inerken titredi, etrafından dolaştı ve kapısını açtı. "Başka bir nedene ihtiyacım var. Şimdi."

Kadın adamın önünde durmuş, ıslıl ıslıl gözlerle ona bakıyordu. "Günde en az on kez sarılmak isterdim."

Bu sefer ürpermiş gibi yapmak zorunda kalmadı. "Sarılmaktan nefret ediyorum. Ne kadar uzun ya da sıkı sarılacağımı hiç bilemiyorum."

"Bunu hemen düzeltebilirim." Ona yaklaştı, *içine girdi*, kollarını beline doladı ve yanağını kalbinin dakikada bin kez attığı göğsüne bastırdı. "Ben dur diyene kadar bekle."

Hiç düşünmeden itaat etti, kollarını ona doladı ve . "Daha sıkı," dedi kadın.

"Güzel. Bu iyi." Gerilim yüklü bir duraklama.

"Sefil olmadın mı daha?"

"Ötesinde," diye fısıldadı.

"Güzel. Şimdi parmaklarını saçlarımda gezdir."

Bu tehlikeli bir oyundu, şimdiye kadar oynadıkları en tehlikeli oyundu ve yapmaya çalıştıkları şeyin amacına tamamen ters düşüyordu. Yine de koştu Parmaklarını saçlarının ipeksi tellerinde gezdirdi ve kadın memnuniyetle iç çekti.

"Jessie Kay." Ateşli bir törpü.

Başını kaldırdı ve adamın dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu.

Temas, ne kadar kısa olursa olsun, zihninin etrafındaki zırhı yok etti... kalbini mi? Tüm gizli arzuları bir anda açığa çıkmış sinir uçları gibi, çığ ve hassas bir şekilde sergileniyordu.

Birden nefes alamaz hale geldi. Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere bastırđı, ona doğru açıldığında nefesini çaldı.

Dilleri yumuşak ve yavaş bir şekilde birbirine dolandı ve kadının inanılmaz tadı onu neredeyse insansızlaştırdı: diyetinin sabit bir parçası olan şeker, bir miktar tarçınla bağlanmıştı. Sonsuza dek eviyle bağdaştıracağı iki tat... ev... hayatında ilk kez kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

"Jessie Kay." pücük ne kadar güzel olsa da tutkuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu alıntı anda yoktu. Her vuruş ve itiş bir şekilde *duyguyu* derinleştiriyordu. Onu damgaladı. Onu geçmişin artık var olmadığı bir yere götürdü. Sadece şimdi ve burası vardı ve hayatta kalan tek iki kişi onlardı.

"West," diye soludu - sonra onu itti. İki de nefes nefese, kol mesafesinde durdular.

Hedef: Onu kollarına geri almak. Onsuz bir dayanağı yoktu. Akıntıya kapılmıştı, geçmiş onu tehdit ediyordu.

Ona doğru uzandı, ama kız onu atlattı. *Kaçmasına izin veremem.*

Kamasını engellemek için onu arabaya hapsetti ve kız titrerken adam küfretti. O bu adam değildi. Muhtaç ve yapışkan, çaresiz.

"Artık bunu sistemimizden ıkardığımıza göre," dedi onun gözlerinin içine bakamayarak, "istekler sona ermeli."

"Evet," diye . "İstek sona ermeli."

Lütfen. Bırak bitsin.

ON İKİNCİ BÖLÜM

SONRAKİ HAFTA BOYUNCA Jessie Kay varlığının dokusunu değiştiren o sarsıcı öpücüğü unutmak için elinden geleni yaptı. Nazik bir öpücüktü, şimdiye kadar deneyimlediklerinin en nazikiydi, fiziksel arzudan çok duygularla ilgiliydi. Yine de arzu oradaydı, hep oradaydı. Artık o JKD . O artık JKD'ydi: West'in malı. Onun *sahibiydi*. West'in değil.

biliyordu. Ona asla söylemeyeceğinden değil.

Farklı şeyler istiyoruz.

Ama bu onun arkadaşı olmaya devam etmesini engellemedi. Bu da Kolaj Operasyonu'nun hâlâ devam ettiği anlamına geliyordu. Gizlice bir milyon dolar almayı başardı.

ve daha fazla memnun olamazdı - tabii ona dünyayı vaat etmediyse.

Neden iki aylık son kullanma tarihinde ısrar ediyordu? Bu şekilde mutluluğu asla bulamazdı ve o da onun mutlu olmasını istiyordu. Ama...

Onun mutlu olmak istemediğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Kadın rahatlamalarını ve film izlemelerini önerdiğinde, adam onu geri çevirdi çünkü yapılacak "temizlik" vardı. Mesele şu ki, adam sadece evi *temizlemekle* kalmadı, evin altını üstüne getirdi. Fırçaladı, cilaladı, süpürdü ve süpürdü ve sonra hepsini tekrar yaptı.

Belki de çevresini kontrol etmenin bir yolu? Yoksa sebep daha derinlerde miydi? Belki de sadece ondan uzak durmak istiyordu.

Hayır, öyle değil. Sadece kontrol etmek için onu sık sık arardı. Yine de her konuşma "Her şey yolunda mı?" diye başlıyordu. Sanki her an korkunç bir şey olmasını bekliyormuş gibi.

Endişenin kemikleri çürüttüğünü bilmiyor muydu?

OKB de öyle. Temizlik olayının yanı sıra, eve getirmeye devam ettiği farklı bilgisayar parçaları her zaman belirli bir şekilde sıralanıyordu. Arada sırada kanepenin minderlerinde bir cıvata buluyor ve onu oraya bilerek mi koyduğunu merak ediyordu. Bunu bilmeyecek kadar titizdi.

Düzene karşı küçük bir isyan mı?

Bir keresinde, yedek cıvatalardan birini buzdolabına yapıştırmış ve yanına da "BURAYI NERDATORY'YE ÇEVİRİYORSUN!" yazılı bir not bırakmıştı.

Ertesi gün, notunu bir başkasıyla değiştirilmiş olarak buldu. "RICA EDERİM."

Ayrıca yatmadan önce her pencereyi ve kapıyı tekrar tekrar kontrol ettiğini de fark etmişti. Bir de Jase ve Beck'i, hatta Jessie Kay'in kendisini bile, eğer kendisine kızgın olduklarını düşünüyorsa terk etmeyi reddediyordu. Herkes gülümseyene kadar etrafta takılırdı.

En azından bu kısmı anladığını düşünüyordu. Tessa'yı son gördüğünde kız ona kızmış, kötü bir karar vermiş ve hayatını kaybetmişti. Kendini sorumlu hissediyordu. Jessie Kay'in her iki ebeveyninden de sorumlu hissettiği gibi.

Ona yardım etmeyi çok istiyordu. Ve de! Belki. Umarım. Her sabah ona yeni bir program ve kendi programının bir kopyasını sunuyordu. Gün boyunca onun sözünü kesmeye devam etti, şununla ilgili yardım istedi, bununla ilgili komik bir hikaye anlattı. Adam onu bir kez bile kovmadı ve işten eve gülümseyerek gelmeye başladı.

Belki de bu yüzden güne gülümseyerek başlaması için elinden geleni yapıyordu. Programının yanına bir fincan kahve koyardı. Eve geldiğinde, *"İşte biraz şeker ve bir tutam kahve"* gibi espriler yapardı.

Senin şeker baban olduğumun farkındasın, değil mi? Ve bu kadar tatlı bir kıçın olmasına şaşmamalı. Evet. Oraya gitmişti.

Kız yataktan kalkmadan önce gitmişse, ona kötü bir kelime oyunu içeren bir not bırakmıştır.

"İç beni. Bugün depresso içmeni istemiyorum."

"Günlük işlere hazırlanma zamanı."

Ve kişisel favorisi, "Son zamanlarda aklınızda bir latte vardı. Sadece anın tadını çıkar."

Akşamları ona yeni bir futbol alıştırması öğretiyordu. Sırtını sıvazlamak için değil -kesinlikle sırtını sıvazlayacaktı- top sürme konusunda oldukça iyi hale gelmişti. Hatta şu iç kanca şeyinde bile ustalaşmıştı.

Lanet , neden onunla iki aydan daha uzun süre çıkmıyor?

Soru, zihninin içinde zehirli bir tohumdu ve neredeyse kalın yaprakların arkasını göremeyene kadar zehirli dallar ve yapraklar yetiştiriyordu.

Neyse ki dikkatini dağıtacak bir şey vardı. Birkaç gün önce, güzel piç West, WOH Noel partisinin sorumluluğunu ona yüklemiş ve "Artık en iyi arkadaşız. Hayır diyemezsin."

"Ama Brook Lynn-"

"Düğününü planlamakla meşgul."

Doğru, ama Jessie Kay yine de onu aradı. Genellikle menüyle kız kardeşi ilgilenirdi ve Jessie Kay onun hoşlandığı bir şeyi devralmak istemiyordu.

"Bodies by Monica partisinde kendini kanıtladın, hatta o He-Man yumruğu," dedi kız kardeşi. "Bu arada formun iyi. Tam olarak benim yapacağım şeyi yaptın, bu yüzden bahsimizin zaferini iddia edemem. Henüz."

"İyi bir yumruktu, değil mi? Eğer zombi kıyameti başlarsa -"

"Ne zaman?"

"Doğru. Başladığında, kılıcını ödünç almak istiyorum. Monica'nın ilk enfekte olanlardan biri olacağından yüzde yüz eminim ama her halükarda onun kellesini almayı planlıyorum. Bu benim ödülüm olacak."

Brook Lynn güldü. "Hevesin ve kararlılığın WOH partisinin üstesinden gelebileceğini kanıtlıyor, sorun yok. Ayrıca, sana güveniyorum. West sana güveniyor.

Ve bana gerçekten büyük bir iyilik yapmış olursun."

Duyması gereken tek şey buydu.

O zamandan beri her günün ilk yarısını kahvaltı ve öğle yemeği teslimatları yaparak geçiriyordu. Öğle yemeğinden sonra parti için telefon görüşmeleri ve planlar yapıyordu. Dün Harlow ona yardım etmişti. Bugün Daniel ona yardım etti.

İkisi de West'le olan ilişkisini sormuştu. Harlow, tatlı kız, çünkü onun alfa-tastik onur savunmasına tanık olmuştu ve Daniel, sevgilim, çünkü o sadece meraklı biriydi. Jessie Kay ikisine de aynı yanıt vermişti. "Bilmiyorum."

West'in yatağında olma arzusu... onun kollarına sarılma arzusu...

Gittikçe, onu kısa süreli bir ilişkiden mahrum bırakma -ikisini mahrum bırakma- nedenlerini unutuyordu. Ve hatırladığında, nedenler giderek daha az önem kazanıyordu.

İç geçirerek Brook Lynn'in Two Farms'ta yazdığı listeyi okudu - kağıdı her yere taşıyarak yırtmamak için fotoğrafını çekmişti - sonra yatağındaki yastıklara yaslandı.

JK'YI SONSUZA DEK KAZANMAK İÇİN WEST'İN KAZANMASI GEREK:

- Sırf gülümsediğini görmek için seninle bir kız filmi izlemek
- Sizi seks yapmadan kucaklamak çünkü kollarında olmanızdan daha çok sevdiği bir şey yoktur
- ~~Bir elimle seni tutuyorum, diğer elimle seni savunuyorum~~ (Monica'nın partisi)
- İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, uğruna savaşmaya değer olduğunuzu bilin

- Sizinle uzlaşır çünkü sizin istekleriniz onun için en az kendi istekleri kadar önemlidir
- Sana güvendiği için asla ortalıkta dolaşma.
- Durum ne olursa olsun yanınızda olacağını kanıtlayın.
- Bazen size küçük hediyeler verir, çünkü her zaman aklındadır (sabah notları)
- Seninle gülmek, seninle ağlamak ve seninle ilgili hayaller kurmak
- Geleceğini gözlerinde gör
- Dünyada başka kadınlar da olduğunu unutma.
- Seni tüm kalbiyle seviyor

Simsiyah harflerle, hayatında eksik olan şeyi gördü. Hiç sahip olmadığı ve gerçekten istediği her şey. Bir daha nasıl Şimdi daha azına mı razı olacaksın?

Listenin fotoğrafını birkaç saat önce işe gitmiş olan Daniel'a gönderdi. Belki West ve hatta genel olarak erkekler hakkındaki fikirleri onu doğru yola sokabilirdi. Bu noktada, bir erkekle tanışmak isteyecek kadar çaresizdi. *herhangi biri.*

Dürüst ol, Danny Boy. Beklemem imkansız mı???

Bir dakika bekledi...iki...ama adam hiç cevap vermedi. İyi. Her neyse. İçten içe cevabı zaten biliyordu. Sadece sonuncusu imkânsızdı. Kendini bile sevmezken, bir erkek onu nasıl sevebilirdi ki?

Oh...kahretsin. Kendini , değil mi? Ve West bunu en başından beri biliyordu.

Kendini sevmeye başlamalısın. Sadece deli bir insan senden hoşlanmaz.

Yıllar boyunca sadece kusurlarına odaklanmış, değerini asla gerçekten görememişti. Ve *gerçekten* de bir değeri vardı! Onun değeri başkalarının fikirlerine bağlı değildi.

Sadece *onun* fikri önemliydi.

Ve ben oldukça havalı bir hatunum. Mükemmel bir arkadaş zevki vardı ve onlar için her şeyi yapardı. Kesinlikle her şeyi! West'in seksiliği ve zekasına sahip birine karşı kendini koruyabilirdi. Hatta konuşabilirdi bile.

etrafında daireler çiziyor. *Dostum! Zaman tamamen daireseldir.* Diğer insanları mutlu etmekten zevk alır ve ihtiyacı olanlara aktif olarak yardım etmeye çalışırdı.

Ben havalıdan daha iyiyim. Ben harikayım!

Sırıtarak yataktan fırladı ve listeyi şifonyerinin üzerine koydu. Brook Lynn'e mesaj atıp aydınlanmasını paylaşmaya başladı ama tereddüt etti. Jessie Kay nedime kıyafetlerini dikmeye başlayabilsin diye kız kardeşi ve Jase kumaş alışverişi yapmak için şehre inmişlerdi. Neden birlikte geçirdikleri zamanı bölsünlerdi ki?

Ama bu konuda *biriyle* konuşması gerekiyordu.

"West," diye bağırdı ve odadan koşarak çıktı. "West! Tahmin et ne oldu?"

Yatak odasının kapısı tam kız durmak üzereyken açıldı. Adam önünde belirdi, saçları diken diken olmuştu. Çıplak değildi-boo! Düz beyaz bir tişört ve düşük bel bir eşofman altı içinde hâlâ seksi ve erkeksiydi. Ve oh, ne güzel, onun huzuru için her zamankinden daha tehlikeliydi, nefesini çalıyordu.

Yüzünde daha önce hiç yansıtmadığı garip bir ifadeyle onu inceledi, sanki onu sarsmak mı yoksa öpmek mi gerektiğini bilmiyordu.

Tahmin edin hangi yönde oy kullanacak?

Sonunda dedi ki, "Gözlerinde vahşi bir bakış var. Sana çikolata fırlatıp kaçmalı mıyım?"

"Ben kendimi seviyorum" diyerek onu görmezden geldi. Neredeyse heyecandan döndü. "İnanılmaz derecede harikayım!"

Omzunu çerçeveye yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu sana söylediğim için üzgünüm kedicik ama bu pek de yeni bir haber sayılmaz."

"Benim için öyle." Gömleğinin yakasını kavradı. "Orada öylece nasıl durabiliyorsun? Bu açıkça bir Disney anı."

Gözbebekleri parladı. "Beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun. Disney anının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun değil. Testosteronla çürümüş beyninin bile anlayabileceği şekilde açıklayacağım. Ben prensesim, sen de benim sadık temizlik faremsin. Şarkı söylemeli ve dans etmeliyiz.

Kendimi keşfetmemin önemi."

"İlk olarak, şarkı söylediğini duydum. Bunu bir daha yapmaman için sana para veririm. Onun yerine yeni bir arabayla kutlamak ister ?"

"Evet!"

"Tamamdır. İkincisi, neden fare olmak zorundayım? Neden prens olamıyorum?"

"Saçmalama. Bunun bir Disney anı olduğunu söyledim, zorlama bir fantezi değil."

Homurdandı. "Senin anın beklemek zorunda kalacak. Beck bana mesaj attı. Harlow bu gece hep dışarı çıkmak istiyor ve tartışmalar dikkate alınmayacak."

Ohhh. Belki de bu gece bebek bombasını patlatmayı planlamıştır.

"Limuzin saat yedide gelecek," diye devam etti West, "ve hazır olmalıyız yoksa -tırnak içinde söylüyorum- binlerce ölümün acısını çekeriz."

Limuzin mi? "Üzgünüm ama yapacak çok işim var. Peki ya senin programın?"

Omuzlarını silkti. "Zaten vurulmuş. Biraz daha hasarın ne önemi var?"

Onu dikkatle inceledi. Sinirliydi ama stresli değildi. Kendisini sevmesi için bir neden daha vardı; ona yardım etmişti.

". İkimiz de gideriz," dedi, "ve çok " "Beni dansa kaldıracak mısın?"

"Bu konuda ısrar edeceğim, şeker ayıcığım." "Yeni arabayı elinden alsam bile mi?"

"Özellikle de yeni arabamı alırsanız. Bana ne tür bir araba alıyorsun ki? Bu bir rüşvet olduğuna göre, tüm zil ve düdüklere sahip olmalı."

"Öyle olacak." Bakışları onun üzerinde gezindi ve ısındı. "Ellerimi altına sokabileceğim bir şeyler giydiğinden emin ol." Kız ekledi, "Belki sonrasında bir piliç filmi izleyebiliriz. Seni gülümserken görmek hoşuma gidiyor." Kapısını kapatmadan önce gülümsedi.

Neden-

Oh, saçmalık. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Şimdi çalkalanmakta olan midesini sıkıca kavradı.

Mesajı ona göndermemişti... olamazdı...

Harekete geçerek odasına koştu ve telefonunu açarak hızlıca şifresini tuşladı. Mesajlarını açtı ve-

Kahretsin! West'e göndermişti. Onu düşünüyordu ve aptal telefonu otomatik olarak onun numarasını doldurduğu için körü körüne onun adını yazmış olmalıydı. İnleyerek başını şifonyere vurdu.

Kendinden hoşlanmayı yeni öğrenmişti ama şu anda gerçekten kendinden nefret ediyordu.

* * *

JESSIE KAY ağda yaptı, yağlandı, saçını ve makyajını güzelleştirdi ve harika bir kıyafet seçti. Sonuç onu memnun etti. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu.

parıldayan dalgalar halindeydi. Gözleri dumanlıydı ve sivri siyah kirpiklerle çerçevelenmişti, yanakları gülün mükemmel tonuna boyanmıştı ve dudakları kan kırmızısıydı. Ve elbisesi... ya da daha doğrusu *kesin olan* elbisesi.

Gözbebekleriyle uyumlu koyu mavi kumaştan, üzerine cupcake'ler serpiştirilmiş, fit ve flare bir elbise. Masum ve cilveli, liseli kız havasında.

İlk giydiğinde erkekler onu neredeyse parçalamıştı.

Dudaklarına bir kat daha parlaticı sürerken Daniel'dan bir mesaj geldi.

2. akşam yemeği?

Üzgünüm, West'le kulübe gidiyorum! J

Tamam. Planladığım randevuya gideceğim (evet, bir çıkış yolu arıyordum)

İşte sana bir fikir. Hoşlanmadığın kızlara çıkma teklif etme.

Daniel: Bu bir fikir değil, bu tüm kadınlara yapılan bir zulüm

Ha! Dolabından siyah bir clutch aldı ve içine sadece gerekli olanları doldurdu: ruj, nane şekeri, küçük bir kutu kesici, bir şarap mantarı, Brook Lynn'in You've Got It Coming için hazırladığı bir avuç kartvizit, küçük bir mezura, bir ton daha ruj, bir prezervatif... hayır, prezervatif yok. Bu ona sadece günaha girmesi için bir sebep verirdi. Dışarı çıktı.

Oturma odasında, West cumbalı pencerede profilden durmuş, azalan karanlığa bakıyordu ve vay canına, çok iyi görünüyordu. Siyah bir gömlek pazularını sarıyordu. Bir çift yıpranmış kot pantolonu savaş botlarının içine sokmuştu. Direnci için ölümcül bir kombinasyon. Bileklerinden birini çevreleyen deri bir kelepçe vardı ve parmaklarında iki gümüş yüzük parlıyordu.

Gerçekte kötü bir çocuktur. Tırmanmayı çok istediği bir dağ.

Sadece onun çağırabildiği arzu kadının uzuvlarını zayıflattı. Titredi... aşırı ısındı.

"Seni hiç bu kadar sokakta görmemiştim," dedi. "Sevdim."

"Sokak mı?" Başını ona doğru çevirdi. Gözlerinde hiç şaşkınlık yoktu, sanki onun varlığının her zaman farkındaydı. Ona o şaşırtıcı, sersemletici bakışlarından birini attı ve insandan çok hayvana özgü bir sesle hırladı. "Sen muhteşemsin, kedicik."

"Biliyorum, değil mi?" Döndü, eteğinin kenarı kalçalarıyla flört ediyordu.
"Ben ateşli bir tamale olarak bilinen şeyim."

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Akşam yemeği ve tatlı bir arada."

Homurdandı. "Elbiseyi bir masa örtüsünden yaptığımı asla tahmin edemezsin, değil mi?"

"Değil mi?"

Bir anlık şaşkınlık. "Sonsuza dek rüyalarımın girecek olan elbiseyi sen mi yaptın? Etkilendim."

Ona gülümseyerek, "Lisedeyken bazı tasarımlarımı sınıf arkadaşlarıma satmaya çalıştım ama kimse ilgi göstermedi" dedi.

"Muhtemelen en iyisi bu. Kızlar sizin elbiselerinizi satın alsaydı, genç hamilelikler salgın haline gelirdi."

Ha! "Sen ve ben liseye birlikte gitseydik ne olurdu merak ediyorum. Nasıl biriydin?"

"Çalışkan. Ev ödevlerinin büyük hayranıyım. Bazen, öğretmen hafta sonu tatil yapmamızı söylediğinde, kendi ödevlerimi yaratırdım."

"Çok dayak , değil mi?"

"Belki." Gülümsedi. "Nasıl biriydin?"

"Her zaman biraz kabadayıydım. Ev ödevini insanlığa karşı işlenmiş bir suç olarak görürdüm ve hatta birkaç öğrenci protestosu organize etmiştim. Muhtemelen azılı düşmanlar olurduk."

"Senin yerine ödevini yaparsam olmaz."

"Benim için kuralları çiğneyecek miydin?"

"O elbisenin altına bakmak için mi? Senin için *her şeyi* yapardım."

Kelimeler etinde erimiş bir günah darbesi, damarlarında bal, kemiklerinde ipek dalları gibiydi. "Batı-" Ne? Ondan ne istiyordu?

O aptal listedeki her şeyi. Ona vermeyeceği şeyler.

"Sen inanılmaz yeteneklisin, kedicik. Tekrar denemeye karar verirsen, dünyanın her yerindeki kadınlar tasarımlarını satın alacak. Bu arada, neden bir daha denemedin?"

"Çünkü... sadece çünkü." Öncelikle, tasarımlarına iltifat eden tek kızlar Brook Lynn ve Kenna'ydı, ama onu seviyorlardı, bu yüzden yapmaları gerekiyordu, değil mi? "Başarılı olabileceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Ben haklıyım. Ve ben her zaman haklıyım." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Eğer peşinden gitmek istediğin bir şeyse, sana yardımcı olabilirim. Katil web siteleri yaratmak benim işim."

"Ben... Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim." Daha sonra. Tatil, tatil partisi ve Brook Lynn'in düğünü ufukta görünürken, kız kardeşinin her zamankinden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Jessie Kay'ın kız kardeşini tekrar hayal kırıklığına uğratmasına imkân yoktu.

West kol saatine baktı, hâlâ *kırmayı* umduğu bir alışkanlıktı bu; *ona anın tadını çıkarmayı öğretecekti*.

"Batı." Aradaki mesafeyi kapattı ve ellerini adamın omuzlarının genişliğinde gezdirdi. Bakışları kilitlendiğinde aralarındaki hava cızırdadı. "I
Bir çift olmadığımızı biliyorum ama birbirimizden hoşlandığımızı itiraf ettik ve öpüştük. Muhtemelen bu gece için birkaç temel kural oluşturmalıyız."

"Gibi mi?"

"Başka kadınlarla flört etmemek gibi."

Kaşlarını kaldırdı. "Başka kadınlarla flört etmeyi mi planlıyordun?"

"Ha-ha. Ciddiyim. Bunu yaparsan, muhtemelen nükleer silah kullanırım."

Gözbebekleri büyüdü, siyah altının üzerine döküldü. "Aynı şey sen ve diğer erkekler için de geçerli."

Güzeldi. Bu iyiydi. "Ve... sanırım hepsi bu kadar. Aklıma başka bir şey gelmiyor." Adamın sıcaklığı ve kokusu onu sararken, kadın zar zor düşünebiliyordu.

"Yapabilirim." Burnunun ucunu onunkine değdirdi. "Eğer bir erkek için acı çekmeye başlarsan... bir öpücük, bir dokunuş, parmaklar... herhangi bir şey... bana gel. Bana söylersin. Bunu benden alacaksın. Başka kimseden değil."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MÜZİK, West'in kalbiyle uyum içinde çalışıyordu: sert, çok hızlı ve umutsuz bir ihtiyaç tınısıyla. Bir zamanlar kokain yoksunluğundan daha büyük bir işkence olamayacağını düşünmüştü. Üşümeler, ağrılar, titremeler ve iliklerine kadar işleyen fiziksel acı. Günlerce... haftalarca. Yaşayıp yaşamayacağını merak ediyor, bazı geceler yaşamaması için dua ediyordum. Ve her belirti kaybolduğunda, iç burkucu

Bir zamanlar sevdiği kafayı bulma arzusu.

Ama bu... Jessie Kay için endişelenmek, onun için yanıp tutuşmak ve yine de onu uzak tutmaya çalışmak çok daha kötüydü. Ve bu onu *öldürüyordu*.

Endişelenmek istemiyordu ama Tessa'yı kaybettiği gibi onu da kaybedip kaybetnasıl merak etmezdi? Bir gün burada olur, ertesi gün giderdi.

En azından bu delilikte birlikteydiler. O da onu arzuluyordu. Ama ona sahip olmak için uzun vadeli bir tekliften çok daha fazlasını yapması gerekiyordu.

Listesini okumuştı. Geleceğini onun gözlerinde görmek mi? Tamamdır. Sırf bu yüzden ona sarılmak mı? Üstünde bir kirazla lütfen. Onun için savaşmak mı? Zevkle. Ona göre dünyada başka kadın *yoktu*.

Ve evet, bu kıza aşık olabilir.

Bağımlılık mı? Ne olmuş yani? Artık bir sorun değil. Sonuçlarıyla isteyerek başa çıkacaktı.

Yapamadığı şey neydi? Etrafta dolanmayı bırak. Geçmişî hâlâ iplerini elinde tutuyordu. Ayrıca sonsuza dek teklif edemezdi. Henüz teklif edemezdi. Ve eğer sonsuza kadar teklif edemezse, "her zaman onun için orada olamazdı."

Önümüzdeki beş yıl boyunca, her on iki ayın sadece iki ayını teklif edebilecekti. Bundan sonra, saat sıfırlandığında oyun değişecek ve istediği kişiyle istediği süre boyunca birlikte olabilecekti.

Elleri su bardağını sıkıca kavradı ve buz küplerinin birbirine çarpmasına neden oldu. Tek yapması gereken önümüzdeki beş yılı atlatmaktı.

Onu bekler miydi? Ondan

bunu isteyebilir mi?

Beck, "Düşünceleriniz için bin dolar," dedi.

West kafasından çıkıp şimdiki zamana döndü. Oklahoma City'nin kalbindeki bir gece kulübü olan Black Cherry'deydi. O ve arkadaşları üst kattaki VIP salonunun en gözde masasına oturdular; burada müziğin sesi o kadar yüksek değildi ve birbirlerinin konuşmalarını duyabiliyorlardı. Daha da iyisi, bir

Jessie Kay, Brook Lynn ve Harlow'un çılgınca dans ettiği aŗaęıdaki dans pistinin engelsiz manzarası.

"oğu insan sadece bir kuruŗ derdi." Ve yine de paralarının karŗılıęını alamazlar.

"Enflasyon," dedi Beck omuz silkerek. "Ayrıca, Harlow'un en sevdiği aŗk romanındaki Şeytani yakıŗıklı, pis zengin alfa iŗ adamı gibiyim. Bunu karŗılayabilirim."

"Sen de alakgnllsn." Jase gazozunu boŗalttı ve kaŗlarını çatarak West'e baktı. "Bunu tekrar söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum ama seni bu Şekilde görmekten hoŗlanmıyorum."

"İnsansız mı demek istiyorsun?" Saplantılı ve ele .

"Sefaletine tutunmaya o kadar kararlısın ki."

Sefil değil. Artık değil. Eziyet ekiyorum. Bakıŗları Jessie Kay'i aradı. Kollarını baŗının üzerine kaldırdı, kalçalarını döndürürken bileklerini çaprazladı. Oldukça seksi bir hareketti, onunla yatakta yapacağı bir Şeydi. kavurucu bir sıcaklık kaplarken alnında boncuk boncuk terler oluŗtu. "Hâlâ kendini cezalandırıyorsun," dedi Jase. "Neden?"

"*Neden?*" yanlıŗ bir soru. Benim de sizin gibi af dilediğimi ve baęıŗlanmak varsayıyorsunuz. İstemiyorum. Hiç istemedim."

"Hiçbir Şey varsaymıyorum. Ve hayır, *neden* sorusu yanlıŗ bir soru değil." Jase öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Amacınızı sormadım, sadece nedeninizi sordum."

enesinde bir kas sıkıŗtı. "Nedenini biliyorsun. Bunu konuŗmuŗtuk."

"Haklısınız. . Ne yazık ki sana hiç ulaŗamadım. Ben hapisteyken sessiz kaldığınız için sizi ve Beck'i asla sulamadığımı anlamanız için ne gerekiyor? Ben de bunu istemiŗtim. Parmaklıklar ardında baŗıma gelenler için seni hiç sulamadım. MIT'deki bursunu kaybettiğin için seni hiç sulamadım. Kafadan atlaktın. Hepimiz yleydik. Ben seni sulamıyorsam, sen neden kendini sulayasın ki?"

West diŗlerini sıktı. "Pax'e en çok zararı ben verdim." Tessa'nın tecavzcs. Grnŗ aklından daha iyi olan kendini beęenmiŗ bir pislik. "Seni *ben* aldım ve olay yerine *ben* götürdüm. İlk yumruğu *ben* attım. Son yumruğu da *ben* attım. Onunla dvŗtn, evet ve cezalandırıldın. Ben de cezalandırılmayı hak ediyorum." Ve iŗte tam da bunu yapmıŗtı: kendini cezalandırmıŗtı.

"Peki ya ben?" Beck sordu. "Cezalandırılmayı hak ediyor muyum? Ben de oradaydım. Pax'e o kadar çok vurdum ki ellerimdeki on bir kemiği kırdım."

Başını iki yana salladı. "Kapıma bırakılacak bir suç daha. Ona yalnız gitmeliydim. Yapmalıydım-"

"Tessa'yı seviyorduk," diye araya girdi Jase. "Onun intikamını almaya hakkımız vardı."

West'in önünde alkole nadiren dokunan Beck, zencefilli gazozunun ağzını yokladı. "Meselenin özüne inelim, olur mu? Sen Jessie Kay'i istiyorsun, o da seni istiyor ama sen sadece iki ay birlikte olmakta ısrar ediyorsun, o ise sonsuza dek birlikte olmakta ısrar ediyor. Evet. Biliyoruz. Biliyoruz. Sen bize tüm detayları vermeyebilirsin ama kadınlar veriyor. Mutlu olmanıza izin vermiyorsunuz. Jase'in dediği gibi, aktif olarak mutsuzluk arıyorsunuz."

West keskin bir nefes aldı ve yavaşça . "Yaptıkların Harlow'un ölümüne sebep olsaydı ne hissederdin? Sen nasıl hissederdin Jase?

Brook Lynn'in başına gelenler? Mutlu bir hayatı hak ettiğini düşünür müydün? Kadınının sonsuza dek mahrum kalacağı bir hayatı?"

İki adamın da rengi soldu.

Evet. O da öyle düşünmüştü.

"Tessa'nın hayatının son birkaç ayını kaçırdım," dedi Jase, "ama onun ne kadar iyi kalpli bir kız olduğunu hatırlıyorum. Kendinize yaptıklarınızdan nefret ederdi, *yaptıklarınızdan* nefret ederdi. Sana yoluna devam etmeni, mutluluğu bulmanı ve kucaklamayı söylerdi."

Sözlerin onu rahatlatması gerekiyordu ama başarısız oldular. O anda, *hiçbir şeyin* umurunda olmadığı tek bir kokain darbesiyle gelen coşkuyu diğerlerinden daha çok özledi.

Birden zihnini dehşet verici bir görüntü doldurdu. Kirli bir banyo zemininde yatıyordu, kusmuk parçaları ağzının etrafında kurumuş ve lekeli, buruşuk gömleğine yapışmıştı. Jessie Kay ona sarılmış, çılgınca bir şekilde yaralı kalbini yeniden çalıştırmaya çalışıyordu.

Başını sallayarak fiziksel olarak geri çekildi. Hayır. Ölmeyi tercih ederdi.

Jase eğildi ve onun omzunu sıvazladı. "Sorunların hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacın var. Profesyonel olmak zorunda değil. Jessie Kay'e bir şans verebilirsin. Ona her şeyi anlat, benim bokumu bile. Bir fark yaratacaktır."

Evet, ama daha iyisi için... ya da daha kötüsü için?

"Brook Lynn'e geçmişimi anlattığımda," diye devam etti Jase, "benim için her şey değişti.

"En iyisi bu değil, değil." Brook Lynn ondan korkarak kaçmıştı.

"Ama şimdi bana bak. Bir de *bize* bak. Aramızda kopmaz bir bağ var."

"Tessa senin mutlu olmanı isterdi," dedi Beck.

"Tessa'nın ne isteyeceği önemli değil. O burada değil."

"Bundan emin misin?" Jessie Kay, West'in yanındaki kabine kaydı ve terden ıslanmış yanaklarını yelpazeledi. "Eğer ölürsem, erkeğimin sonsuza dek yasımı tutmasını beklerdim ve eğer başka biriyle birlikte olmaya çalışırsa, bir tımarhaneye düşene kadar ona musallat olurum. Sonra da kıza musallat olurum."

West ona doğru eğildi, anında huzur ve anında kargaşa yaşadı. Bir şekilde, her fırtınanın gözü haline gelmişti.

Jase ona ters ters baktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Yardım et shmelp. Gerçek gerçektir," dedi ve gözlerini kıstı. "Ben zorlamaya başlamadan önce bir adım geri çekilmeniz gerekiyor. Bunun eğlenceli bir gece olması gerekiyordu, hatırladınız mı? Ve tahmin edin ne oldu? Ben kendimi Batı'nın iyi vakit geçirmesinin koruyucusu olarak görüyorum. Bunu kabullenin."

Beck elini ağzına kapatmaya hazır görünüyordu. West çocuklara "Korkun," dedi. "Çok korkun."

Beck, "Sanırım siz ikiniz sürekli kavga ederken daha çok hoşuma gidiyordu," diye homurdandı.

Jase başıyla onayladı.

"Ayrıca," dedi güneşli bir , "hepinizin neşelenmesi gerekiyor. Kıyametin habercileri gibi görünüyorsunuz." West'e göz kırptı. "Duydunuz mu? Süslü bir kelime kullandım."

Bakışları kadının göğsüne indi. "Ne yazık ki sen aynı tepkiyi , çok erken konuştum." Göğüs uçları elbisesine baskı yapıyordu... ve ereksiyonu fermuarına baskı yapıyordu.

Bir garson yanından geçerken Jessie Kay neşeli bir "Teşekkür !" ile kalemini kaptı. Sırtarak West'in gömleklerinden birinin kollarını sıvadı. "Rahatlamak için yardıma ihtiyacın var ve ben tam olarak bunu biliyorum." West'in üzerine yazmaya başladı.

Kalemin ucu teninin üzerinde kayıyordu. Nefesinin sıcaklığı ona doğru yayıldı. Ceviz ve tarçın kokusu o kadar tanıdık ama bir o kadar da ona özgü ki onu sarhoş etti. İçine dolan karanlık, tehlikeli arzuyu gizlemek için gözlerini kapattı, savaşıırken ve daha fazla yeri fethederken kontrol edilemezdi... ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar. Kadın onu parçalara ayırmıştı, onu etten ziyade duyguya dönüştürdü.

Ben Desire'im.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesinde bir titreme vardı.

Gözlerini açtığı anda onun düz beyaz dişlerinin dolgun alt dudağını kemirdiğini gördü. Başka tarafa bakmak Herkülvari bir çaba gerektiriyordu ama bunu başardı. Çünkü

Kadının yazdıklarını okuduğunda, içinde uzun zamandır ölü olan bir şey canlandı.

10:30 Jase'i tokatla

10:31 Beck'i

tokatla

10:32-JK ile zafer fotoğrafı çekin

10:33-Gece boyunca dans edin!

Bir program. Ona verdiği bir program.

Onu yakaladı. Kendi takıntılarına rağmen -ya da belki onlar yüzünden- Onu arkadaşlarının bile anlamadığı bir şekilde anlıyordu ve West...sersemledi. İçinden güldü, biraz manikti.

Ve sonra duvarlar yıkıldı.

Ona sahip olmak zorundaydı. Direnmek boşunaydı.

Onunla konuşurdu. Randevu programının nedenlerini açıklayacaktı. O da anlayacaktı. Anlamak zorundaydı. Onun belirlediği şartları kabul . Kabul etmek zorundaydı. Önümüzdeki iki ay boyunca onun olacaktı... ve sonraki beş yıl boyunca her yıl iki ay.

Bundan sonra ilişkileri onun istediği gibi . Jessie Kay ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. "Saati kontrol et."

Onu öpmek zorundaydı, bunu her şeyden çok arzuluyordu ama istendiği gibi kol saatine baktı. 10:30. Masanın diğer tarafına uzandı ve Jase'in çenesine sert bir darbe indirdi.

"Hey! Bu ne içindi?" Jase pembe noktayı ovuşturarak sordu.

Jessie Kay güldü ve alkışladı. "Bunu bir kız gibi kabul et, Jaslyn-FYI kızları erkeklerden daha iyi kabul eder. Bunu hak ettin ve bunu biliyorsun."

Beck kıkırdadı - ta ki 10:31 gelip de West *onun* çenesine vurana kadar.

Jessie Kay tavana yumruk , "Evet! İşte ben de bundan bahsediyorum!"

"Teşekkür ." West cebini karıştırdı ve telefonunu çıkardı. O da kodu biliyordu, onu sayısız kez takarken izlemişti. 1, 2, 3, 4. Değiştirmesi için onunla konuşmaya çalışmıştı ama tabii ki reddetmişti.

O kadar basit ki kimse denemeyi düşünmeyecek, demişti. Ama daha önemlisi, bunu unutmayacağım.

Yanağını onunkine çarptı, farklı suratlar yaparken bir dizi fotoğraf çekti ve telefonu ait olduğu yere geri koydu.

"Programında son bir madde daha var, kedicik." Elini sıktı, ayağa kalktı ve aşağı inerlerken onu bırakmak istemeyerek ayağa kalkmasına yardım etti.

Ona tekrar baktı ve gülümsedi. Jase onun mutlu olmasını istemişti, ben *mutluyum*.

West'e bir öpücük gönderdi ve Westin kanı hızlandıkça ilham geldi. Uzun zamandır kendi video oyununu tasarlamamıştı. Bunun yerine, teknik beceriden yoksun başkaları için tasarlamıştı. Birdenbire yeni bir oyun şekillenmeye başladı. Bir adam, onun iki versiyonu -iyiye karşı kötü- bir kalp kapmak için. Ödül? Uzun boylu, baştan çıkarıcı bir sarışın.

"Ne harika bir gün." Jessie Kay başını onun omzuna yasladı. "Sana en yakın arkadaşlarına ihanet etmeni söylesem bile, bu emirleri bir programa koyduğum sürece her dileğimin senin emrin olduğunu öğrendim."

"Bu doğru. Ama kedicik? Zaman çizelgenizde ufak bir sorun var." "Asla olmaz." Solgun saçlarının uçları adamın koluna değdi, şehvetli bir okşamak. "Her ayrıntıyı titizlikle planladım."

"Başka bir süslü kelime," dedi, elini onaylarcasına sıkarak - meme uçlarının onun için boncuk boncuk olmasını izlemek için duraklayarak. "Ama yanılıyorsun. Karıştırdın

kalk." Onu dans pistinin yanından geçirip tuvaletlere giden koridora götürdü, sonra da önüne çekerek gölgeli bir köşeye sıkıştırdı.

Adam kızın yanaklarını avuçlayınca kızın gözleri büyüdü. "Bekle. Şu anda neler oluyor? Ne yapıyorsun?"

"Sana doğru dürüst teşekkür edebilmek için en az bir saate ihtiyacım var." Başını yavaşça eğdi, tek bir kelimeyle onu durdurabilecek kadar yavaştı ama o bunu yapmaması için dua ediyordu. "Tek yapman gereken evet demek."

Bir saniye. Sonsuz bir saniye.

"Evet de. Burada seninleyim," dedi. "Başka kimse yok. Sen benim eşimsin. İstedğim kişi sensin."

"Evet," diye fısıldadı.

Ağzını onunkine bastırarak Jessica Kay Dillon'ın ikinci tadına baktı. Ve bu sefer kibarlıktan eser yoktu. Yuttu, iki kelime zihninin içinde çılgılık atıyordu. *Al. Şimdi.*

Evet. Evet. O bir cennetti. Nirvana. Elysium. Her rüya. Her dilek. Şimdiye kadar sahip olduğu her fantezi. Onu vazgeçerek öptü ve kararlılıkla öğrendi, her saniye zevkten daha fazlasıydı, her saniye mutluluktan. Tamamen üstesinden gelmişti.

Aldı, aldı, aldı, sonra verdi - bu kadını nasıl inkar edebilirdi ki? Kadının içinde uyandırdığı tüm tutkuyu ona akıttı.

Onun adını bir duaymışçasına soluyor, ona karşı eriyor, dilinin ahlaksız hamlelerine karşılık veriyordu. Sinir uçları yeni bir hayatla zonkluyor, elektrik nabızları damarlarından akan dalgaları yönlendiriyordu. İhtiyaç sonsuz bir çaresizliğe dönüştü, asla kurtulamayacağı, asla kurtulmak istemeyeceği, onu hazzın bıçak sırtına iten beyaz bir yanık... ve en enfes ıstırap.

Dolgun alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi, başını eğmek ve onu daha da derinlere çekmek için parmaklarını saçlarında gezdirdi. İçinden, durduramadığı... durdurmak istemediği bir değişimin habercisi olan, insandan çok hayvani bir ses, kısmen savaş çığlığı, kısmen zafer haykırışı -sadece onun çıkarabileceği bir ses-yükseldi.

"Sen benimsin, kedicik." *Hepsi benim.* Eğer onu reddederse... "Evet, evet. Senin."

Ona karşı eridi, dili yeni bir öpücükle onunla buluştu, acımasız ve vahşi, dünyası kontrolden çıkmış, sadece bu kadının etrafında dönüyordu. *Onu çılgılık attıracak, nefesini kesecek ve yalvartacaktı.*

Onların ötesinde, müziğin temposu yavaşladı. Bir aşk şarkısı. Durgun bir melodi, baştan çıkarıcı ve boğucu, ama West öpüşmeyi yavaşlatmadı. Yapamazdı, ihtiyacı çok büyüktü. Kadını dişleri ve diliyle yuttu, daha fazlasını aldı, daha fazlasını verdi. Her şeyi talep ediyordu.

Gömleğini kavradı ve onu olabildiğince yakınına çekti. "Batı." Adını fısıldadı, öyle tatlı bir hayır duasıydı ki bu.

Bir kez daha söylemesini duymak için yok edemeyeceği engeller. "Seni çok uzun zamandır istiyordum... daha fazlasını... bana daha fazlasını ver."

Daha fazla. Evet. Şimdi. Yukarıdaki flaşlardan gökkuşağı renklerinde ışıklar yağarak üzerlerinde yanıp sönerken, onu daha sert öptü, ısırdı ve çene çizgisine doğru yaladı... boynunun dibinde atan nabzına kadar. Kadının ipeği Teni... yaydığı sıcaklık... her hücrelerine sinmiş olan parfüm...

Göğüslerini avuçladı ve yoğurdu, başparmağını meme uçlarının üzerinde gezdirdi... kıvrımlarının yumuşaklığı sertliği... parmakları her hareket ettiğinde kızın nefesinin kesilmesi... doyamıyordu, doyacağından da emin değildi.

"West... yapma... lütfen, durma," diye soluk soluğa bağırdı.

"Asla." Çılgınca bir çılgınlık onu ele geçirmişti. Bir kez daha çırılçıplak soyulmuştu, açlık, susuzluk ve pervasız bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi, içten dışa yanıyordu. "Ellerimi her yerinde istiyorum ve bu kulüpten ayrılmadan önce onları külotunun içinde istiyorum."

"Herkes görebilir," diye fısıldadı.

Kadının ses tonunda duyduğu dehşet değil, utanç verici bir heyecandı. "Hava karanlık ve gördüğüm tek kişi sensin." Çenesiyle elbisesinin yakasını dürttü, göğüslerini ortaya çıkardı, meme ucunu ağzına aldı ve emdi. "Benim için ıslandın mı, kedicik?"

"Sırılsıklam," dedi inleyerek.

Emmeye devam etti ve konuda nazik değildi. Kadın titremeye, tutarsızca solumaya başladığında, onu kalçalarının altından kavradı ve ayaklarından kaldırarak ağırlığıyla duvara sabitledi. Kadın uzun bacaklarını adamın etrafına dolayarak ona yapıştı ve karşı konulmaz bir beşik oluşturdu.

Karşı konulmaz... Öyleyse neden kendini tutmaya çalışsın ki?

Tırnakları sırtına batarken homurdandı; gömleğini bile delip geçebilirdi ama hoşuna gitmişti. Elbisesini belinden sıyırmak, külotunu yırtmak, fermuarını açmak ve cennetin içine dalmak ne kadar kolay olurdu... nirvana... elysium. Sadece dokunmak değil, sahip olmak.

"Seni tatmalıyım. Bana bırak." "Batı-

"

Şaftını en tatlı yerine soktu, bu eylem içgüdüsel ve nefes almak kadar gerekliydi. "Lütfen." Yalvarırdı. Onun için, sadece onun için yalvaracaktı.

Onu buraya getirecekti. Bir aperatif. Onu limuzine bindirecek ve sonra tekrar eve götürecekti. Yemek. Gecenin karanlık saatlerinde onu yatağa yatıracaktı... sabahın parlak ışığında onu yere yatıracaktı. Duşta, mutfak tezgahında.

"Beni herkes için mahvettin. Bunun için seni cezalandırmalıyım ama ben sadece seni memnun etmek istiyorum. Sana hissettireceğim-" Bir şey -birisi- yanına çarptı ve neredeyse ayağını kaybediyordu. West, Tessa'yla geçirdiği günlerden beri tecrübe etmediği türden bir öfkeyle hırladı.

"Üzgünüm dostum. Üzgünüm," diye anons etti yabancı bir ses. Bir adam ayakkabılarının üzerine kusmadan önce tuvalete gitmesi gerektiğini mırıldanarak yanlarından geçti.

West bu değerli kadını bir kusmuk birikintisinin yanına götürmezdi.

Jessie Kay'in ayaklarını yere koyup ondan uzaklaşırken kalbi görünmez bir bitiş çizgisine doğru hızla çarpıyordu. Titriyor, nefes nefese kalıyordu. Kız bir şekilde derisinin altına girmiş ve bir kaşıntıya dönüşmüştü ve o andan itibaren günün hiçbir anında onu ya da ona duyduğu arzuyu fark etmeyeceğini biliyordu. Onun tadı beyninin kimyasal yapısını değiştirmişti. O artık West değildi; Jessie Kay'in adamıydı.

Karmakarışık saçlarını düzeltirken kadının titremeleri onunkilerle eşleşti. Başka bir öpücük için yalvaran kırmızı, şiş dudaklar için hiçbir şey yapamazdı.

"Şey." Boğazını temizledi. "Bu kesinlikle... ilginçti." Ona tekrar uzanmadan önce ellerini ceplerine soktu.

"Ben olsam ilginç kelimesini kullanmazdım." Muhteşem. Yüce. *Gerekli*. "Tekrar yapmak ister misin?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÖPÜCÜK Jessie Kay'i tamamen *mahvetmişti*. Bir öncekinden bile fazla! West onun ağzına sahip olmuştu. Heck, onun vücuduna sahipti. O ne isterse, kız ona verecekti. O ne isterse, o da yapardı. Onun için, onunla ya da onunla birlikte. Zaman ve mekânın önemi kalmamıştı.

Sonuçlar önemsiz görünüyordu. Seyirci mi? Ne olmuş yani? Gösterinin tadını çıkarın.

Sadece iki şey onun için önemliydi. *Daha fazla. Ve şimdi*. Duyguların canlı bir teliydi, *hâlâ da* canlı bir teldi.

Ağrıyordu. Karıncalandı. Yanıyordu. Ayrılımlarına rağmen işler daha da kötüye gidiyordu. Titriyordu, nefes almak için savaşıyordu ve başı dönüyordu, herhangi bir rahatlama için çaresizdi.

Bir soru sormuştu. *Tekrar yapmak ister misin?*

Öpücük. Öpücük. Evet, evet, lütfen evet ve teşekkür ederim. Ama hiçbir şey çözülmemişti. Ve gerçekten de, ilk öpücüğün tesadüf olmadığını, aralarındaki tutkunun gerçekten de alev alev yandığını kanıtladığına göre, korkudan aklını kaçırmak üzereydi.

Sadece uzun vadeli istemeyin... sonsuza kadar isteyin.

"Şu anda," dedi soluk soluğa, "bence konuşmaya bir iğne koyup dans etmeliyiz."

"Eğer kollarımı sana dolayacak olursam, toplum içinde edepsizlik yapmaktan tutuklanırsın. Hadi masaya geri dönelim." Onu gölgelerin arasından çekip çıkardı ve o ana, öpücüğünün geçmişle bugün arasında bir duvar oluşturduğu, bir zamanlar yaptıklarının şimdi ve burada yaptıklarıyla hiçbir ilgisi olmadığı o çalıntı dakikalara bir son verdi.

"Bil diye , eğer hapse girersek Brook Lynn kefaletimizi ödeyecek. O rutini biliyor."

"Daha önce , değil mi?" Müziğin sesini duyabilmek için daha yüksek sesle konuşmak zorunda kaldı.

"Sadece dört kez."

Kaşlarını kaldırdı, *vay canına, sadece dört mü?* "Suçların mı?" Sesinde bir eğlence tonu vardı.

"Üç kez aleni sarhoşluktan, bir kez de dikkatsiz araç kullanmaktan." "Yaramaz kız. Ben hiç bir suçluyu öpmedim."

Eğer başka bir kasabada, başka bir şerifle yaşasaydı, dikkatsiz araba kullanma suçlaması parmaklıklar ardında kalmasına neden olurdu. Harlow'un bir keresinde ona hatırlattığı gibi, paslı arabasını erkek arkadaşının evine sürmüştü. Ama sonra, piç kurusu onları seks yaparken gizlice kaydetmişti. Bunu öğrenmişti çünkü erkek arkadaşlarına göstermiş ve onlar da onunla alay etmekten kendilerini alamamışlardı.

Böyle sürmeyi nereden öğrendin?

Senin bir çığırktan olduğunu

sanıyordum.

Dehşete düşmüş ve aşağılanmış bir halde adamın evine gizlice girmiş, videoyu bulup el koymuş, sonra da arabasıyla adamın evini yerle bir etmiş. Ancak daha sonra, diğerlerinin tam olarak ne gördüğünü anlamak için kaydı izledikten sonra, erkek arkadaşının onu citiot'larla aldattığını keşfetti. Şehirde yaşayan, küçük bir kasaba hıyarıyla takılmaya hevesli sürtükler.

Daha sonra akıllanmalı, seçtiği erkekler konusunda daha dikkatli olmalıydı, ama hayır. Seçimleri o günden sonra azaldı. Şimdiye kadar. West'e kadar.

"Farklı mıydı?" diye sordu belirsizliğini gizleyemeyerek. "Yani bir suçluyu öpmek."

Ona ısı ve cızırtı dolu bir bakış fırlattı. "En iyi yönleriyle farklı. Bunu tekrar yapmak için ölüyorum."

ürperti geçti, çökmüş ve baş döndürücü. "Ben de," itiraf etti sonunda.

Durup ona baktı. Onu şimdi ve burada tekrar öpecek miydi? Brook Lynn ve Harlow onlara katılmasaydı belki.

"Acele edin! Susadım," dedi Brook Lynn.

Gözlerinde boyun eğmişlik vardı.

Masaya vardıklarında kızlar sanki yirmi dakikalık ayrılık çok *zor* geçmiş gibi erkeklerine sarıldılar. Kısa süre sonra dörtlü konuşup gülüşürken West ve Jessie Kay karşı karşıya oturmuş, sessiz, düşünceli, hâlâ aç gözlerle bakıyorlardı.

Onun tadını, göğüslerinin şeklini, onun için büzüşen meme hissini ve ona sürtünen vücudunun beşiğini biliyordu. Ve kahretsin, ağrılar geri gelmişti, nefes almak biraz daha zorlaşmıştı.

Dudaklarını yaladı. Alçak sesle ve sessizce, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Neden yalan söylesin? Onun ses tonuna uyarak, "Bana yaptığın şeyler," diye fısıldadı.

Tekrar yapmanı istediğim her şeyi.

Aralarındaki gerilim katlanarak arttı.

"Sınıfın geri kalanıyla paylaşın." Beck kaşlarını oynatarak ona baktı.

"Sana ne yaptı?"

"Evet," dedi Brook Lynn, belli ki gülmemeye çalışarak. "Anlat bakalım."

Jessie Kay yardım için West'e baktı ama o sadece Brook Lynn'in sözlerini tekrarladı. "Evet. Anlat."

Jessie Kay'in yanaklarında sıcaklık çiçekleri açtı.

"Bekle. *Yüziin mü kızardı?*" Harlow inanamayarak sordu.

"West'in sihirli bir dokunuşu olmalı," dedi Brook Lynn kıs kıs gülerek,

"Sanırım siz kızlar sırlarınıza vakıf olduğumu unutuyorsunuz." Jessie Kay sırtıttı. "Sınıfın geri kalanıyla paylaşayım mı?"

Harlow geri çekildi, eli karnına gitti. Şimdi biraz daha yuvarlak.

"Hadi . Benim hiç sırrım yok." Brook Lynn tam bir özgüvenle saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

Bu hareket Jessie Kay'i çok sevindirdi. Bir zamanlar kız kulaklarındaki cihazlar konusunda kadar bilinçliydi ki, saklı olduklarından emin olmak için sürekli elini kaldırırdı.

Kötü kötü gülümseyen Jessie Kay, Jase'e odaklandı. "Brook Lynn'in V-card'ını bıraktığı gece, adama bir işi olduğunda kendisine haber vermesini söylediğini duydum. orgazm-"

"Aman Tanrım! Kapa çeneni!" Brook Lynn ağzından . "Ve herkes kız kardeşimi rahat bıraksın, ona eziyet etmeyi bırakın."

Jase kulak memesini çekti. "Emin değildin... ne, melek? Bunu çözebileceğinden mi?"

"Mutlu yer, mutlu yer," dedi Brook Lynn, kendi yanakları parlayarak. "Mutlu bahsetmişken..." Beck Harlow'un şakağını öptü. "Sanırım bu eve gitme zamanı. Ayıcığım güzellik uykusunu alamayınca huysuzlaşıyor."

"Anlaştık." Jessie Kay esneme numarası yaptı. "Güzellik Z'leri önemlidir." "*Çok önemli,*" dedi West.

Yakında yalnız kalacağız.

Brook Lynn ona, "Bariz aciliyetiniz hakkında tek kelime etmiyorum," dedi.

"Ne? Yorgunum."

"Evet. Elbiseni giymekten bıktım."

Grup limuzinin beklediği arka tarafa doğru yürürken kıkırdamalar olmadı. Gece yoğun ve karanlıktı, aşıklar için mükemmeldi, ay gökyüzünde altın bir kancaydı.

Yakında.

Jessie Kay eve dönerken bütün yol boyunca camdan dışarı baktı, aklı bir karış havada.

West yerden devam etmek ister miydi? Olanlar hakkında konuşmayı mı tercih ederdi? Yoksa kadının en çok korktuğu şeyi yapıp yine iki aylık bir ilişki mi isteyecekti?

Sonunda limuzin durdu. West dışarı çıktı, ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, sonra dizleri titrediğinde onu sabit tuttu. Zihni başka bir yarışa başladı. Gecenin nasıl devam etmesini istiyordu? Seks mi? Ama sonra ne olacaktı? Ve sabah kendini nasıl hissedecekti?

"Siz ikiniz çok fena sevişeceksiniz." Brook Lynn güldü, açıkça intikamını almaya kararlıydı. "West, önce onu çok güçlü bir şekilde küreklediğinden emin ol."

"Merak etme. Ben zaten programıma bir kürek cezası eklemiştim." Arabanın kapısını kapattı ve kolunu Jessie Kay'in beline dolayarak onu ileriye doğru götürdü. Ancak içeri girdiklerinde onu serbest bıraktı ve sadece önüne geçip kapıya doğru bastırdı.

"Seni hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Seni soymak ve içini istiyorum. Ağzımı ve ellerimi senin üzerinde istiyorum, senin ağzını ve ellerini de benim üzerimde istiyorum."

Karıncalanma.

Sıcak.

Teslim ol.

Ama daha bitirmemişti. "Önümüzdeki beş yıl boyunca size yılın sadece iki ayını teklif edebilirim."

Yine bu. Hayal kırıklığı onu ezmekle tehdit ederken umudu kıvılcımlandı. Sonsuza kadar bir şans vermemişti ama standart bir anlaşmadan daha teklif etmişti.

"Bana neden bir sınır olduğunu söyle," dedi nazikçe.

Gözünün altında bir kas kıpırdadı. "Jase on yıl ceza aldığında, *ben* de on yıl ceza aldım."

"Kim tarafından?"

"Ben kendi yargıcım, jürim ve celladımım ve on yıllık sefaletle karar verdim. Sonra Tessa ölünce beş yıl daha ekledim."

Sonunda her şey yerli yerine oturdu. "Kendini cezalandırıyorsun." "Biri cezalandırmalı."

"Peki ya iyi dolayı izin?" "Hayır."

"Ama... sen temizlendin. Elbette bu da bir şey sayılır."

"En başta asla kafayı bulmamalıydım. Annem bir bağımlıydı ve ödediği bedeli ilk elden görmüştüm. Daha iyi biliyordum. Ve daha da kötüsü, zamanında temizlenemedim."

"Ne için zamanında?"

Kesik kesik bir nefes verdi. "Pek çok şey. O gün kafam iyiydi. Tessa öldü. Daha sonra aşırı doz aldım ve Jase'i ziyaret edemedim. Beck solgun ve titrek bir halde geri döndü ve bana Jase'in... Eminim tahmin edebilirsiniz."

Evet. Midesi asitle çalkalandı. "Yine de söyle. Arın."

Sert bir baş sallama. "Beck bana ziyaret odasında iri yarı, yaşlı bir mahkûmun daha olduğunu ve Jase'e defalarca göz kırıp öpücükler gönderdiğini söyledi. Adam çıkarken Jase'e mutlu son için teşekkür bile etmiş."

Hastalık tüm yayıldı. "Tecavüz."

"Evet. Jase'in yanında değildim, tıpkı Tessa'nın yanında olmadığım gibi ve o gün, o dakika, o saniye temizlenmeye karar verdim. Ama ne oldu biliyor musunuz? İlk denemede başarılı olamadım, hatta dördüncü denemede bile."

Ve başarısızlıklar ona acı vermişti. Açıkça görülüyordu. Bunca yıl sonra bile kendini affetmemişti. Kendini affetmek *istemiyordu*. Yuvarlanıp gitmeyi tercih etti. Muhtemelen hak ettiği tek şeyin umutsuzluk olduğunu düşünüyordu.

Annem, *kendine yardım etmeyenlere yardım* edemezsin, derdi. "Eğer mutsuzluk arıyorsan," dedi nazikçe, "neden çıkıyorsun ki?" "Mahkûmların bile eş ziyaretlerine izin verilir." Onu avuçladı yanaklar. "Her yıl, birlikte olduğumuz iki ay boyunca kendimi sana . Söz veriyorum."

"Yılın geri kalanında ne olacak?"

"Arkadaş kalacağız."

İmkansız. "Ya biz sadece arkadaşken başka erkeklerle çıkarsam? Çünkü sizin mantığınıza göre, bir erkekle çıkmaya devam edersem kendimi cezalandırmış olurum. bekar."

Kasları *gerçekten* gerilmişti ama yanıt vermedi. Yine de tam bir pislik gibi görünmeden ne söyleyebilirdi ki? Onun başka insanlarla görüşmesini istemiyordu - ne kadar bencilce. Onun kendisine sadık kalmasını bekliyordu. Kendini cezalandırırken, ne kadar da hatalıydı.

Hiç şüphe yok ki, hapisane pastasını yemeyi de umuyordu.

Geçmişte, onunla konuşmaya çalışırdı ve bunu başaramazsa, onu yola getirmeye çalışırdı, umudunu başarabileceğine, olayları kendi istediği gibi görmesini sağlayabileceğine bağlardı: eğer elinden geleni , her şeyin üstesinden gelebilirdi, değil mi? Onun duygularına karşı vereceği savaşı hayal ederdi; kaybedeceğine kendini inandıracağı, kalbini yavaş yavaş ona teslim edeceği bir savaş. Ama artık daha akıllıydı ve boşuna her şeyini verebileceğini biliyordu. Tıpkı çaba gösteren tek kişinin kendisi olduğu bir ilişkinin uzun süremeyeceğini bildiği gibi.

"Seninle birlikte olmak istiyorum West, ama bu şekilde değil. Kendine zarar vermene yardım etmeyeceğim. Arkadaşlarına zarar vermene yardım etmeyeceğim... bana."

"Jessie Kay-"

"Hayır. Ben daha değerliyim. Ve sen de öylesin."

Azap yüz hatlarını mahvetti.

"Sadece söylediklerimi düşün. Tamam mı?" diye sordu
usulca. Çatırdayan bir duraklama. Kırılmış bir baş
sallama.

Ortamı yumuşatmak için elinden geleni yaptı. "Şu anda sana izin verdiğim için heyecanlanmalısın. Sevgililer Günü hızla yaklaşıyor ve ben olsam birlikte binlerce fotoğraf çekirmek için ısrar ederdim. Sonra o fotoğrafları kalp şeklinde keser ve büyük aşkımızı anlatan bir poster panosu yapardım."

Hayal kırıklığı, pişmanlık, özlem, kabullenme ve eğlence; her biri gözlerinin önünden geçti. "Posteri duvarıma asmamı talep ederdin, değil mi?"

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı, *sevgili kalbini kutsa*. "Ancak seni bütün arkadaşlarına göstermeye zorladıktan sonra."

"Şeytani." Biraz rahatladı. "Büyük ihtimalle tatili unutturdum."

"Büyük mi? Ha! Sen yaparsın. Sen bir erkeksin. Beyin hücrelerinin yarısı eksik."

"Son dakikada sana bir hediye bulmak için çırpınırdım, sonunda iç çamaşırının mükemmel bir seçim olduğuna karar verdim."

"Ne domuz ama," dedi başıyla onaylayarak. "Benim olanın benim, senin olanın da benim olduğu konusunda ısrar ederdim."

"Yani... benim otuz dolarım, senin de on doların olsaydı..." "Ben olsam kırk tane alırdım."

"Aferin kızıma. Tam anlamıyla dehşete düştüm." "Aferin oğlum. Ben de öyle."

Adam ona baktı, kazandığı azıcık eğlence hızla azaldı ve kadın ona baktı, iradesi sarsıldı. Onu istiyordu. Öyle demişti. Onlar

önümüzdeki beş yıla yayılmış on ay birlikte olabilirdik. Bu da bir şeydi. Şu anda sahip olduklarından daha fazlası, bir başkasına verdiğiinden daha fazlası.

Ne zararı olabilir ki?

Tehlike! Tehlike! Boğazını temizledi. "Pekala. Sanırım bu iyi iyi geceler." Sonra uzaklaştı ve üzücü olan şey, gecenin en berbat kısmı neydi? Adam onu durdurmaya çalışmadı.

Eğer ona istediğini düşündüğü şeyi verirse, gerçekten onun cezasına katılmış olacaktı. Yani, evet. Evet demek ikisini de incitecekti. Kötü bir şekilde.

Kendini yatak odasına kapattı, gece boyunca West'in teninde bıraktığı izlerden arınmak için duş aldı ve yatağa girdi. Onunla tanıştığından beri yatakta dönüp durmak bir norm haline gelmişti ve sabah olduğunda gözleri kuru ve pütürlü, vücudu ağrılarla doluydu. En azından kararlılığı daha güçlüydü.

Kendini affedene kadar, engellenmişlerdi.

Dişlerini ve saçlarını fırçaladı, kırmızı bir kazak ve siyah bir tayt giydi ve tam botlarını bağlıyordu ki kapı çalındı.

West, "Bugünün programı baskıdan yeni çıktı," diye seslendi. Sesi en az onun kadar huysuz geliyordu. "İlk olarak, egzersiz."

"Evet, lütfen." Kapıyı zorlayarak açtı ve bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı. Adam yemek için yeterince iyi görünüyordu. Koyu renk saçları manken gibi mükemmel yüzünün etrafına dağılmıştı. Tıraş olmamıştı, çenesinde gölge bir sakal vardı. Bir çift eşofman altı ve göğsünü ve pazularını sevgi dolu bir ihtişamla saran uzun kollu bir tişört giymişti.

Altın rengi gözlerini kızın üzerinde gezdirdi ve sanki kız bugünün kahvaltı büfesi olmayı teklif etmiş gibi dilini dudaklarında gezdirdi. "Üstünü değiştir."

"Neden?"

"Egzersiz yapmak, hatırladın mı? Ex-er-cise."

"Şaka mı yapıyorsun? *Ekstra patates kızartması* dediğini sanıyordum. Egzersiz yapmamın imkanı yok."

"Geri almak yok." Üzerinde "5:30" yazan bir kağıt parçası uzattı.

Üstte kalın harflerle "A.M. RUN" yazıyor.

"Ben bir kızım. *Her şeyi* geri alabilirim."

"Korkarım ısrar etmek zorundayım, kedicik. Yabancı tehlikesi diye bir şey var. Tek başıma dışarı çıkamam."

"Yabancı tehlike... size saldırabilecek bekar anneleri mi kastediyorsunuz?"

"Aynen öyle. Bu yüzden. Değişmen gerekiyor. *Şimdi* değişmelisin." Kapıyı kadının yüzüne kapattı ve "Değiştğini duymuyorum" diye seslendi.

"Sinir bozucu olduğunu duyuyorum." Üzerinde "Her Zaman Bayan Çilek Vadisi Olacağım" yazan bir sweatshirt giydi. Bow." Jessie Kay'in saltanatı sona erdikten kısa bir süre sonra Brook Lynn'den bir hediye. Tozlukları üzerinde tuttu ve botlarını tennie'lerle değiştirdikten sonra, West'in zıplayan göğüslerini en ön sıradan izleyebilmesi için mont giymemeye ve soğuğa katlanmaya karar verdi.

Kapıyı açtı. Adam koridordan dışarı çıkmamıştı.

Ona baktı, gözlerindeki sıcaklık geri geldi, sonra saatine baktı ve memnuniyetle başını salladı. "Sadece iki dakikanı aldı. Etkilendim."

"O zaman hayat yeniden yaşamaya değer." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hey, belki de bir yangın söndürücü getirmelisin. Kalçalarımın sürtünmesi külotumu tutuşturabilir."

Adam gözlerini devirdi ve onu kabaca dışarı itti; o da hemen aptallığına lanet etti. Soğuk! Beş dakika sonra donarak öleceği kesindi.

"Merak etme," dedi. "Üçüncü milde ısınırsın."

"Ne!" Bir inilti kaçtı. Ondan üç mil boyunca gitmesini mi bekliyordu?

Bir kahkaha attı, kızın burnunu cimcikledi ve çekip gitti. Kız inleyerek onun peşinden gitti. Acı rüzgar onu tokatladı ve yanaklarının ve parmaklarının buz kütlelerine dönüşmesi uzun sürmedi.

"Noel partisi için planlar nasıl ?" diye sordu, sanki bir ofiste oturuyorlarmış ve aralarında bir masa varmış gibi rahatça.

Hava içeri girerken ve dışarı çıkarken yandı. Bu nasıl adil oldu? "Pekâlâ." Kelimeler zar zor duyuluyordu. *Dayanıklılık mı? Bende hiç yok.* "Kalp... çok hızlı atıyor... Miyokard enfarktüsünden... öleceğim."

"Boş zamanlarında hipokondriyle mi uğraşıyorsun? Sen iyisin, kedicik. Sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem." Onun omzuna vurdu.

"Şimdi bana partiden biraz daha bahset."

Yarı beyaz atlı prens, yarı şeytani derebeyi gibiydi ve kız aptalca bir şekilde onun her iki yönünü de seviyordu. "Pekala," dedi ve etkilenmemiş gibi görünmek için elinden geleni yaptı, "Sonunda mekanik boğayı ayarladım ve Rhinestone Cowgirl'den Edna tüm parti hediyelerini yapmayı kabul etti. Çilek şeklinde göbek halkaları."

Kendi ayağına takıldı ama yüz üstü düşmeden önce kendini düzeltti ve kadın güldü.

"Bana şaka yaptığını söyle, Jessie Kay."

"Peki, yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Jessie Kay. Partiye sadece birkaç gün kaldı."

"İyi, iyi. İyiyim. Şaka yapıyorum. Her şey birinci sınıf, birinci sınıf, falan filan, sıkıcı olacak Tam senin istediğin gibi."

Rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Fiyatı uygun olsaydı cenazeni planlardım."

Etrafında bir daire çizdi ve burnuna bir çimdik daha attı.

"Fark ettin mi, bu kadar aptal olan tek iki kişi biziz."

Dışarıda mı?" Çorak yolları göstermek için kolunu salladı. "Bugün şoförler bile içeride kaldı."

"Onlar aptal olanlar. Etrafınıza bakın."

Evet, evet, haklı olduğu bir nokta vardı. Güneşin yumuşak pembe ve kehribar rengi parıltısı göz kamaştırıcıydı, mavi gökyüzü yüksek ağaçların zenginliğine damlıyordu, karatavuklar daldan dala uçuyordu.

"Bunu neden yapıyoruz ki?"

"neden?" Sesi düz ve eşitti. Onu yormak için ne gerekiyordu? "Ben hazırım. Sen de hazırsın. Bu yardımcı olacaktır."

"Yani... fiziksel arzularımızdan kaçarak birbirimize yardım eden arkadaşlar mıyız?"

"Şartlarımı kabul etmediğin sürece."

"Batı-"

"Bir başkasına teklif ettiğimden çok daha fazlası, Jessie Kay."

"Bu bir anlamda doğru. Tessa'ya daha fazlasını sunmadınız ama ona daha fazlasını verdiniz."

"Pek sayılmaz. Jase hapse girdikten kısa bir süre sonra öldü."

Yani... Jessie Kay gerçekten ilkti.

Nefes nefese kaldığında, "Hayır demiyorum ama evet de demiyorum. Sana söylediğim gibi, kendini cezalandırmana yardım etmek gibi bir arzum yok. İşleri senin için daha iyi hale getirme arzum var."

Durdu. Oh, Tanrı'ya şükürler olsun! Kamburlaştı, soğuk ama sıcaktı, aynı anda hem terliyor hem de titriyordu, hala hırıltılı nefes alıyordu, burnu akıyordu ve midesi patlamak üzereydi.

"Sensiz olmak bir cezadır." Öfkeli bakışları onu olduğu yerde sabitledi. Parmaklarını birbirine geçirdi ve arkasına bastırdı.

Gökyüzüne bakarken başı geriye düştü. Adamın tişörtü yukarı sıyrılarak bronz teninin nefis bir şeridini ortaya kadının ürpertisi daha da şiddetlendi. "Senin için nasıl acı çektiğimi... bu dayanılmaz."

"Batı..."

"Hayır, değil. Düşünmek için zamana ihtiyacın var ve seni anlıyorum. Sana baskı istememiştim. Hadi eve geri dönelim."

Daha fazla koşmak mı? "Yapamam. Sedyeye ve seruma ihtiyacım var, derhal."

"Bir gezintiye ne dersin?" Omzunu kadının karnına doğru itti ve onu ayaklarından kaldırarak üzerine düşürdü. Tabii ki sonunda bir araba belirdi ve soför yavaşlayarak başını camdan dışarı sarkıttı.

"Pis kız," diye Sunny Day. "Son zamanlarda beni geri çevirmene ."

Jessie Kay kollarını iki yana açtı, *beni suçlayamazsınız*.

Sunny sırtıttı ve hızla uzaklaşmadan önce onlara bir yumruk salladı.

West, Jessie Kay'i eve taşıırken hiçbir yorgunluk belirtisi göstermedi. Ancak içeri girdiklerinde onu kanepeye yatırdı. Sessizce uzaklaştı... kısa süre sonra ona sardığı bir battaniyeyle geri döndü, ona o kadar iyi bakıyordu ki neredeyse kendini bunun yeterli olduğuna, başka hiçbir şeyin önemli olmadığına ikna edecekti. Neredeyse.

"Jessie Kay," diye mırıldandı, saçlarının uçlarıyla oynarken.

Eğer onu öperse, kendini kaybedecekti. "Bana kendimi sevmem gerektiğini söylemiştin West, şimdi ben de aynısını sana söylüyorum. Sen harika bir adamsın. Zeki, , esprili, eğlenceli ve ağzın dünyanın sekizinci harikası olarak sınıflandırılmalı. Ya da ölümcül bir silah, her yerde külotları katlediyor. Ama sen eskiden olduğun adam olmasan da geçmişinin geleceğinin şartlarını belirlemesine izin veriyorsun."

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama kadın başını salladı.

"Hayır," dedi ve onu biraz itti. "Kalbim koşudan dolayı hala hızlı atıyor ve ölüm döşeginde olduğumdan oldukça . Artık ağır konuşmak yok. Bana bir fincan şeker ve bir tutam kahve hazırla."

Ayağa kalkmadan önce uzun bir süre ona baktı. ". Senin için... ne olursa."

Keşke bu doğru olsaydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İKİ GÜN GEÇTİ. Jessie Kay, WOH için son detaylar üzerinde çalıştı.

Noel partisine katıldı, Brook Lynn ile bir elbise provasına katıldı ve nedime elbiselerini dikmeye başladı.

, West mesafesini korudu. Yine de *onu* kontrol etmek için sık sık arıyordu - Her şey *yolunda mı? İyi misin?* -ve hala her gece kapıları ve pencereleri kontrol etmek için evin içinde dolaşıyordu. Ancak koşuya çıktıklarından beri sadece iki kez konuşmuşlardı.

İlki mi?

"Partide benim eşim olacaksın," demişti, "sunucu değil."

"Üzgünüm şeker ayıcığım ama bu mümkün değil. Brook Lynn Jase ile, Harlow da Beck ile gidiyor. Birinin kaleyi koruması gerekiyor."

"Kenna bunu yapabilir."

"Kenna Dane ile gidiyor ve Dane senin en iyi müşterilerinden biri. Tek seçenek benim."

"Jessie Kay."

"West."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Başka birini alırsam ne olur?"

"Büyük bir olay çıkarırım ve seni akranlarının önünde utandırırım."

Hırladı. "Birlikte olsak da olmasak da seni yanımda istiyorum."

Kalbi küt küt atmaya başlamıştı ama "Çok kötü. Artık bir iş ahlakım var."

Hışımınla uzaklaşmadan önce ona ters ters baktı.

günün ilerleyen saatlerinde ona bir anahtar vermişti. "Yeni araban,"

demişti. "Ne! Bu konuda şaka yaptığını sanıyordum."

"Tüm zil ve ısıklara sahip."

"Eminim öyledir. Ama ima

etmiyordum-" "Çırpıcın güvenli

değil."

"Biliyorum-"

"Bu bir hediye değil," diye ekledi. "Bu benim için bir terapi. Artık bir kazada öleceğinden endişelenmeyi bırakabilirim."

Endişelendi.

"Bitirmeme izin verir misin?" Çoğu kız muhtemelen böyle abartılı bir hediye kabul etmeyi reddederdi. Kendilerini fahişe gibi hissettiklerini iddia edeceklerdir.

Satın alınmış ve ödenmiş. Bu onun tarzı değildi. "İma etmiyordum ama çok minnettarım. Teşekkür ederim."

Kız ona sarılmış, o da kıza . Dakikalarca, belki de saatlerce birbirlerine tutunmuşlardı, ikisi de bırakmak istemiyordu.

"Sarılma konusunda gittikçe daha iyi oluyorsun,"
demişti ona. "İyi bir öğretmenim vardı."

Kelimeler fısıldanmış ve vücutları sürtünmeye başlamıştı.
Sonunda ayrılmışlardı.

Şimdi odasında tek başına, dikkatini dağıtabilecek tek şeyi düşünüyordu: adamın kendi işini kurma önerisini. Kıyafetlerini satan bir web sitesi. Günlük elbiseler, resmi elbiseler ve hatta gelinlikler. Hayatında ilk kez bir iş düşüncesi onu heyecanlandırmıştı. Yapmak
Bütçesi kısıtlı kadınlar için lüks kıyafetler.

Bunu yapmak zorundaydı, değil mi?

Tatilden sonra Brook Lynn ile oturup geleceği konuşacaktı. Eğer kız kardeşi onu kaybettiği için ağlarsa, web sitesini iptal edecek ve You've Got It Coming'de kalacaktı. Eğer Brook Lynn en ufak bir hayal kırıklığı belirtirse, siteyi kapatacaktı. Yıllar boyunca kız onun için çok şeyden vazgeçmişti. Şimdi nasıl daha azını yapabiliirdi?

Ve gerçekten de çok yakında kız kardeşine yardım etmek, birlikte geçirdikleri tek kaliteli zaman olacaktı. Brook Lynn'in yeni bir ailesi olacaktı.

Ve yalnız olacağım.

Bir gün West'i bile kaybedecekti. Yeni evi inşa edilecek ve o da bu evden taşınacaktı. Ondan kaçmaya devam edecek miydi? Onun iş onun tek teselli kaynağı olabilir.

Ugh. Kararlar, kararlar. *Kaya gibi pazular ve çok sert bir kafa arasında.*

West'in yatağının üzerine monte ettiği saate baktı. Öğleden sonra saat üç on altı. Tam dört dakika sonra kapısını çalacaktı. Parti günü nihayet gelmişti ve West onu götürmeye kararlıydı.

Bu sabah erken saatlerde, *eğer seninle çıkamazsam, araban olacağımı ve bu konuda hiçbir itiraz duymayacağımı* söylemişti.

güncellemeleri göndermek için telefonunu eline aldı. İlk olarak, Brook Lynn:

Otele yerleşmek için ayrılmak üzereyim. ENDİŞELENME. Muhtemelen inşa ettiğin her şeyi tek bir gecede yok etmeyeceğim.

İkincisi, Daniel:

Partiye geliyor musun, gelmiyor musun? Sana e-davetiye gönderdim ama cevap vermedin.

West partiyi şehirdeki şık bir otelde, daha önce her yıl kullandığı yerde vermek istemişti ama West ona karşı çıkmıştı. Artık şehirde yaşamıyordu. Strawberry Valley'de yaşıyordu ve onun tamamen tarafsız görüşüne göre parasını topluma akıtması gerekiyordu... ayrıca söz konusu toplumu şenliklere davet etmeliydi. Şehir sınırları içindeki herkesi. O da bunu yaptı. Sürpriz!

Üçüncü sırada, Harlow:

Neden insanlara fırında bir çörek olduğunu söylemedin? İsimleri konuşmaya başlamaya hazırım. Jessica Lynn? Brook Kay?

Son olarak, Jase ve Beck:

West'in eğlenmesini sağlarsanız iyi olur yoksa kadınlarınızı bir ay boyunca bekaret kemeri takmaya ikna ederim!

Cevaplar hızla geldi.

Sanki beni gerçekten uzak tutabilirmişsin gibi. Sevgilimle tanışmaya hazır ol. Bir çingiraklı yılan kadar acımasızdır. Sanırım onunla evlenebilirim.

Harlow: Sır yarın çatılardan haykırılacak! (Beck sessiz kalarak çok eğleniyor) Önerdiğiniz isimlerin biraz...değiştirilmesi gerekebilir

Brook Lynn: Mutlu yer!

Jase: İyi zaman geçirmesinin bizimle bir ilgisi olacağını sanmıyorum, ama tehdidiniz istenen etkiyi yarattı ve eğer , sırf onu gülümsetmek için Magic Mike'ı yapacağım

Beck: İpucu: Eğer onunla flört eder ve diğer erkekler görünmezmiş gibi davranırsanız, harika zaman geçirecektir - ama gerekirse ben de Magic Mike yaparım (rica ederim, dünya!)

Ve tam zamanında kapısı çalındı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Bir saniye." Dolabının kapısının iç tarafında bir boy aynası asılıydı ve kendine bir kez daha baktı. At kuyruğu-kontrol. Maskara, allık ve dudak parlaticısı

-Kontrol et. Çirkin kıyafetler-whimper. Monica'nın partisinde giydiği beyaz düğmeli gömleği, siyah pantolonu ve siyah babetleri giymiş, birkaç küçük tatil rötuşu yapmıştı. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üzerinde şimdi ışıltılı kırmızı bir papyon vardı ve göğsünün üzerinde bir ökseotu spreyi duruyordu.

Eğer biri göğüslerini öpmek isterse, nükleer silah kullanırdı. Kız kardeşiyle bahse girsin ya da girmesin.

Ama ah, kendi kreasyonlarından birini giyerek bir sunucu yerine misafir olmak için neler vermezdi. Kırmızı dantellerle süslenmiş seksi beyaz bir elbise. West'in iş ortaklarının gözlerini kamaştıracaktı - elbette - ve West de ona gurur ve hayranlıkla gülümseyecekti.

Hey, bu kesinlikle ... beş yıl içinde.

"Jessie Kay." Adını üç sert rap takip etti. "Saatini kontrol et. Gitmemiz gerekiyor."

Onun saati! Güzelliği bileğine taktı ve "Dostum. Bir dakikam daha var."

"Evet, ama seni görmeden bir saniye daha geçiremem."

Kalbi daha da hızlı atıyor, midesi alt oluyordu -annesini babasının mektuplarını okuduğunda böyle mi Jessie Kay kapıya doğru koştu. West her zamanki gibi bir bakışıyla bile nefesini kesmişti. İnce çizgili takım elbisesi, parlak kırmızı kravatı ve gülünç derecede pahalı İtalyan mokasen ayakkabılarıyla muhteşemdi. Saçlarını düzeltmiş, geriye doğru taramıştı ama tıraş olmamıştı; sofistike ve kötü çocuğun çatışması onu ürpertti.

Bu gece kimdi o? Kontrollü bilgisayar dehası mı yoksa tutkulu kural tanımaz mı?

Vücudu titreyerek onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ama ökse otu dökülüyor." Kadının cevabını beklemedi, gömleğindeki yaprakları çıkarıp yere attı ve üzerinde tepinmeye başladı.

"Hey! Brook Lynn bunu giymemi istedi."

"Brook Lynn bir anlık delilik yaşadı. Ayrıca, ona hizmetleri için para ödüyorum, bu da onun ve senin patronun olduğum anlamına geliyor. Ökseotu yok."

"Gerçekten birinin göğüs dekoltemin altına çömelip öpücük isteyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, aynı korkuyu yaşamamış gibi davranarak.

"Birinin bunu yapacağını sanmıyorum, yapacaklarını biliyorum." Sesi düzdü, tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bu olur ve kan dökülür,

parti mahvoldu." "Tam
bir mağara adamı."

Göğsüne vurdu. "Ben, adamım. Sen, kadınıam."

Kadın gülerken, adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Saatleri birbirine çarptı. Onu duvara yaslamak için öne doğru çekti. "Teklifimi düşündün mü?"

Adamın sıcaklığı ve kokusu onu sararken ağzı kurudu. "Son öpüşmemizi düşündüm," diye itiraf etti. "Başka bir öpücüğü ne kadar çok isterdim."

Nane kokulu nefesi kızın üzerinde geziniyor, adamın vücudunun sertliği kızın yumuşaklığını uyum sağlamaya zorluyordu. "Bir dahaki sefere seni öptüğümde," dedi usulca,

"Seni çıplak ve sırt üstü yatırana kadar öpmeyi bırakmayacağım. Ve sonra sadece duracağım çünkü ağzım başka şeyler yapmakla meşgul olacak."

Eğer ürperti para birimi olsaydı, o anda milyoner statüsüne ulaşmış olurdu.

"Eğer bunu istiyorsan," dedi, "partiye seve seve iptal ederim. Tek yapman gereken evet demek. Benim olacaksın."

Sırf onunla birlikte olmak için değerli programını yeniden mi düzenleyecekti? Bu öyle sarhoş edici bir düşünceydi ki... "İki ay sevgili, on ay arkadaş, sonra İki sevgili daha. Ve bu böyle devam edecek." Başını sertçe salladı.

On ay aranın nasıl bir işkence anlamıyor muydu? Yoksa buna güveniyor muydu?

"Ya senden kendini affetmeni isteseydim?" diye sordu usulca. "Bana her şeyi vermeni?"

". biliyorsun."

Hayır, *yapmazdı*. Arada bir fark vardı. "Eğer benim olsaydın," diye fısıldadı, "sana ağzımla, ellerimle ve bedenimle tapardım." Avuçlarını onun göğsünde düzleştirdi, kalbinin kaburgalarına çarptığını hissetti. "Bana istediğin her şeyi yapmana izin verirdim, beni başka hiç kimsenin yapmadığı şekillerde almana izin verirdim."

Gözlerinde ateş vardı, göz bebekleri bir yıldız patlamasıyla genişliyordu. Çenesini kavrarken vücudu gergindi.

"Ama sen değilsin, bu yüzden gitmemiz gerekiyor," diye boğazındaki dikenli yumruyu geçiştirmeyi başardı.

Hemen geri adım atmadı. Ona bakmaya devam etti, özlem, ihtiyaç, çaresizlik... tam bir yıkım yansıtıyordu. "Sana karşı iyi olacağım, kedicik. Yemin ederim olacağım."

"Bunu daha önce de söyledin ve ben sana inanıyorum." Gerçekten inanıyordu. Kararını bu kadar zorlaştıran şeylerden biri de buydu. Ona iyi davranacaktı ve "sadece arkadaş" olmaya döndüklerinde parçalanacaktı.

"Bana açıkça hayır mı diyorsun?" diye sordu, sesinde çakıl taşları vardı.

"Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum."

Ama ne kadar süre

Beklemek mi? Ne zaman bu kadarının yeterli olduğuna karar verecek ve teklifini geri çekerek onun yerine karar verecekti?

". İstedğin kadar zamanın var" diyerek onu arabaya götürmeden önce şaşırttı.

* * *

STRAWBERRY INN bir kış harikalar diyarına dönüşmüştü. West şaşkınlık içinde etrafına baktı. Geniş yemek salonunun ortasında bir üçgen oluşturan üç Noel ağacı. Aralarından gerçek hediyeler dökülüyordu ve on sekiz yaşın altındaki her çocuk bir tane seçme hakkına sahipti. Yemyeşil çobanpüskülü, Jessie Kay'ın hanın sahibi Carol Mathis'e alması için West'e yalvardığı çilek şeklindeki avizelerin etrafına sarılmış ışıklarla sarmaş dolaştı. Bu kadar kısa sürede burayı kiralamasına izin verdiği için bir teşekkür. Duvarları sahte don kaplamış ve kırmızı danteller Odanın uzak köşesine masa ve sandalyeler yerleştirildi.

Jessie Kay, WOH'un şimdiye kadar partileri geride bırakmıştı... ama mekanik bir boğa kiralamasına izin verseydi daha da iyi olurdu.

Gelecek yıl.

"Harika parti, evlat, ama daha fazla viski getirmeliydin." Mr.

Swat Team 8'den Porter *-pire, kene, gümüş balığı, hamamböceği, arı, karınca, fare ve sıçanları öldürüyoruz-* yanından geçerken omzuna vurdu. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Dahası da var. Bir bardak alacağım-"

"Şişe."

"Şişe," diye düzeltti gülümseyerek, "size getirdim."

Tüm kasaba hana akın etmişti. Eksantrik bir büyükanne figürü olan Edna, derme çatma dans pistinde nöbet geçiriyor gibi görünüyordu. Yirmi mil yarıçapındaki tek "stilist" olan Anthony Rodriguez -her ne kadar sokakta Trisha Shay-Rivers'ın elli yaş üstü kalabalığa perma için garajını kullandığı söylense de- elektrikli kaydırağı ve robotu yaptı. Aynı zamanda.

Kasaba sakinleri arasında kahkahalar havada uçuşuyordu. WOH müşterileri- oyun meraklıları ve ciddi işadamları- henüz ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

West, Jessie Kay'in işe aldığı garsonlardan birini, Two Farms'tan bir garsonu fark etti ve aradaki mesafeyi kapattı. "Bay Jessie Kay'in Porter'ın bardağı asla kurumaz. En iyi viskimizden bir şişeyle onun yanında kalın."

Kız, sanki dualarının cevabı oymuş gibi ona baktı. "Şimdi," dedi.

"Tamam." Koşarak gitti.

Garsonların tepsilerle girip çıktığı arka kapıya baktı. Jessie Kay'den iz yoktu. Farklı insanların onu sanki tadına bakılacak bir mezeymiş gibi aşağı yukarı süzmelerini izlemek ve öldürücü bir öfkeyle savaştıkları zorunda kalmıştı.

Benimki!

Ama onun değildi. Henüz değildi.

Şimdiye kadar yedi pisliği partiden kovmak zorunda kalmıştı. Hepsi ona hakaret eden Strawberry Valley sakinleriydi.

O karideslerle kucak dansı mı yapıyorsun Jessie Kay?

Üniformanın içinde iyi görünüyorsun ama seni üniformanın dışında görmeyi tercih ederim.

Piçler. Çıkarken yanlışlıkla onun yumruğuna çarpmışlardı.

"Oh, West. Kötü durumdasın." Sevinçli kadın sesi solundan geldi.

"Düşündüğümde de kötü."

Dikkatini kapıdan ayırdı - Jessie Kay'in tepsisini doldurmak için altı dakikası vardı, bolca zaman. Neredeydi?

Brook Lynn gülümseyerek, "Şikayet etmiyorum," diye ekledi. "Ablam için yeterince iyi olan nadir birkaç kişiden birisin."

Kibirli bir alaycılıkla kaşlarını kaldırdı. "*Nadir birkaç kişi*, onu birlikte görmekten rahatsız olmayacağınız başkaları olduğunu ima ediyor."

"Daniel ile tanıştın, değil mi?"

Gözlerini devirdi. Daniel sevgilisiyle buradaydı. Bir metre boyunda, incecik bir buz kraliçesi.

Carol'ın kızı Dotty Mathis, geldikleri günden beri çifti izlemeyi bırakmamıştı.

West fark etmişti çünkü o da Daniel'ı izliyordu. Jessie Kay ne zaman ona yaklaşırsa, ikisi birbirlerine komik suratlar yapıyorlardı. Aralarındaki ilişki West'e Jase ve Beck'in Tessa ile olan arkadaşlığını hatırlattı. Alay ediyor, dalga geçiyor ama alttan alta karşılıklı saygı duyuyorlardı.

"Daniel, Jessie Kay'in kardeşi gibi," dedi.

Brook Lynn homurdandı. "Dane Michaelson Kenna'nın üvey kardeşi ama yine de birlikte oldular."

Brook Lynn'in yanında duran Jase'e baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bana bir iyilik yap ve kadınını kontrol et."

Jase dünyanın en çaresiz erkeği gibi kollarını iki yana açtı. "Denemediğimi mi sanıyorsun?"

." Brook Lynn ellerini elbisesinin belinde gezdirdi. Jessie Kay'in diktiği bir elbise. Son zamanlarda giderek daha fazla yatak odasına kapanıyor ve şimdiye kadar herkesin gördüğü en harika tasarımları yaratmak için pratik yapıyordu.

West bakışlarını odanın içinde gezdirdi, Beck ve Harlow'u gördü. Harlow şu anda yeşilin hoş olmayan bir tonundaydı. Sanki biri fırlatma ipini çekmiş ve kendisini tahliyeye hazırlamak için sadece birkaç dakikası varmış gibi karnını tutuyordu. Beck kolunu Harlow'un beline doladı ve onu kalabalığın arasından iterek ileriye doğru götürdü.

West diğerlerine "Bir var," dedi.

Beck onlara ulaşır ulaşmaz, "Sürpriz! Harlow hamile. Şimdi eve gidiyoruz. Kendini iyi hissetmiyor."

"Ne!" Brook Lynn patladı.

Jase yanlış duymuş gibi başını salladı.

West sersemledi. Bir bebek mi? Küçük Beck mi? *Amca olacağım*. Bir gülümseme dolgun, geniş ve hızlı bir şekilde gerildi... sadece daha da hızlı düşmek için. Tessa çocukları çok severdi. Bir keresinde ona evlenir evlenmez çocuk sahibi olmayı denemek istediğini, iki erkek ve iki kız istediğini, böylece çocuklarının

her zaman bir arkadaşı olurdu. Teyze olmayı çok severdi.

Tessa hayallerini yaşayamazdı; kendi kendine verdiği ceza sırasında, o da kendi hayallerini yaşamamalıydı.

Kalbini , içinde, çok derinlerde yeni bir sızı hissetti. Jessie Kay evlenmek istiyor muydu? Kendine ait bir aile?

Beş yıl. Sadece iç burkan beş yıl ve ona istediği her şeyi verebilirdi... istediği her şeyi alabilirdi. Onun... onun her şeyini. Ona duyduğu arzu kanında bir ateşti. Onu diğer tüm kadınlardan daha çok arzuladığını zaten fark etmişti... ama şimdi onu kokainden çok arzuladığını fark etti.

Sadece onun varlığı bile içini huzurla dolduruyordu. Gülüşü dikkatini dağıtıyor ve onu mutlu ediyordu. Gülüşü onu büyülüyordu. Zekâsı onu büyülüyordu.

Neredeydi? Kararını ne zaman verecekti?

Jase ve Brook Lynn heyecanla Bebek Becklow'dan bahsederken West arka taraftaki kapıya doğru ilerledi. Yolda Dane ve Kenna'ya rastladı, ikisi de dans pistinden yeni çıkmış, aşk, ışık ve mutlulukla parlıyorlardı.

"Uh-oh," dedi Kenna. "Jessie Kay'ın başı dertte olmalı." West kaşlarını çatı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sadece onu düşündüğün zaman kaşlarını çatıyorsun." Bu doğru olamaz.

"Onun başı dertte değil." Henüz değil. "Onu gördün mü?"

Dane Kenna'nın şakağını öptü, dudakları teninde gezindi. "Senin fişegi son gördüğümde bir durumla uğraşıyordu. Her şey kontrol altında gibi görünüyordu," diye ekledi West hareketsiz kaldığında.

Bir durum mu? "Affedersiniz." Hızını artırdı. Önüne üç çift daha çıktı ama o gözünü ödülünden ayırmadan ilerlemeye devam etti. Bir garson aceleyle kapının önünden geçti, yüz hatları çizilmiş ve solgundu ve West odanın içine süzüldü.

Jessie Kay, "-Bu partiyi yıkın," diyordu.

Mutfakta çileklerle kaplanmış beyaz duvarlar, uzun pembe-beyaz mermer bir tezgah ve son teknoloji aletler vardı. Görünüşe göre Harlow'un burada çalıştığı birkaç ay boyunca işler önemli ölçüde artmış ve Carol'ın uzun zamandır ihtiyaç duyduğu güncellemeleri yapmasına olanak sağlamıştı.

Ocakla buzdolabının arasında Jessie Kay'i buldu -canlı ve iyiydi- ve sonunda nefes alabildi. Sonra önündeki sandalyeye bağlı kadını gördü.

Monica Gentry.

"Beni bağlamak bir suçtur." Monica iki parçalı kırmızı bir elbise giymişti, göbeği açıktaydı. Saçlarının rengini açmıştı, bir zamanlar çikolata rengi olan saç telleri şimdi sarımsı sarıya dönmüştü.

Jessie Kay gibi görünmeye mi çalışıyorsun?

Ciddiyim. Tam şu anda ocakta bir tavşan mı kaynıyordu? Jessie Kay kesin bir ifadeyle, "İzinsiz girmek de bir suçtur," dedi. "Ve ben bir Vatandaş tutuklaması, bu yüzden sizi bağlama hakkım vardı."

"Kamu malındayız. Ben yanlış bir şey yapmadım," diye ısrar etti Monica.

"Lütfen. Parti sadece davetlilere açık -yani özel- ama ben Seninle tartışmak. Yapacak işlerim var."

"Sorun nedir?" Monica burnunu havaya kaldırdı. "Küçük bir rekabete dayanamıyor musun?"

"Oh, tatlım. Biz aynı ligde bile değiliz."

"Haklısın. Servet avcısı bir başka bir şey değilsin."

Kırmızı, West'in görüşüne göz kırptı ve West ne yapmak üzere olduğundan emin olmasa da sonucun çirkin olacağını bilerek bir adım öne çıktı.

"Bekle. West zengin mi?" Jessie Kay sahte bir nefes verdi ve West durup maskaralıkları izledi. "Lanet olsun. Romantik evlenme teklifini kabul etmeliydim ve bir ev dolusu halı faresi almalıyım. Aşk için beklemem gerektiğini düşünerek nasıl bu kadar aptal olabildim? Hayır!" Jessie Kay gözyaşlarını taklit ederek parmak uçlarını yanaklarında gezdirdi. "Boşa gitmiş bir fırsat."

Kırmızı renk soldu ve West kendini bir sırtışla mücadele ederken buldu.

"Yalan söylüyorsun! Senin gibilere *asla* evlenme teklif etmez." Monica kendini kurtarmak için mücadele etti. "Kalbine bir kurşun sıktığımda seni istemeyecek. Bırak Gitmeliyim. Şimdi!"

Ve yine kırmızı vardı.

Jessie Kay ona sırtıttı, en ufak bir korkusu yoktu. "Miss Strawberry Valley yarışmasının yetenek yarışmasında bir buzağıyı domuz bağı ile bağladım. Özgür değilsin prenses."

Yeni fantezi: Jessie Kay tacı ve kuşağıyla.

"de bir ya da yirmi buzağı bağladım. Ayrıca geyik ve yaban domuzlarını da paketleyip etiketledim. Babamın çalışma odasında hâlâ onların kafaları asılı duruyor. Seninle işim bittiğinde seninki de tam olarak orada asılı olacak."

Pekala. Bu kadar yeter. "Bırak onu, kedicik."

İki kadın da ona sarsıldı. Jessie Kay ona ters ters baktı, hatta ayağını yere vurdu. "Hayır! Asla!"

Monica parladı ve ona parlak bir gülümseme gönderdi. "West! Bu çılgın sürtük beni bağladı."

"Hey! Bir sürtük ama makul ." "Çöz onu," dedi. "Lütfen."

Jessie Kay'ın yüz hatlarında acı dans ediyordu ve mesafeyi kapatabilmeyi, onu kollarının arasına çekebilmeyi ve ona sarılabilmeyi diledi. Ona sevdiği o rahatlatıcı şeyden biraz vermek isterdi ama Monica'nın ateşini körüklemesine imkân yoktu.

"Peki." Jessie Kay oflayıp puflayarak itaat etti. "Umarım psikopatını beğenirsin. O tamamen senin."

Monica kollarını boynuna dolamak niyetiyle ona doğru koştu. Adam onu durdurmak için bileklerinden yakaladı. "Gel bakalım. Sana çıkışı göstereyim." Jessie Kay'e bakarak, "Burada kal," dedi.

West balo salonu yerine koridora açılan kapıdan çıktı, Monica yol boyunca itiraz etti. Lobide Jase'e mesaj attı.

Şerif Lintz'i bul ve onu lobiye getir.

Jase: Üzerinde.

" oluyor?" Monica talep etti.

Jase ve şerif köşeden kadar başka bir şey söylemedi. "Bu Monica Gentry," diye Lintz'e bilgi verdi. "Sadece izinsiz girmekle kalmadı, Jessie Kay'i de bedensel zarar vermekle tehdit etti."

Monica'nın nefesi kesildi. "Ben öyle bir şey yapmadım. Asla-

" "Jessie Kay'in kalbine bir kurşun sıkmakla tehdit etti."

"Pekala, şimdi." Lintz şapkasının kenarını geriye itti. "Bunu iki şekilde halledebiliriz, Bayan Gentry. Sizi tutuklarım ve yargıcın bu geceki akşamdan kalmalığını atlatmasını beklerken hafta sonunun geri kalanını benim hapisanemde geçirirsiniz ya da sizinle arabanıza kadar yürürüm ve bu kasabaya geri dönmezsiniz.

Seçim sizin."

"Bu değil... Bu olamaz..." Üç adam da şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken dudaklarını birbirine bastırdı. "Peki." Çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi. "Beni arabama götür."

West onu serbest bırakarak şerifin gözetimine verdi. "Uzak dur Jessie Kay, Monica. Sen ve ben . Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Anladın mı?"

Öfkesi azaldı, gözleri yaşlarla doldu. "Ama ben seviyorum-"

"Yardıma ihtiyacın var."

Hıçkırıkları onu balo salonuna kadar takip etti.

Birkaç kişi durup onunla sohbet etmeye çalıştı ama o yoluna devam ederek arka odaya döndü. Jessie Kay'den hiçbir iz yoktu.

Garsonlardan biri, gözlerinde yıldızlar olan üniversite çağında bir çocuk, omzuna dokunup işaret etti. "O , efendim. Ve eğer olabilirsem, video oyununuz-"

Bunun için zamanım yok. "Teşekkür . WOH ofislerini arayın, Paskalya yumurtalarının tüm detaylarını içeren bir kitapçık almanızı ."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

West yola çıktı ve Jessie Kay'i bir tepsi dolusu yiyecek taşıırken buldu. şampanya kadehleri. Aradaki mesafeyi kapattı ve yaşlı bir beyefendiye ona ulaştı, seksiliği neredeyse adama kalp krizi geçirtcekti.

Sadece bir bakışla diğer adamı gönderdi.

Jessie Kay onun etrafından dolaşmaya çalıştı ama o da onunla birlikte adım atarak yoluna . "Çekil yolumdan. Sana sessiz muamele yapıyorum."

Kadının ifadesindeki kusuru görmezden geldi. "Neden üzgünsün?"

Kendini tutamadı ve tükürdü: "Onu bana tercih ettin. Sonra da cüret ettin -"Beni kurtarmaya gelmeye cesaret etti."

"Onu asla sana tercih etmedim. Ondan kurtuldum. Ve seni kurtarmaya gelmemde bir sorun görmüyorum."

"İşi kendi başıma halledebileceğime güvenmedin. Bana yapmam için para ödediğin bir şey. Şimdi izin verirsiniz." Kenara çekildi.

Yine onunla birlikte adım attı. Tepsiyi onun kung-fu tutuşundan aldı, bir garsona işaret etti ve tepsiyi uzattı. Sonra Jessie Kay'ın elini tuttu, kadın kurtulmaya çalıştığında daha sıkı tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Parti başladığından beri yapmak istediğim tek şey bu, o yüzden o güzel kıcını sakınleştir. Sen istesen de istemesen de bu olacak."

ON ALTINCI BÖLÜM

BENİM GÜZEL KIÇIM MI?

Benim video oyuncum özünde bir şairdir.

West onu dans pistine götürürken -kendisi onurlu bir konuktan ziyade alçakgönüllü bir sunucuydu- iş kadınları Jessie Kay'e şaşkınlıkla baktılar. Çilek Vadisi'nin kadınları ya onu alkışladılar ya da kasabanın en gözde bekarının sevgisini kazandığı için (çok açık bir şekilde) surat astılar.

Dans pistinin ortasına ulaştığında, onu vücudunun sert gücüne doğru çekti. Şok onu hareketsiz tuttu. Bu gerçekleşiyordu. Bu gerçekten oluyordu.

Göz ucuyla, kendisine coşkulu bir başparmak işareti yapan Brook Lynn'i gördü. Jase, "Magic Mike yok mu?" diye mırıldandı. Dane, başını onaylarcasına sallıyordu. Kenna, yanından geçen bir tepsiden bir avuç jalapeno dolgulu mantar alıyordu. Kız dün gece aramış ve Jessie Kay'e bunları menüye eklemesi için yalvarmıştı - *aşeriyorum ve sana sonsuza dek borçlu kalacağım ve Dane'in kocaman bir*

Seçtiğiniz bir Noel hayır kurumuna çek verin lütfen - Jessie Kay'in Harlow'la aynı durumdan muzdarip olup olmadığını merak etmesine neden oluyor.

"Kendini utandırıyorsun, biliyorsun," diye mırıldandı ve oh, ne olacaktı ki. Ona karşı eridi. Onun kucığında olmak... hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

"Bu benim şirketim. Ne istersem onu yaparım."

"Vay canına. *Ne kadar* olgun bir cevap."

"Buna ne dersin?" Deadpan, "Ne kölece bir itaat sergileyeceğim ne de kendini beğenmiş beklentilerle kuşatılacağım" dedi.

İçine sıcaklık dalgaları yayılırken, dişlerini adamın kulak memesine geçirdi. "Böyle süslü konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ve bundan nefret etmenden nefret ettiğimi biliyorsun."

Sevgili adam. Ve kötü Jessie Kay. Kötü! Onu herkesin içinde taciz ediyor. "İş ortaklarının senin varoşlarda yaşadığını düşündüklerinin farkındasın, değil mi? Fakir ama muhteşem bir garsonla çalışan bilgisayar patronu."

"Varoşlarda yaşamıyorum. Aksine, boyumu aşan işlere kalkışıyorum." Ona gülümsedi. "Gevezeyim, saygısızım ve biraz da kabayım." Ayrıca kötü şöhreti olan kız. Yaklaşık bir düzine teklif almıştı.

bu gece. Bir adam ondan cennette yedi dakika oynamak için gizlice kaçmasını istedi. Bir diğeri kışını okşadı ve onu ne kadar özlediğini söyledi. Eski güvensizlikler hortlamıştı ve kendini sevmenin tek seferlik bir şey olmadığını fark etmişti. Hayatının geri kalanında bunun için aktif olarak çalışması gerekecekti. "Sen, mükemmel beyefendi, nasıl olur da *benim* ligimin dışında olmazsın?"

Biraz eğildi, onun hizasına geldi, başını boynunun çukuruna soktu ve belki de... belki de ona bir şey veriyor diye düşündü. Sarılmak. Bir zamanlar sevmediğini iddia ettiği türden. Aniden nefes almak için havadan daha fazla ihtiyaç duyduğu türden. "Sen güneşsin ve ben de senin yörüngene girmesine izin verilen şanslı gezegenlerden biriyim. Benim için başka hiçbir şey ve hiç kimse yok."

Oh, tatlı cennet. Sonsuzluk listesinden çıkarılacak bir madde daha. İmkansız olduğunu düşündüğü bir şey.

Dünyada başka kadınlar da olduğunu unutun.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye sordu iç çekerek.

"Ne yapmanı istediğimi biliyorum." Gömleğinin yakasının açıldığı yerden öptü onu, sıcak dili nabzını okşadı. "Benimle tavşan deliğinin derinliklerine söyle."

Kalbi, hain, bir kez daha çarptı. "Açıklamaya ihtiyacım var. 'Tavşan deliği' seks için kullanılan bir örtmece mi yoksa önerdiğiniz ilişki için kullanılan bir inek dili mi?" "İnekçe ama sadece ilişki için değil." Başını kaldırdı, gözleri özlemle yanıyordu. "Daha fazla veri istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." "En kötü şeyleri zaten biliyorsun."

"Ve en iyisi, ama yine de daha fazlasını istiyorum." Ellerini kızın beline doladı, avuçlarının topuklarını kızın kalçalarına dayadı ve onu yerinde tutacak kadar sıktı. Kaçmaya karar vermesin diye mi? "Aradaki her şeyi bilmek istiyorum. Detaylar benim tercih ettiğim uyuşturucu. Bağımlılığımı besle."

Şu anda daha romantik *olabilir* miydi? "Şey, nereden başlayacağımı bilemiyorum." Adamın ateş saçan bakışlarıyla karşılaştığında içinden titreme geçti. Bu adam... bu güzel adam... onunla birlikte olmak istiyordu. Onu seks için kullanmayacak, sabahın parlak ışığında ortadan kaybolmayacaktı. Onun yatağında kalacak, ona sarılacak ve ondan zevk alacaktı. Ama iki aylık ilişkilerinin sonunda, yine de onu bırakacaktı.

"Herhangi bir yerden başla. Perçinleneceğim."

"*Benim* tercih ettiğim uyuşturucu Taylor Swift ve Carrie Underwood. Eargasm! Sonunda bir evcil hayvan edindiğimde, beni ve sadece beni sevecek ve diğer herkesin gözlerini oymaya çalışacak vahşi bir kedi seçiyorum. Ona isim vereceğim.

Amiral Snuggles. Hastanelerden de örümceklerden nefret ettiğim kadar nefret ederim. Onlar acı saraylarıdır, başkalarının ne dediği umurunda değil."

"Bilin bakalım bundan sonra odamda 7/24 hangi müzik çalacak? Ve Amiral Snuggles saygı duyabileceğim bir isim. Kendime sık sık Albay Cuddles derim."

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar sevimli.

"Hastanelerden neden nefret ediyorsun?" diye sordu.

Sakin ol. "Çocukken Brook Lynn kulakları için ameliyat üstüne ameliyat geçirdi. Gelişmeleri beklerken koridorlarda dolaşırdım ve birbiri ardına acı içinde kıvranan, kan ve başka şeyler kusan, üstünü kirleten insanlara tanık olurdum... Birbiri ardına yardım çığlıkları duyardım... ve hatta birinin ölümünü izlerdim." Son kısmı fısıldadı.

Kolları etrafında sıkılaştı. "Harlow hastalandığında onu görmeye gittin. İki kez."

"Evet, ama sadece Brook Lynn yanımda için... ve birkaç Xanax patlatmıştım."

"Bana gelmeliydin." Elleri çene çizgisini kavrayacak şekilde yukarı kaydı. "Dikkatini dağıtabilirdim."

Pek sayılmaz. "O zamanlar benden nefret ederdin."

"Yanlış. Sana verdiğim tepkiden nefret ettim. Seni istedim ama sana sahip olmak için kendime izin veremeyeceğimi düşündüm."

"Peki ya şimdi?" Soru onun ağzından cılızca döküldü. "Şimdi sana sahip olmak için *her şeyi* yaparım."

Bu doğru değil. Kendini affetmez.

Adam onun düşüncelerinin yönünü hissetmiş olmalı ki konuyu değiştirerek "En sevdiğin yemek ne?" diye sordu.

"Tatlı."

"En sevdiğiniz *özel* yiyecek?" diye değiştirdi. "Şeker. Hayır, çikolata. Hayır, şeker."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Sabahları mı yoksa akşamları mı tercih edersin?" "Öğleden sonraları. Tabii ki. Ne çok erken ne de çok geç."

"Uygun." Kıkırdayarak yanağını onunkine sürtmek için eğildi ve tenini en lezzetli sıcaklıkla gıdıkladı. "Yaşamak için sadece bir günün kalmış olsaydı, ne yapardın?"

Onunla tekrar tekrar sevişmek dışında mı? "Brook Lynn ve ben aslında bir gece bunu konuştuk. Ve kız kardeşim zombilere inanan bir liste hazırlayıcı olduğu için, zaten bir oyun planım var."

"Anlat."

"Sahip olduğum her kuruşu çekeceğim ve yerel hayvan barınağına vereceğim. Sonra Facebook durumumu 'yakında öleceğim' şeklinde güncelleyeceğim. Ne kadar beğeni alacağıma dair bahse gireceğim. Sonra da yazacağım Tüm arkadaşlarıma kartpostallar göndereceğim ve Brook Lynn'e ben gittikten bir ay sonra postalamasını söyleyeceğim, böylece herkes öbür dünyadan yazdığımı düşünecek. Oh, ve kişisel favorim, Khal Drogo'ya benzeyen birini bulacağım ve kendime çok mutlu bir son hazırlayacağım."

West onu daha da yaklaştırdı, kişisel alanını ele geçirdi ve onu tüketti. "Bu gece sana mutlu bir son verebilirim."

ihtiyaç şimşekleri çaktı. *Güçlü kal.* "Şeker ayıcık, dürüst olalım. Benimle gerçekten başa çıkamazsın."

"Sadece pratiğe ihtiyacım var."

Ona *hayal kurmaya devam et dostum* bakışı attı. "Bana bir gün içinde ölecek olsan ne yapacağını söyle."

"Seninle yatakta yirmi üç saat geçirdikten ve sana birden fazla mutlu son yaşattıktan sonra mı?"

"Belli ki."

"Hayatta kalan sevdiklerimin küllerimi nereye serpmelerini istediğime dair ayrıntılı talimatlar yazardım... ve her konum sadece benim videomda var olur oyunlar."

Kız kıs kıs gülerken, onunla birlikte sevinirken, şarkı sona erdi. Hayır! Ama onun kollarında kalma arzusuna rağmen kucağından çekildi ve boğazını temizledi. "Pekala. Ara verdiğiniz için teşekkür ederim ama işe dönmem gerekiyor. Muhtemelen bensiz her şey cehenneme dönmüştür."

"Jessie Kay-"

Adam onu görevlerinin geri kalanından vazgeçmeye ikna etmeden önce aceleyle oradan ayrıldı.

Anlaşıldığı üzere, her şey cehenneme dönmemişti-boo, tıslama-ama sorunsuz bir şekilde işlemeye devam etmişti.

Görevine devam ederken bakışları sürekli olarak Batı'ya döndü. Onun Prens ve işkencecisi. Prens ona her baktığında nefesi , aralarındaki gerilim artıyordu.

Bir grup genç iş adamıyla konuştuktan sonra oradan uzaklaştı ve ona göz kırptı. O el sallarken güzel bir kadın yanına sokuldu. Jessie Kay konuklardan birine çarptı ve ceketinin üzerine şampanya döküldü.

"Kahretsin! Çok özür dilerim," patladı.

"Bunun için endişelenme. Kuruyacaktır," diye cevap verdi rahat bir gülümsemeyle. "Lincoln West ile dans eden sensin."

"Evet. O ben oluyorum." "Siz
ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Vay canına. İlk dakikadan itibaren kişiselleşin, ne dersiniz?"

"Özür dilerim. Alışkanlık." Tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Dan Escada. *Other Worlds Daily*, oyuncular için dijital bir abonelik. Bay West hakkında bir haber yapıyorum ve kendisiyle konuşmak isterim."

"Yorum yok." Kadın uzaklaştı ve tepsisini başka bir uzattı. Erkeğinin yanındaki kadın kimdi? Resmi olarak çıkıyor olsalar da olmasalar da adam onun erkeği idi.

"Hey. West'in yanındaki cadı kim?" Carol Mathis, Jessie Kay'önüne geçti. "Onun sana ait olduğunu bilmiyor mu?"

Carol'ın yanında duran Edna Mills başıyla . "Bir dahaki sefere yanımdan geçerken ona çelme . Kazalar her zaman olur."

Jessie Kay, "Takım ruhunuzu biliyorsunuz ama aslında West'le çıkmıyorum," dedi.

"Pfft." Carol elini havada salladı. "Gözleri olan herkes ikinizin de birbiriniz için deli olduğunuzu söyleyebilir. Ve o artık bir Strawberry Valley çocuğu. Bir Strawberry Valley kızına ihtiyacı var. Başka kimse yeterince iyi değil."

Haksız değildi.

Jessie Kay söz konusu fahişenin parmaklarını West'in kravatında gezdirmesini izledi. *Başka tarafa bak, başka tarafa bak. Sakın odanın öbür uçup Dillon tarzı dövüşmeye kalkma.* DDAK olarak da bilinir. Aşağı ve kirli kış tekmeleme.

Ama yumruk atmaya hakkı yoktu. West onun erkek arkadaşı değildi, diye hatırlattı kendine. hiç söz vermemişlerdi. Ve onlar onun şartlarını kabul etmedikçe olmazdı. Ama lanet olsun, onun şartlarını kabul etmek çok fazla teslim olmak gibi hissettirecekti. Vazgeçmek gibi. Daha fazlası için bir şansa elveda demek. Daha iyisi için. Ama onun şartlarını kabul *etmemek* de teslim olmak gibi hissettirecekti. Daha fazlası için sıfır şans.

"Oh, hayır, kravatını taciz etmedi. Ayakkabılarımı tut, Edna." Carol bir pompayı çıkardı. "O kızı gelecek haftanın ortasında tekmelediğimde ayağımın kaymasını istemiyorum."

"İkinizi de seviyorum ama sakın, tekrar ediyorum, esmere bir şey yapmayın - en azından açıkta yapmayın." Bakışları, ona el sallayan Daniel'a takıldı.

"Çağırılıyorum. Gitmem gerek."

Kalabalığın arasından kendine yol açtı. Daniel onu kucaklayarak karşıladı. Çenesini eğerek West'i işaret etmeden önce. "Bu çocuğu kendi testisleriyle beslemem gerekiyor mu?"

"Teklifiniz çok hoş ama hayır."

Sevgilisi -güzel bir sarışındı- Jessie Kay'i baştan aşağı süzdü ve sahte bir gülümseme takındı. "Merhaba."

"Kiki, bu Jessie Kay," dedi. "Jessie Kay, bu Kiki. Hatırlamıyor olabilirsin ama eskiden Strawberry Valley'de yaşıyordu."

"Ben altıncı , sen sekizinci sınıftaydın," dedi Kiki, "ama matematik dersimiz aynıydı. Oh, ve sen benim ilk yılımın yazında erkek arkadaşımınla yatmıştın."

Kendimden hoşlanıyorum. Seviyorum.

Daniel sertleşti.

"Bobby Turner, değil mi?" Jessie Kay yasal bir tiksintiyle ürperdi. "Herkese seni terk ettiğini söyledi. Ayrıca yattığı kızları gizlice kaydetmiş, o yüzden bana teşekkür etmelisin. Neyse, siz ikiniz partinin tadını çıkarın."

Döndüğünde Daniel onun elini tuttu. "Kal. Kiki'nin sana bir özür borcu var ve-"

"Hayır, istemiyor. Ben de kalamam. Misafirlerle ilgilenmem gerekiyor." Uzak bir köşede kız kardeşi ve Kenna'yı gördü ve aradaki mesafeyi kapattı. Selam vermek yerine, "Eve döndüğümde küvete girip West'in kravatını yakacağım," dedi.

"Neden?" Brook Lynn onun omzunu dürttü. "Seni rahatsız edecek bir şey mi söyledi?"

Kenna gülümsemeye karşı koydu. "Ben olsam endişelenmezdim. Hiç bu kadar rahatsız görünen bir kravat görmemiştim."

Gerçekten mi? Şöyle bir baktı ve evet, tamam, West ve kravatı her türlü gerginliği yayıyordu. Duruşu sertti, bacakları uçuşa hazırды.

Brook Lynn kolunu Jessie Kay'in beline doladı. "Bilin bakalım az önce ne öğrendim? Yarın kız gücü grubumuz yüz bakımı, masaj, kese, boyalı ve cilalı tırnaklara sahip olacak ve bonus olarak saçlarımız ve makyajımız profesyonelce şekillendirilecek."

Jessie Kay, "Noel'e sadece üç gün var, bu da sadece iki alışveriş anlamına geliyor," diye belirtti. "Şu anda sıfır hediye almış durumdayım."

"Seni tanıyorum. Yarın , kendine bir günün daha olduğunu söyleyeceksin ve sonunda hiçbir şey yapmayacaksın." Brook Lynn onu sıktı ve serbest bıraktı. "Her yıl yaptığın şey bu."

Bu doğru sayılırdı. "Tamam. Ben de varım."

"Neden konuyu değiştirdin?" Kenna Brook Lynn'in omzunu dürttü. "Tie Whore'un dayağa ihtiyacı var. Kız kardeşini ona dayak atması için cesaretlendir."

Jessie Kay kızıl saçlı kadının yüzüne doğru bir parmak salladı. "Brook Lynn bahsi kazansın diye kendimi kaybetmemi istiyorsun. Neden? Kıyafetlerimden birini seçmene izin vermeyi falan mı teklif etti?"

"," Kenna ellerini birbirine sürttü. "Batık bir üniforma ile sosisli sandviç kostümü arasında karar vermeye çalışıyorum."

"," diye mırıldandı.

O iki kız da kıkırdadı. Arada bir durup yere düşen peçeteleri topluyor ve West'e bakıyordu. West onun bakışlarını başka hiçbir erkeğin çekmediği bir şekilde, sanki bir şekilde ona bağılmış gibi çekti.

Tie Whore hâlâ onun yanındaydı ama onu dinlemeyi bıraktığı belliydi. Gözleri Jessie Kay'in üzerindeydi ve ona saldırmak üzere olan bir yarıcıyı hatırlatıyordu.

Titredi, içinden sıvı bir sıcaklık akıyordu.

Bir cevap isteyecek, diye düşündü, ve bunu yakında isteyecekti.

* * *

JESSIE KAY LANETLEDİ. Partinin ertesi günü, şafak sökmek üzereydi ve Brook Lynn, onu spa günü için almaya gelmiş olan telefonunu patlatmaya başlamıştı bile. Geç saatlere kadar West'le film izlemişti.

Sinir uçları hiç alamadıkları temas için ağlarken film izliyormuş gibi yapmak.

Sırf gülümsediğini görmek için seninle bir kız filmi izlerim.

Bu sırada West, Jase ve Beck futbol oynuyor, kazanıyor ve en iyi kardeşler olarak vakit geçiriyorlardı.

Jessie Kay içini çekerek yataktan kalktı ve çantasını aldı. Acil bir durumda ihtiyaç duyabileceği her şeyle dolu bir sırt çantası. Yedek kıyafetler, bir kutu bebek mendili, bir diş fırçası, bir tüp diş macunu, boş bir su şişesinin yanı sıra dolu bir su şişesi, bir Xbox 360 kumandası

-West'in onunla bir video oyunu oynamayı teklif etmesi ihtimaline karşı, sıkılabilir bir

hardal kabı, sarı bulaşık eldivenleri, bir kutu tampon, altı paket bira, bir hazır kahve ve bir kutu çiğ şeker paketi. Ayrıca kız kardeşinin getirmesini istediği elbise.

Spa'ya giderken diş macunu ve diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı ve köpükleri boş su şişesine tükürdü. Bebek mendilleriyle yüzünü ve koltuk altlarını temizledi -annesine göre bir fahişenin banyosu- sonra pijamalarını çıkardı ve üzerinde şöyle yazan buruşuk bir tişört giydi

"Zombiler Sizi Sadece Beyniniz İçin Seviyor" ve bir çift eşofman.

"Evet." Kenna, Brook Lynn'in Jase'den hediye ettiği yepyeni SUV'unun ön yolcu koltuğuna oturmuştu. Arkada, elinde bir kavanoz bamya turşusu tutan Harlow'un yanında oturan Jessie Kay'e dönerek baktı. Sabah kahvaltısı hamile şampiyonlar. "Harlow'la zaten konuştuk, ona nasıl sorduk - tahmin etmediysen daha iyi. Şimdi de seninle konuşmak istiyoruz. West'le aranızda bir şey oldu mu?"

"Hayır. için otelde kaldım. O kaldı ve bana yardım etti, çünkü o benim aracımdı, sonra eve gittik ve uyuduk. Birbirimize hiçbir şey söylemedik."

Söylenecek başka ne vardı ? "Evet" ya da "hayır "dan başka.

"Vücutlarınız sizin için mi konuştu?" Brook Lynn dikiz aynasından kaşlarını oynattı.

"Keşke." Vücudu o adamı çok ama çok arzuluyordu.

Yolun geri kalanı hızla geçti, Strawberry Vadisi'nin yavaş temposu yerini şehrin koşuşturmasına bıraktı. Brook Lynn spa'nın otoparkına park etti ve Jessie Kay kol saatine baktı. Tam zamanında.

Metal bir depoya doğru ilerlediler.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Harlow sordu.

". " Brook Lynn ön kapıyı açtı ve Jessie Kay içeri süzüldü.

Vay canına. Evet. Kesinlikle doğru yerdeydiler. Lüks bir lobinin ortasında büyük bir şelale fiskiyesi, bir mermer

En üst katta denizkızı, diğer katlarda ise renkli deniz kabukları duruyordu.

Yumuşak kırmızı halı ayaklarını yastıklıyor ve duvarlara yaslanmış pelüş siyah sandalyeler yorgunları dinlenmeye çağırıyordu.

İyi giyimli yirmili yaşlarda biri onları parlak bir gülümsemeyle karşıladıktan sonra soyunma odasına götürdü; burada soyundular, duş aldılar ve beyaz elbiseler giydiler. Daha sonra arka taraftaki küçük bir odaya yönlendirildiler.

"Burası gelecek ihtişam için hazırlanacağınız yer." Bununla birlikte, resepsiyonist-hostes? - gitmişti.

Oturulabilecek tek yer, yanan bir ateş çukurunun etrafına serpiştirilmiş yastık ve minderlerin bulunduğu zemindi. Yukarıdaki bir dizi deliğinden bal ve ayçiçeği kokan hafif bir sis süzülüyor, damlacıklar düşerken ateş tarafından ısıtılıyordu. Arka planda yumuşak bir müzik çalıyordu.

"Yani... Hepinizden saklıyordum." Jessie Kay ellerini ateşe doğru uzattı. "West benden önümüzdeki *beş* yıl boyunca iki ayda bir buluşup ayrılacağı kişi olmamı istedi. Ve bana neden bir zaman sınırı olduğunu sormayın. Söylemeyeceğim." Onun güvenine ihanet etmek, tavsiye için bile olsa, isteyerek yapacağı bir şey değildi. "Her neyse. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

", daha fazla detaya ihtiyacımız var. Sizin adınıza kırgın mıyız yoksa mutlu muyuz?" Kenna sordu.

"İkisi de değil. İkisi de. Oh, bilmiyorum. Söylemeye gerek , bana şimdiye kadar başkasına teklif ettiğinden teklif etti."

Annem ne derdi?

Bütün enchilada'yı mı istersiniz yoksa sadece bir ısırık mı?

Cevabı gerçekten düşünmesi gerekiyor muydu? "Ama yaparsam," diye ekledi iç çekerek, "bile ondan daha fazlasını isteyeceğim. Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum."

Harlow uzanıp onun elini okşadı. "Güven bana. İkilemini anlıyorum. Hayal edebileceğinden çok daha fazla aşk romanı okudum. İçlerinde çapkınlar, düzenbazlar ve alfa dangalaklar vardı. Gerçek hayattaki uygulamamı da unutmayalım. Tek gecelik ilişki kralı Beck'i, bana yatağında sadece on iki saat geçirmeyi teklif ettikten sonra paketledim."

Ama şimdi ona bakın, Beck'in dünyasının merkez üssü. Jessie Kay, hiçbir erkeğin birkaç haftadan fazla elinde tutamadığı kız, böyle bir mucizeyi başarabilir miydi? Başka hiçbir kadının evcilleştiremediği adamı kazanabilir miydi? Yani, yaşayan başka hiçbir kadının.

Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, itiraf ederdi... denemek istiyordu. Batı'ya olan arzusu iliklerine kadar işlemiştii ve bu arzu hiç kaybolmuyor, aksine daha da güçleniyordu. Ama başarısızlık korkusu *ruhuna* yerleşmişti.

Bakın! Korku zincire vuruldu.

"Şimdiye kadar herhangi bir tavsiye duymadım," dedi Jessie Kay. "Devam edin. Şaşırt beni."

"Gerçekten tavsiyelerime güveniyor musun?" Brook Lynn sordu. "Daha önce hiç güvenmemiştin."

"Benim için her zaman bir büyükanne gibi oldun. Elbette senin tavsiyelerine güvenirim."

Brook Lynn gözlerini devirdi. "Tavsiyeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Bence senin... davul sesi lütfen... bir artılar ve eksiler listesine ihtiyacın var."

"Ne! Hayır! Kesinlikle olmaz." Jessie Kay kararlı bir şekilde başını salladı. "Son listeniz-"

Harlow, "Mükemmeldi," dedi.

"Her kadının sonsuza dek birlikte olacağı erkekten beklemesi gereken bir şeydi," diye onayladı Kenna.

Jessie Kay, "West tarafından okundu," diye bitirdi.

"Güzel." Brook Lynn ellerini birbirine vurdu, belli ki işin iyi yapıldığını düşünüyordu. "Erkekler bir kullanım kılavuzuna sahip olduklarında daha iyi iş çıkarırlar."

Evet, ama liste ondan çok şey mi istedi? Yoksa yeterince şey istemedi mi?

"West'e bir cevap borcum var," dedi, "ve kafamda artılar eksiler listesini çoktan gözden geçirdim. Binlerce kez. Ya yanlış bir karar verirsem? Karar mı? Ya her şeyi mahvedersem? Ya kalbimi kırarsa? Aman Tanrım, ya-"

Çatlak.

Brook Lynn'in avucu Jessie Kay'in yanağına değdi. Tokat nazık olsa da biraz acıttı ve kız kardeşine ters ters baktı. "Bu ne içindi? Az önce bahsi ben mi kazandım?"

"Asla olmaz. Sakin ve yardımseverdim." Brook Lynn yastığına yaslandı.

"Paniklemeye başlamıştın ve hızlı hareket etmem gerekiyordu. Bir şey değil."

Ugh. Şu aptal panik ataklar.

"İkinizin birbirinizi yere atıp boks yaptığınız o güzel günleri hatırlıyorum," dedi Kenna

"Berbat olduğunuzu söylemiş miydim?" Jessie Kay mırıldandı.

"Bak," dedi Brook Lynn. "Dün sana nasıl sarıldığını gördük. Onun için bir şey ifade ediyorsun. Onun için *çok şey* ifade ediyorsun. Ama *yeterince* şey ifade etmiyorsan bunun bir önemi yok."

İyi bir nokta. İç karartıcı bir nokta.

Omuzları . Bu, kızların ona vermesini beklediği türden bir tavsiye değildi. Eski klasikler neredeydi? *Eğer biri onu kazanabilirse, Jessie Kay, sensin. Ona biraz daha zaman ver.*

Kenna uzanıp onun elini okşadı. "İstedğin adamın sana istediğin diğer her şeyi vermesini beklerken arafta yaşıyorsan

özgüvenini aşındırmaktan başka bir şey yapmıyor. West'i seviyorum. Anlıyorum.
Ama aynı zamanda
Seni seviyorum ve senin için en iyisini istiyorum. Bir karar vermek zorundasın.
Anlaşacak mısın? Yoksa çekip gidecek misin?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

WEST spa'nın lobisinde *sabırsızlıkla* bekledi. Jase, Beck ve Dane yanında duruyordu ve iri vücutları her yeri kaplıyordu, bu da ona dördünün normalde burayı ziyaret eden insanlardan daha uzun ve daha geniş olduğunu düşündürüyordu, çünkü lanet olsun. Sardalya isteyen?

Eğer resepsiyonist West'e tütü giymiş bir sirk ayısıymış bakmasaydı o kadar da kötü olmazdı.

"Sen Lincoln West'sin," dedi sonunda. "Resminizi *Other Worlds Daily*'nin bu sabahki sayısında gördüm."

Ah. Yaklaşık bir saat önce bir muhabir -Dan bilmem ne- ona web sitesindeki bir haberin linkini e-postayla göndermişti.

Başlık: Oyun başladı.

İlk satır:

En sevilen video oyunlarımızdan bazılarının yaratıcısı Lincoln West, zengin ve ünlü bir adam ve hayata geçirdiği karakterler gibi, güzel bayanlar arasından seçim yapıyor - sonunda seçmiş gibi görünüyor.

Partide arkadaşlarının arasına karışırken çekilmiş birkaç fotoğrafı vardı. Daha çok Jessie Kay ile birlikteydi, kolları ona sıkıca , dikkati o kadar yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı ki dünyanın geri kalanının onun için var olmadığı açıktı. Ona olan arzusunu bu kadar bariz görmek görüntülenmesi onu sersemletmişti. *Onun* için duyduğu arzuyu bu kadar net görmeseydi, ödünü koparırdı.

Fotoğrafların çıktısını almış ve onları çerçeveletmeyi planlamıştı.

Hatta onu köşeye sıkıştıran ve kravatını ölümüne sıkkan esmerle çekilmiş birkaç fotoğrafı bile vardı. Şu anki iş yükü hakkında birçok soru sormuş, adam her uzaklaşmaya çalıştığında neredeyse paniklemişti. Bu da şimdi mantıklı geliyordu. O da bir muhabirdi ve partiye sadece bir haber için gelmişti.

"Bir imzanızı alabilir miyim?" diye sordu resepsiyon görevlisi. "Elbette." Boş bir kâğıt parçasını imzaladı.

" ne kadar sürecek?" Beck sabırsızlığını gizleyemeyerek bir ayağından diğerine kaydı.

"Sadece birkaç dakika daha." West'e gülümsedi. "Giyiniyorlar."

Jase kızların şımartılmasını ayarlarken, West faturanın Jessie Kay'e ait olan kısmını ödemekte ısrar etmişti. Jase'i seviyordu, onun için öldürdü, hatta öldürürdü bile ama arkadaşının parasını ödemesine imkân yoktu.

Jessie Kay ile ilgili her şeyi finanse etmek. West'in sahiplenme duygusu buna izin vermez. *O benim.*

Birlikte olsalar da olmasalar da.

Ve gerçekten de, kazandığı paranın onu mutlu edecek şeylere gitmesi fikri hoşuna gidiyordu. Ona yeni arabasının anahtarını verdiğinde acayip bir şekilde ereksiyon olmuştu.

"Strawberry Valley'de bir spa seçmeliydim," diye mırıldandı Jase. "En azından Bay Rodriguez kızları tıraş ederdi, biz de onları bir saat sonra toplardık."

West ona, "Rodriguez saç kesimi konusunda uzman," diye hatırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ikiniz de amatörsünüz." Beck ikisine de acıyarak kaşlarını çatı. "Kız arkadaşını başkasına teslim etmezsin. Ona köpüklü bir banyo hazırlarsın, birkaç mum yakarsın, ayak tırnaklarını boyarsın ve birdenbire onun başına gelen en iyi şey sen olursun. yatak odası."

Keşke. Ama bu şımartılma günü gerekliydi ve spa'da sona ermeyecekti. Erkekler -West de dahil- aradaki zamanı kızlar için romantik randevular planlamak için kullanmışlardı.

Jase, Brook Lynn'i sıcak hava balonuyla gezintiye çıkaracaktı. Beck, Harlow'u çok satan bir romantik yazarın imza gününe götürüyordu ve Dane, Kenna'yı yeni bir kılıç seçmesi için Los Angeles'a uçuruyordu.

Brook Lynn gibi zombi kıyametinin her başlayabileceğine inanıyordu. West, Jessie Kay'i mum ışığında bir akşam yemeğine götürecekti. İlk randevuları.

Bitmemiş bir işleri vardı.

Dakikalar geçtikçe beklentisi daha da artıyordu. Sonunda kızlar lobiye doluştular ve erkeklerini gördüklerinde çığlık atmaya başladılar. Jessie Kay heyecanla ama temkinli bir şekilde etrafına bakındı, onu bulduğunda durdu. Bağlantı kurulduğu anda farkındalık onu sarstı.

Onunlayken, farkındalık onu *her zaman* sarsardı.

Altın rengi dalgalar dirseklerine kadar uzanıyordu. Makyajı hafifçe yapılmıştı ama gözleri artık dumanlı ve kapalıydı. Cildi parlıyordu Bronz ve pembenin en lezzetli tonları... erotik bir kızarıklık.

tadına bakmak için. Elbisesi melek gibi beyaz, dökümlü, bol ve çok kısıydı.
Benimle dalga geçiyor.

Omzuna, elbisenin şıklığıyla tamamen bir sırt çantası asılmıştı. Yani Jessie Kay.

Gülümseyerek elini ona uzattı. Bir an tereddüt etti -onun anladığı bir tereddüt... aralarındaki bu şey çok güçlüydü, çok kuvvetliydi- alt dudağını dişledi. Sonunda aradaki mesafeyi kapattı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Onun parmak eklemlerini öptü. "Sen, kedicik, enfessin."

diken diken oldu. "Ve sen, şeker ayıcık, bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin." Lacivert gözleri takım elbisesini ve kravatını taradı ve ısındı. Kravatını düzelterek, "Sormayacaktım ama ne istediğime karar verdim," dedi.

Lanet olsun. Dün geceki kız kimdi?"

"Bir muhabir. Tebrikler. Dijital bir gazetenin ön sayfasına çıktık." "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Telefonunu çıkardı ve makaleyi tuşladı.

Okurken küçük bir kakhaha attı, duyuları boyunca şehvetli bir okşayış. " canına, o üniformayı salladım, değil mi? Beni becermek istemene şaşmamalı."

Kulak memesini dişlerinin arasından geçirmek için eğildi. "İstemek. Şimdiki zaman."

Nefesi kesildi. "Bunu yazan adamla tanıştım. Üzerine içki döktüm. Çıkıp çıkmadığımızı sordu."

"Ona ne söyledin?" "Yorum yok."

"Bana söyleyebilirsin," diye ısrar etti. "Kızmayacağım." Adama söylediği sürece, aslında birbirleri için *bir şeydiler*.

"Az önce , aptal. Ona yorum yapmayacağımı söyledim."

"Ah." Alternatiften daha iyiydi. "Gitmeye hazır mısınız?" "Benimle kaçıyor musun?"

"Kesinlikle. Çocuklar," diye duyurdu. "Yola çıkıyoruz." Beck onun omzunu sıvazladı. "Benim yapmayacağım bir şey yapmayın."

"Ona şimdiye kadar sahip olduğu her kirli, acayip fanteziyi yapmasının sorun olmadığını söylediğini biliyorsun, değil mi?" Jessie Kay kız kardeşine kırptı ve gruba el sallayarak veda etti. West onu dışarı çıkarırken mırıldandı: "Kahretsin! Soğuk!"

Ceketini omuzlarına örttü, sonra da arabanın kapısını açtı. "Ben de sormak istiyordum," dedi adam koltuğuna yerleşirken. "Sen Monica'dan son zamanlarda haber aldın mı?"

"Hayır. Neden?" Isıtıcıyı sonuna kadar açtı ve havalandırma deliklerini ona doğru çevirdi. "Seninle iletişime geçti mi?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum. Masajım sırasında bilinmeyen bir numaradan on sekiz çağrı aldım. İlk birkaçına cevap verdim.

Doğru rahatlamayı sağlamak için telefonları unutmakla ilgili ders, masöz zaten bana iyi bir tane verdi - ama kimse bir şey söylemedi ve suçlunun çılgın pantolonlar olup olmadığını merak başladım."

Elleri direksiyonda sıkılaştı. "." Yolları vardı. "Evimize gelmesinden endişe etmene gerek yok." *Bizim evimiz.* Bu kelimeleri seviyordu. "Artık onu 7/24 izleyen biri var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Birincisi, endişelenmedim. İkincisi, onu *takip* etmesi için birine para mı ödüyorsun?"

"Güvenliğini hafife almıyorum Jessie Kay." Kabul etmesi gereken bir gerçek. Bu konuda geri adım atmayacaktı. "Eğer arar ve bir şey söylerse hemen bana haber ver. Ya da belki telefon numaranı değiştirmeliyiz."

Belki de özel numara olsun ya da olmasın gelen aramaları takip etmesini sağlayan bir uygulama eklemeliydi.

"Ama neden? Yani, numaramı değiştirme kısmını kastetmiyorum." Sesi küçüktü, belirsizlikle doluydu. "Neden senin için bu kadar özelim? Diğer kız arkadaşlarınla da böyle miydin?"

"Sadece Tessa'yla." Jessie Kay'i tanıyordu ve onun güvensizliklerinin -kişisel şeytanlarının- şu anda ortaya çıktığını biliyordu. Deneyimleri sayesinde bazı günlerin diğerlerinden daha iyi, bazı savaşların diğerlerinden daha kolay olduğunu biliyordu. "Kedicik, sen benim için özelsin çünkü sen *özelsin*. Bu kadar basit."

Yüz hatları yumuşadı, aydınlandı ve "Sana onu falan mı hatırlatıyorum?" diye sordu.

"Hayır. Hem de hiç."

Kıpırdadı, elbisesinin etekleri yukarı kalktı, etli kalçalarını daha fazla ortaya çıkardı, kanını ısıttı ve fermuarına bastırdı. "Bana ondan bahset."

Başka birinden gelseydi reddedeceği bir emirdi bu. Ama bu Jessie Kay'di, onun en büyük huzuru ve en tatlı işkencesiydi; zaten birbirleriyle çok şey paylaşmışlardı. Neden başka her şeyi paylaşmasınlardı? "Tessa'yla Beck ve Jase'le tanıştıktan kısa bir süre sonra tanıştım. Üçümüz aynı koruyucu aileye verilmiştik ve o da sokağın aşağısında yaşıyordu. Gençtik.

Hatta gençleri bile. Dışarıda arkadaşlarıyla oynuyordu ve bir güneş ışını ona vurduğunda, onun beni kurtarmaya gelen bir melek olduğuna yemin ettim."

"İlk görüşte aşk."

"Evet, ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Henüz kızlara karşı romantik hissetmiyordum. Onların bitleri vardı. Ama eğlenceliydi ve ondan hoşlanmıştım. Bir sonraki evime taşındığımda onunla iletişim halinde kaldım, ona mektuplar yazdım.

Sonra, on altı yaşıma geldiğimde Beck, Jase ve ben kaynaklarımızı birleştirerek bir araba aldık ve onu görmeye gittim. O günden sonra birlikte olduk."

"Bu tür bir bağlılık çok nadirdir," dedi, sesinde hüznü bir ton vardı. "Bu çok değerli. Gerçek bir hazine."

O da ona aynı şekilde bağlı olacaktı. Ayı ve yıldızları isteseydi, her ikisini de elde etmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ama ilişkilerine koyduğu zaman kısıtlaması... Daha önce hiç kızmamıştı

Mutluluğunu kısa süreli patlamalarla sınırlama, yılın geri sefalet içinde yaşama ihtiyacı duyuyordu ama şimdi bundan nefret ediyordu.

"Tessa inanılmaz derecede zekiydi-" diye devam

etti. "Hey! Ben zekiyim!" Bir duraklama.

"Bazen."

"Sen *her zaman* zekisin. Birbirinize hiç benzemediğinizi söylediğimde, görünüş ve mizaçtan bahsediyordum, başka bir şeyden değil."

Kadın memnun bir şekilde başını salladı. "Bil diye söylüyorum, kendini dayak yemekten kurtardın."

Gülümsemeye karşı koydu. "Ailesi eğitime çok az önem veriyordu ve o da lise son sınıfta okulu bıraktı." Eğlence

Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu, sonraki sözlerinde bir sınır vardı. "Hiçbir zaman teşhis konmadı ama sanırım bipolardı. Manik mutluluk günleri ve şiddetli depresyon günleri-haftaları vardı. Duyguları bir roller coaster gibiydi."

"Yanlış anlamayın ama sesi biraz zor geliyor.

Onunla kalmana ne sebep oldu? Aşk her zaman yeterli değildir."

"Mutlu olduğu günlerde ışıldardı. Güler, dans eder ve oynardı. *Beni* güldürebilirdi ve kısa bir süre için kendimi gerçekten

"Olmam gereken çocuk, kimsenin benim için yapmadığı bir şeydi." Belki *de* beyaz şövalye sendromundan muzdaripti. Annesini kurtarmayı başaramadığı gibi onu da kurtarabilirse mutluluğa layık olacaktı.

Bir duraklama daha, bu seferki gerginlikle dolu. "Sana nasıl hissettiriyorum?"

"Çılgın." Kadın sertleşince, adam uzanıp onun elini tuttu.

"İnanılmaz derecede sert. Vahşi. Emin değilim. Yine genç. İnanılmaz derecede zor. Aç.

Sakin ol. *İnanılmaz derecede sert*. Başka bir deyişle... çılgın."

Kadın onu daha sıkı kavradı. Yolun geri kalanında sessiz ve birbirlerine bağlı kaldılar. Onun aklından hangi düşüncelerin geçtiğini merak ediyordu ama tahmin yürütmenin kendisine bir olmayacağını biliyordu. Karmaşık bir kadındı ve daha yeni yeni anlamaya başladığı bir mantığa sahipti. Bağımsız ama şefkate aç, taş gibi sert ama şekerleme gibi yumuşak, çelişkiler yumağıydı. Her ikisini de sev-

Onu sevdim. Sadece sevdim.

Seçtiği restoran tarihi bir otelin ortasında yer alıyordu. Siyah-beyaz mermer zemin büyüleyiciydi. Her kapı girişindeki yüksek sütunlar büyülüyordu ve iki büyük avizenin ışığını yansıtan teneke tavan hayranlık uyandırıyordu.

"Otel mi? Biraz küstahça." Jessie Kay onun omzuna alaycı bir darbe indirdi. "Ama pek de istenmeyen bir şey değil."

"Ben çok *umutluyum*. Ama buraya bir oda için gelmedik. Sonunda seni yatağa attığımda, kendi yatağım ." Ve günlerce gitmediler. Belki haftalarca.

Nefesi kesildi, şehvetli bir tepkiydi, bu tepki onunkini körükledi ve acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oldu - artık neredeyse sabit bir durum.

"Bu bizim ilk gerçek randevumuz," dedi. "Harika bir şeyin başlangıcı olabilir ve umarım çevremiz de bunu yansıtır."

"West," dedi usulca, parmak uçlarını kulağının kabuğunda gezdirmek için uzandı. "Seni gelmiş geçmiş en romantik erkek ilan ediyorum."

Onun yanağını okşadı. "Sadece seninle."

"Sen deli değilsin, *benim* için delisin."

Bir hostes sözlerini kesti, Jessie Kay kolunu yanına bıraktığında neredeyse bir hırıltı koparacaktı. Kız onları yüzlerce mumla aydınlatılmış geniş bir odaya götürdü. Karanlık duvarlar ve halı, loş ve rüya gibi hissi daha da artırıyordu. Rezervasyon için aradığında talep ettiği gibi, masaları diğer konuklardan mümkün olduğunca uzakta, arka tarafta bir köşede idi.

İtirazlarına rağmen Jessie Kay için en eski kırmızıyı sipariş etti.

"Jase ve Beck benim önümde içerler, ama sadece ara sıra. bu konuda hep rahatsız olurlar. Takıntılarımın sizi zevk aldığınız bir şeyden mahrum bırakmasını istemiyorum."

", ama şarap yok. İğrenç. Bu kız viski, scotch ve burbon seviyor."

Siparişı değiştirdi ve kadın viskisini yudumlarken o da suyunu yudumladı, sandalyesinde arkasına yaslanıp sahip olmaya çok kararlı olduğu kadını inceledi. Yumuşak, aydınlık mum ışığı ona çok yakışmıştı. Ama o zaman her şey yakışıyordu.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordu. "Aşk fikrine aşık oldum." "Özel bir adam yok mu?"

"Hayır. Gerçi bir keresinde Brook Lynn'e Jase ile evlenmek istediğimi söylediğimi itiraf ."

"Hayır." Vücudundaki her hücre protesto çığlıkları atarken başını şiddetle salladı. "Bunu kabul etmemelisin. Bir daha asla."

Omuz silkti, *ne olacaksa* olsun. "Güvenlik arzuluyordum, hepsi bu. Brook Lynn'i hayatımızı berbat etmekten kurtarmanın kolay bir yolu."

"Onun hayatını hale sen getirmedin. Onun yerine karar vermedin." "Hayır, ama bu kararları onun için de kolay vermedim. Dürüst olmak gerekirse, ben boynunda bir ilmik gibiydi."

"Artık onun hayatının ışıklarından birisin."

Garson siparişlerini almak için geldi ve West adamın bakışlarının Jessie Kay'in üzerinde kalmasından hiç hoşlanmadı. Öfkesi tepesine vurdu ama nefes alıp verdi.

-Jessie Kay'in istemeden de olsa yardımıyla.

Adama, "onun ödeyeceğini açıkça belirtmek istiyorum," dedi ve West'i işaret etti. "Tamam mı?"

"Elbette," diye yanıtladı West.

Parladı. "Çift ıstakozlu yemek istiyorum, lütfen, ekstra tereyağlı. Ama sebzeleri kaldırın ve bir ıstakoz ekleyin. Oh, ve yengeç bacağı. Ve bir şiş karides."

Garson, kız sanki bir fıkra anlatmış gibi güldü ama kız beklentiyle ona bakmaya devam edince adam kaşlarını çattı. "Yemekten önce salata ister misiniz?"

"Tavşanlar marul yer. Ben tavşan değilim." Gerçekten ürperdi. "Ben ıstakoz çorbası alacağım. Yanında da ıstakoz."

Garsonun kafası karışmış gibiydi. "İstakozlarınızdan birinin çorbanızla birlikte getirilmesini ister misiniz?"

"Saçma sapan konuşma. Bir ıstakoz *daha* istiyorum. Kimse çorbaya yeterince et koymuyor."

West kahkahasını elinin arkasına sakladı. "Aynısından" sipariş etti çünkü neden olmasın? "O gün ıstakoz arzunuzu hatırladığımı belirtmek isterim."

lokantada."

"Bana kur yapmak için sırtını mı sıvazlıyorsun?" Sahne fısıltısıyla "İşe yarıyor" dedi.

"İtiraf etmeliyim ki şu anda deniz ürünlerini biraz kıskanıyorum."

"Öyle olmalısın." Viskisinden bir yudum daha aldı. "Eğer yapabilseydim, bir Maine ıstakozuyla evlenirdim ve küçük ıstakoz bebeklerim olurdu. Eğer doğru Alaska kral yengeci karşıma çıkarsa, ateşli bir ilişki yaşamaya ikna olabilirim."

Kıkırdadı. "Önümde yemek yemekten korkmayan çıktığım ilk kadınsın."

"Aç kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Gençken Brook Lynn ve ben sık sık kilise tarafından bize verilen konserve ürünlerle hayatta kalırdık. Bazen Daha kötü durumda olan başka aileler de vardı, bu yüzden hiçbir şey almamayı tercih ederdik. Fırsat verildiğinde yemek yemekten *asla* korkmam."

Eskiden olduğu çocuk ve karşılaştığı zorluklar için acı çekse de, onun geçmişine göz atmadan memnuniyet duydu. Bu ona hayranlığı daha da güçlendirdi. "Bizim hakkımızda bir karar verdin mi Jessie Kay?"

Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürdü, solgun teller teninin bronzuyla hoş bir kontrast oluşturuyordu ve başını olumsuz anlamda salladı. "Gerçeğin tamamını mı istiyorsun?"

"Lütfen."

"Her iki seçenek de doğru görünüyor, ama aynı zamanda her iki seçenek de yanlış görünüyor."

Her iki durumda da incineceğimi biliyorum. Sadece farklı şekillerde."

Onu incitmek tam da yapmak istemediği şeydi. Bir elini yüzüne götürdü.

Çözüm basitti. Kendini affet. Gerçek bir şeyler dene. Sağlam.

Kalıcı.

Daha fazlası.

Ama yapabilir ? Jessie Kay'in mutluluğundan sorumlu olacaktı ama kışından ısırlısa mutluluğu tanımlayabileceğinden emin değildi.

"Sonsuza kadar birlikte olacağımıza dair bir garanti mi arıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ama sonsuza dek bir *şans* istiyorum." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ve kapattı. Açık, kapalı.

Masanın karşısından ona bakıyor, mum ışığının teninde yarattığı titreşimi seyrediyordu. Altın, gölgelerle sarmaş dolaş olmuş, ikisi de onu yalıyordu. Onunla tanıştığı andan beri, ona duyduğu arzu her geçen , her geçen , her geçen dakika da artmıştı. Ve, gerçekten, nasıl olursa olsun

Rakamları hesapladığında, ona istediğini vermediği sürece, rahatlama onun geleceğini beklemiyordu.

Bir parçası da bunu istiyordu.

"Şu anda gelecek hakkında konuşmayalım, tamam mı?" dedi. "Sadece birbirimizin tadını çıkaralım."

." tanıdığı için -ki tanımaya başlamıştı- üzerindeki baskıyı azaltmayı umuyordu, bunu anlıyordu. Onun da kendini baskı altında hissetmesini istemiyordu.

"Ee... bugün maçı kazandınız mı?"

"Kazandık. Üçe bir."

"Sadece bir düzine daha atmadığına şaşırdım. Top sana ait."

Ona göz kırptı. "Aklım başka şeylerdeydi. İstedğim şey balo değildi."

"Ha! Hayal görmüyorum. Bir futbol topu ile benim aramda seçim yapmak zorunda kalsaydınız, kışımı hemen avuçlardım."

Parmağını su bardağının kenarında gezdirdi ve parmak ucunun onun farklı yerlerinde gezindiğini hayal etti. "Kedicik, kışındaki tek el benimki olacak. Topu kapıdan dışarı attıktan sonra."

Gülün en tatlı tonunda kızardı ve aniden büyüleyici bir şekilde utanarak ondan uzaklaştı. "Senin bir yeteneğin var. Nazik şeyleri kirli göstermek."

Ona göz kırptı. "Futbol derslerine devam etmeliyiz."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten benimle mi çalışacaksın yoksa Mr. Miyagi ben mi?"

Kadının sesindeki homurtu onu gülümsetti. "Şu andan itibaren uygulamalı olacağım. Sana söz veriyorum."

"Yeterince iyi olduğumda, senin takımında oynamak istiyorum."

"Hayır." Konuyu geçiştirebilirdi ama aralarında bir karışıklık çıkmasını istemiyordu.

"Hayır mı?" Parmaklarını şıklattı. "Öylece mi?"

"Hayır." Sert ve düz ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Aynen ."

"Kahretsin, bu çok sert."

"Karma oynamanı istemiyorum. Zarar görebilirsin."

"Senin bir şovenist olduğunu nasıl fark etmedim?" Kadın ona hançer gibi baktı. "Ben narin bir Güneyli dilber değilim, biliyorsun. Öfkemi duydun, değil mi? On iki ilçede kötü şöhretim var!"

"Öfkenizle ilgili hikâyeler duydum, evet," dedi, "ama gerçek bir örneğini hiç görmedim."

"Elbette yaşamadın. Hâlâ hayattasın."

Ona sert bir bakış fırlattı. "Senin öfken kötüyse, benimki daha kötü. Ben sen yaralanırken boş boş duracak uysal bir ev kedisi değilim. Eğer biri seni iterse, onun boğazına sarılırım. Eğer biri senden topu çalarsa, yine boğazına sarılırım."

Başka bir kadın olsa korkuyla geri çekilir, hatta böylesine yoğun bir saldırganlıktan korkarak peçetesini yere atıp uzaklaşabilirdi. Ama Jessie Kay değil.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona hayranlık dolu gözlerle baktı. "Başın belaya girer."

"Umurumda değil."

Huşu daha da arttı. "Çok sahiplenicisin, şeker ayıcık." "Benim olanı korurum." Yapmak zorundaydı. Çocukken çok az şeye sahipti. ne zaman koruyucu aile değişirse sadece tek bir bavula sığabilecek kadarını yanına alırdı. Hem de küçük bir bavul. Bir seçim yapmak zorundaydı. Giysiler ya da oyuncaklar. Her seferinde kıyafetler kazandı. İhtiyaç, istekten önce gelirdi. Ve eğer ihtiyacı olan şeyleri elinde tutmak istiyorsa, onları diğer çocuklara karşı savunmak zorundaydı. "Benim olmanı istiyorum."

Sinirli bir alışkanlıkla alt dudağını dişledi. Dişleri çok güzeldi, öndeki iki tanesi diğerlerinin biraz önündeydi.

Mezeler geldi. Garson uzaklaştığında ikisi de yemeğe dalmadı. bakmaya devam ettiler, gerginlik onun alıştığı, hatta arzuladığı şekilde nefes almasını zorlaştırıyordu.

Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

Yapabilir ? Bundan hoşlanmak zorunda değildi. Sadece bununla yaşamak zorundaydı.

Jase ve Tessa'yı haklarından mahrum etmeye zorladığı için ona kızmaya başlayacak mıydı?

bir önemi yoktu, çünkü onsuz kesinlikle yaşayamazdı.

"Beni idare etmek zor olacak," dedi ona. "Nerede olduğun ve güvenliğin konusunda takıntılı olacağım. Etrafında dolanacağım."

Kıpırdamadan , nefes alıyormuş gibi bile görünmüyordu. "Zaten öylesin ve zaten biliyorsun."

"Kötü olduğumu mu düşünüyorsun? Kedicik, sen sadece tadına baktın. Kendimi günde birkaç arama ve mesajla sınırladım." Eğer birlikte olsalardı

saymayı bıraktı ve ne zaman canı isterse onunla iletişime geçti. Sadece güvende olduğundan, ona ya da bir başkasına kızgın olmadığından emin olmak için. "Bir programa sadık kalman konusunda ısrar edeceğim ve geç kalırsan çok kızacağım. Anlaşabilir miyiz?"

"Tekrar söylüyorum, ben zaten ilgileniyorum. Ancak tam açıklama adına, programınızı bilerek mahvettiğimi itiraf etmeliyim."

Kaşlarını çattı. "Açıkla."

"Telefon konferansların olduğunu bildiğimde aradım ve mesaj attım." "Ve bunu yaptın... neden?"

"Size spontane olmanın zevklerini göstermek için."

Kadın başka bir şey söyleseydi, adam sinirlenebilirdi. Ama onun Marshmallow kızı etrafındaki herkesin mutlu olmasını istiyordu. Onu nasıl suçlayabilirdi ki?

"Sadece... bunu bir daha yapma," dedi.

"Yapmayacağım. Belki. Tamam, muhtemelen ."

Asla mükemmelliği değiştirmeye çalışmayın. "Her iki durumda da şartlarınızı kabul ediyorum." Alnı şaşkınlık ve umutla kırıştı.

"Anlamıyorum."

"Birlikte olacağız," dedi. Ona istediğini verecek ve her türlü kızgınlığa karşı koyacaktı ama karşılığında o da ona istediğini vermek zorundaydı. "Sen ve ben, Jessie Kay. Süresiz olarak. Zaman sınırı yok. Ben seninim. Ve sen... sen de benimsin."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JESSIE KAY heyecandan titriyordu. West az önce... az önce kabul etmişti... Birlikte mi olacaktı? Sınır yok muydu?

"West," dedi, ruhunun derinliklerine kadar sendeleyerek. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Sizinle uzlaşır çünkü sizin istekleriniz de onunkiler kadar önemlidir.

Onun geleceğini gözlerinde gör.

Kontrol et ve

kontrol et. "Evet

de, kedicik."

"Evet." Beklenmeyi yapmıştı. Uzlaşmıştı. Kendini

Kendi kendine verdiği hapis cezasından kurtulmak için. Onun için. Onunla bir geleceğe sahip olmak için. Ona değer veriyordu. Diğerlerine asla vermediği bir değer.

"Evet, evet, binlerce kez ."

Her gece rüyalarında gördüğü karanlık gözlerde memnuniyet parladı... sonra kaşığını aldı ve çorbasını içmeye başladı.

Midesi düğümlendi ve pes etmeden önce kremalı hoşgöründen sadece birkaç ısırik almayı başardı. Yatak odasında deneyimi vardı ve olacaklar konusunda gergin olmaması gerekiyordu ama evet, gergindi. West gibi bir adamla hiç birlikte olmamıştı. Kendini zaman yönetimine bu kadar adamıştı. Çalışma alanı konusunda çok takıntılıydı. Sadece ona karşı bu kadar sahiplenici ve agresifti ve hatta belki de en lezzetli yollarla biraz çarpıktı.

"Aç değil misin?" diye sordu.

Biraz bile değil, artık değil. Önündeki yemek için değil. "Sanırım beni eve götürmeni ve ırzıma geçmeni bekliyordum." Bu sözleri homurdanarak söylediğini fark ettiğinde kızardı. "Hiçbir şey değişmemiş gibi devam edeceğimizi düşünmemiştim."

"Tam şu anda senin ırzına geçmediğimi kim söyledi?"

Ses tonundaki ipek... Kadın ürperdi. Belki de adam onu baştan çıkarıyordu.

Garson yemeklerinin geri kalanıyla birlikte geldi ve o yemeğini seçerken West de her lokmada titiz davranarak onun tabağını temizledi. Merak etti... yatakta da bu kadar titiz miydi?

Harika! Bir ürperti daha, bu seferki sandalyesinin ayaklarını titretecek kadar güçlüydü.

Garsona işaret etti ve tatlı sipariş etti. Sırf ona işkence etmek için, emindi.

"Eğer beni elle beslemeye çalışırsan," dedi, "çatalımı gözüne sokarım. Yemin ederim yapacağım."

"Mmm. İşte görmeyi dört gözle beklediğim öfke."

"Sesin korkmuş gibi gelmiyor." Viski bardağının kenarından ona baktı. "Bunu değiştirmem gerekecek."

"Ben sadece çıplak kadınlardan korkarım," dedi deadpan. "Onlardan dehşete düşüyorum."

İyi denemeydi, komik adam. "Onlarla ne yapacağını bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Gülümsemesi yavaştı ama bir o kadar da . "Bana öğretecek misin?" Onun ölümü olacaktı, değil mi?

Ayakkabısını tekmeledi ve ayak parmaklarını yukarı, yukarı... kutsal kaseye doğru koşturdu. Ama adam ayağını tutarak onu durdurdu ve onun hilelerini ona karşı kullanarak kemere masaj yapmaya başladı. İnlememeye çalıştı.

Bir süre sonra tatlısı geldi - zengin çikolatalı sufle - ama ona hiç aldırmadı, bunun yerine onu tutmaya devam etmeyi seçti.

"Sorun mu var?" diye sordu.

"Evet. Kendi iyiliğin için fazla seksisin. Seni yatak odama kilitlesem dünya daha güvenli bir yer olurdu."

Elini kalbinin üzerinde düzleştirdi. "O değil. Bunun dışında her şey."

"Evet, o." Onu serbest bıraktı ve parayı masaya fırlattı. "Başlıyorum Şimdi."

Ayağa kalktı ve ayakkabısını düzelttikten sonra ayağa kalkmasına yardım etti. Kolu onu sabit tutmak için beline dolandı, parmakları kalça kemiğinin üzerinde kıvrıldı. Koruyucu, sahiplenici bir toka.

Onu dışarı çıkardı, soğuk hava ateş gibi yanan tenini öpüyordu. Ona arabanın kapısını açtıktan sonra diğer tarafa doğru yürüdü.

Nefes nefese, ona hızlıca bir mesaj göndermek için telefonunu çıkardı.

Tahmin et ne oldu? İç giymiyorum.

Cebinden telefonunu için durakladığında gözlerinde eğlence parlıyordu... ama ekranı okuduğunda sırtı dimdik oldu. Onun

Bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı döndü, daraldı ve ateşlendi ve yavaşça bir

Parmak ucunu dudaklarının kenarında gezdirdi ve parmak ucunu ağzının derinliklerine kadar emdi.

Neredeyse kendi kapısını menteşelerinden sökecekti. Oturmuş, motor mırıldanırken, "Kaza yaparsak suçlusu sensin," dedi.

Uzanarak, artık nemli olan parmak ucuyla adamın dudaklarının kenarını izledi. Vekâleten bir öpücük. "hayatta kalırsak, eve döndüğümüzde ne olacak?" Hazırlanmak için bilmeye ihtiyacı vardı. Onun odasına mı yoksa onunkine mi gideceklerdi? Hemen yatağa mı gireceklerdi yoksa konuşarak mı vakit geçireceklerdi?

Sorular zihninde yankılanırken, sinirleri yeniden gerildi ve kusmak istedi.

Bu çok seksi olmaz mıydı?

Muhtemelen onun şehirdeki en iyi kadın olmasını bekliyordu. Ama yatakta mambo yapsaydı, biri onu çoktan kilitlemez miydi?

Ya şehirdeki en kötü ?

"Üstünüzde olacağım, her ," dedi uyararak. "Ne kadar zamanımızı alırsa alsın, aylardır yaşadığımız hayal kırıklığından kurtulacağız.

Yapacağımız şey bu." Tabii onu hayal

kırıklığına uğratmazsa.

"Batı." Burası sıcak mıydı? Araba ne zamandan beri saunaya dönüşmüştü? Elbisesinin göğüs hizasını çekiştirerek, "Sana duymaktan hoşlanmayacağın bir şey söylemeliyim.

Sertleşti, ancak bir saniye sonra gevşedi. "Her ne ise, önemli değil."

"Öyle. Ya sadece konuşuyorsam? Ya seks konusunda berbatsam?"

Gülümsemek için savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Pratik yapacağız. *Çok* çalışacağız."

Tabii beceriksizliği deflasyona neden

olmadıysa. Oh, kahretsin!

Eve vardığında, park ederken lastikler gıcırdadı. Onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu. Zavallı adam büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı, değil mi?

Kapısını açmak ve dışarı çıkmasına yardım etmek için arabanın etrafında koştu - sadece omzunu karnına sokup onu kaldırdı. "Yeterince hızlı hareket etmiyorsun, kedicik."

Önce ciyaktı, sonra eğlencenin gerginliği gölgelemesiyle güldü ve adamın sırtına vurdu. "Bırak beni, seni canavar! Ben bir hanımefendiyim. Bana düzgün ve saçma sapan davranılmalı."

"Merhamet için yalvar."

"Hayır!"

Kıçına bir şaplak attı. "Yalvar."

"Asla!"

Komşularından biri -Bayan Brashear- verandasına koşarak "Bağrıışmalar duydum. Şerif Lintz'i arayayım mı Jessie Kay?"

"Hayır, hayır," diye . "West'e zarar vermeyeceğim, yemin ederim!"

West evin içine doğru ilerlerken kıs kıs güldü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve şöyle dedi: "Sen ve ben, biz farklıyız. İlişkımız farklı. Bu yüzden farklı şekilde ilerleyeceğiz. Seni kullanmayacağım ve bitiş çizgisine doğru acele etmeyeceğim. Her seferinde bir adım atacağız. Tamam mı?"

"I-" Nefesini tam olarak tutamadı. "Evet. Tamam."

"Güzel. Birinci adım oturma odasında öpüşmek." Onu minderlerin üzerine fırlattı. Kız zıplarken, adam kravatını gevşetip çıkardı. "Bu gece tek işin kendini iyi hissetmek."

Şimdiden ondan bir adım öndeydi, sıcak ve ıslaktı, arzu bir uyuşturucu gibiydi. "Beni o kravatla bağlamayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Esaretin cazibesini hiç anlamadım. Ellerini her yerimde görmek istiyorum." Bir dizini kanepeye, tam kalçasının yanına, diğer dizini de kalçalarının *arasına* yerleştirdi.

Cesaretlendirici, muhtaç bir ses çıkardı.

Elbisesinin eteklerini kaldırdı, altında ne olduğuna bakarken serin hava bir kez daha kızarmış tenini öptü.

"Külot," dedi. "Küçük, beyaz ve seksi. *Güzel*. Ama biri yalan söylemiş."

"Belki de size mesaj atan gelecekteki Jessie Kay'di, Bay Akıllı Pantolon. Bunu hiç düşündün mü?"

"İmkansız. Gelecekteki Jessie Kay hareket edemeyecek kadar doymuş durumda, bu da şimdiki Jessie Kay'ın cezalandırılması gerektiği anlamına geliyor." Tek bir çekişle külotun kenarlarını . "Ders alındı mı?"

"Hayır." Kadın titrerken, adam ve harap olmuş giysiyi yere fırlattı. "Hâlâ kötü, yaramaz şeyler yapmak için içimde bir istek var."

"O zaman sana sert davranmam gerekecek. Çok sert."

Neredeyse gülecekti. Onun için seks her zaman sadece bundan ibaretti. Seks. Fiziksel bir ihtiyacı gidermek için iki bedenin bir araya gelmesi. Ama West daha onun içine girmeden önce bu deneyimi yepyeni bir seviyeye taşımıştı bile! West onunla dalga geçmiş ve onu memnun etmiş, hiç bilmediği duygusal bir ihtiyacını karşılamış, sadece bedenini değil zihnini de etkilemişti.

"Şimdiki Jessie Kay'in kafası karıştı. Beni bağlamak istemiyorsun ama cezalandırmaktan çok mu memnunsun?" Dizini onun kalçasına sürttü.

"Çelişkili mi? Belki." Yüce mi? Kesinlikle.

"Bu suç geçmişinle, birilerinin seni hizada tutması gerekiyor, kedicik." "Bu kötülerin kötülere liderlik ettiği bir durum değil mi?"

Elbisesini düzelterek tekrar yerine yerleştirirken bakışları sıcaklık ve ihtiyaçla parlıyordu. "Öyle. Ama ben senin erkeğimin ve yapmam gereken bir iş var, o yüzden yapacağım."

Erkeği... karnında titriyor. "İç çamaşırımın yok edilmesi benim cezam mıydı?"

"Hayır. O bir ödüldü. Kendim için. Sana bir ders vermek için, sana yeni bir çift almayacağım."

"Oh, dehşet!"

Gömleğinin bir, iki, üç düğmesini açarak bronz teni ve nefis kaslarıyla göğsünü bir an için görmesini sağladı. "Ben seni öpeceğim ve , sen de bana ne istersen yapacaksın, kendine ne istersen yapacaksın, bu arada sadece hislerine odaklanacaksın. Talimatları anladın mı?"

"Efendim, evet, efendim."

Sırıtarak öne doğru eğildi ve kızın üzerine çıktı. Onu kanepeye hapsetti, iri vücudu onu çevreledi ve... onu öyle yıkıcı bir tutkuyla öptü ki, bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anladı.

Dil, onunkine karşı yuvarlanmak, düello etmek, , vermek ve almak için süpürüldü. Sadece onun ateşleyebildiği hisler onu bunalttı ve bir iniltiyle minderlere gömüldü.

Ona daha da yaklaşmak istiyordu, onu ne kadar yaklaştırabilirse, kollarını ona doladı ve üzerine düşene kadar çekiştirdi. Kendini nefis bir şekilde kısıtılmış, saygılı ama medeni olmayan, vahşi ama dingin, çaresiz ama kendinden emin hissediyordu.

Göğüslerini avuçladı, yoğurdu ve göğüs uçları onu selamlamak için yükseldi, dikkatini çekmek istedi.

"Çok duyarlısın, kedicik."

", " dedi başka bir iniltiyle. "Sadece sen." Onu zevke boğdu ve kendi savunmasızlığıyla ona acı çektirdi.

"İşini yapıyor musun?"

"Evet, evet." Değil mi? Yeter! Düşünmek yok. Merak etmek yok. Onun sadece duylara odaklanmasını istiyordu; o da sadece duylara odaklanacaktı.

Ne isterse yapardı.

İçgüdüsel olarak ayaklarını dizlerinin arkasına bağladı ve sırtını eğerek en yumuşak tarafını adamın en sert tarafına bastırdı. Nefes nefese kaldı. Mutluluk... kendinden geçme... Farklı yerlerinde tutuşan küçük cehennemler, bacaklarının arasında ağrıyan açgözlü bir zonklama. Baş döndürücü arzu onu sarhoş etmişti. İkinci kez ona sürtünmek için yükseldiğinde... üçüncü, dördüncü... nefesini kaybetti. Akıl sağlığını da kaybetti.

"Sana doyabileceğimden emin değilim." West öpücüklerini onun boynu boyunca, göğüslerinin arasına yerleştirdi. Karnının düzleminden aşağıya doğru devam etmeden önce her bir meme ucunu emdi, dili elbisesinin kumaşını .

Onun en ateşli yerini tadabilecek miydi? "Batı." Bir törpü. Bir yalvarış.

Kıpırdamadan durdu... ve sonra sıçan piç geri döndü, "Uh-oh. Dikkatimi dağıttın. Ne yaptığımı unutmama neden oldun. Şimdi baştan başlamak zorundayım."

"Batı." Bir lanet.

"Şikayet mi ediyorsun, kedicik?" Boynunu, göğüslerinin arasını öptü ve bir kez daha meme uçlarını emdi, ona karşı kıvranana kadar yaladı ve ısırdı. Sonra, oh, sonra, tekrar karnından aşağı doğru öpmeye başladı... evet, evet... parmaklarını aşağıya, daha aşağıya doğru takip etti, elbisesinin eteklerinde durdu. "Benim için hazır mısın?"

"Çok hazırım. Sakın durma. Lütfen, durma."

Gülüşü şeytani ve dumandan başka bir şey değildi. "Uh-oh. Yine dikkatimi dağıttın."

"Az önce soruna cevap verdim!"

Hiç merhamet göstermedi. "Kesinlikle dikkatim dağıldı. Yeniden başlamak zorundayım." İnledi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Adam onun boynunu öpüp okşarken, kadın ellerini adamın gömleğinin altından geçirerek sıcak tenine değdirdi. Onun izini sürdü

Parmak uçlarını adamın omurgası boyunca gezdirdi ve kalçalarını yukarı doğru itti, sadece sürtünmekle kendini adamın ereksiyonuna sürttü.

"Gelmek istiyorum, şeker ayıcığım. Gelmem gerek."

"Her şeyin zamanı var." Kelimeler zorlanmıştı, sesi artık o kadar alaycı değildi.

"Şimdi." Onu çenesinden ısırdı. "Ver bana."

"Yaramaz, yaramaz kedicik. Bir cezayı daha hak ettin. Üzgünüm -üzgün değilim- ama elbisen sende kalmayacak." Elbiseyi başının üzerine çekecek kadar doğrulup onu tamamen açıkta bıraktı.

Kendini örtmek aklına bile gelmedi. Bakışları onu tamamen *yuttu* ve o da bundan zevk aldı.

"Hayal ettiğimden bile daha iyisin." Göğüslerini avuçladı, başparmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi. "Bundan *çok* hoşlandığını hayal etmişim."

Daha önce yaşadığı karıncalanmalar? Şu anda içinde kopan fırtınanın yanında hiçbir şeydi. Alay etme zamanı sona ermişti. "West. Lütfen. Seni çok uzun zamandır istiyordum."

Anlamış olmalıydı. Çaresizliği -mutlak açlığı- onunkiyle yarışıyor olmalıydı. Aşağı daldı ve kavuran bir öpücükle besledi, dili sert ve sıcaktı, hakkını talep ediyordu... ama çok geçmeden yavaş yavaş onu tüketmeye başladı.

"Hayır," dedi. "Hayır. Sana acele etmeyeceğimi söyledim. Kendini iyi, çok iyi, mükemmel hissediyorsun ama ilk sevişme seansımızın bir koşu değil, bir maraton olmasını istiyorum." Başparmaklarından biri kızın şişmiş Meme ucunu tekrar tekrar okşayarak içinden mutluluk dalgaları geçirirken, diğer başparmağı da kalçasının üzerinde daireler çizerek tenini gıdıklıyordu. Kısa süre sonra bu eğlenceli okşamalar bağımlılık yaratan bir işkenceye dönüştü.

"İyi bir koşuda yanlış bir şey yok." Bir elini aralarına soktu ve sert bir çekişle gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açtı. Gömlek, gezegendeki en seksi göğsü ve tek aşkının adını ortaya çıkaracak şekilde açıldı. Kıskançlık alevlendi, ardından üzüntü geldi, ama onları bastırdı. Adam onunla birlikteydi. Burada ve şimdi, onunla birlikteydi ve önemli olan tek şey de buydu.

Cesaretlenerek başını kaldırdı ve dilini meme uçlarının üzerinde gezdirdi. tonu değişti, bir kez daha dillerin, dişlerin ve sert saldırganlığın vahşi bir çılgınlığına dönüştü. Ona karşı kıvrandı, tırnaklarını omurgasından aşağıya doğru sürükledi, sonra sırtının alt kısmındaki girintilere dokundu ve kıcının sıkı küreciklerini avuçladı. Pantolonu daha fazlasını yapmasını engelledi.

Suçlular zorla girer. Bu beklenen bir şey.

Ellerini pantolonun belinin altından geçirdi... boxer külotunun altından. *Beni dışarıda mı tutacaksın?* Bu hayatta olmaz.

"Jessie Kay." Onu dizinin arkasından kavradı, kaldırdı, bacağını bükmeye zorladı... kalçası onu kanepenin kenarına sıkıştırıp açıkta bırakana kadar, Her zamankinden daha savunmasız... hazır. Onu serbest bıraktı, sadece bacaklarının arasını kavradı. Bir saniye sonra, parmağı onun sıcak, ıslak çekirdeğinin derinliklerine saplandı.

, sırtı kamburlaştı, başı geriye düştü. "Evet. Evet!"

"Sen... inanılmazsın." Boynuna vuran nabızla oynarken kelimeleri gıcırdattı, parmağı onun içine girip çıkıyordu... girip çıkıyordu... hızlı, daha hızlı, zevkini daha yükseğe, daha yükseğe ve oh... oh! Bir parmağını daha içeri soktu, ıslaklığının zenginliğine rağmen onu gerdi ve yaktı, ama bu iyiydi, çok iyiydi, çünkü parmakları *onun* parmaklarıydı, vücudu *onunkinin* üzerinde duruyordu. Onunla bir geceden fazlasını isteyen bu adam-onunla iki aydan fazla. Bu adam onu tek kullanımlık olarak değil, imrenilecek biri olarak görüyordu.

"Neredeyse bitti... lütfen." Köprücük kemiğini ısırdı, sırtını tırmaladı ve derisini parçalamış olabilirdi. "Özür dilerim, özür dilerim." Need onu sıkıca kavradı ve nefesini çaldı.

"Çok tatlısın, kedicik. Bu gece her şeyimi verebileceğimi ve kendim için hiçbir şey alamayacağımı düşündüm. Aptalca." Ayağa kalkıp pantolonunu ve iç çamaşırını kesesinin altına sabitlemeden önce kulağının memesini dişlerinin arasına aldı. "Sen çok baştan çıkarıcısın ve ben buna karşı koyamıyorum. Elini yala ve boyumun üzerine koy."

Yala, yala, yala, avucunu ve parmaklarının her birini kapladı. Titreyerek uzun, kalın shaftını kavradı.

"Evet, kedicik, aynen . Şimdi benimle gel."

Adamın parmakları kadının derinliklerine doğru ilerlerken, kadın adamın ereksiyonunu aşağı doğru okşadı. Adam parmaklarını içinden çekerken, kadın yukarı doğru okşadı. Adam, heyecanını körükleyen o hayvani hırıltılardan bir tane daha çıkardı ve kadın hızını artırarak onu da aynısını yapmaya zorladı.

Isınan nefesleri birbirine karışarak kadının erkeğin havasını, erkeğin de kadınınkini solumasını sağladı. Gerekli olduğu kadar güzel bir yakınlık. Kadın onu tekrar tekrar okşadı ve adam da onu ödüllendirmeye devam etti. Ağzından yalvarışlar dökülüyordu ama bunlar tutarsızdı ve düzensiz soluklar olarak ortaya çıkıyordu. Başlı minderlerin üzerinde sallanıyor, saçları omuzlarına dolanıyordu. Ter onun tenini kayganlaştırdı, onunkini de kayganlaştırdı ve birlikte kıvrandıkça, onların

Göğüs uçları adamın göğsünün sert düzlemleri üzerinde kayarak sürtünüyor, sürtünme zaten alev alev yanan arzusunun alevlerine yakıt döküyordu. İçten dışa doğru yanıyordu. Cızırdadı. Sıvılaştı.

"Gel, kedicik. Bana zevkini ver." Konuşurken, avucunun topuğunu kızın en çok acı çektiği yere bastırdı.

Bu şekilde, memnuniyetin sınırını aştı. Kaslar sıkıldı ve çözüldü. Dudaklarından bir çığlık patladı. Tırnakları adamın sırtını keserek kan akıttı ve ona doğru eğilerek yapıştı. Ve o da

Boyunu daha sert sıktı, içinde zincirleme bir reaksiyon başlatmış olmalı, çünkü bir saniye sonra kükremesi duvarlarda yankılandı ve doruk noktası karnına fişkırdı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

WEST az önce ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. O, güzel kadınlardan payına düşeni almış yetişkin bir adamdı. Kural olarak, bedeni ya da tutkuları tarafından yönetilmezdi. Ama bugün, Jessie Kay ile, kontrolünü kaybetmişti. Boşaldı, hızlı boşaldı ve bir el işi hızlı boşaldı.

Başka zaman olsa, utanırdı. Ya şimdi? Umursamayacak kadar toktu.

Harap olmuş gömleğini silkti -bütün düğmeler nereye gitmişti- ve Jessie Kay'in karnını temizlemek için kullandıktan sonra daha sonra atılmak üzere mutfğa doğru fırlattı. Tatlı kedisini kucağının gücü ve sıcaklığı içinde tutarak yan tarafına döndüğünde kalp atışları nihayet yavaşlamaya başladı. Neredeyse tanımadığı garip bir şey olan memnuniyet üzerine çöktü. Bunu deneyimlemesinin üzerinden kaç yıl geçmişti? *Hiç* yaşamış mıydı?

"Eğer yaşam kanıtı istiyorsanız," diye mırıldandı, "korkarım size bunu veremem."

"Güzel." yan masadaki çekmeceyi açtı ve içine sakladığı karamellerden birini çevik bir hareketle aldı. Paketini açarken, "Eğer öldüysen, şekerimi çalamazsın," dedi.

"Ne acemi bir hata." Adamın elinden lokmayı kaptı ve ağzına attı.

"Nabzını kontrol etmeliydin. Saldırmaya hazır bir şekilde pusuya yattığımı anlayabilirdin."

"Benim hakkımda bilmen gereken bir gerçek mi?" Onun üzerine yuvarlandı ve kollarını başının üzerinde sabitledi... sonra onu yastıkların içinde eriyene kadar öptü, şekerin tatlılığı sadece aralarında yanan kimyayı daha iyi ya da daha kötü hale getirdi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Yine kaya gibi sertleşmişti, işleri ağırdan alma fikri bir anda iğrenç gelmeye başlamıştı. *İstiyordu. Şimdi.*

Tüm mantığını kaybetmeden önce başını kaldırdı. "Kısasa kısasa inanırım," bitirdi ve onun yanına döndü.

Tüyleri diken diken oldu ve dudaklarını yaladı, bu hareket saf, ahlaksız bir baştan çıkarıcıydı. "Şeker ayı, eğer en iyi şeyler küçük paketlerde geliyorsa, sen başıma gelen en kötü şeysin."

Adam bir kahkaha atarken, kadın elbiselerine uzanmak için onun üzerine eğildi. Kumaşı kadının elinden kaptı ve gömleğinin yanına fırlattı.

"Giysiler üzerindeki tüm haklarını kaybettin. Cezan bu, unuttun mu?" Kız öfkeyle tükürürken, adam onu nazik bir baş kilidiyle göğsüne sabitledi. "Burası 'Teşekkür West' diyeceğin kısım. Bana terbiye öğretmek için zaman ayırdığın için minnettarım."

"Asla! Burası 'Teşekkürler Jessie Kay' diyeceğin kısım. Testislerimin vücuduma bağlı kalmasına izin verdiğin için teşekkür ederim."

Ürperdi ve bir elini koruyucu bir şekilde aletinin üzerine koydu.

Güldü. "Eğer bana yastık konuşmasını kaleme aldığını söylersen testislerinin sende kalmasına izin veririm."

"Ben yaptım."

"Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Şaşırmış gibisin."

"Öyleyim. Ana etkinlikten sonra kimsenin etrafta kalmasına alışık değilim."

Neredeyse *düşünülemez* olanı soracaktı: *Jase ve Beck'le bile mi?* Ama soruyu yuttu çünkü şimdi arkadaşlarının onunla birlikte olduğu düşüncesinden her zamankinden daha çok nefret ediyordu. *Benimkini. Paylaşmayacağım.*

"Sertleştin," dedi, ses tonundan endişe damlıyordu. "Neyin var?"

"Hiçbir sorun yok." Onun şakağını öptü. "yok."

"Gerçekler zor olduğunda yalan mı söyleyeceğiz? Bu ilişki böyle mi yürüyecek? Tamam o zaman."

Anlayışlı, inatçı bir kadınla birlikte olmanın tuzaklarından biri: saçmalıklarınızı biliyor ve size bunu söylemekten çekinmiyordu. "Seni Jase ve Beck'le düşündüm," diye itiraf etti. "Hoşuma gitmedi."

Tırnakları göğsüne iz bırakacak kadar sert battı. "Geçmişimi değiştiremem West."

"Biliyorum." ilişki yeniydi, dengesizdi ve dikkatli adımlar atması gerekiyordu. Ama bu işte yeniydi - *nasıl* dikkatli davranabilirdi ki?

Tessa'dan beri ilk kez, bunu çözmek için zamanı vardı. Ortaya çıkan sorunları çözmek için aslında ayları... yılları vardı.

"Geçmişini değiştirmek istemiyorum, kedicik. Seni bu hale getiren şeyi seviyorum. Ama artık gerçeği biliyorum. Bir erkek bunlara dokunduğunda-" göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarladı "-ve buna-" bir parmağını bacaklarının arasındaki beyaz sıcak ıslaklığa kaydırды, yeni merkezi

asla gibi olamayacak. Asla unutamayacak. Oğullarımın sana bakıp da üzerine nasıl atlamadıklarını bilmiyorum."

"Öncelikle, beni bıraktıkları için zaten kaçık olduklarını biliyoruz."

"Bu doğru. Sen kedi nanesisin."

"Man-nip demek istiyorsun." Memnun bir kedicik gibi dizini onun bacağında aşağı yukarı ovuşturdu. "Muhtemelen dünyanın en iyisi benim."

Bir sırıtış sakladı. Az önce etkilenmemiş ve emin bir ses çıkarmaya çalışmıştı ama sesinde çok fazla zevk vardı ve göğsünü sıkıştıran bir kırılganlığı ortaya çıkarmıştı.

"Muhtemelen," diye kabul etti.

Sahte bir öfke nefesi. " ne cüret!" Pençeleri adamın göğsüne geri döndü.

"Sanırım bunu yeniden ifade etmek istiyorsun."

"Kesinlikle. Ama ikimiz de biliyoruz ki benim mal ve hizmetlerime benden daha çok ihtiyacın var, bu yüzden onlara karşı nazık ol." Adam kızın parmaklarını çözdü ve parmak eklemelerini ısırdı. "Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, evet, gerçekten yastık sohbeti yaptım. Akşam yemeğinde neye karar vereceğinizi bilmediğimden, olası her sonuç için bir program yaptım."

"Süresiz olarak çift olduğumuz bir sonuç bile mi?" "Pekala, *her* olası sonuç değil."

"çektı." Göğüs ucunu dişlerinin arasında gezdirirken solgun saçları göğsüne dökülüyordu ve adam onun güzelliğine, şimdi çilek ve krem renginde bir memnuniyet parıltısıyla dokunmuş kusursuz, güneşte öpülmüş tenine hayret ediyordu - ona verdiği memnuniyet. "En uzun süre ne kadar Geniş seçenek yelpazenizde yastık konuşması?" "On iki saat."

"En kısası mı?"

"On bir saat, elli dokuz dakika."

Kadın ona sıırttı. "Neden dakikalar süren bu tutarsızlık?"

"Eğer beni tatmin edici bir komaya soktuysanız, iyileşmek için zamana ihtiyacım olacağını düşündüm."

Onu mürekkepli kalbinin hemen üzerinden öpmeden önce kıkırdadı -bu onu büyüleyen bir sestı- ve onu yok etmekle tehdit eden bir eylemdi. "Hatırlıyor musun, eğer bir gün bir araya gelirsek sana milyonlarca soru soracağımı söylemişim.

Birlikte mi? İyi haberlerim var. Sorgulama bugün başlıyor. Dövmeyi ne zaman yaptırdın? Ve neden böyle korkunç bir resim seçtin?"

Onunla paylaşmak içgüdüselı, düşünmeden yaptığı bir şeydı. "Yaklaşık bir yıldır temizdim ve Tessa'yı dışa vurarak onurlandırmaya karar verdim.

ifade etmek, sadece kafamın içinde büyük bir oyun konuşmak değil. Sanatçıya bir kalp istediğimi söylediğimde bana bu düzgün ve düzenli tasarımları gösterdi ama bana göre aşk düzgün ve düzenli değildi. Çirkin ve dağınık olabilir, bu yüzden ben de bunu istedim."

"Pekala. Artık resmileşti." Ayağa kalktı, kalçasını onunkine dayadı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "O dövme artık benim en sevdiğim şey. sen."

Ona bir öpücük gönderdi ve kız öpücüğü yakalamış gibi yaparken, içinde bulundukları durumun gerçekliği yüzüne çarptı, hem de sert bir şekilde. Onunla sadece zaman sınırı olmayan tutkulu bir ilişki yaşamıyordu, aslında eğleniyordu. Hayatın tadını çıkarıyordu. Onun tadını çıkarıyor ve yarını iple çekiyordu.

Jase ve Beck'in gönlünü almayı düşünmedi. Tessa'nın gönlünü düşünmedim.

Şimdiye kadar.

Suçluluk duygusu kafasının içindeki boks ringine tırmanmış ve onu fena halde hırpalamıştı.

Herhangi bir şeyden zevk almaya ne hakkı vardı? Jessie Kay bunu ondan nasıl isteyebilirdi?

Uzun, sessiz bir an boyunca onu inceledi, sonra bir parmak ucuyla göğüs kemiğinin üzerinde gezindi. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var mı? İstersen sorun değil."

Şimdiden onun ruh haline uyum sağladın mı?

"Sadece sana ihtiyacım var." Elini tuttu, parmaklarını shaftının etrafına sardı -Bir kez daha kalınlaşıyor, uzuyor ve sertleşiyor. "Benimle ilgili en sevdiğin şey *bu* ve bunu kanıtlayacağım."

* * *

"Büyük bir sorunumuz var, şeker ayıcık." İkinci öpüşme turundan sonra Jessie Kay vücudunu erkek arkadaşı -erkek arkadaşı!- ile kanepenin arasına sıkıştırdı ve erkek arkadaşını yere tekmelemeye başladı.

O - erkek arkadaşı! - sert bir gümbürtüyle yere indi.

Bu kelimelerden asla bıkmayacağım.

"Yemeğimi seçtim ve şimdi açım. Açlıktan ölüyorum! Erkek arkadaşım ve centilmen sevgilim olarak beni doyurmak artık senin görevin." Mutfağı işaret etti. "Atla, erkek köle."

Ayağa kalktı ve pantolonunu bağladı. "Tam olarak kaç işim olacak?"

"Binlerce ama hepsi tek bir şey etrafında dönüyor - ne istersem onu elde ediyorum."

"Peki o zaman. Sana bir sandviç yapsam iyi olacak." Adımlarını hızlandırarak mutfağın içinde kayboldu.

Jessie Kay, savaşmaya çalıştığı endişe sonunda onu bombardımana tutunca bastırıldığı nefesini serbest bıraktı. West bir süredir gergindi ve tahmin etmesi gerekirse kızgındı. Gözleri kısılmış, dudakları kaşlarını çatarak dişlerini sıkıyordu.

Şimdiden onunla birlikte olduğu için pişman mıydı? Keşke silahlarına sadık kalsaydı ve sadece iki aylık bir ilişkide ısrar etseydi?

Belki de daha fazlası için zorlamamalıydı. Ya iki ay geçtikten sonra ona kızmaya başlarsa?

İşleri kendi bildiği gibi yapmaları konusunda ısrar ederek kendine kötülük mü etmişti? Onun yolu ne zaman doğru yol olmuştu ki?

Lanet olsun! Ondan hoşlanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Başka bir erkekten hiç hoşlanmadığı kadar. Hem de çok daha fazla. Henüz seks yapmamış olsalar da, ona daha önce hiç hissetmediği kadar yakın hissediyordu, onunla diğerlerinden daha çok şey paylaşmıştı ve onu kaybetme fikri onu şimdiden yıkmıştı.

"Ya "yı siktir et. Korku zincirlendi.

Birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarıyordu ve hepsi bu kadardı.

Oturma odasının zeminine bir battaniye serdi ve West elinde bir sandviçle döndüğünde yanındaki yeri okşadı.

"Yine mi piknik?" İstekli bir şekilde oturdu.

"Çıplak bir piknik. Fazla giyinmişsin."

Aceleyle soyundu.

Onu şaşırtarak ve sevindirerek, bir ısırık çalmak için BLT'yi elinden bir... iki kez kaptı.

Sandviçi ve kırıntıları mideye indirdikten sonra kızın omzunu öptü ve "Tatlı zamanı mı?" dedi.

"Evet. Afiyet olsun."

Başını yana eğmek için durakladı. Kaşlarını çattı. "Sanırım ziyaretçilerimiz var."

"Ne!" Jase, Brook Lynn, Beck ve Harlow'un bir SUV'den çıkışını izlemek için tam zamanında ön pencereye koştu. Bir çılgılık atarak giyinmek için yatak odasına kadar lastik yaktı.

West diğerlerinin yanında nasıl davranacaktı? Onun nasıl davranmasını istiyordu? Kolay: tamamen ona bağlı.

Dışarı çıktığında yüzüne güneşli bir gülümseme yapıştırdı. Bu ilişkiyi her seferinde bir adım -bir gün- atmalı ve her şeyin şimdi, şimdi, şimdi mükemmel olmasını beklememeliydi.

Jase ve Brook çoktan kanepenin bir tarafına sokulmuşlardı ve Harlow diğer tarafta Beck'in kucağında oturuyordu. Bir tişört ve kot pantolon giymiş olan West, tam öpüştükleri yerde, ortayı kapmıştı.

Sadece anısı bile kanını kaynattı.

Jessie Kay el salladı. "Merhaba çocuklar. Sizi gördüğüme söylemek isterim ve eğer inandırıcı olmanın bir yolunu bulabilirsem, söyleyeceğim. Ne oluyor? ne oldu?"

"Peki." Brook Lynn sırttı. "Jase ve ben şimdiye kadarki en romantik sıcak hava balonu yolculuğunu yaşamıştık ki kasabadaki herkes iyi olup olmadığını sormak için beni aramaya karar verdi. Görünüşe göre oda arkadaşın seninle fiziksel

seninle birlikte. Seni omzunda taşımakla kalmadı, merhamet için yalvarttı."

Tanrı aşkına. Bayan Brashear! "Merhamet için yalvarmadım."

West, "kadarıyla yalvaran bendim," dedi ve ekledi herkes güldü. Ona doğru bir parmağını kaldırdı. Kız ona yaklaştığı anda bileğinden yakaladı ve kucağına çekti.

Onun sıcaklığını ve kokusunu -şimdi onunkiyle kaynaşmıştı- ve çetenin önünde kendisine karşı gösterdiği utanmaz sevgiyi severek kıvrıldı.

Mükemmel!

Harlow dişlek bir sırıtışla, "Seni kontrol etmeye karar verdik, zevkten ölmediğinden emin olmak istedik," dedi.

"Siz ikiniz kesinlikle zamankinden daha rahat görünüyorsunuz." Jase çenesini ovuşturdu. "Spa'da bir gün geçirmek tam da doktorun istediği şey olmalı, değil mi Jessie Kay?"

"Bu gece kim ölecek biliyor musun?" Yumruğunu ona doğru salladı. "Siz çocuklar."

"Lütfen. Bana canlı ihtiyacın var." Brook Lynn başını Jase'in omzuna yasladı. "Yarın Noel Arifesi."

"Oh, kahretsin. Alışveriş için son günüm."

West ona karşı sertleşti. "Strawberry Valley'de mi kalacaksın yoksa şehre mi gideceksin?"

"Şehir."

"Ben de seninle geleceğim. I-"

"Oh, hayır, hayır, hayır. Sen burada kalıyorsun. Hediyeni alacağım."

Gerçekten sertleşti. "Hediye mi değiş tokuş edeceğiz?" Bunun için çok mu erken olduğunu düşünüyordu?

"Evet. *Hepimiz* birbirimize hediyelerimizi veriyoruz." Beck, Harlow'un siyah saçlarından bir tutamı parmağına doladı. "Çoktan bilgilendirildim. Ve ne verileceğine dair pek de gizli olmayan ipuçları buldum."

Harlow utanmadan omuz silkti. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

West ayağa kalkmadan önce eliyle yüzünü sildi ve Jessie Kay'i de birlikte ayağa kalkmaya zorladı. "Sizler resmen fazla uzattınız. Çıkın dışarı." Kapıyı işaret etti.

Elini tokatladı. "*Çok* kabasın."

"Biliyorum," dedi. "Hâlâ orada öylece duruyorlar."

Brook Lynn ve Harlow kıs kıs gülerken çocuklar da güldüler.

Git.

Brook Lynn ona sarıldı ve Jase'i kapıdan çıkarken takip etmeden önce, "Senin adına çok mutluyum," diye fısıldadı.

"Lincoln West." Jessie Kay ayağını yere vurdu. "Neyin var senin?"

"Yorulдум." Onu yatak odasına götürdü, önce onu, sonra kendini soydu ve altına girmesi için örtüleri hareket ettirdi. Adam onun yanına yerleşti.

Bütün gece boyunca ona hiç dokunmadan sarıldı - kız kardeşinin onun için hazırladığı listeden çıkarılacak bir madde daha.

Jessie Kay dönüp duruyordu. Saati ona verdiği ne dediğini hatırladı. Bir hediye değil, bir ihtiyaç. Ona arabayı verdiğiğinde söylediklerini. Bir hediye değil, bir sigorta poliçesi. Yine de bunlar hediye idi. Sadece etiketini beğenmemişti. Neden hoşlanmamıştı?

Güneş yükselirken, sonunda dedi ki, "Eğer hediye değiş tokuşu yapmak istemiyorsan-" "Sorun değil. Sorun olmaz."

Güzel. "Kız gibi konuşuyorsun."

"Bir erkek gibi konuşmaktan daha iyi değil mi?"

Ukala. "Konuş benimle West. Seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

Ayağa kalktı, bacaklarını yatağın kenarında dengeledi ve yüzünü ovuşturdu. Kadının yalvarışlarına aldırmadan, "Bugün dikkatli ol. Bana sık sık mesaj at." Sonra ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Çok geçmeden tencere ve tavalar tıkırdamaya başladı.

Midesi bulanarak duş almak, dişlerini fırçalamak ve saçlarını kurutmak için kendi yatak odasına döndü. Eski püskü bir tatil kazağı ve tayt giydi, West'i cevaplar için zorlamalı mıydı yoksa onu rahatsız eden her neyse onunla kendi başına yüzleşmesine izin mi vermeliydi karar vermeye çalıştı.

Jase ve Beck'in onu daha önce ittiğini görmüştü ve *kendisi* de onu itmişti. Bakın onu nereye getirmişti. Emin değildi, her kararını sorguluyordu. Bu sefer onu bekleyecek ve ne olacağını görecekti.

Kadın odasından çıkarken, adam koridorun sonundaki köşeyi döndü. Her zamankinden daha yakışıklıydı, saçları nemli ve koyu renkti, göğsünü saran bir tişört ve beline kadar sarkan bir eşofman altı vardı. Belli ki koşudan yeni dönmüştü.

Adımları hiç yavaşlamadı; ona doğru gelmeye devam etti. Tek kelime etmeden onu kendine doğru çekti ve dudaklarını birbirine yapıştırdı. Dili kızın ağzını işgal etti ve bir karşılık istedi. Kızın isteyerek, mutlulukla verdiği, ona karşı eridiği bir yanıt.

Onunla alay etti, onu baştan çıkardı ve ruhuna kadar heyecanlandırdı. Elleri göğüslerini kavradı, başparmakları meme uçlarının üzerinde gezindi. Dizlerinin bağı çözüldü, bükülmek üzereydi.

Onu hızlandırdı ve sonra geri çekti.

Ayaklarının üzerinde sabit durabilmek için adamın gömleğinin yakasını kavradı. "Sana da günaydın," dedi, sesi soluğu kesilmişti.

Gözleri ona doğru parlıyordu. "Sen beni özlesen iyi edersin." "Her dakika."

Törpülenmiş sözcükler açıklayıcıydı, fazlasıyla açıklayıcıydı, ama onları geri almadı. Gerçek gerçektir.

Cebinden bir kalem çıkardı, kızın kolunu kaldırdı ve yazmaya başladı. "İşte programın. Buna yaptığına memnun olursun." Sonra uzaklaştı ve kendi odasına kapandı.

Koluna baktı ve bir kahkaha patlattı. ŞİMDİ SAAT: METİN BATI

Onu hiçbir zaman anlayamayabilirdi ama ondan her zaman zevk alacaktı. Gülümseyerek çantasını omzuna attı ve kendine bir fincan kahve doldurdu. Ne-

Buzdolabı ve dolapları tamamen yiyecek ve meyve suyu ile doluydu. Tüm favorileri, yani neredeyse her şey yüksek şeker ve/veya tercih ettiği ilaç olan yüksek fruktozlu mısır şurubu içeriyordu. Olmayanları da West bantlamıştı. kutulara küçük mesajlar.

"Bunu denemelisin. Vücudun bundan hoşlanacak."

"Bunda vitamin var. Hayır, vitaminler bir efsane değildir." "Ye beni. Yaşam beklentini artıracam."

Gözleri yaşlarla doldu, elleri ağzının üzerinde bir çan kulesi oluşturacak şekilde yukarı kalktı. Bunu West yapmıştı. Tatlı, güzel West.

bir daha asla aç kalmadı.

Onun beynini .

Ona şimdi, şimdi, şimdi -kız *kardeşime elimle yaptığım makarna kolyeyi veremem... bir daha olmaz*- saldırma isteğine kapılmadan önce çiftlik evine doğru yola çıktı. Yepyeni arabasıyla. Şık siyah Mercedes yollarda adeta süzülüyordu.

Geldiğinde Brook Lynn dışarı fırladı. Yolcu koltuğuna yerleşti, beyaz bir kazak ve yıpranmış çizme kesimli kot pantolon içinde muhteşem görünüyordu. "Lütfen bana bu sefer almak istediğin her şeyin bir listesini yaptığını söyle. Ve vay canına, West'in zevki iyiymiş. Bu bebek *kandırılmış*."

"Kadını için sadece en iyisini ister." Kalbi zevkle kabardı. "Hediyelere , West'e ne alacağımı biliyorum, ama diğer herkes... şey, gördüğümde anlayacağım diyelim."

Kız kardeşi sanki karnından bıçaklanmış gibi inledi. "Geçen sene de böyle demiştin ve sonunda kafası kesilmiş tavuklar gibi mağazalarda koşturup durmuştuk ve tek bir şey bile alamamıştık. şey."

"Neden şikayet ediyorsun? Çok güzel bir makarna gerdanlığın var, JK orijinali, her şeyle giyebilirsin."

Snort.

Karla kaplı ağaçlar otoyolda yükselirken bulanıklaşıyordu. Sabahın bu erken saatinde pek fazla sürücü dışarıda değildi. Strawberry Valley ile Oklahoma City arasındaki düzlükte değil ama alışveriş bölgesine geldiklerinde trafik yoğunlaştı. Onun gibi tembeller her zaman Noel'den bir gün önce, son dakika hediyelerini bulmak için çaresizce dışarı çıktılar.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi Brook Lynn. "Batı senin için iyi."

"Gerçekten de öyle." Kız kardeşine elbiselerini internette satması önerisini söylemek için ağzını açtı. Ama... ama... Brook Lynn onu kaybedeceği düşüncesiyle üzülebilir, hatta paniğe kapılabilirdi. Neden şimdi bu konuyu açıp tatilleri mahvediyordu ? Birkaç günün daha ne zararı olabilirdi ki?

Tuttuğunu bilmediği bir nefesi serbest bıraktı.

Alışveriş merkezinin bir mil uzağına park etmek zorunda kalan o ve kız kardeşi, içeri girdiklerinde buz kesmişlerdi. Yönlerini bulmak ve bir oyun planı tasarlamak için kalabalıktan uzakta bir kenara çekildiler.

"Jase'e ne almak istediğini biliyor musun?" diye sordu.

Brook Lynn başını salladı. "Bunu itiraf etmemeliyim, daha yeni sana zor anlar yaşattı, ama... hiçbir fikrim yok. Kovalar dolusu parası var ve ne zaman ne isterse onu alıyor. Böyle bir adama ne alabilirim ki? Bu mu?"

"Duh. Çıplak bir portren." Küçük kız kardeşinin yüzündeki skandal ifadesi onu güldürdü. "Ne? Bahse girerim Harlow bir tane , hiç sorun değil."

"Peki Jase bunu nereye asacak? Şöminenin üstüne mi?"

"Bir ev ve duvarlarda *bir* tür sanat ihtiyacınız olacak."

Brook Lynn kaşlarını kırıştırdı ve başını salladı. "Sadece hayır değil, lanet olsun ki hayır."

Jessie Kay omuzlarını silkti. "Denedim. Ama şimdi sana böyle harika bir fikir sunduğuma göre, geri kalan her şey kıyaslandığında berbat . Hazırlıklı olun."

Brook Lynn elleriyle yüzünü kapattı ve inledi. ", " dedi kendi kendine. "Yanılıyor olmalı."

Gülemiyorum.

Brook Lynn doğruldu ve "*Lincoln*'e ne alacaksın? Ona böyle mi hitap ediyorsunuz? Artık birbirinizden merhamet dilendiğinize göre, demek istediğim."

"Ben ona Bay Sıcak Tereyağlı Çörek diyorum. Ona ne aldığımı görmek için beklemeniz gerekecek. Ama harika bir şey. Muhtemelen evren tarihinde birinin birine aldığı en büyük hediye. Çıplak bir portre bile karşılaştırım."

"Söyle

banal!"

"Asla."

"Aman Tanrım. Sen tam bir cadıydın."

"İsim mi?" Jessie Kay dilini dışarı çıkardı. "Sonsuz ruhun için dua edeceğim."

Brook Lynn homurdandı ve sonra kollarını birbirine bağladı. "Hayatlarımızın bu kadar mükemmel olacağını hiç düşünmüş müydün? Yani, ben Jase ile evleneceğim, sen de West ile evleneceksin ve biz de baldız olacağız."

"Seni kırmak istemem ama biz zaten kan kardeşiyiz. Ve ol. Ben sadece o adamlarla çıkıyorum. Bir akşam yemeği ve birkaç şehvetli öpüşme seansımız oldu. Henüz porselen seçmiyoruz." Ama... evlilik

West'İlgileneceği bir şey miydi? Yoksa bu tamamen söz konusu değil miydi?

Kahretsin! Bağlanmaya zorlamadan önce ona sormalıydı. Ya farklı şeyler bekliyorlarsa? Peki ya aşk? Onu hiç Tessa'yı sevdiği gibi sevebilecek miydi?

Ona sırılsıklam aşık olma yolundaydı ve -yine lanet olsun! Öyleydi, değil mi? , sert düşüyordu... yakında sıçrayacaktı.

"Uh-oh. Bu bakışı biliyorum." Brook Lynn onu ilk dükkâna doğru yönlendirdi. "Jase ile dalgalı flört sularında gezinirken bunu her gün giydim. Sen bir şey yok. West'in seni izlediğini, sana nasıl saygıyla dokunduğunu gördüm. O bu işte uzun soluklu."

Öyleydi, evet, ama kendi özgür iradesiyle değil.

Telefonu çaldı ve onu cevap vermekten kurtardı. Çantasından cihazı çıkardı, West'in numarası ona bakıyordu. "Bensiz başla," dedi kız kardeşine. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Brook Lynn kaşlarını ve "Sanırım bir dakikadan fazlasına ihtiyacınız olacak" dedi.

"Ha!" Kız kardeşi uzaklaşırken Jessie Kay cevap verdi. "Hey, sen."

"Her şey yolunda mı?"

Adamın sesindeki endişe kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Her şey , şeker ayıcığım. Daha yeni geldik."

"Dikkatli mi davranıyorsun?"

". Balonlu naylon almak için ambalaj dükkanına gitmeyi bile düşünüyorum. Bu şekilde, izdihama uğrarsam, hayatta kalma şansım daha yüksek olur."

"Bu hiç komik değil."

"Biraz öyle."

İçini çekti. "Sana zor biri olacağımı söylemiştim, Jessie Kay. Tessa'ya iyi bakamadım. Aynı hatayı seninle yapmayacağım."

"Aynı anda hem tatlı hem de kaçık, ama seni affedebilirim çünkü ben harikayım ve sen de ellerini çok iyi kullanıyorsun. Bu arada, programını görmedim, bu yüzden benimle daha sonra ne yapmayı planladığını bilmiyorum."

"Bekleyip öğrenmeniz gerekecek." demeden önce hattan statik bir ses geliyordu.

* * *

WEST kaynak makinesini kapattı ve kaynakçı maskesini çıkardı. Eski bilgisayar parçalarıyla yaptığı bileziği inceledi ve kaşlarını çattı. Jessie Kay bunu beğenecek miydi? Yoksa nefret mi edecekti?

Evet, muhtemelen o bok parçasından nefret ederdi.

Eldivenlerini çeşitli aletlerle dolu bir tezgâhın üzerine fırlatırken alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Annesine verdiği hediye, sokaktan topladığı bozuk paralarla ödediği hediye, annesinin rehin bıraktığı hediye unuttu. Üvey annesi için çizdiği ve çöpe atılan resmi unuttu. Daha önce hiçbir kız arkadaşına hediye vermemiştir, Tessa'ya bile.

Her yıl doğum gününde onu yemeğe götürürdü.

Cora'nın eline bir kredi kartı tutuşturup Jessie Kay için güzel bir şey seçmesini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama içten içe bunun korkakça bir yol olduğunu biliyordu. Bu yüzden Jessie Kay'e o boktan bileziği verecek ve sonuçlarına katlanacaktı; yüzünü hayal kırıklığının kapladığını görecekti.

Lanet okudu. Bahsini riske atmamaya karar verdi ve ona üzerinde çalıştığı birkaç şeyi daha verdi. Sadece... Varlığının her zerresiyle bunu berbat etmek istemiyordu. Ona borçluydu. Onu özgür bırakmış, zevk ve heyecana boğmuştu... neşe. O kadar ki, her birine bağımlı hale gelmişti bile. O kadar ki, suçluluk, pişmanlık ve kızgınlık dayanaklarını kaybetmişti. onun içinde.

Tatilini mahvedemem.

Noel her zaman yılın en sevmediği zamanı olmuştu. Diğer çocuklar şımartılmanın tadını çıkarırken, o çoğunlukla görmezden gelinirdi. O zamanlar, genellikle görmezden gelinmeyi tercih ederdi.

Buraya gel ve Sam Amca'nın kucağına otur, evlat. Senin için bir şeyim var.

Hatıra zihninin yüzeyini aştı ve bir kükremeye duvarı yumrukladı. Metal buruştu ve çöktü. Annesiyle geçirdiği yılları ve evlerine girmesine izin verdiği erkekleri çok nadiren düşünüyordu. Özellikle de Sam'i. Bazı şeylerin bir kutuya kilitlenip gölgeli bir köşede saklanması daha iyiydi.

West bileziği buzlu su dolu bir kovaya daldırdı, kuruladı ve cebine koydu. Çiftlik evine doğru yürüdü, dışarıdaki soğuk hava nefes alıp verirken kanında yanan ateşi soğutuyordu. Arazi dikkatini dağıttı. Dalları çıplak ve budaklı sayısız ağaç. Temizlenmesi gereken dikenli çalılar, istiflenmesi gereken odun yığınları.

Üç hafta içinde onun evinin inşaatı başlayacaktı. Jase'in evi de, her ne kadar arazinin karşı taraflarında olsalar da. Her şey tamamlandığında West, Jessie Kay'ın yanına taşınmasını bekliyordu.

Kabul eder miydi? Zaten birlikte yaşıyorlardı. Neden daha büyük, daha yeni bir evde birlikte yaşamasınlar?

Telefonu çaldı ve gerginliğin bir kısmı uçup gitti. Jessie Kay ona her saat başı yaşam kanıtı niteliğinde mesajlar gönderiyordu ve bu mesajlar gününün en önemli olayı haline gelmişti. Mesajlarda mankenlerle poz veriyor ve kasiyerler dehşetle bakarken tezgâhların üzerinde dans ediyordu.

Bu kez, gönderdiği görüntü onu yüksek sesle güldürdü. Yüzünü metal arasına sıkıştırmak için bir giysi rafının içine girmişti. "İşte Johnny" anı. Mesajında şöyle yazıyordu: Bu suçlu başka bir ceza için adeta yalvarıyor...

O. Sevdim. Bunu. Kız.

Arka kapıdan çiftlik evine girdiğinde üzerindeki gerginlik azaldı. Jase mutfak masasında oturmuş, Brook Lynn'e bir hediye paketliyordu. Bu işi beceremiyordu. Kâğıt yırtılmış, buruşmuş ve tamamen şekilsizdi.

Kaşlarını çatarak yukarı baktı. "Kadınlar bunu nasıl bu kadar kolay gösterebiliyor?"

"Bence gizlice pratik yapıyorlar, böylece toplum içinde bizimle alay edip eziyet edebiliyorlar.

Tatil şenliklerinin bir parçası olmayı hayal ettiğime inanamıyorum." West bir eliyle saçlarını taradı. "Bu baskı beni öldürüyor."

Jase hareketsiz kaldı. "Bir içki ister misin?"

Ayıklık testi. Çok gecikmiş ve sinir bozucu. "Uğruna yaşayacak bir şeyim var. Artık benim için endişelenmene gerek yok."

Arkadaşı bir sandalyeyi tekmeledi. "Bana sonunda kendini affettiğini mi ?"

Yere çöktü. Dürüst olmayı tercih ederek, "Hayır, mutsuzluğu aktif olarak aramayı bıraktığımı söylüyorum," dedi.

"Bu da bir başlangıç sanırım. Bu arada, Brook Lynn bana mesaj attı." Jase telefonunu işaret etti. "Mesajı okumak isteyeceksin."

West ekrana baktı.

West ve kız kardeşimin çıkması harika ama bir şeyi bilmen gerek. Eğer kardeşime zarar verirse, onu öldürürüm ve cesedini gömersin.

Tam da bir zamanlar olmasını beklediği şey. Ama şimdi korkmuyordu. "Eğer ona zarar veririm, beni gömmek zorunda kalmazsın. Ben kendimi gömerim."

"Anlamıştım." Jase iğrenç hediyeı bir kenara itti. "Bak, sen bir sorun çözücüsün. Kız arkadaşına ne alacağını bulabilirsin. Her şeyi düşün İkinizin yaptığı konuşmaları ve hoşuna gittiğini söylediğı şeyin bir listesini yapın. Ya da istediğı. Ya da ihtiyaç duyduğı."

"Liste mi? Kız arkadaşın oluyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, çünkü çok iyi bir zevki var ve sadece iyi fikirleri var. Şimdi kapa çeneni ve sana söylediğimi yap."

Aklına hemen bir şey geldi. Vücudu. Kız onun çöreklerine bayılıyordu. Gülümsedi.

"Gördün mü?" Jase ayağı kalktı. "Şimdiden işe yarıyor."

YİRMİNCİ BÖLÜM

NOEL SABAHİ West'in planladığı gibi başlamamıştı: Jessie Kay'in kollarında uyanmak, onu elleriyle orgazma ulaştırmak, sonra onunla duş almak ve onu ağzıyla orgazma ulaştırmak. Geceyi çiftlik evinde Jase ve Brook Lynn, Beck ve Harlow, ama aynı odada uyumamışlardı. Yatmalıydılar ama o hiç yatağa gelmemişti.

Satın aldığı hediyeleri paketlemesi gerektiğini söyleyerek arka kulübeye saklanmıştı. Sonra da hiç içeri girmedi.

Akşamı arka kapıyı gözetleyerek ve arkadaşlarının soru ve sataşmalarına maruz kalarak geçirmişti.

"Bu gece oldukça gergin görünüyorsun, kardeşim," demişti Beck. "Küçük kadın seni şimdiden köpek kulübesine mi koydu?"

"Kötü haber şu ki, köpek kulübesinden yürüyerek çıkamazsın." Jase gülmüştü. "Sürünmek zorundasın."

"Köpek kulübesinde falan değilim." Uyumuş olabileceğini düşünerek kilitli kapıyı çalmak için birkaç kez kulübeye gitmiş, ancak her seferinde çılgınca ona dışarıda kalmasını söylemişti.

West duş aldı, giyindi ve kulübeye doğru ilerledi; sonunda Jessie Kay'i mutfakta buldu, güzel sarışın girdap Brook Lynn'in yanında duruyordu, ikisi kahvaltı hazırlıyor ve sohbet ediyorlardı.

"-genelde nasıl kutlarsınız?" Harlow lavaboda bulaşıkları yıkarken konuşuyordu.

Brook Lynn, "Birbirimize alabileceğimiz en ucuz hediyeleri aldık, birazdan tadını çıkaracağınız kremalı sos ve bisküvi güvecini yedik ve eski zombi filmlerini izlerken karnımızı doyurduk," dedi. "Peki ya siz?"

"Son birkaç yıldır, annem ve ben Noel arifesini kurabiye pişirerek geçiriyoruz. Sabahları onları yer ve birbirimize iltifat ederdik.

En sevdiğim hediye," diye itiraf etti Harlow. Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu özlüyorum. Bu onsuz geçirdiğim ilk Noel."

Jessie Kay Brook Lynn'e baktı. "Annem senin için burada olmadığı için üzgünüm." Sesinde bir titreme vardı. "Bu kadar çok şeyi kaçırdığın için üzgünüm.

Onunla geçirdiğim Noeller. Özür dilerim-" Bıçağını düşürdü ve metal

baş dönmesi onu yere düşürmek üzereymiş gibi tezgâhı kavradı. Derin nefes aldı. İçeri. Dışarı. Al. Dışarı.

Brook Lynn ayırmakta bisküviyi bırakıp unlu ellerini kız kardeşinin saçlarında gezdirirken West bir adım öne çıktı. "Yeter artık. Seni asla suçlamadığımı biliyorsun."

Durdu.

"Çok özür dilerim," dedi Harlow, birden endişeden beti benzi atmıştı. "Bundan bahsetmemeliydim..."

Brook Lynn ona, "Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi. Sonra yeniden Jessie Kay'e odaklandı. "Jase geçen gün bana ne dedi biliyor musun? Bir kadının sana kızgın olduğunu anlamanın beş yolu olduğunu söyledi. Bir, sana bağırır. İki, sessizleşir. Üç, aynı şekilde davranır. Dört, tamamen farklı davranır. Beş, seni soğukkanlılıkla öldürür."

Jessie Kay'in nefes alışları nihayet yavaşlamıştı. İyi bir işaretti ama yeterince iyi değildi.

West aradaki mesafeyi kapattı ve Brook Lynn'i olabildiğince nazikçe yolundan çekti. Jessie Kay'in yüzünü elleriyle çerçeveleyerek bakışlarını kendisinde kalmaya zorladı. Gözbebekleri şişmişti ve irislerinden geriye kalanlar vahşiydi.

"Kedicik, bu kabul edilemez," dedi. "Bugün bir panik atak planlamadık."

Hızlanan nefes alış verişleri biraz daha yavaşladı.

"Böyle ederse," diye ekledi, ses tonunu biraz daha sertleştirerek, "seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Hey!" Brook Lynn yumruklarını kalçalarına sabitledi. "Kız kardeşimi cezalandıramazsınız. O yanlış bir şey yapmadı. Yapmış olsa bile, senin Doğru!"

"Kaçsan iyi edersin," dedi Harlow ona, okyanus mavisi gözleri daralarak.

"Hamileyim, hormonlarım tamamen dengesiz ve yaptıklarımın dolaylı suçlanamam. Dilini ağzından koparabilirim ve kimse beni bir suçtan mahkûm edemez."

Her iki kadını da görmezden gelerek dikkatini sadece Jessie Kay'e verdi. Oldukça sakinleşmişti, gözlerindeki vahşi parıltı gitmiş, gözbebekleri normale dönmüştü. "Görünüşe göre biri cezalandırılmak *istiyor*," dedi usulca.

Jessie Kay'in dudaklarının kenarları seğirdi. "Noel hediyelerimi çıplak mı açmak zorunda kalacağım?"

Kuru ses tonu onu gülümsetti. "Bunun gibi bir ihlal daha , bunu ciddi ciddi düşünmeye başlayacağım."

Gözlerinde yeni bir parıltı belirdi; baştan çıkarıcı. Hayatının geri kalanında her gün görmek için öldüreceği bir parıltı.

Azı dişlerini gıcırdattı. İlişkileri için bir zaman sınırı olmayabilirdi ama beklentileri konusunda dikkatli olmalıydı. Kız ona sonsuza kadar katlanmak istemeyebilirdi.

"Saatile bir bakayım," dedi gömleğinin kolunu geri çekerek. "Evet. Kışını tekmeleme vaktin geldi."

"Yani West'in seni cezalandırmakla tehdit etmesini sorun etmiyor muyuz?" Harlow kafası karışmış bir şekilde sordu.

Beck bir tutam dumanı tüten sosisli köfte çalmak için mutfağa girerken, "Duruma göre değişir," dedi. Harlow'un dudaklarını öptü ve burnunu okşadı. "Cezası ne?"

"Çıplaklık," dedi Jessie Kay.

"Ne olmuş ona?" Jase doğruca nişanlısına yöneldi, onu kendine çekmek ve boynundan öpmek için kollarını ona doladı. "Mutlu Noeller meleşim."

West'in göğsünü bir sızı kesti. İki çift o kadar mutluydu ki, birbirleriyle o kadar rahattılar ki, hediye alışverişi için hiçbir endişe belirtisi yoktu.

Hediye değişimi. Kahretsin.

Yumuşak parmaklar yanaklarını okşadı, o kadar sıcak ve tanıdıktı ki dokunuşa eğildi. "İyi misin?" Jessie Kay sessizce sordu.

"Buraya gel." West onun elinden tuttu ve yatak odalarına götürdü. Kapıyı kapattı ve kilitledi.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Oyalanacak mıyız?"

"Evet. Hayır." Yatağın kenarına oturmasına yardım etti ve önünde volta attı. "Bir şeyi bilmen gerekiyor. Geçtiğimiz dokuz yıl boyunca Beck ve ben Noel'de çalıştık. Diğer işyerleri kapalıyken bizi arayıp rahatsız edecek, kapımızı çalacak kimse yoktu, biz de tüm projelerimizi yetiştirir, Çin yemeği yer ve sıradan bir günmüş gibi davranırdık."

"Oh, kahretsin. Bu çok üzücü," dedi eli kalbinin üzerinde çırpınırken. Çok gerekliydi. "Bu neredeyse on yıldır Jase ile geçirdiğim ilk Noel." Jase'in hapishane dışındaki ilk Noel'iydi ve bu kutlamak için gerçek bir nedendi. "Bu benim seninle ilk Noel'im."

Onu incelerken başını yana eğdi. "Ve sen... gergin misin?" "Mutluyum. Tabii ki mutluyum."

"O zaman biri yüzünü bilgilendirmeli. Şeker ayım kusmaya hazır görünüyor."

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Senin için hediyelerim var. Hadi şu değiş tokuşu yapalım, tamam mı?"

"Öncelikle, coşkunuz çok alçakgönüllü. Ama şimdi anlıyorum, *hediye* kelimesini her kullandığımda erkeklik krizine girmenizin nedenini. Gerginsin." Ayağa kalktı, onun önüne geçti. "İkincisi, herkes hediyelerini oturma odasında aynı anda açmayı planlıyor. Brook Lynn ve ben bunu hep böyle yaptık ve böyle devam etmek istiyoruz."

Yüzündeki sıcaklığın boşaldığını hissetti.

"Endişelenecek bir şey yok. Eğer bana seks için ev yapımı bir kupon defteri yerine gerçek bir hediye aldıysan, tanıdığım diğer tüm erkeklerden kilometrelerce ileridesin demektir."

"Sana seks için bir kupon kitabı verebilir miydin?" diye sordu, gürleyen duygularını hafifletmeye çalışarak.

Güldü, tatlı ve kadınsı, neşeli, tüm yüzü parlıyordu. Sanki onu gizli bir kulübe davet etmiş gibi hoş karşılandığını hissettirdi: Jessica Kay Dillon ile hayat ve mutluluk.

"Sana birinin birine verebileceği en iyi hediyeyi vermiş olmam, bana aldığın ikinci sınıf hediye için kendini kötü hissetmene neden olamaz." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni affedeceğim ve yolumuza devam edeceğiz."

Öyle mi? "Hediyeler," diye düzeltti. "Senin için üç tane var."

İfadesi ciddileşerek yumuşak bir sesle, "Onlar senden. Onları seveceğim."

Kıpırdamadan durdu, nefes aldığından bile emin değildi. Bu kadın... ah, bu kadın. Sancı göğsüne geri döndü. Onunlayken, nadiren bu sızıdan kurtulurdu. Vücudu acıyla sertleşti. Onun içinde olmak istiyordu, onu kuşatmak, sahiplenmek, elleriyle ve ağzıyla damgalamak. Tutkunun doruğunda onun adını haykırdığını duymak, sonra da tam bir tatmin içinde fısıldamak istiyordu.

"Ve sen de benim hediyemi çok seveceksin... değil mi?" diye sordu.

Kadının ses tonundaki belirsizliği duydu ve şaşırtıcı bir farkındalık yaşadı. Bu değiş tokuş konusunda gergin olan tek kişi o değildi. "Kesinlikle doğru." Hiç şüphe yok.

Onu nefes kesici bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Birden kendimi tembel gibi hissetmeye başladım. Madem bana üç hediye, ben de kendimi geliştirmeliyim." Gözleri ağırlaşarak yavaşça onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Ve buraya döndüğümüze göre... yalnız..."

Fermuarının altındaki tüm kaslar sıkıştı. "Ne yapıyorsun?" Kelimeler sanki onun ağzından çıkmış gibi değildi. Çok sert, çok vahşiydiler.

"Ne düşünüyorsun? Sana ilk hediye mi veriyorum." Pantolonunun düğmesini açtı, fermuarı indirdi ve iç çamaşırını kesesinin altına sabitleyerek şişmiş aletini serbest bıraktı. "Ayrıca, beni mutfaktan dışarı sürükledin, yemekten mahrum bıraktın. Şimdi beni beslemek zorundasın." Sesi giderek daha fazla uyuşturulmuş gibi çıkıyordu ve bu adamın hoşuna gidiyordu.

Kanında ateş. İçindeki vahşi çaresizlik. Tatlı dudaklarını kapattı. küçük ağzını ucuna götürdü... sonra tamamen aşağı kaydırarak boğazının arkasına kadar götürdü. İçinden keskin bir zevk geçti ve tısladı.

"Jessie Kay." İhtiyaçtan bir vıraklama.

Boyunu yukarı, tekrar aşağı, sonra tekrar yukarı sürdü ve bu sırada onu emdi. Zayıflık dizlerini istila etti, ama topuklarını yere vurarak onları kilitledi.

"Daha sert, kedicik. Daha hızlı."

Ona itaat ederek, neredeyse onu içine çekti, hızını artırdı, yanakları çukurlaştı. Yukarı. Aşağı. Tekrar ve tekrar. Sonra durakladı... ama sadece kot pantolonunu çözecek ve parmaklarını külotunun altına kaydıracak kadar uzun bir süre. *Seksi küçük parça*. Bu görüntü sonsuza dek beynine kazınacaktı. Jessie Kay dizlerinin üzerinde, dudakları kızarmış ve şişmiş, gözleri buğulanmış, ikisini de boşaltma konusundaki kararlılığı elle tutulur bir şeydi.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, hareketlerine rehberlik etti, onu daha derine, daha derine almasına yardım etti ve oh, , bu iyiydi, çok iyiydi. "Yaklaştım, kedicik. Eğer istemiyorsan-"

Daha da sert emdi, ağzını daha da hızlı çalıştırdı ve adam kenardan fırlayarak boğazına fişkırdı.

Bitirdiğinde, şakağını onun karnına bastırdı. Sarılma olmadan sarılma. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de cinsel. Sonra ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, onun üzerindeki gücünden heyecan duyan bir kadın. "Seni karamelli şekerlerden daha çok seviyorum."

Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirdi. Bacaklarının arasına soktuğu parmaklarını aldı ve tatlılığını yalayarak uzaklaştırdı.

Nefesi boğazında
dügümlendi. "Yatağa uzan,
kedicik."

Kızın donuk gözleri adamın damarlarında yeni bir ateş yaktı. "Yaptığım şeyi beğendiğini söyleme şeklin bu mu?" Sesi uyuşturulmuş gibiydi.

"Bayıldım ama bundan sonra olacakları daha da çok seveceğim." Kot pantolonunu ve külotunu yere itti, onu içinden çıkardı ve yatağa fırlattı. "Yeterince hızlı değildin."

Ona cevap vermesi için zaman tanımadı. Onun üzerine , yaladı, yaladı, tam kalbini *yaladı*, onun baş döndürücü tadıyla sarhoş oldu. Adını haykırarak, kendini ona tamamen açık bırakarak yastıkların üzerine düştü.

Adam tüm avantajını kullandı, onu emdi, hatta diliyle soktu. Yüzüne karşı kıvrandı, kalçaları dalgalanarak güzel bir cinsel ritim yarattı. Bir parmak ekledi, derinlere soktu... sonra ikinci bir parmak ekledi, onu gerdi, sert ve hızlı bir şekilde içine pompaladı, sevgi dolu

Onu hissetmek, çok sıcak ve ıslak.

"Yaklaştım... çok yaklaştım. İşte!" Sırtını eğerken dizleri adamın şakağına kenetlendi. Saçlarını çekti, vücudu titriyordu. "Lincoln!"

Adını onun dudaklarında duymayı seviyordu. Zevke verdiği tepkiyi seviyordu. Onun orgazmının tadını sevdim.

Kadın yatağa yaslanıp gevşeyene kadar onu yaladı. Coşkudan neredeyse başı dönecekti, başını kaldırdı.

Tutkuyla parlayan gözler ona baktı. "Bu..."

Onun iç kısmını öptü. "Sabah, öğleden sonra ve akşam yapmak istediğim bir şey."

"Bunu ebedi izniniz olarak kabul edin."

Kadın giyinirken, adam da giysilerini düzeltti. Onu oturma odasına götürdü ve kanepeye oturttu. Kadın yanına oturmaya çalıştığında, adam onu kucağına sürükledi.

"Seni yakınımda istiyorum." Kulağını ısırdı... göğsünü avuçladı. "Seni ne kadar yaklaştırabilirsem."

"Pekâlâ millet. Yemek fırında," dedi Brook Lynn içeri girerken oturma odasında. "Ah! Gözlerim! Acele edin, biri gelip kornealarımı ağartsın."

Jessie Kay homurdandı ve West isteksizce elini çekti.

Jase sarışının, Beck ve Harlow da onun arkasından takip etti.

"İçindeki drama kraliçesi ortaya çıkıyor," dedi West. Jessie Kay tam da istediği yerde duruyordu. "Seni ve Jase'i mutfak tezgâhında çıplak bulduğum zaman hakkında asla ve asla konuşmayacağıma dair ettiğim yemini bozurma bana."

Harlow elinin arkasından kıs kıs güldü.

"Sen tam bir-" diye başladı Brook Lynn. Jessie

Kay sırtarak, "Öfke, öfke," dedi.

"Tatlı . Sen çok tatlı bir . Ve şimdi asıl olayın zamanı geldi. Hediyeler!" Yanakları kıpkırmızı olan Brook Lynn hediyeleri hak dağıtmaya başladı. Sonra Jase'e kaşlarını çatı. "Siz birbirinize hediye almadınız mı?"

"Hayır," dedi

Jase. "Ama-"

Beck, "Asla yapmayız," diye ekledi.

Jessie Kay dönerek yüzünü Batı'ya çevirdi. "Ciddi misin? Kutlama yapmadığınızı söylediğinizi biliyorum ama arkadaşlarınızla hiç alışverişi yapmadığınızı kastettiğinizi düşünmemiştim."

Adam onun dudaklarını ısırdı. "Sanırım yatak odasına dönmemiz gerekiyor. Yine heyecanlanmaya başladım."

"Sonra görüşürüz." Geri çekildi. "Yeni bir program hazırladım ve ilk işim korkularınla yüzleşmek olacak."

"Birbirinize hiç hediye almadığınıza inanamıyorum," dedi Harlow gözyaşları içinde. "Herkes diğerinden bir hediye almalı."

Dostum. Hamilelik hormonları çok kötüydü.

Beck onu kucaklamak için yanına çekti. "Bundan sonra öyle olacak bebeğim. Söz veriyorum.

Değil mi çocuklar?"

"Değil mi?" dedi o ve Jase hep bir ağızdan.

Jessie Kay alkışladı, artık gergin değildi. "Aç şunu!" Adamın burnunun dibine bir hediye itti. "Şimdi, şimdi, şimdi!"

Gülümsedi ama bir kedi gibi titremesi her türlü keyfi gölgeledi. "Önce sen. Diğerlerinden gelen hediyeleri aç, sonra da benimkileri."

Bu şekilde, eğer hediyeleri düşündüğü kadar kötüyse, onları kız görmeden ve bir SOB gibi IOU verebilirdi.

Diğerleri hediyelerini açmaya başlamıştı. Brook Lynn, Jase'in ona verdiği geri çekilebilir zombi öldürme kılıcı için ılgık attı ve Harlow, Beck'ten gelen hamilelik için güvenli boya setinin yanı sıra her şekerin ortasına Beck'in yüzünün kazındığı bir paket M&M için sevinç hıçkırıklarına boğuldu.

Jessie Kay hediyelerini karıştırdı. Brook Lynn ona üzerinde "Batıdan Güneye Gidiyorum" yazan bir tişört yapmıştı. Harlow bir dizi şarap kadehi almış ve her birinin üzerine kendi resmini çizmişti. Jase ona pembe bir alet seti almış ve Beck ona "B. Ockley ilk baskı" bir kitap yazmıştı: *Driving West For the Super Cahil*.

"Çocuklar," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. ". Seviyorum!"

Benim sıram. Onunki o kadar iyi değildi ama işe yarayabilirdi. West ona üç kutudan ilkinin uzatırken titremesi daha da artıyordu. Jessie Kay Noel'deki bir çocuk gibi yıldırım hızıyla kâğıdı yırttı ve ortaya küçük, ince bir kutu çıktı.

Bir sırtış kulaktan kulağa yayıldı. "Başka bir saat, değil mi? Bana başka bir saat alacağını biliyordum." Saatin kapağını açtığında, bilezik ışıktan parlıyordu, nefesi kesildi.

Alnından ter fışkırdı. "Ben yaptım. Kusurlu" dedi. Sanki anlamıyormuş gibi. "Eğer hiç giymezen-

"Hiç giymez misin? Dalga mı geçiyorsun benimle? West, bu harika. İnanılmazdan da öte ve bunu senin yapmış olman... şimdiye kadar sahip olduğum en güzel mücevher parçası ve bazı harika parçalara sahip oldum çünkü, bana o saati sen aldın ve Brook Lynn bana kolyeler yaptı ve Rhinestone Cowgirl'de çalıştığı zamanki küpeler ve onlar oldukça havalıydı, ama bununla kıyaslandığında berbatlar... alınma, kardeşim."

Brook Lynn gülerek, "Alınmadı," dedi.

"West, buna ve çıkarmayacağım." Jessie Kay onu kavradı göğsüne yaklaştırdı, gözyaşları artık yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Teşekkür ederim. Bunu her zaman el üstünde tutacağım."

Göğsündeki sızı keskinleşti, onu kesti, ruhunu kanattı ve kanamanın içindeki zehri mi temizlediğinden yoksa yeni bir yara mı açtığından emin değildi.

"Sevindim. Bir sonrakini aç."

Bileziği saygılı bir şekilde bileğine, saatin yanına sonra ikinci kutuyu açtı ve Drogo'nun kendi bedenine göre aldığı kostüm ortaya çıktı. Kadından bir kahkaha patladı.

"Bu iç çamaşırı ama senin için değil," dedi ve kaşlarını oynattı. Her saniye gerginliği biraz daha azalıyordu. "Ben giyeceğim ve sen de yapılacaklar listesindeki maddelerden birini sileceksin."

"Kesinlikle mükemmel. Bayıldım!"

Onun zevkini seviyordu.

"Sonuncu ama en az değil." Son hediyenin paketini açarken kâğıt parçaları her yöne uçtu. Kutuyu açtığında şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Bu harika ve bayıldım ama... bu ne?"

"Bir flash bellek. Yeni bir oyun üzerinde çalışıyorum ve sen, Jessie Kay Dillon, oyunun yıldızısın."

Kadın ona bakakaldı. "Bir dakika. Az önce yeni bir oyunun *yıldızı* olduğumu mu söyledin?

Aman Tanrım. West! Bana her şeyi anlat. Her ayrıntıyı!"

"İblisler ve insanlar arasında bir savaş. Sen, tabii ki, merhamet ." Adam işin iç yüzünü anlattı, kız da can kulağıyla dinledi.

"Bir melek. Ben." Titreyen eli kalbinin üzerinde düzleşti. "Lincoln. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yine ilk adını kullanmıştı ve adam bunun derinlerde bir yerde bir anlamı olduğunu biliyordu. Önemli bir şey. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

"Bunlar şimdiye kadar aldığım *en iyi* hediyeler, ama şimdi seninkini açmanı istemiyorum. Kıyaslanamaz bile." Kadın kutuyu adamın elinden almaya çalıştı. "Sana başka bir şey alacağım."

"Asla olmaz," dedi, onu ulaşamayacağı bir yerde tutarak. "Ben bunu istiyorum." "Ver bana!"

"Bu gerçekleşiyor. Bu fıkre çabuk alış." "Ama... ama..."

Bir eliyle onu uzakta tutarken, diğer eliyle kırmızı-yeşil kâğıdı soydu. Büyük beyaz bir kutunun kapağını açtı... ve içinde katlanmış bir battaniye buldu. Adam battaniyeyi silkeleyince kadın sakinleşti-

Ve nefes almayı bıraktı.

"Bütün geceyi panelleri birbirine dikerek geçirdim," dedi sessizce. "Kulübede yaptığım şey buydu."

Bütün örtü onun resimleriyle kaplıydı. Jessie Kay birçoğuna gülümsüyor, bir yandan fotoğraf bombardımanı yaparken bir yandan da gizlice fotoğraflarını çekiyordu. Onun işteki ve evdeki görüntüleri vardı. Kulüpte çektiydikleri, yüzleri birbirine karışmışken-

zafer fotoğrafları. Birkaç tane uyurken, iki tane de futbol oynarken çekilmişti.

"Bir keresinde bana kimsenin fotoğraf çektirecek kadar ilgilenmediğini söylemiştin," dedi. "Önemsediğimi bilmeni istedim... Önemişiyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SON GÜNLERDE Jessie Kay, West'le çıkmanın satranç oynamak gibi bir şey olduğuna karar verdi. Satranç oynamayı bildiğinden değil. Ama dürüst olmak gerekirse? Bilgisizliği bu benzetmeyi daha doğru kılıyordu.

Satranç ya da erkeklerle ilgili herhangi bir deneyimin onu West'e hazırlayacağından şüpheliydi. O kendi başına bir sınıftı.

Hediye alışverişinden sonra, ona sarılıp öptükten ve güzel gözlerindeki yaşlarla teşekkür ettikten sonra, aralarında huzursuz bir gerilim oluşmuştu. Sonunda diğerleriyle birlikte kişisel olmayan bir kahvaltı yaptılar. Film izlediler, yeni video oyununu oynadılar -harikaydı!- Daphne ve Hope geldiğinde onlarla vakit geçirdiler ve akşam yemeğinde yan yana oturdular. Ama el ele tutuşmamışlar, hatta flört bile etmemişlerdi.

Ertesi akşam -aslında ondan sonraki *her* akşam- ona bir futbol dersi daha verdi. Fiziksel etkileşim her zaman ikisini de teşvik etmişti. Birlikte duş alırlar, birbirlerini elleriyle ve ağızlarıyla tatmin ederler ama seks yapmazlardı.

Bu eksiklik onu derinden, çok derinden incitmeye başlamıştı.

Sizi seks yapmadan kucaklayın çünkü kollarında olmanızdan daha sevdiği bir şey yoktur.

İtmek istiyordu ama bunu yapmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Bu Hediyelerinin düşünceliliği, kalbinin etrafına hala dikilmiş olan kabuğu parçalamış ve onu en kötü- en iyi durumda savunmasız bırakmıştı. Olası bir şekilde. O anda, el yapımı bileziği tutarken, *Game of Thrones* kostümü ve flaş belleğiyle ona kesinlikle ama kesinlikle aşık olmuştu. Bir gökdelenden atlamak gibi, warp hızıyla düşmek, tam da korktuğu gibi bir sıçramayla yere inmek gibi.

Onu seviyordu. Onu tüm kalbiyle seviyordu. Hiçbir şey geride kalmadı. O, onun için her şeydi. , biricik. Hayallerinin erkeği. Her zaman arzuladığı adam.

Onun sonsuza dek erkeği.

Ve bu bilgi, yerel hayvan barınağından bir telefon aldığında daha da pekişti. Onun adına yapılan büyük bayram bağışı bir teşekkür. Parayı kimin ödediğini sormasına gerek kalmamıştı. West,

Sevgilisi, ölüm döşeğindeki planını dinlemiş ve onu bir yaşam planına dönüştürmüştü.

Onu kaybetmek ona sadece zarar vermezdi. Onu kaybetmek onu yok ederdi. Asla iyileşemez, asla eskisi gibi olamazdı. Ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu!

Onun da hediyesine benzer bir tepki verdiğini merak etti -umdu-. Onu sevdiğini ve şimdi sersemlediğini.

Yeni bir sabah daha güneş ışığı yatak odasına dolduğunda, adamın yanında olmadığını görünce şaşırdı. O zaman ders yoktu. Daniel'a kahve içmek için buluşmak isteyip istemediğini sormak için mesaj attı - **EVET** cevabı sadece bir saniye sonra geldi - kendi başına duş almadan önce. Giyindi ve hem bileziği hem de saati bileğine taktı. İlkinin kalın gümüş halkaları, ikincisinin üzerindeki elmaslar kadar parlak bir şekilde parlıyor ve güzelliğiyle onu büyülüyordu. Adamın elleri çok yetenekliydi.

Kahretsin, arkadaşını geri istiyordu. Dalga geçtiği arkadaşını. Karşılığında onunla alay eden.

İç çekerek ayaklarını mutfaka doğru sürükledi. Mutfak masasının bir not bekliyordu.

Yavru kedi,

Koşuya çıktım. Saat 7:00-8:00 arası çok önemli bir toplantım var. Acil bir durum olmadıkça kendiliğinden aramak ya da mesaj atmak yok, tamam mı? Bugün beni düşün. Kesinlikle seni düşünüyor olacağım.

Batı

Ona takdir edeceğini düşündüğü bir not bıraktı. JK'nın O

Günkü Programı

Saat 6:00- kahve içmek için Daniel ile buluşuyorum ve West'in beni en son ne zaman öptüğünü hatırlıyorum... acaba bir daha ne zaman olacak?

7:00 civarı - Batı çıplak resmi

8:00- teslimatlarımı yapıyorum ve West'in beni çıplak hayal edip etmediğini merak ediyorum

10:00 Batı'yı takip edin ve öğrenin

Neşeli bir melodi ıslık çalarak arabasının anahtarlarını aldı ve evden dışarı çıktı.

Planladığı gibi Daniel'la buluştu ve ona tavsiyesini sordu -*West'in duvarlarını* nasıl ve onu bana tecavüz etmeye nasıl ikna edebilirim?

"İstemiyormuş gibi davran. Fikrinizi değiştirmek için ağzından köpükler saçacaktır."

Gözlerini devirdi. "Onunla oyun oynamıyorum."

Omuz silkti. "Benim yerime sen konuşuyorsun. Belli ki sen de onunla yatmıyorsun."

"Bir gün, bir kadın hayatını üst edecek." "Asla olmaz. Seks yaparken sağ tarafımın yukarıda olmasını tercih ederim."

Daha sonra, kız kardeşinin kahvaltı sandviçleri yapmasına yardım etmek için çiftlik evine gitti. Noel'in sona ermesiyle birlikte normal programa geri dönüldü. Uyuz köpek Sparkles, Brook Lynn'in ayaklarının dibinde huzur içinde uyuyordu. Yine de bir gözünü açıp Jessie Kay'e dik dik bakarak sahibesinin yanında uslu durması, aksi takdirde uyuz olacağı uyarısında bulundu.

"Kedim, beni seçtiğinde, senin kıcına tekmeyi basacak," diye mırıldandı.

Brook Lynn ona gülümsedi.

"Bakın ne getirdim." Jessie Kay tamamladığı ilk nedime elbisesini havaya kaldırdı. Göğüs hizasından başlayan pileli, spagetti askılı bir kılıf. Kumaş dizlerin hemen üstüne kadar iniyor, her şeyi tuhaf ama yine de klasik yapıyordu.

"Oh, Jessie Kay! Bu harika."

"Biliyorum." Ve, kahretsin! etme zamanı gelmişti, değil mi? Durumunu açıklamak için mükemmel bir fırsat beklerse, sonsuza kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Ya çıldır ya da çeneni kapa.

Elbiseyi bir sandalyenin üzerine örttü. "Yani... Düşünüyordum." Duydu sesinin aşırı yüksekliğini -neredeyse bir çığlık- fark etti ve irkildi. Sakinleşmek için bir süre bekledikten sonra, yumurtaları çırpma için bir kâse ve çatal aldı.

Brook Lynn, "Tamam, düşünmek her zaman iyiye işarettir," dedi. Komik kız. "Biraz izin alsam nasıl olur?"

"Elbette. Büyütülecek bir şey değil. Sen yokken Kenna ya da Harlow'u bana yardım etmesi için çağırabilirim." Brook Lynn ona göz kırptı. "Neden? West'i yaramaz bir yeni yıl için mi kaçıracaksın?"

West'le ilk yeni yılı. Erkek arkadaşıyla. Araları miydi? Gece yarısı tutkuyla öpüşecekler miydi?

"Ben sadece... Yeniden elbise tasarlamayı düşünüyordum. Dikiş dikme aşkımı yeniden keşfettim. Babamın eski takım elbiselerinden yaptığımız elbiseleri hatırlıyorsun, değil mi? Yaptıklarımı bir web sitesi üzerinden satmak istiyorum ve West bana yardım edebileceğini söyledi. Gerçi bu işleri karıştırmak iyi bir fikir değil.

iş ve zevk, gerçekten, gerçekten, *gerçekten* bunu yapmasına izin vermek istiyorum. Çünkü *ben*

bunu yapmak istiyorum."

"Ah, abla!" Brook Lynn kollarını Jessie Kay'e doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Evet! Evet, elbette. Yap hadi."

"Ciddi misin?" Bu kadar kolay mı?

"Benim hayalimi yaşamayı hiç istemedim. Her zaman kendi hayalini yaşamayı istedim. Yani, tekrar ediyorum, evet, evet, elbette. Oh, ve bunu senin iki haftalık ihbarın olarak kabul ediyorum."

Minnettarlık gözyaşları gözlerini doldurdu ve yanaklarına döküldü. Bu ağlak bebek olayı son zamanlarda çok sık oluyordu. Duşta yalnızken. Makyajını yaparken. O gün için kıyafetlerini seçerken. West onu duymasın diye sessizce hıçkırı hıçkırı ağlamakta ustalaşmıştı. Ve hamile değildi. Doğum kontrol hapı kullanıyordu ve bunun dışında West'le henüz seks yapmamıştı. Aptal duyguları kargaşa içindeydi ve onu en iyi şekilde etkiliyordu, hepsi bu. Aralarındaki gerilim azaldığında, normal haline geri dönecekti.

"Bana karşı çok iyisin," dedi kız kardeşine. "Ciddiyim. Seni terk ettiğim için bana ve beni asla affetmeyeceğine yemin etmelisin. Bir şeyler! Herhangi bir şey!"

Brook Lynn gözlerini devirdi. "Affedecek ne var ki? Senin adına çok mutluyum."

"Evet ama seni yüzüstü bırakmış olacağım. Dünyada benden daha iyi bir çalışan olabilecek kimse yok."

Brook Lynn sert bir sesle, "Sebat etmenin bir yolunu bulacağım," diye cevap verdi.

Jessie Kay kalçasını çarptı. "En azından sonunda insanlarla röportaj yapma ve tuhaf sorular sorma hayalini gerçekleştirebileceksin."

"Evet ve ilki, 'Bir kase mısır gevreği olsaydın, ne ve neden?' olacak."

"Cheerios. Belli oluyor. Ben klasik ve gelenekselim."

Brook Lynn sırtıtmamak için kendini zor tuttu ama başaramadı. "Sen Froot Loops'sun, buna hiç şüphe yok."

"Bu Froot Loop seninle bu kadar çok vakit geçirmeyi özleyecek."

"Haftada en az bir gece pijama partisi yapacağımızdan emin olacağız."

"Pijama partisine *bayılırım*."

Tekrar sarıldılar ve birkaç dakika boyunca sessiz ama senkronize bir şekilde birlikte çalıştılar. Mutlu! Gözüne bir hareket çarptı - siyah bir parlaması - ama arka bahçeye bakan pencereden dışarı baktığında sadece ağaç dallarının sallanışını gördü.

"West ile aranız hâlâ gergin mi?" Brook Lynn sordu.

Fark etmişti. Bu kadar açık, ha? "Evet. Sanırım yeni bir duygusal seviyeye ulaştık ve bu ikimizi de korkuttu."

"Aynı şey Jase ve bana da oldu. Savaşmayı bırakır bırakmaz..." Kız kardeşi titredi. "Zihnim hala bir ciddi bir his vakası."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyor. Bir *aştım, hadi yapalım şu işi*. "Ben senden biraz daha fazla yük taşıyorum."

"Bu senin sorunun. Bagajınızı geride bırakmak yerine taşıyorsunuz."

"Bunu geride bırakmayı çok isterdim ama nasıl-"

Ani bir alarm sesi duyuldu ve kadının içinde şok etkisi yarattı.

Bir daire çizerek döndü, zihni neler anlamaya çalışıyordu... ta ki burnuna keskin bir duman gelene kadar ve aceleyle anladı. Bir şey yanıyordu.

Acı içinde yüzünü buruşturan Brook Lynn, kulağındaki cihazları sessize aldı. "Jase!"

Jessie Kay kızı yakaladı ve zorla yere yatırdı. Jase buradaydı, kahretsin. Neredeydi? Yoğunlaşan duman evin arka tarafından, yatak odalarının bulunduğu yerden geliyordu ve Jessie öksürdü. Kız kardeşini öne, ön kapıya doğru çekti. Brook Lynn'i dışarı çıkarıp tehlikeden uzaklaştıracak, sonra da Jase için geri dönecekti.

"Jase!" Brook Lynn beklemeye pek hevesli değildi. "Jase!"

İfadesi çelik gibi sertti ve onlara doğru hızla geldi. "İyi misin meleğim?"

"Ben . Biz ."

Brook Lynn'i kollarının arasına aldı. "Tam kal, Jessie Kay." Alarmin sesini duyabilmek için bağırarak zorunda kaldı.

"Tamam."

"Beck ve Harlow ne olacak?" Brook Lynn sordu. "Onlar çoktan yola çıktılar."

Ön kapıdan çıktıkları anda, soğuk ve temiz havayı derin derin içine çekti. Jase, Brook Lynn'i araba yolunun sonunda oturmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken dehşetle çiftlik evine bakan Harlow'un yanına indirdi. Beck bir koluyla onu sımsıkı kucaklarken diğer koluyla da telefonu kulağına götürdü. Muhtemelen 911'i arıyordu.

Telefonu kapattı ve Jessie Kay'e Jase ile aynı çelikle baktı. "İçeri girmesine izin verme."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Sonra Harlow itiraz edince Jase'le birlikte arka bahçeye koştu. Yangınla mücadele etmeye mi niyetlisin?

Kolsuz bir tişört ve bir çift boxer şort giyen Harlow hıçkırıklara boğuldu. Burası onun çocukluk eviydi, yılın başlarında kaybettiği annesiyle anılar biriktirdiği yerd... çocuğunu büyütmeyi planladığı yerd. Ve kışını donduruyor olmalıydı.

"Burada kal. Ciddiyim." Jessie Kay arabasına koşarak içinde bıraktığı aldı. Kızların yanına döndüğünde paltoyu Harlow'un omuzlarına sardı. "Alevleri göremiyoruz." Sadece dumanı. "O kadar hasar olmayabilir."

"Ama... ama... bu nasıl oldu?" diye sordu hıçkırıklarının arasından.

"Bilmiyorum. Hatalı kablo tesisatı mı?" Ama Jase duvarları yıkmamış, kabloları ve boruları değiştirmemiş ve her şeyi yeniden bir araya getirmemiş miydi? O böyle bir şey yapmazdı. yarım yamalak bir iş.

Brook Lynn, "Hasar ne *olursa* olsun," dedi, "Jase bunu düzeltebilir. O her şeyi düzeltebilir. Her şey yoluna girecek."

Uzaktan gelen siren sesleri dikkatini çekti. Jase ve Beck ön bahçeye döndüler, yüzleri is içindeydi ve tişörtleri suyla ıslanmıştı.

Beck, Harlow'un önünde çömelerek, "Söndü bebeğim," dedi. "West'in banyosunda küçük bir yangın çıktı."

"Tamir etmek bir ya da iki günden fazla sürmez," diye ekledi Jase. "Özellikle de kiralarsam."

"Gerçekten mi?" Rahatlayan Harlow, Beck'in göğsüne yığıldı.

Jessie Kay ellerini karnının üzerinde birleştirdi. West'in banyosu. Tanrı'ya şükür onunla aynı eve taşınmıştı. Burada olsaydı, belki de dušta, dikkati dağılmış... Korkuyla ürperdi. Onun tehlikede *düşünmek* bile onu hasta ediyordu.

"Bir kablo kısa devre falan mı yaptı?" diye sordu.

"Bu mümkün," dedi Beck. Ama çocukların sert bakışları Beck'e bunun pek mümkün olmadığını düşündürdü.

Jase, "Bırakalım da ne olduğunu itfaiyeciler anlatsın," dedi.

Ne haltlar dönüyordu?

Strawberry Valley itfaiyecileri hasarı inceledi ve notlar aldı. Tehlike resmen sona erdiğinde Jessie Kay'ın adrenalini düştü ve onu güçsüz ve titrek bıraktı. West'in kollarının onu sarmasını istiyordu. West ona kötü bir şey unutturacaktı. Ama numarasını çevirdiğinde doğrudan telesekreter çıktı.

Neden? Toplantı, hatırladı. Doğru ya. Ama... cevap vermezdi, değil mi? Çok fazla endişeleniyordu ve ona sadece acil bir durum olduğunda aramasını söylemişti. Bu kesinlikle acil bir durumdu.

Numarasını tekrar aradı... doğrudan telesekretere düştü.

Beni görmezden mi geliyor? Öyle olmalı.

Ya bana güvenmiyor ya da ben onun için düşündüğüm kadar önemli değilim.

"Brook Lynn, "Müşterilerimi arayıp siparişlerin bugün iptal edildiğini söylemem gerekiyor," dedi.

"Tamam," dedi, incinmişlik ve öfke dalgaları tarafından kuşatılmıştı. "I-" *Ne oldu? Burada kalamam.* "İlk elbiselerim için kumaş almaya şehre gidiyorum." Dikkat dağıtıcı. Mükemmel.

"Hayır, hayır. Gitmeyin. Ne olduğunu öğrenene kadar olmaz."

"Gitmem gerek." önce. Jase ve Beck dışarı çıkıp onu durdurmaya çalışmadan önce.

Kız kardeşi bir şeyler döndüğünü fark etmiş olmalıydı. İsteksiz bir şekilde başını salladı. "Beni sonra ara."

"Yazacağım." West'e bir mesaj yazdı.

Umarım toplantıdan keyif alıyorsunuzdur. Çiftlik evinde küçük bir yangın çıktı. Nasıl olduğumu bilmek ister misin? Çok kötüyüm!

Gönder.

Kız kardeşine sarıldı, "Sonra görüşürüz, tamam mı?" dedi ve arabasına bindi.

Yaklaşık beş dakika sonra cep telefonu çaldı. Ekranda West'in numarası belirdi. Ekranı kapatıp sesli mesaja geçmesine izin verdi.

Tekrar aradı...ve kadın yine telesekretere yönlendirdi.

Varış noktasına ulaştığında merakına yenik düştü ve mesajları kontrol etti. İlkinde sesi endişeli geliyordu: "Çok üzgünüm,

Kedicik. Oyun oynadığını sanıyordum. Daha iyi bilmeliydim. Neredesin? Sesini duymam gerek."

İkincisinde sesi sinirli geliyordu. "Sana nasıl biri olacağımı söyledim. Beni dışlama." *Klik.*

Öfkesi ikiye katlandı. Onu dışarıda ? Pislik! *Onu* çoktan kapatmıştı. Dışarı.

Neredeyse asi bir şekilde ilk kumaş mağazasını gezdi... Onun için pahalı ama son derece ilham verici. Desenler inanılmazdı. Telefonuyla fotoğraflarını çekti ve fikirlerini e-postayla gönderdi, kendini olasılıkların içinde kaybetti. Şundan muhteşem bir günlük elbise olurdu. Kapaklı kollar. Düz göğüs hattı. Kuşaklı bel. Yatay firfırlar, üç sıra. Etek ucu sadece dizlerinin üstünde. Çok cilveli. Doğru kolye ayakkabılarla eşleştirdiğinizde, şanslı alıcı şehirde bir gece geçirmeye hazır olacaktır.

Dükkanında kadınsı mırıltılar yükseldi, bazıları skandala uğramış, bazıları da gıdıklanmıştı. Yazı yazarken başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. Neydi-? Sonra onu gördü. Lincoln West, herkesi görmezden gelerek ilerlerken daralan bakışlarını ona sabitlemişti. Uzun boylu, güçlü, her zamankinden daha güzeldi, üzerinde kısmen düğmeli yakalı bir gömlek ve buruşuk siyah bir pantolon vardı. Ne kravatı ne de ceketı vardı. Koyu renk saçları, sanki fazla nemi havluyla alıp saç tellerinin doğal bir şekilde kurumasına izin vermiş gibi diken diken olmuştu.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Yüz ifadesindeki hiçbir şey "medeni" ya da "makul". Ona doğru gelen adamın cilalı bir cilası yoktu; yırtılmış, altındaki hayvanı bırakmıştı.

Çenesini kaldırdı, yerini korudu. "Burada ne yapıyorsun? Beni nasıl buldun?" "Brook Lynn'le konuştum." Kelimeler ona hançer gibi saplanmıştı. "Bölgede çok fazla kumaş mağazası var. Sizi bulmak zor olmadı."

"Strawberry Valley'de kalmalıydın. Senden uzakta zamana ihtiyacım vardı." "Merak etme. ama burada ve şimdi değil. Yangını Monica çıkardı. O bulunana kadar bir eskorta ihtiyacın var."

Ne! "Nereden biliyorsun onun-" "Eğer çağırma cevap verme zahmetine katlansaydın-" diye başladı. "Eğer çağırma cevap verme zahmetine *girseydin.*"

Gözleri kısıldı. "Arabana bin. Seni eve kadar takip edeceğim. Jase ve Brook Lynn senin yanına taşınacak ve ben de... Ben de yarın taşınmış olacağım.

Günün sonunda."

BÖLÜM YIRMI İKİ

West DAHA ÖNCE SADECE BİR KEZ bu kadar her şeyi tüketen bir öfke yaşamış ve bunun sonucu kan dökülmesi ve ölümle sonuçlanmıştı. Ruhunda asla temizlenemeyecek bir leke. Programının bir önemi kalmamıştı. Zaman önemsiz hale gelmişti. Sonuçların önemi kalmamıştı.

Söz verdiği gibi, Jessie Kay'i eve kadar takip etti ve kat ettiği her kilometrede sarsıldı. Onu bugün kaybedebilirdi. Ölebilirdi. Bir an oradaydı, bir an sonra gitmişti. Veda edecek zaman yoktu. Ona yardım etmenin yolu yoktu. Ve tıpkı Tessa'da olduğu gibi, suçluluk duygusu, yalnızlığı ve hiç bitmeyen umutsuzluğuyla yaşamak zorunda kalacaktı.

Yine de yapmak zorunda kalabilirdi. Jessie Kay'in çağrısına cevap vermeliydi, bir daha asla onun programıyla oynadığını düşünmemeliydi. Onu tanıyordu. Daha iyisini biliyordu. Ve şimdi, kendi öfkesine sahip olmak için her türlü hakka sahipti.

yumrukladı. Çiftlik evini kimin ateşe verdiğini merak etmesine gerek yoktu. Şehre giderken, göz kulak olması için tuttuğu adam Monica aramış ve sabahın köründe izini kaybettiğini, onu bulmaya çalıştığını ama şansının yaver gitmediğini söylemişti.

Doğruca çiftlik evine gitmiş olmalı. Geriye tek bir soru kalmıştı: Neden ateşle gitti?

West, Monica'nın Noel partisini bastığı ve avcılık deneyimi hakkında gerçeği söylediğini öğrendiği günün ertesinde ev ödevini yapmıştı. Birkaç ilçe ötedeki bir çiftlikte büyümüşü ve silahlar, tüfekler, bıçaklar ve yaylar hakkında yetkin bir bilgiye sahipti. Neden bunlardan birini kullanmıyordu?

Arabasına "Jase'i ara," dedi ve birkaç saniye sonra numara çalmaya başladı.

"Jessie Kay'i buldun mu?" Jase merhaba demek yerine sordu. "Brook Lynn çıldırmış durumda ve kız kardeşini aramasına izin vermediğim için çok kızgın."

West, Jessie Kay'in dükkâna giderken dikkatinin dağılmasını ve paniğe kapılmasını istememişti. "O iyi. Onu evine kadar takip ... sonra da ofise geçeceğim."

Çatırdayan bir duraklama. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Hayır. Evet. Eğer Monica'nın hedefi oysa, Jessie Kay olmadan daha güvende olurdu. Eğer hedef Jessie Kay ise, Jase onu koruyacaktı. Başka bir güvenlik katmanı olarak West, Daniel Porter ve yeni şirketini çoktan işe almıştı.

Şu anda çiftlik evinin güvenliği üzerinde çalışıyorlardı. Sırada Jessie Kay'in evi var.

"En iyisi bu. Birazdan görüşürüz." Jase daha fazla bir şey söyleyemeden West aramayı sonlandırdı.

Eve vardığında Jessie Kay'in arabasının hemen arkasına park etti, sonra da hışım ile verandaya çıkıp kapıyı geçti. Kadın oturma odasında ellerini birbirine vurarak bekledi. Tek kelime etmeden yanından geçti ve yatak odasına girdi. En yakın yerden çantasını aldı ve içine giysilerini doldurmaya başladı.

"Batı." Kapı aralığında durmuş, ona ters ters bakıyordu. "Taşınmıyorsun. Sana izin vermeyeceğim."

"Beni gerçekten durduramazsın."

"Sen bana kızgınsın, ben de sana kızgınım ama bunun sahip olduğumuz her şeyi yok etmesine izin vermemeliyiz-"

"Hiçbir şeyi yok etmiyorum." Zaten yok edilmiş miydi? Çantaya bir gömlek daha tıktırdı. "İlişkimizi bitirmek istemiyorum, şu anda olmaz, ama biraz ayrı kalmamızın iyi olacağını düşünüyorum."

Bir an için gözlerini kapattı. "Bunu yapma West."

"Monica yakalanana kadar sen burada Jase ve kız kardeşinle kalacaksın, ben de ofiste kalacağım. Ayrı kaldığımız zamanı düşünmek için kullanacağız. İkimiz de çok zarar gördük, yapabileceğimizden emin değilim-"

"Hayır. Sakın bunu söylemeye cüret etme. Bu işi başarabiliriz." Kollarını onun ortasına doladı. "Hasarlı ya da değil, birlikte daha iyiyiz."

Çantasının fermuarını sert bir çekişle çekti ve parmaklarını saplarına . "Şu anda birlikte daha iyiymişiz gibi hissetmediğim kesin."

Uzun bir süre ona baktı. "Ne söylersem söyleyeyim gideceksin, değil mi?"

Jase'e söylediği gibi... "En iyisi bu."

"Bir bahane!" Bir tıslamayla aralarındaki mesafeyi kapattı, çantayı adamın elinden aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Bunca zamandır bir çıkış yolu arıyordun, değil mi? Bu yüzden son zamanlarda bu kadar gerginsin." Öfkesi serbest kalmıştı, gözleri çılgınca parlıyordu. Yumruklarını adamın omuzlarına, göğsüne, ulaşabildiği her yere vururken teni ateş gibi kızarmıştı. "Kalman için sana yalvaracak değilim. İstiyorsan git. Git!"

"Seni korumaya çalışıyorum," diye hırladı, kendi öfkesi dizginlerini çekiyordu.

"Piç kurusu! *Kendini* korumaya çalışıyorsun. Bana aşık oluyorsun ve Korkuyorsun. Beni, ne yaptığımı, nereye gittiğimi, başıma ne geleceğini kontrol edemiyorsun ve korkuyorsun. Korkuyorsun-"

"Yeter."

"Korkmuş, korkmuş, korkmuş."

Bir saniye önce onun önünde durmuş nefes almakta zorlanıyordu, bir saniye sonra ise onun üzerindeydi ve dudaklarını onunkilere yapıştırmıştı. Kadının suçlamaları onu *öldürüyordu*. Onu susturmak zorundaydı. Zorunda-

Hiçbir direnç göstermedi ve kollarını ona doladı, dili vahşi bir şeydi, tatlı tadı ona olan ihtiyacını daha da artırdı. Kontrolü... tamamen... kırıldı. Saçlarını avucunun içinde topladı, sıkı bir yumruk, saç tellerini çekiyordu. Kadın şehvet ve rahatsızlığın birleşimiyle inledi ama adam elini gevşetmedi. Başını , ağzını daha derine, daha sert aldı. Sıcaklık onu yıkadı, boğdu ama bu yeterli değildi. Ne kadar talep ederse etsin ya da ne kadar verirse versin, öpüşmek yeterli değildi.

Kadın ona süründü ve adam inledi, onu istemenin, ona *ihtiyaç duymanın* ıstırabına kapıldı. Doyumsuz bir çaresizlik içinde. O da karşılık verdi, ereksiyonunu ona sürttü ve bir inilti daha kazandı. Bir ödül, sesi doğrudan kafasına gidiyor, onu uyuşturuyordu.

Bir şekilde onu bırakacak gücü buldu, teması kesti. Kadın ona doğru uzandı ama adam geri çekildi ve başını salladı.

"Giysilerini çıkar Jessie Kay ve yatağa uzan."

* * *

JESSIE KAY artık inkâr edemeyeceği bir özlemle, sevinçle ve zaferle titredi. Öfkesi ona adrenalin pompalamıştı ve West'in ilk öpücüğü sistemini sarsmıştı. Ama sonra ihtiyacı ortaya çıkmıştı. Sonunda ona sahip olma ihtiyacı. Ona tutunma ve asla bırakmama ihtiyacı. Telafi etme, telafi alma ihtiyacı... Tüketme, damgalama ihtiyacı.

O benim ve bunu kanıtlayacağım.

Onu çıplak istiyordu, o yüzden soyacaktı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra gömleğini başından çekti ve yere bıraktı. Kısa süre sonra sütyeni de onu takip etti. Pantolonunun ve fermuarını açtı, içinden sıyrıldı. Parmaklarını elastik bandından geçirerek

külotu, küçük kumaş parçasını yere itti ve serbest kaldı. Sonra doğruldu ve ona önden tam bir görüntü verdi.

Hayranlık duyduğu nesnenin önünde dururken nefes nefese kalmış ve titriyordu. Bu durum, bu an... diğerlerinden farklı hissettiriyordu. Çok daha önemli.

Daha önce sahip oldukları şey ölmüştü. Bu yeni bir şeyin başlangıcıydı. Vahşi West, bakışlarıyla onu tamamen yuttu.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi. "Seni istiyorum, hiçbir şey olmasın. Bunu daha önce kimseyle yapmadım."

Onu etrafında döndürdü, onunla birlikte döndü ve öne doğru ilerleyerek onu yatağa sırtladı. "Sen şimdiye kadar sahip olduğum her fantezisin."

Uzuvları daha yoğun bir şekilde titreyerek kenara oturdu, arkasına yaslandı ve bacaklarını ayırdı. Serin hava kadınsı çekirdeğini okşadı, beyaz sıcaklığa karşı bir soğukluk yalaması. Lezzetli bir his, ama aynı zamanda bir azap, ağrı neredeyse

Artık dayanılmaz. *Ona çok ihtiyacım var.*

Adam ona bakarken, hava kalınlaştı ve öyle güçlü bir gerilimle çatırdadı ki, ikiye ayrılacağından korktu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye homurdandı.

Bacaklarının arasına girdi, parmaklarını bacaklarının arasında gezdirerek onu ürpertti. "Umarım sen de bana aynı şeyi yapıyorsundur."

Bu konuşma ona tanıdık geldi ve daha önce de aynı şeyi yaşadıklarını hatırladı, ama rolleri değişmişti ve bu da dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiklerini kanıtlıyordu.

Onlar bir bütünün iki parçasıydı.

Yavaşça, çok yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü. Göğsünü, sıra sıra kaslarla dolu o güzel göğsünü, ağzını sulandıran bronz tenini ve Tessa'nın adının kazınmış olması kalbini hülyalı hülyalı... ve özlemle çarptırırken bakışları onun üzerinde kaldı.

Onu sevdiğin gibi sev beni.

Pantolonunun düğmesini çekip fermuarını indirdi. Jessie Kay nefesini içine çekti. *Benim, hepsi benim.* Şaftı o kadar uzun ve kalındı ki, başı iç çamaşırının belini geçiyordu. Uzunluğunu kavramadan önce iç çamaşırını attı.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Var." Çekingen davranmaya gerek yoktu. Arzu bacaklarının arasında olmalıydı. "Ver onu bana."

Onun üzerine eğildi, ellerini yanlarına koyarak onu emdi. Meme ucunu ağzına aldı, kızın nefesini kesecek ve onu coşku ile ıstırabın ince sınırında gezinmeye bırakacak kadar sertti.

Sonra aşağıya doğru öptü... aşağıya ve başka bir şeyi emdi. Çok fazla... yeterli değil.

Kadın titrerken, adam dilini her bir meme ucunun üzerinde gezdirmek için yukarı fırladı. Sonra tekrar aşağı indi... yukarı... tekrar aşağı... hepsini aynı anda tüketmeye çalıştı.

"Lincoln." Bacaklarını adamın beline doladı, ayak bileklerini adamın kışının hemen üzerinden geçirdi ve yukarı doğru kalktı. Nihayet. Erkek kadına temas, elektrik prizine takılmak gibiydi. İçten dışa yanmış hissediyordu. "İhtiyacım var sen."

"Beni öldüreceksin, kedicik." Her kadının arzuladığı türden bir öpücük vermek için başını kaldırdığında ağırlığı onu yatağa sabitledi ama çok azı bunu yaşadı. Öyle bir öpücüktü ki onu alıp fırtınanın tam ortasına bırakmıştı, şimşeklerin çakıp ihtiyaçların gürlediği bir yere. Derin, her şeyi tüketen ve yaramaz; dudaklarında kendi tadını alabiliyordu.

Dilinin her darbesi bedenine ve ruhuna bir vaatti. Ve hayatında ilk kez, hiçbir parçası tembel kız kardeş, hayal kırıklığı ya da her türlü şefkate layık olmayan biri gibi hissetmiyordu. Biri her sorunun sorumlusuydu. Diğerlerinin cazibesine direnmeyi başarmış bir adam tarafından arzulanıyordu. Onun tarafından el üstünde tutuluyordu, dokunuşu saygılı olduğu kadar aç da.

"Beni çıplak mı istiyorsun?" Ellerinden birini kızın dizinin arkasına sabitledi ve bacağına bükerek daha da açtı.

"Evet. Lütfen."

"O zaman beni böyle elde edeceksin." Öpüşme devam etti, adam kendini kadının girişine yerleştirip içine girerken hiç duraksamadı.

Bir anda onu doldurdu, gerdi ve bir ılgık yükseldi, orgazm bir ılgı gücüyle ona çarptı. böyle. Zevk... oh, zevk! Enfes, dünyayı sarsan. Onu ele geçiriyor, titreme ve soluk alıp vermeden başka bir şey yapamaz hale getiriyordu.

Adam adını sayıkladı, bir dua mı yoksa bir lanet mi, emin değildi ve içine girmeye başladı. Sertçe ve hızla , tüm yatağı salladı. İçinde bir baraj patlamış olmalıydı çünkü kontrolü

şimdi gitmişti, inceliği yok olmuştu. Tam bir hayvan saldırganlığı, bir pistonda ve kadın bunun her saniyesine bayılıyordu.

Terden olmuşlardı, adamın teni kadıninkine sürtünüyor ve çok lezzetli bir sürtünme yaratıyordu... Bu da kadının sinir uçlarının harekete geçmesine neden oluyordu.

başka bir doruk noktası.

Kalçalarını yukarı kaldırdı, onu daha da derine, daha derine götürmeye zorladı ve kadın ona yapıştı, sırtını tırmaladı, dilini ve dudaklarını ısırdı, arzuları onunkilere zincirlendi, rahatlama ihtiyacı doyumsuzdu.

"Durma," diye nefesini tuttu. "Asla durma."

"Ölmeyi tercih ederim." Yatak başlığı duvara çarptı. "Bu iyi bir şey. Bu kadar iyi olmamalıydı." Bir itme daha, bir tane daha ve bir tane daha.

Dili şaftının hareketlerini taklit ederken -içine, dışına, içine, dışına- kalbi dörtlüğe atıyor, damarlarında dolaşan zevkle yarışıyordu. İki birlikte çalışarak zihnini bulandırdı, odağını West'e, sadece West'e ve bu ana, bu orgazma daralttı. Tatmin olurken çılgılık atarak onun etrafında dağıldı.

Lanet okudu, yüzünü boynunun çukuruna gömdü ve son bir kez daha içine daldı. onu sıkıca tuttu... ve ona karşı titreyerek boşaldı.

Sakinleştiğinde, onun içinde kaldı ve onu sabit tuttu. Nefesi kızın yüzünde dolaştı, bir ter damlası şakağından kayarak kızın omzuna düştü.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Boyun eğmiş görünüyordu. Midesi bulandı ve kendini en kötüsüne hazırladı.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BİR DAKİKADAN DİĞERİNE GEÇERKEN Jessie Kay'in tek yapabildiği kendini reddedilmeye hazırlamaktı. West'in gözlerini kaçırıp ona, "*Bu bir hataydı*" demesi için. Sonra çekilecek, giyinecek ve onu terk edecekti. Ama o bakışlarını Jessie'nin üzerinde tutmaya devam etti, bir şey arıyordu.

Ne?

"Seni incittim mi?" diye sordu sonunda. Sesi hırçındı, arkasındaki duygu gizliydi.

Tamam. Fena bir başlangıç değildi. "Hayır. Eğer anlamadıysan, senin daha sert yanlarından hoşlandığımı söyleyebilirim."

Sonunda içinden çıkmadan önce birkaç dakika daha ona baktı ve... kendi tarafına yuvarlandı. Onu bırakmayacak mıydı?

"Sana bağırdığım için özür dilerim, seni terk etmekle tehdit ettiğim için özür dilerim," dedi. "I

seni terk *etmeli*. Sadece Monica bulunana kadar."

"Hayır," dedi. "Seni yanımda istiyorum. Ve seni endişelendirdiğim için çok ama çok üzgünüm.

Korkunu , gerçekten. Monica'nın sana zarar verme düşüncesi..." "Jase ile daha güvende olursun."

"Brook Lynn'i korumakla meşgul olacak, haklı olarak da öyle. Sen ve ben, birbirimizi koruyabiliriz."

Bir an düşündü ve iç çekti. "Daniel'i arayacağım, belki yapabileceği daha fazla şey vardır. Biri araziye bakarsa bizi uyuracak kameralar kurmak gibi."

"Teşekkür ," dedi usulca, göğsü sıkıştıyordu. Adam ondan . Bunun yerine, listeden bir maddeyi daha siliyordu.

İşler ne kadar zorlaşsın, uğruna savaşmaya değer olduğunuzu bilin.

Güzel adam.

"Üstlenmem gereken çok şey olduğunu biliyorum," dedi. "Çok fazla endişelendiğimi ve aşırıya biliyorum. Ben sadece... Seni kaybetmek istemiyorum."

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum." Onu öptü, tatlı ve yavaşça, onu saran bir sıcaklık kozası, kokusu -şimdi onunkiyile karıştı- onu içine çekerken sarhoş edici.

"Sana, hatta çevrene bir şey olursa," dedi, "hemen bana söylemelisin. Beni endişelenmeye bırakamazsın. Ve sana burada ve şimdi yemin ederim ki, aramalarını ve mesajlarını asla bilerek görmezden gelmeyeceğim."

"Seni bilerek endişelendirmeyeceğim," yemin etti. "Bir daha asla."

"Tessa'nın kaza yaptığı gün..." Sertleşti ama devam etti. "GED sınavını geçtiği için ona bir parti vereceğime söz vermiştim. Bir parti vereceğimi umarak geldi. misafirler, hediyeler ve oyunlar vardı ama sadece Beck ve ben vardık ve ben zaten uçurtma gibi uçuyordum. Çöktü, dünyanın en kötü erkek arkadaşı olduğum için bana bağırды ve arabasını sürüp gitti. Onu takip edecek durumda değildim ve sonunda birkaç sıra daha çektim. Birkaç saat sonra bir telefon aldım. Tessa bir ağaca çarpmış ve ön camdan uçmuştu. Hastaneye götürülürken yolda ölmüş.
hastane."

"Oh, West. Çok özür dilerim."

"Yüzü o kadar ezilmişti ki sırtının alt kısmında bir doğum lekesi olduğunu tespit etmek zorunda kaldım."

Gözyaşları Jessie Kay'in yanaklarından aşağı süzüldü. Her zaman en kötüsünü beklemesine şaşmamalı.

Ve o... Kendi korkularının onun yerine karar vermesine izin vermiş ve sonuç olarak bu güçlü adamın onun iyiliği için endişelenmesine neden olmuştu.

Bir parmağının ucuyla önce saatinin, sonra da bileziğinin halkalarında gezindi. "Konu senin güvenliğin olduğunda asla mantıklı olacağımı sanmıyorum."

"Bunun üzerinde çalışacağız. Canım yandığında dizlerimin üzerine çökerek verdiğim tepki üzerinde çalışacağız. Sonunda her şeyi yapacağız."

"Ben zaten varım, kedicik."

"Kendinizi kandırmayın. İkimiz de bu ilişkiyi bir kutuda tutmak için elimizden yaptık. Birbirimizi istedik ama çok fazla değil. Birbirimizle birlikte olalım ama mesafeyi de koruyalım. Samimi olalım ama çok da samimi olmayalım. Birlikte daha güçlü olduğumuzun farkına varmadan kendimizi korumaya çalıştık."

Cevap vermedi.

Yine de devam etti. "Seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, Lincoln West." neredeyse kaybedecek olmak ruhuna buz gibi bir su serpmişti. Eğer bu adamı istiyorsa, onun için her gün savaşmalıydı. Tıpkı kendini sevmek gibi sürekli bir savaş. Savaşmaya değer bir savaş.

Bugün askere yazıldı.

Bir an sessizlik içinde geçti ve hâlâ cevap vermedi. Bu onu rahatsız etse de, hatta duygularını incitse de, sineye çekti. Monica olayı Tessa'yla ilgili suçluluk duygusunu canlandırmıştı ve gerçekten de West kendini cezalandırma ihtiyacından tam olarak vazgeçmemiş olabilirdi. Jessie Kay sabırlı olabilirdi. Sabırlı olmak zorundaydı.

Havayı yumuşatmak için, "Artık resmiyet kazandığımıza göre-" dedi, "Nihayet mi?"

"-Muhtemelen programlarımızı senkronize etmeliyiz."

"Anlaştık. Aslında," dedi, "programınıza evden çıkışınızda bir koruma dahil olacak."

"Bu, tüm günlük işlerimde peşime takılmak istediğini söyleme şeklin mi?"

"Evet. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bu, babasının annesine söyleyeceği bir şeydi ve onu tamamen çözdü, zevk içinde sürüklendi, ihtiyacı olduğunu bilmediği yatıştırıcı bir merhemdi.

"Bir dahaki sefere Monica vurursa-" dedi ve West kaskatı kesildi. Oops.

"Yani, eğer saldırırsa, ki muhtemelen , çünkü onu yakalamış ve ödünü koparmış olacaksın. Ama saldırırsa -ki muhtemelen saldırmayacak-" Jessie Kay, "Onun için hazır olacağım," diye tekrarladı.

Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim şeysin. Seni kaybedemem."

Dişleriyle göğüs ucunu sıyırdı. "Böylesine utanç verici bir gerçeği itiraf ettiğin için seninle gurur duyuyorum ama yine de sana erkek arkadaşım gibi yüce bir pozisyon vermeden önce başarılı olman gerekiyor." Mülakat fantezisi olan tek kişi Brook Lynn değildi.

"Daha önce mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Çıplak ve yatakta birlikte olmamıza rağmen mi?"

"Yine de," dedi mümkün olduğunca sert bir şekilde, kıkırdamak istediğini düşünerek.

"Peki. Hadi şu görüşmeyi bitirelim."

Sesi ne kadar hevesliydi. "Hayatınızı bir filmin adıyla tanımlayın. Ve dürüstçe cevap vermek zorundasın. Eğer yalan söylersen, bunu anlarım ve o zaman sana blöf yapmak zorunda kalırım."

"Oh, dürüst olacağım. Eğer benim olduğunu kabul etmezsen, cevap *American Psycho*."

Ha! Komik adam. "Sanırım bu benim cevabımın *Düşmanla Uyumak* olduğu anlamına geliyor."

Adam kızın poposuna hafifçe vurdu ve sonunda kızın kıkırdaması kesildi.

"Ruh hayvanınız nedir?" diye sordu ayılır ayılmaz. O yaptı İş adamı ve profesyonel gibi görünmek için elinden geleni yaptı, dizini bacağında aşağı yukarı ovuştururken bu neredeyse imkânsız bir görevdi.

"Ben... Pikachu'yu seçerdim."

Peek-a-what now? "Hayvan uyduramazsın, Westlina."

"Sen, kedicik, inek dilini öğrenmelisin. Aslında, kız arkadaşımın yüce konumunu korumak istiyorsan, bu konuda ısrar ediyorum. Seni temin ederim, Pikachu çok gerçek."

"O zaman neden onu seçtin?" diye sordu kızgınlıkla.

"Çünkü ben de bir Poké Topu'na girmeyi reddederdim."

"Bu da ne demek oluyor? Ne var biliyor musunuz? Boş . Kendini inek olmayan üç kelimeyle tanımla."

"Bitti. İle. Röportaj." ve onu yatağa sabitledi. Bacakları kendiliğinden açılarak ona bir beşik oluşturdu. Bir beşik.

ereksiyonu kızın girişini dürtüyordu. "Şimdi bana senin olduğumu söyle.

Yoksa seni yatağa bağlarım. Benim tutsağım olacaksın."

Onunla dalga geçmek eğlenceliydi, ama gözlerinde sert, umutsuz parıltı vardı, biraz işkence görmüş ve çok acı çekmişti. Onu rahatlatmak çok *daha* eğlenceli olurdu.

Kollarını adamın boynuna doladı ve vücudunu onunkinin etrafında şekillendirdi.

"Şanslı, şanslı adam. Ben seninim. Şimdi. Benimle ne yapacaksın?"

Yavaş, hınzır bir gülümseme çiçek açtı. "Seninle geçirdiğim her dakikanın değerini bileceğim," dedi ve kadının içine kayd.

* * *

WEST, JESSIE KAY'ı günün ve gecenin geri kalanında yatakta tuttu. Kollarının güvenliğinden sadece iki kez ayrılmasına izin verdi. Daniel ve asker arkadaşları güvenlikle ilgilenmek için, ikincisinde ise sandviç yapmak için ve sadece ikisi de açlıktan ölmek üzere oldukları için.

Eğer sevişmiyorlarsa, onun yeni web sitesi üzerinde çalışıyorlardı. Biyografi sayfası için onun geçmişini derinlemesine araştırmaya ve öğrendikleri onu daha çok sevmesine neden olmuştu.

Baba tarafından büyükannesi ona dikiş dikmeyi öğretmişti. Sonra o da annesine dikiş dikmeyi öğretmiş. İkisi birlikte desen seçmiş ve sık sık "kumaş randevularına" gitmişlerdi.

Bir elbise dikerken geçmişi ya da hatalarını düşünmediğini, sadece işini bitirdiğinde Brook Lynn'in ona bahşedeceği gülümsemeyi düşündüğünü söylüyordu. West, bu işi diğerlerinden ayıran şeyin de bu olduğunu düşünüyordu. Çünkü bu bir iş *değildi*. Ödülleri olan bir tutkuydu.

Gök gürültüsü ve sağanak yağmurla birlikte yeni bir sabah doğduğunda, içini bir hoşnutluk duygusu kaplamıştı.

Bu memnuniyeti seviyordu ama buna alışık değildi ve ne kadar süreceğinden emin değildi - sürmesini istiyordu. Her şeyin cehenneme dönmesine o kadar alışmıştı ki.

Jessie Kay'i uyandırmamaya dikkat etmesine rağmen endişe onu yataktan kaldırdı.

Onu kaybederse ne olacaktı?

Düşük paçalı bir eşofman altı giydi ve mutfağa doğru ilerledi. Kahvaltı hazırlamak için buzdolabını karıştırmak yerine lavabonun başında durdu, parmaklarını pervazın etrafına doladı ve pencereden dışarı baktı. Dolu arka bahçeyi dövüyordu.

Tam o sırada kendini yerdeymiş gibi hissetti. Sanki dayak yiyor gibiydi.

O kadar uzun süre mutsuzluk içinde yaşamıştı ki -ve bunu kendi seçimiyle yapmıştı- bu tür bir mutlulukla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bunu bir an önce çözmesi gerekiyordu. Jessie Kay sorunu çözmüştü.

İkimiz de bu ilişkiyi bir kutuda tutmak için elimizden geleni yaptık. Birbirimizi ama çok fazla değil. Mesafeyi koruyarak birbirinizle birlikte olun. Samimi olun ama çok samimi olmayın.

Her şeyi ettiğini sanıyordu. Ama olmamıştı.

Şu ana kadar.

Bunu vermeye çalışmıştı ama bunu değil. Bundan zevk almaya çalıştı ama bundan değil. Ve bunun bir önemi yoktu. Onu neredeyse kaybediyordu. Bir parçasını ayrı tutmaya çalışsa da, kalbini korumaya çalışsa da aynı şeyi hissedecekti: yıkılmış.

Başını eğdi, çenesi göğüs kafesine bastırdı. Bir zamanlar kendine aşık olmayacağını, evlenmeyeceğini, bir aile kurmayacağını söylemişti. Çünkü Tessa sahip ve on yıl boyunca bu yemine sadık kalmıştı. İsteddiği ama hoşlanmadığı kadınları seçmiş ve onlardan kolayca ayrılmıştı.

Jessie Kay'e kadar.

Kağıt üzerinde, onun için her yönden yanlıştı. En az onunki kadar karışık bir geçmiş vardı. İki arkadaşıyla da birlikte olmuştu. Jessie Kay Standart Saati'ne göre hareket ediyor, bazen West Central'ı görmezden geliyordu. Ama tüm bunlara rağmen, onun hayatını tamamlıyordu. Onu güldürüyordu. Söylediği ve yaptığı şeylerle onu sürekli şaşırtıyordu. Hassas bir kalbi vardı, şefkatli bir kalbi. Verici bir kalbi.

Gerçek bir şey inşa edebilirler.

Tek yapması gereken suçluluk duygusundan arta kalanları bırakıp ona tutunmaktı. Gerçek bir erken tahliye. Sadece kelimelerle değil, eylemle. Duygularla.

Bu düşünceyle göğsüne jiletler saplandı ve alnında boncuk boncuk terler oluştu. Kollar onu arkadan sardı. Bir tişörtün kumaşından, Yumuşak göğüsleri sırtına bastırıyor, Jessie Kay'kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Başını onun omzuna yasladı, teninin yumuşaklığı ona ipeği hatırlatıyordu. Pikan cevizi ve tarçın kokusu onu sarmış, keyiflendirmişti.

"Seni özledim," dedi usulca. "Kollarında uyanmak istedim."

Suçluluk duygusunu bırak... Ona tutun...

"Bir keresinde sana davranış biçimim için beni affetmeni istemiştim," dedi, "ama kendim için asla yapmak bir şeyi senden istemeye ne hakkım vardı? Sanırım geçmiş için kendimi affetme zamanı geldi. Her şey için."

Suçluluk bir çapaydı. Acı ise zehirdi. Biri sizi öldürmezse, diğeri öldürürdü. Mutluluğun, neşenin ve memnuniyetin kuruyup ve geride boşluktan başka bir şey bırakmamasına neden oluyorlardı. Bir zamanlar uyuşturucu ve sefaletle doldurmaya çalıştığı bir boşluk. *Jessie Kay*'in artık kahkaha ve ışıkla doldurabileceği bir boşluk.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Tessa. Zehirli bir şeyi sana olan hislerimin önüne koyduğum için özür dilerim. Kendimden o kadar uzun süre nefret ettim ve olabileceklere tutunmak için o kadar çok savaştım ki, ama artık bırakıyorum.

Jase'e yaptıklarım için, sessiz kaldığım için, ben suçluluk duygusu içinde çürürken arkadaşımın parmaklıklar ardında çürümesine izin verdiğim için özür dilerim.

West hatalarından ders almıştı. .

Jessie Kay onu sıkarak, "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

Dışarıda kopan fırtınaya baktı ve yıllar sonra ilk kez *içindeki* fırtına . Göğsündeki jiletler köreldi. Üzerindeki ter kaşları buharlaştı. Parmaklarını teker teker ayırdı, bu sembolik bir hareketti. Başardı, bıraktı. Suçluluk duygusunun atılmış bir balon gibi eterde sürüklenip gitmesine izin verdi.

Omuzlarından ağır bir yük kalktı. Göğsünde taşıdığını bilmediği büyük bir baskı hafifledi.

Jessie Kay'e dönerek kollarını ona doladı ve dünyasının yeni merkezine sıkıca . "Beni özledin, ha? Güzel. Ana planım işe yarıyor."

"Mmm. Anlat."

"Birinci adım, sizi mutfağa çekmek..." Onu döndürdü ve tezgâhın üzerine koydu. "İkinci adım, kahvaltıda sen varsın."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

WEST, O'nun TUTKULU, lezzetli ve sevgilisi, pis, pis bir hain çıktı!

Onun vücuduna taptığı bir gecenin ardından telefonu eline alıp Brook Lynn'i aramış ve "Jessie Kay dün kendini kaybetti. Bana kızdı ve çantamı odanın öbür ucuna fırlattı. Hatta beni biraz dövdü ve bunu kanıtlayacak çürüklerim var.

Tebrikler! Bahsi kazandın. Yap

ödülünüzü aldığınızdan emin olun."

Şimdi Jessie Kay bütün bir hafta boyunca kız kardeşinin seçtiği kıyafetleri giymek zorundaydı. Dehşet! İki saat sonra, öğle yemeği teslimatına yardım etmek için oraya gittiğinde başına gelecek vahşeti öğrenecekti. "You've Got It Coming" tekrar yoluna girmişti, yangın çoktan unutulmuştu...

West hariç herkes.

Hâlâ havada asılı duruyordu ama başka açılardan farklıydı. Kendini affetmek onu daha iyi bir hale getirmişti ve henüz nasıl affedeceğinden emin değildi.

onu idare etmek. Şimdi ona bakışı... yumuşak ve tatlı, sanki ilk kez gördüğü bir hazineymiş gibi. Ona dokunma şekli... Sanki daha önce hiç bu kadar lüks bir şey hissetmemiş ya da daha fazlasını istememiş gibiydi.

"Sahada dayanıklılığını artırmak yatak odasında beni öldürebilir," demişti sabah futbol antrenmanları sırasında. Arka bahçesine bir tür sığınak inşa etmişti; sol tarafta bir kale direği ve sağ tarafta bir kale direği, ikisi arasında yüksek bir çadır uzanıyor ve onu rüzgardan ve yağmurdan koruyordu. Hatta alanı endüstriyel boyutta ısıtıcılarla ısıtarak kışın ortasında paltosuz kalmasına bile izin vermişti. Stratejik olarak yerleştirilmiş iki halojen ışık alanı aydınlatıyor, fırtınanın en kalın gölgelerini kovalıyordu.

"Rica ederim," diye cevap verdi. "Gitmek için ne güzel bir yol, değil mi?" Adam kızın burnunu cimcikledi. "Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerlisin."

Bunu yapmaya devam etti, ona iltifat etmeye devam etti. Bu rahatsız ediciydi! Daha önce çekici olan adam şimdi karşı konulmazdı; aradaki fark onu hem şaşırtıyor hem de hayrete düşürüyordu. Bu adamı sadece sevmiyordu... onun için ölebilirdi. Onun için öldürürdü. Onun için *her şeyi* yapardı.

Saatini kontrol etti, bu hareket onu zamana geri çekti. "Pekâlâ, kedicik. Duş alma vakti geldi yoksa çiftlik evine geç kalacaksın."

"Duş alma vaktim geldi demek istiyorsun, yoksa kesinlikle geç kalacağım." "Zaman daireseldir, unuttun mu?" Onu banyoya kadar takip etti.

"Jessie Kay Standard'a göre, oraya ne zaman varırsanız varın, geç kalmayacaksınız."

"Evet, artık Bay Saplantılı ile çıkıyorum. Kendimi ayarlamak zorunda kaldım. düşünüyorum." Kadın ona gülümsedi, sonra da parmağıyla işaret etti ve kapıyı yüzüne kapattı.

Bu ona ispiyonculuk yapmamayı öğretir!

Bir kahkaha patlatarak onu şaşırttı ve kalbini sevinçle doldurdu. "Kendine bir ceza kazandın, kedicik. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sütyen ayrıcalığını kaybettin. Ve evet, bir teftiş olacak."

Sütyeninden daha fazlasını kaybetti. Nefesini kaybetti, çünkü lanet , adam çok seksiydi.

Duş aldı ve giyindi... ve sütyen giymedi. Ama zaten ihtiyacı da yoktu. Seçtiği günlük elbisenin -eski tasarımlarından biriydi- göğüslerini saran ve yerinde tutan askılı bir üst kısmı vardı. Omuzlarına bir kazak örttü ve bacaklarını kalın siyah taytlarla ısıttı.

West gerçekten de onu inceledi, arkasında durdu ve ellerini üstünün altından geçirdi. Kulak memesini kemirirken sıcak nefesi onu gıdıkladı. "Cezalarını ciddiye almana sevindim."

"Bu ilişkinin ahlaki pusulası olarak, daha iyi davranışlar öğrenmeliyim."

"Bu doğru. Öyle. İşte bu yüzden, Bay Hughes'un önünde duracaksın. West'in sınıfına gidip küçük bir gösteri ve anlatım yapacağım. Bu özel dersin etkisi hakkında her şeyi duymak isteyeceğim." Onu yoğurdu ve çimdikledi onu serbest bırakmadan önce meme uçları. "Programımız tamamen mahvolmadan önce seni kız kardeşine götürelim."

Bizim programımız, demişti. Onun değil. Onun değil. Onlarınkı. Gülümsedi.

"Seni çiftlik evine bırakayım," dedi. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, bu da bugün toplantısı olmadığı ve bir oyun üzerinde çalışacağı anlamına geliyordu. Tartışmak yerine arabayı kendisinin kullanmak istediğini söylemesi gerektiğini biliyordu.

Ona işlerin nasıl olacağını anlatmıştı ve o da ona anladığını söylemişti - ki anlamıştı. Aptal Monica!

Jessie Kay kıza bugün yüzünü göstermesi için meydan okudu. Kaltak bunu ödeyecekti. İyi davranmak mı? Artık değil! Neden zahmet etsin ki? Kız kardeşiyle girdiği iddiayı çoktan kaybetmişti, bu yüzden artık sakın kalması için hiçbir neden yoktu.

Gidecekleri yere vardıklarında West onu kapıya kadar geçirdi. Biraz paniklemiş görünüyordu, gözleri çılgına dönmüştü ve onu sıkıca kavramıştı. Ancak West onu şaşırtarak şöyle dedi: "Bana mesaj at ve beni haberdar et. Bugün beni düşün. Seni hatırlamaktan başka bir şey yapacağımı sanmıyorum."

Daha tatlı sözler söylenmiş miydi hiç? "Senin için *ağrıyor* olacağım," diye fısıldadı.

Yüz hatlarında bembeyaz bir arzu parladı. Bir çırpıda onu cızırtılı bir öpücük için kendine çekti, dili futbol antrenmanından önce yaptıkları kirli seksin bir taklidi olarak onunkine doğru ilerliyordu. Bu seferki çok uzun sürmedi, sadece motorunu harekete geçirmeye yetecek kadar bir süre.

Doğrulduğunda, "Başıma gelen en iyi şey olabilirsin," dedi kulağına ve sonra... öylece... gitti.

Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Tatlı fantezi. Mutfağa doğru ilerlerken aşırı ısınan yanaklarını yelpazelemek zorunda kaldı. West şüphesiz dünyadaki en mükemmel adamdı. Sadece en güzel şeyleri söylemekle kalmıyor, aynı zamanda ona güvenmeye karar ver-

Hayır, hayır. Kendi başının çaresine bakması için ona güvenmeye karar vermemişti. Jase arka kapıda nöbet tutuyordu, bir kas ve kararlılık kulesiydi.

Bilmeliydim.

"Neden banyoyu yenilemiyorsun?" diye sordu. Havada hâlâ hafif bir duman kokusu vardı ve bu koku hayatın bir anda değişebileceğini hatırlatıyordu.

Göz kırp. Neredeyse Batı'yı kaybediyordum. *Göz kırp.* Onu geri kazandım.

"Bugün seninle ve Brook Lynn'le vakit geçirebilmek için birine bütün gece çalışması için para ödedim," diye cevap verdi.

Evet. Nedeni buydu.

Brook Lynn sebzeleri doğrarken, "Beni görmezden gitmemi sağlamayacak," dedi.

Kahretsin! "İlk kıyafetimin bir yerlerde saklı olduğunu biliyorum. Görelim bakalım."

Kız kardeşi heyecanla alkışlayarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "West özel bir istekte bulundu. Prensiplerinden ödün verdiği ve kız arkadaşını ispiyonladığı için bunun adil olduğunu söyledi." Beklenti dolu bir duraklama, Brook Lynn'in gülümsemesinin daha da büyümesi. "Jase. Lütfen bu şerefe nail ol."

Jase yana doğru adım atarak kapının üst dudağından sarkan giysileri ortaya çıkardı. Brook Lynn'in zombi yeleşinde sakladığı çelik yeleklerden biri

İtfaiyecilerin giydiği yangın geciktirici pantolonlarla eşleştirilmiş bir kulübe. Evet. Daha kötü . Çok değil, ama tamam. Her neyse.

Brook Lynn, "Eğlenceli, eğlenceli ve her yönüyle muhteşem bir haftaya başlamak üzereyiz," dedi. "Benim için."

"Ve geri kalan hepimiz," dedi Jase.

Brook Lynn Jessie Kay'e sırtıttı. "Yeni Yıl'a sadece üç gün kaldı ve en yakın arkadaşlarım için bir parti veriyorum. Bu da senin de gelmen gerektiği anlamına geliyor. Yani ben ne dersem onu giyeceksin."

Bu. Bu daha kötüydü. "Beni sevdiğini hatırlayacaksın ve geri kalan kıyafetlerin beni gururlandırmasını sağlayacaksın, değil mi?"

"Evet. Hayal kurmaya devam et."

* * *

JESSIE KAY teslimatları yanında Jase ile yapıyordu, adam gergin ve tetikteydi ve muhtemelen silahlıydı. West'in sandviçini en sona sakladı çünkü evet, adam aramış ve sipariş vermişti. Ya onu kontrol etmek istemişti ya da ofisinde hızlı bir seks yapmayı umuyordu. Belki ikisi de.

Parmaklar çapraz!

Jase ile birlikte kasaba meydanındaki kaldırımlarda yürürken fırtına şiddetini sürdürüyordu. En azından dolu yağışı durmuştu. Jase'in tuttuğu devasa şemsiyenin altında yarı kuru kalabilmişlerdi.

"Seni ekemeyeceğime göre, West hakkında bilgi almak için seni kullanmaya karar verdim. Sakın bana onun hakkında konuşamayacağını söyleyip kanka numarası yapmaya kalkma. Size geçmişteki bağlantımızı ve kız kardeşimin peşinden gitmenizi engellemeye çalışmadığım gerçeğini hatırlatmak zorunda kalacağım. Ve evet.

Hayatımızın geri kalanında istediğim her şeyi yapman için seni suçlamak. Bunu kabullen."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Umarım West'le de böyle olursun." "Çünkü ben harikayım ve o en iyisini hak ediyor?"

"Sanırım bu da iyi bir açıklama." Koluna şakacı bir yumruk attı.

Jase'den daha özel biri yoktu ve onu açmanın ne kadar zor olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Yapmayı başaramadığı bir görev.

Ancak Brook Lynn onu bir istiridye gibi açmıştı.

"West çocukken nasıldı?" Jessie Kay suçluluk psikolojisine olsa da başarısızlık bekliyordu.

Ancak bir sonraki gök gürültüsü sustuğunda Jase onu şaşırtarak şöyle dedi: "Tanıştığımızda ikimiz de çok şey yaşamıştık ve birilerini içeri almaktan . Çocuksuz bir çift en sorunlu çocuklara yardım etmeyi umuyordu. Beck de diğer üç çocukla birlikte oradaydı. İster inanın ister inanmayın, grubun en cılızı bendim. Bir deri bir kemiktim. Diğer üç çocuk, isimlerini bile hatırlamıyorum, bana şöyle bir baktılar ve mükemmel bir şamar oğlanı olacağıma karar verdiler."

Onun her sözüne kilitlenen kadın, bir gök gürültüsü daha duyulduğunda lanet okudu. "Ne oldu?"

"Çift ilk gece yatmaya gittiğinde, çocuklar West ve Beck ile paylaştığım odaya gizlice girdiler ve beni bana tahsis edilen üst ranzadan çektiler. Bakıcıları uyandırmayayım diye ağzıma bir tıkaç tıkadılar ama West ve Beck tam oradaydı ve kargaşayı duydular. Yataklarından fırladılar ve işkencecilerimin ağzını burnunu kırdılar. İkiye karşı üç ve büyük bir farkla kazandılar. O zamandan beri birbirimizin arkasını kolluyoruz."

Kalbi çocuklar için acıyordu. Terk edilmiş, kötü muamele görmüş, istismar edilmiş.

West yaralı bir savaşçıydı. Çocukken her yaştan zorbayla yüzleşmişti. Bir yetişkin olarak, sırf onunla paylaşmak için korkularını yeniden yaşamıştı.

"Giydiğin şey ne Jessie Kay?" Bay Porter -Daniel'in babası- aniden seslendi. Her zamanki gibi Style Me Tender'ın önünde Bay Porter'la birlikte oturuyordu. Rodriguez, sakın bir tentenin altında dama oynuyordu. İkisi de yerel postacıdan daha güvenilirli.

"Brook Lynn'le girdiğim iddiayı kaybettim," diye karşılık verdi. "Bir hafta boyunca gardırobumu o seçecek."

İki erkek sanki daha önce hiç bu kadar mantıklı bir şey duymamışlar gibi başlarını salladılar.

"Önerilere açık mı?" Bay Rodriguez sordu. "Kesinlikle," diye yanıtladı Jase. "Sadece onu arayın."

Jessie Kay koluna bir yumruk daha indirdi. Bir köşeyi döndüler, iki adam gözden kayboldu... ve WOH ufukta belirdi. Midesi farklı bir nedenle çalkalanmaya başladı. Batı! Çok yakın!

"Ona iyi geliyorsun," dedi Jase. "Seninleyken çok farklı. Çocukken tanıdığım West'e daha çok benziyor. Daha hafif -hiç hafif olmadığımızdan değil- eğer bir anlamı varsa."

"Öyle," dedi, zevkle çiçek açarak. *Onunla* birlikte hafiflemişti.

Ofis binasına ulaştılar, içeri adım attıklarında kapının üzerinde bir zil çınılıyordu, sesi müzikal çanları andırıyordu. Cora masasına oturdu ve selamlamak için el salladı. Jessie Kay, West'i ofisinde görünce kısa bir süre durdu. Duvarlar camdı ve net bir görüş sunuyordu. Bir düğmeye basıp her santimetre karenin opak bir filmle kaplanmasını sağlayabilirdi ama bunu yapmamıştı. Masasının önünde duruyordu... karşısında genç bir kadın duruyordu.

Sorun ne? Kaltağın elleri adamın omuzlarındaydı. "Bugün biri ölecek," diye mırıldandı Jessie Kay.

Jase onun bakışlarını takip etti ve . "Şaka yapıyor olmalısın." Cora'ya baktı. "Kadının adını biliyor musun? Patience. Bir şey mi?"

Cora önündeki notları kontrol etti ve başını salladı. "Bu doğru. Patience Ludwick."

"Patience Ludwick kim?" Jessie Kay elindeki sandviçi parmaklarıyla sıkarak ekmeği parçalamasını istedi.

"Eskiden onunla çıkıyordu," diye isteksizce itiraf etti Jase. "Onunla hiç tanışmadım ama beni hayatından haberdar etti, hapishanede ziyaret etti ve bana resimler."

Jessie Kay öne doğru bir adım attı, ama yine kısa düştü. West Patience'ı bileklerinden tutup ellerini omuzlarından çekmeye zorladığında rahat bir nefes aldı. West kadını bir sandalyeye oturttu ve dizleri kenara çarptığında kadın minderin üzerine yuvarlandı. Adam hemen kadından bir adım uzaklaşarak aralarındaki mesafeyi genişletti. Gözlerinde sert bir parıltı vardı ve gerginlik dudaklarını ince çizgi haline getirdi. Jessie Kay'e genellikle yansıttığı türden şehvetli bir gerginlik değıl, öfkeyle yoğrulmuş bir şeydi bu.

Bakışları Jessie Kay'in üzerinde gezindi... sonra tekrar ona döndü. Gerçek bir mutlulukla gülümsedi ve ona bir öpücük kondurdu. Adamın yüz hatlarından rahatlama okunuyordu. Patience onun dikkatini neyin çektiğini anlamak için döndü ve gözleri Jessie Kay'e takılınca kaşlarını çatı. Ağzı hareket etmeye başladı. West'e bir şeyler söylüyordu ama West'in umurunda değıl gibiydi. Ofisten dışarı çıktı ve Jessie Kay'e yaklaştı, sanki kendisi ısı arayan bir füzeymiş ve Jessie yanıyormuş gibi.

Ona ulaştığı anda kollarını ona doladı. "Bugün sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Hayır. Ben iyiyim." Mahvolmuş sandviçi sıkıca tuttu ve erkeğinin kucaklamasına karşılık verdi. "Jase iyi bir korumaydı, tıpkı sana söylediğim gibi

bin mesaj." Her beş dakikada bir ona yeni bir mesaj gönderiyordu.

Harika gidiyor ama seni ve sütyenimi özlüyorum.

Daha da iyiyim, ama şimdi külotumu da özlüyorum. Hepsi tek parça ama senin için ağrıyor.

"Güzel. Bu çok iyi. Monica'dan hiç iz yok. Evimdeki kadın Ofisi Patience Ludwick, eski oda arkadaşı ve bir zamanlar benim..." "Kız arkadaş. Evet, biliyorum. . Pençe atmayacağıma söz veriyorum yüzünüzden."

Adam kızın burnunun ucunu çimdikledi ve kız bunun yeni edindiği bir alışkanlık olduğunu fark etti. "Onu aradım, Monica hakkında sorular sordum ama o da kızı görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Sonra, sürpriz bir şekilde, on dakika kadar önce ortaya çıktı."

Görünüşe , aralarındaki kıvılcımı yeniden alevlendirmeyi umuyordu. "Monica'yı bulacağız," dedi Jessie Kay. "Hobbitler bile arada bir mağaralarından çıkmak zorundadır."

Ona doğru sırtıttı. "Kedicik, bu gerçekten de mantıklı. Hobbitler Shire'daki lüks yeraltı deliklerinde yaşarlar."

"Biliyorum! Bana söylediğin gibi inek dilini öğreniyorum. Çünkü ben senden daha iyi bir kız arkadaşım."

"Kendini kandırma. Sen iyisin ama ben çok daha üstünüm." Kolunu onun omuzlarına doladı, sandviçe el koydu ve kırık kalıntılara baktı. Başını ona doğru salladı. "Bayan Dillon, bana bir sandviç daha borçlusunuz. Ödemeyi bu akşam evde, gösterinizden sonra alacağım. Ve faiz talep edeceğim."

Az önce onun evinden kendi evi olarak bahsetmişti. Hayat bundan daha tatlı olabilir miydi? "Hadi gel." Onu ofise doğru götürdü. "Ben tanıştırayım."

"Evet. Selam," diye seslendi Jase. "Ben de seni gördüğüme sevindim dostum." West arkasını dönmeden arkadaşına el salladı.

Ofise girdiklerinde Patience ayağa kalktı. Jessie Kay kadar uzun boylu değildi ama incecikti ve koyu yeşil takım elbisesi içinde iyi toparlanmıştı. Koyu renk saçlarını topuz yapmış, kar gibi solgun tenine pırıltılı bir gül rengi sürmüş ve dudaklarını kan kırmızısına boyamıştı. Parfümünün kokusu -yumuşak ve çiçeksi-havayı kokluyordu. Baştan çıkarmaya yönelik bir şeydi, buna şüphe yoktu.

"Jessie Kay, bu Patience," dedi West. "Patience, bu benim kız arkadaşım, Jessie Kay."

Kahverengiden çok yeşil olan elanın en güzel tonundaki gözlerde hayal kırıklığı parladı ve Patience kolunu Jessie Kay'in omuzlarına sarkıtırken bunu özlemle yaptı. "Sen şanslı bir kızsın, Jessie Kay."

Jessie Kay cevap vermeden önce, "Aslında ben şanslı bir adamım," dedi.

Kadın gülümsedi. "Aynı zamanda dürüst bir adam. Ve akıllı biri."

"Ben gitsem iyi olacak." Patience sandalyede bıraktığı çantasını aldı. "Monica'dan haber alırsam seni ararım."

"Teşekkür ederim."

Birkaç saniye sonra Jessie Kay adamıyla yalnız kaldı. Bir düğmeye basmak için masanın üzerine eğildi. Opak film sonunda cam duvarların tozunu almaya başladı.

İşler yaramazlaşmak üzere miydi?

Önünde bir kâğıt salladı, sonra kız kâğıdı almaya çalışınca elinden kaptı. "Bu senin programın. Bu sabah benim dikkatimi dağıttın. Zıplayan göğüslerin ve kısa şortunla pratik yapıyordun ve ben sana vermeyi unuttum."

Gözlerindeki hınzır parıltı.

Titredi. "Özür dilerim Bay West. Bir daha olmayacak."

"Oh, eminim öyle olacak. İşte bu yüzden seni hemen şimdi burada cezalandıracağım." Kâğıdı buruşturup çöp kutusuna attı ve masadan siyah bir keçeli kalem aldı. "Programımı teninde taşıyacaksın."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

WEST, Brook Lynn'in yeni yıl partisini es geçmeyi düşündü. Bir kasırga hızla yaklaşırken bir tarlada çırılçıplak durmayı tercih ederdi. Taşakları bir ineğe ve iki ağaca dolansa bile, bu ona Monica'nın saldırmasını beklemekten daha az acı verecekti. Yangından beri kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı ve bu durum onu akıl sağlığının eşiğine getiriyordu. Her gün korkusu daha da kötüleşti.

Her atladı. Her gölgeye ninja gibi saldırdı. Kadının ona ne yapmaya çalışacağını umursadığı için değil. Getir onu. Ama Jessie Kay'e yapmaya çalışabileceği şeylerden dolayı. Ukala ağızlı Sarışın onun için fazla şey ifade etmeye başlamıştı... Kahretsin, derisinin altına ne girdiğini bilmiyordu. Tek bildiği, ona bir zarar gelirse dünyayı yakıp kül edecekti.

Şerif Lintz'le konuşmuştu ama yangını Monica'nın çıkardığına dair bir kanıt yoktu, bu yüzden kanun adamının onu aramaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

West'gizleme ve taşıma ruhsatı vardı ama şimdiye kadar bunu nadiren kullanmıştı. Şimdi belinin arkasında bir 44'lük kılıf taşıyordu. Her ihtimale karşı.

Jessie Kay partiye katılmak istiyordu ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç öpücükle onu götürmeye ikna etmişti. Birincisi, konuk sayısı sınırlı olacak. Jase ve Brook Lynn, Beck ve Harlow, Dane ve Kenna. İkincisi, risk minimum olacaktı; Daniel ve adamları devriye geziyor olacaktı. bütün gece boyunca.

"Duş almaya hazırlanıyorum." Jessie Kay kapıyı çalmadan odasına girdi. Bu onun umurunda değildi. Ona ait olan onundu.

"Başlamaya hazır mısın?"

"Bana katılacak mısın, katılmayacak ?"

Silahını temizleme aşamasındaydı. Parçaları tekrar bir araya getirdi, silahı komodinin üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Bunun cevabını zaten biliyorsun, kedicik."

"Doğru, biliyorum. Berbat olduğunu da biliyorum!" Sepetinden kirli bir gömlek aşırıp ve ona fırlattı. "Yine o pislik davranışlarına geri döndün, pislik!"

Giysi yere düşmeden önce göğsüne çarptı. Son üç gündür -onun tenine yazı yazdığından ve ofiste onunla seviştiğinden beri -Ellerini kendine saklamıştı. Kız soyunduğunda, adam aptallaştı. Etrafındaki izleri kaybetti. Sadece doruğa ulaşmayı önemsiyordu, hem onun hem de kendisinin. Monica ofise gizlice girebilirdi ve onu vurabileceği tek şey bir sürü bebek hamuru olabilirdi.

Evet. Hayır, teşekkürler.

Kadın yakalanana kadar tetikte olmalıydı.

"İhtiyaçlarım var, biliyorsun." Jessie Kay ayağını yere vurdu.

"Bu ihtiyaçlarını duшта karşılayan gerekecek. Tek başına." Adamın ereksiyonu fermuarına doğru itilirken farklı olması için yalvardı.

"Gelme ihtiyacından bahsetmiyorum, seni moron. *Seninle* birlikte olma ihtiyacından bahsediyorum."

Beni öldürüyor. "Benim de sana ihtiyacım var, kedicik." Damarlarında bir ateş alevlenirken ensesinde boncuk boncuk terler birikti. "Ama senin güvenliğin-

"Önemli. Evet, biliyorum. Bana söylemişsiniz. Ama Monica yangından beri hiçbir şey denemedi."

O da şehre, evine dönmemişti.

"Muhtemelen çoktan gitmiştir," diye ekledi Jessie Kay. "Korkmuş kaçıyor. Pezevenk elimden korkuyor."

"*Dünya* senin pezevenk elinden korkuyor ama ben yine de bunu riske atamam."

"Onun kendi hayatını, *bizim* hayatımızı mahvetmesine izin veriyorsun ve bu kalbimi acıtıyor."

Bu sözler onu neredeyse etkisiz hale getiriyordu. "Proaktif davranıyorum. Nasıl ateş edileceğini biliyor Jessie Kay."

"Ben de öyle. Tüm arkadaşlarım da öyle. Eyaletteki herkes de öyle."

"Sen benim için önemlisin. Seni kaybedemem."

"Sen de benim için önemlisin. Ve senin mutluluğun da öyle. Benimki de öyle!" Tişörtünün etekleriyle oynadı. Üzerinde "Swat Team 8" yazıyordu. Pireleri, keneleri, gümüş balıklarını, hamamböceklerini, arıları, karıncaları, fareleri ve sıçanları öldürüyoruz." Bay Porter'dan bir öneri. Brook Lynn bir bere ve kamuflaj pantolonunun kıyafeti tamamladığına karar vermişti.

Dün, Brook Lynn ona bir elbise giydirmişti.

Little House on the Prairie'nin setinden fırlamış gibiydi. Ondan bir gün önce Jessie Kay, üzerinde "Vahşi Domuzlar" yazan bir tişört giymek zorunda kalmış ve kahvaltı teslimatlarını yaparken neredeyse mobbinge uğramıştı. Görünüşe göre Wild Hogs, Strawberry Valley Stallions'ın en büyük rakipleriymiş.

"Bu şekilde mutlu değiliz," dedi. "Sadece kısa bir süre için."

"Öyle mi? Ya hiç bulunamazsa ne olacak? Bir sonraki tehdit geldiğinde ne olacak?"

Gözünün altında bir kas kıpırdadı. "Seni boğduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Seninle gerçek bir meseleyi tartışmaya çalışıyorum. Sana ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Monica'nın peşinden kendim gitmeye karar vermeden önce senden *bir şey isteyeceğim*."

Bir elini yüzüne götürdü. Koruma içgüdüsü ile kadını mutlu etme içgüdüsü arasında sıkışıp kalmıştı.

"Eğer benimle seks yapmayacaksan, tamam," dedi. "Bana sırlarından birini daha söylemeye ne dersin? Aynı hem konuşup hem de beni koruyabilirsin. Değil mi? Ve senin hakkında bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Kendimi sana yakın hissetmemi sağlıyor."

Sevgiler.

Onu seviyor muydu?

Onu sevmesini mi istiyordu?

Özlem içini parçaladı-evet, onun kendisini sevmesini istiyordu. Çünkü onu zaten deli gibi seviyordu.

İlişkileri, paylaştıkları evin her köşesinden ona yansırken bunu nasıl inkâr edebilirdi? Kadının kumaşları kanepenin her tarafına saçılmıştı ve günlerdir de öyle duruyordu ama adam onları katlamak ya da kaldırmak için hiçbir istek duymamıştı. Ona hazırladığı battaniye, kısa süre önce yine piknik yaptıkları yere serilmişti. Notları ve

Web sitesinin planları, flash bellekleri ve aletleriyle birlikte sehpanın üzerine dağılmıştı. Bir evi yuvaya dönüştüren şeyler. Onların evini.

Bu kadını seviyordu. Onu tüm kalbi, ruhu ve bedeniyle seviyordu.

Prangalarını kırmış ve onu kendi yarattığı bir hapishaneden kurtarmıştı.

Fırtınadaki deniz feneri, her sabah uyanma ve her gece gülümseme sebebi olmuştu.

O, ihtiyacı olan her şeydi. Bir zamanlar aradığı mutsuzluktan ziyade mutluluğu.

"Buraya gel," dedi. Onun sırlarını istiyordu; onları alacaktı. En . Yükünün geri kalanını paylaşacak ve onun üstesinden geleceğine güvenecekti.

adamın kucağına oturdu ve kolları otomatik olarak adamın boynuna dolandı.

"Sana söylemek üzere olduğum Şeyi daha önce hiç kimseye   ylemedim. Jase ve Beck'e değil. Tessa'ya da."

G  zleri b  y  d  . "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Annemin bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu biliyorsun. Uyuşturucu alabilmek için bazen kendini satmak zorunda kalırdı. Bazen beni evde yalnız bırakıp sokaklara d  Őerdi. O zamanları tercih ederdim. Diğer zamanlarda, erkeklerin gelmesine izin verirdi."

Jessie Kay onun hik  yesinin nereye varacağını tahmin etmiş olmalıydı ki elini daha sıkı tuttu.

"Kafayı bulur, erkekler ne isterse yapar ve kendinden geçerdi.   oğu Bazen ocuklar giderdi. Bazen de kalırlardı. Birkaçı etrafa satığım bir avuç oyuncadı fark etti ve beni aradı. Saklanacak o kadar az yer vardı ki..."

Sarsıntılar onu sarstı.

Onu da sarstı. Gerisini zorla çıkarmak zorunda kaldı. "  lk seferinde çığlık attım, kavga ettim ve annemi uyandırdım. Annem ona saldırdı. Ona vurdu ve gitti. Annem onu yumruklayanın o olduğunu unuttu mu yoksa paraya ve uyuşturucuya o kadar ihtiyaı vardı ki umursamadı mı bilmiyorum ama geri gelmesine izin verdi. O zaman beni bulduğuunda sessiz kaldım... ne isterse yapmasına izin verdim. Onun tekrar incinmesini istemedim. Ondan sonra..."

"Kaç yaşındaydın?"

Bir an için g  zlerini kapattı. "Ben d  rt yaşındayken başladı. Bittiğinde altı yaŐındaydım."

"Adamı   ld  rmek istiyorum. Ama   nce g  zlerini oymak ve   zerinde tepinmek istiyorum. Dilini kesip blendera koymak istiyorum. Derisini soymak, tuza batırmak ve-"

West, eğlenmenin imk  nsız olduğuna yemin edebileceği bir anda kıkırdadı ve bunun için bu değerli kadına sonsuza dek minnettar kalacaktı. "O uzun zaman   nce   ld  , kedicik. Kontrol ettim."

Derin bir nefes aldı ve yavaŐŐa bıraktı. "Senin için iim parçalanıyor." Boynunun dibindeki nabza en tatlı   p  c  ğu kondurdu. "Eskiden olduğu ocuk için acı çekiyorum ve Şu an olduğu adamı arzuluyorum. Sana ihtiyaım var ve Şu anda senin de bana ihtiyaın var. Monica'yı ve yapabileceklerini unut. O yeterince mahvoldu. Bırak seni ve kendimi rahatlatayım."

, değil mi? Ona her zamankinden daha çok ihtiyaı vardı ve Monica'nın yeterince mahvetmesine izin vermişti.

Jessie Kay daha iyisini hak ediyordu.

Ve bunu ona verecekti. Artık korkunun onu yönlendirmesine izin vermeyecekti ve trajedi korkusu yeni keşfettiği mutluluğunu çalmaya çalışırken pasif bir şekilde durmayacaktı. İyi bir verecekti.

Aklına bir fikir geldi ve neredeyse gülümseyecekti. Ses tonunu yumuşatmaya dikkat ederek, "Banyo yapmaya ne dersin?" dedi.

"Banyo... seninle mi yoksa tek mı?"

"Benimle."

"Gerçekten mi? Evet!" diye bağırdı o daha cevap vermeden. "Evet, evet, binlerce kez evet. Geri almak yok!"

Gülümseyerek ayağa kalktı ve onu da yanına çekti. "Önce seni görmek istiyorum. Seni çok özledim."

Gözleri anlık bir arzuyla parladı. Her hareketi bir kadınlık çalışmasıydı, şapkasını bir kenara fırlatıp gömleğini çıkardı ve adam nefesini tuttu. Adamın programı hâlâ kadının teninde görünüyordu.

1:00-Göğüsleri yazısı soluktu ama köprücük kemiği boyunca kaydırılmıştı ve temas etmek için ellerini kaşındırıyordu.

Sütyeninin orta kopçasını açtı. Kırmızı dantel. Güzelmiş.

1:05-Pinch Nipples.

"Şimdiye beğendin mi?" dedi, sesi kısık ve boğuktu. Parmakları pantolonunun düğmesine gitti.

"Aşk."

Titredi. Fermuarını indirdi. Kamuflajı indi. "Bana ne yapacaksın?"

1:10-Touch Here. Kelimeler bir kalça kemiğinden diğerine uzanıyordu. Ortada bir ok aşağıyı gösteriyordu.

"Soyunmayı bitir, sana söyleyeceğim."

Bir ürperti daha. Külotunu çıkarırken niyetli bir şekilde onu izledi ve kanının *kaynamasına* neden oldu.

Artık onun üzerindeki gücünden emin bir sırtışıla, giysiyi ona doğru fırlattı. Zar zor görünen dantel parçasını yakaladı ve yüzüne götürerek yanağına sürdü.

"Yaramaz çocuk," dedi.

"Bu yaramaz çocuk seni dünyanın en mutlu kediciği yapacak." Başıyla salonu işaret etti. "Suyu çek, birazdan sana katılacağım. Önce birkaç şey yapmam gerek."

"Ama-"

"Pazarlık edilemez."

"Tamam. Beni ne kadar bekletirsen, o kadar güzel zamanımı kaçıracaksın." Dudaklarını çok sevimli bir şekilde bükerek koridorda ilerledi, kalçalarının hareketi onu inletiyordu.

Ona ulaşmak için acele etmek istese de, ihtiyacı olan malzemeleri dikkatle topladı ve siyah bir çantanın içine yerleştirdi. Banyoda Jessie Kay'in yanına vardığında Jessie küvette uzanmış, etrafı köpüklerle çevriliydi.

"Su nasıl?" Havayı doyuran vanilya kokusunu içine çekti. Kız arkadaşı her zaman yenilebilir kokular seçerdi. "Yeterince sıcak mı?"

"Neredeyse mükemmel." Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle onun gözlerini kamaştırdı. "Tek ihtiyacı olan . Gördüğünüz gibi, tam zamanında geldiniz. Daha başlamadım bile."

Küvetin yanına diz çöktü ve çantayı yanına koydu. "Biliyor musun İlişkimizin iki ayını geçtik mi?" Sertleşti ve "Daha önce itiraf etmemiş olabilirim ama tanıştığımız günden beri seninim." diye ekledi.

Yavaşça gevşedi ve dudaklarını yaladı. "Sen bir erkeksin. Her şeyi hemen anlayamazsın."

"Bu doğru. Ben de ilk başta her zaman doğru şeyi yapmıyorum ama bunu düzeltebilirim. Senin listenden başlayarak." Masumca gülümsedi. "Seni sonsuza dek elimde tutabilmem için yapmam gereken her şeyi içeren liste."

Dik oturdu, küvetin kenarından su şıpırdıyordu. "West, yapmak zorunda değilsin."

"Hesaplarıma göre," diye araya girdi, "tamamlamam gereken sadece iki madde var: havada asılı kalmayı bırakmak ve her zaman senin yanında olmak."

"Üç madde," diye mırıldandı. "Sev beni."

"Bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda, bahsettiğim ikisiyle uğraşmak üzereyim."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Nasıl?"

"Üzgünüm kedicik, ama gerçekten başka yolu yok." Çantadan cam bir kavanoz çıkardı ve havaya kaldırdı; içinde iki büyük, kıllı örümcek olan bir cam kavanoz. Onları bu sabah bulmuş, gösteriş yapmak, hayatını kurtardığı için övmek ve ruhu üzerinde hak talep etmek niyetindeydi.

"West," diye soluk soluğa bağırdı. "Ne yapıyorsunuz? Çıkarın şu şeyleri buradan!"

"Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin." Kapağı çevirdi. "Bundan eminim." Çılgık atarak ayağa fırladı, çıplak kıvrımlarından aşağı köpükler ve su nehirleri akıyordu. Onu için kolunu uzattı. "Sakın gelme"

. Sakın buna cüret etme."

"Seni mutlu edebileceğimi ya da mutsuzluğuma geri dönebileceğimi fark ettim. İkisini birden yapamam. Tebrikler! Ben seni seçtim. *Her zaman* seni seçeceğim. Bu yüzden. Küçük canavarları serbest bırakacağım," dedi acımasızca, kapağı bir kez daha çevirerek. "Korkunç bir tehlike içinde olacaksın. Şimdiye kadar karşılaştığın en kötü tehlike, ama sana yardım etmeyeceğim. Etrafında dolaşmayacağım. Bu dehşetin üstesinden tek başına gelmen için sana güveneceğim. Bu korkunç yaratıkları yendikten sonra da yanında olacağım, sana yakın duracağım, teselli edeceğim. Yeni programımı konuşacağız."

"Hayır. Hayır!" Gidebildiği kadar geri çekildi, soğuk fayans onu yeniden soluk soluğa bıraktı. "Lütfen, hayır."

Ama o . Kapağı kaldırdı ve örümcekleri küvetin kenarına bıraktı.

* * *

JESSIE KAY, iki çift boncuk göz kendisine kilitlendiğinde kulakları patlatan bir çığlık daha attı. Ona kilitlendiklerini biliyordu. Çatallı dillerinin jilet gibi keskin dişlerinin üzerinde gezindiğini neredeyse duyabiliyordu. İnsan kanı istiyorlardı... *onun* kanı... ve sürünerek ilerliyorlardı... ona doğru sürünerek!

Nefes nefese sudan çıktı ve West'e doğru koştu. Onu canlı bir kalkan olarak kullanmaya çalıştı ama piç kurusu elini çekti.

"," dedi. "Sana inanıyorum."

"West, seni aptal! Bana inanma. Ben bunu yapamam. Yapamam işte."

"Yapabilirsin."

"Hayır, hayır, gerçekten yapamam."

"Evet, evet, gerçekten yapabilirsin."

Midesi ayaklarına kadar indi. Ona yardım , değil mi?

Korkularıyla yüzleşmesini istedim. Şimdi ben de aynısını yapmak zorundayım.

"Sefil adam," diye mırıldandı. rağmen banyoya döndü ve kavanozu aldı... küçük iblislere baktığında neredeyse düşürüyordu ama milyonlarca parçaya ayrılmadan önce yakalamayı başardı. İlk örümceğe doğru eğildi, sebepsiz bir çığlık attı ve geriye doğru zıpladı. Şeytanın kölesi küvetin içinden geçerek fayanslardaki bir çatlakta kayboldu.

Tamam, . Güzel. Sadece bir tane kaldı.

"," diye West. "Onlar senden, senin onlardan korktuğundan daha çok ."

"Yalancı!" Ama ikinci minyona doğru belli belirsiz bir adım attı.

Ondan korkmuyordu. Ona doğru koştu.

Tavuk mu oynuyorsun? O kazandı! Bir çılgılık atarak köşeye doğru koştu. Katil yaratık son saniyede yön değiştirerek lavabonun altında kayboldu.

Kavanozu West'e fırlattı, sonra da kendini onun kollarına attı.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "İşte, işte, kedicik. Tek başına hayatta kaldın. İyi olacaksın ve ben de seni rahatlatmak için buradayım."

"Sen tam bir ahmaksın! Sabaha ikimiz de ölmüş olacağız. Neden biliyor musun? Çünkü onları serbest bıraktın ve şimdi saklanıyorlar, saldırmak için mükemmel zamanı bekliyorlar. Biz uyurken!"

Kıkırdadı. "Sen benim için çok değerlisin, kedicik. Sen hayatımın en güzel parçasısın ve ilk defa geçmişim için minnettarım. Beni sana getirdi. Beni senin için hazırladı, beni olman gereken adam olarak şekillendirdi. Seni seviyorum."

Nefes nefese ona baktı, örümcekler bir an için unutulmuştu. "Sen-ne?" "Seni seviyorum."

Böyle bir şey olamazdı. Ama gerçek ondan pek çok şekilde parlıyordu. Ona sarılma şekli. Ona dokunma şekli. Onunla konuşma şekli. Ona bakışı. Onunla ilgilenme şekli. Ondan vazgeçmeyi reddetmesi.

"Seni hiçbir erkeğin bir kadını sevmediği kadar çok seviyorum." Bu oluyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Duygular içinde kabardı, güzel bir tufan. "Seni seviyorum ve senden hoşlanıyorum ve Tanrı'ya şükürler olsun ki karşıma çıktın ve bana benimle bir an değil, bir gelecek gören bir adamla birlikte olmanın saf, su katılmamış mutluluğunu gösterdin." Ona saygı duyan ve ondan zevk alan bir adam. Her karşılaşmalarını kalbine yakın tutan bir adam.

Kıpırdamadı, hatta nefes almayı bırakmış gibiydi. "Beni seviyor musun?"

"Tüm kalbimle. Ama asıl şaşırtıcı olan, bir örümcek sürüsünü serbest bıraktıktan sonra senden hâlâ hoşlanıyor olmam."

"Sadece iki kişi vardı."

"Dediğim gibi, bir sürü."

"Onları birlikte avlayacağız."

"Hayır. Bunu tek başına yapacaksın."

Onu sıkıca kavradı ve bir çığlık atarak etrafında döndürdü. İçinden bir kahkaha yükseldi. İçten, hiç de kötü niyetli olmayan bir kahkaha ve ah, bu çok hoş bir şeydi. "Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Sana bağımlıyım. Sen benim tercih ettiğim uyuşturucumsun kedicik ve beni var olan en mutlu adam yaptın."

Hayat daha iyi olabilir miydi? "Yeni programın nedir?" "Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmak." "Bu, seni şeytani şeytan, mükemmel bir başlangıç."

"Ve..." Önünde diz çöktü ve ona yaptığı bilezikle uyumlu gümüş bir cıvatayı uzattı. "Seninle evlenmek istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum. sana soyadımı vereceğim ve günlerimin geri kalanını mutlu *olarak* geçireceğim. sen."

Elleri ağzının önünde bir çan kulesi oluşturdu. "Lincoln." "Evet de."

Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Evet. , evet, binlerce kez evet. Seninle evleneceğim ve bir gün bebeklerini bile doğuracağım." "Dört tane düşünüyorum."

"Ben iki düşünüyorum."

"Üç."

"İki. Hayatın boyunca seni seveceğim ve senden hoşlanacağım ama bu evin içinde değil. Örümcek avını unut. Burayı yakıp !"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

EN İYİSİ. GECE. HIÇ.

Jessie Kay yüzüğüne milyonuncu kez baktı. West bu eşsiz güzellikteki yüzüğü parmağına taktığından beri gülümsemesini hiç kesmemişti.

Adam örümcekleri bulup doğaya saldıktan sonra onunla yatağa girmek yerine kız kardeşini aramayı tercih etmişti. Bir kız önceliklerini belirlemeliydi.

Brook Lynn örümcekler ona saldırdığında Jessie Kay'den daha yüksek sesle çığlık atmıştı. Sonra kız kardeşi kasabadaki herkesi yeni yıl ve nişan kutlaması için çiftlik evine davet etmişti.

West, neşelenme yeminine sadık kalarak her şeyi normal karşılamıştı. Bütün gece ekibiyle birlikte arazide devriye gezecek olan Daniel'ı aramış ve plan değişikliğini ona bildirmişti. Şimdi geniş çiftlik evi misafirlerle dolup taşıyordu.

Brook Lynn, Harlow ve Kenna oturma odasının diğer ucundan ona gülümsüyorlardı.

Sunny Day ona bir omuz . "Tebrikler, fahişe. Beni toz içinde bıraktığın için çok kötüsün."

Bay Porter ve Bay Rodriguez onu başparmaklarıyla onayladılar. Hatta bir ara West'in sırtını sıvazladılar.

Bay Porter dedi ki, "Şansın yaver gitti evlat. Umarım bunu biliyorsundur." "Biliyorum, efendim."

"Ve eğer unutursa," dedi Jessie Kay, "ona hatırlatacağımdan emin ."

Çiçekçideki Pearl ona sarıldı. "Buketini hazırladığı anda o adamın senin için deli olduğunu anlamıştım. Bunu pek fazla erkek yapmaz, biliyorsun."

Edna ve Carol kocaman gülümsemeleriyle Jessie Kay ve West'e yaklaştılar. "Sizin adınıza sevindim ama doğrusunu söylemek gerekirse en çok kendim için sevindim."

Carol dedi, yanakları kızarmıştı. Elinde pahalı bir şampanya şişesi vardı. Onu lıkır lıkır içti. "Bu gece altı avansı savuşturmak zorunda kaldım."

"Altı saldırıyı savuşturmak zorunda kaldık." Edna şişeyi aldı ve bir yudum içti. İki kadın da sevimli bir şekilde yuvarlaktı ama altmışlarının daha yumuşak tarafını zorluyorlardı.

"Virgil bu bakıyor," dedi Carol, elinin arkasından kıkırdarak. "Sence popomu tekrar çimdikleyip yediye katlar mı?"

"Yanından geçelim ve !" Ve sonra ikisi yola koyuldular.

"Herkesi ne zaman dışarı atabiliriz?" Jessie Kay West'e sordu. Sadece iki kişi gece yarısına saatler kalmıştı. Nişanlısının -nişanlısının!- yatakta ve çıplak olmasını istiyordu, böylece Yeni Yılı bir öpücükten daha fazlasıyla karşılayabileceklerdi.

Annem, *bitirmek istediğin şekilde başla* derdi.

"Eski odamda sevişmeye ne dersin?" West onun kulağını ısırdı ve fısıldadı, "Programımızda özel bir kutlama var."

Adam onu koridora götürüp yatak odasının kapısını açarken -istenmeyen misafirleri *bir şekilde* dışarıda tutmak zorundaydı- ve onu odanın içine sürüklerken tüyleri ürperdi. Onu yatağa atmak yerine banyoya götürdü. Duman kokusu gitmişti, duvarlar yepyeni, siyah-beyaz yer karoları pırıl pırıldı.

"Seni istiyorum," dedi.

"Sen istersin, ben temin ederim. Her zaman."

"Seni bu kadar sevmeme ve senden bu hoşlanmama şaşmamalı."

Adam, çıkaracakları sesleri maskelemek için duşu açtı ve onu kaldırıp lavabonun yanına yerleştirdi. Bacaklarını ayırdı, aralarına ve bir an sonra çenesini ellerinin arasına aldı, sıkıca ama nazikçe kavramıştı.

"Daha önce haklıydın, biliyorsun. Monica'nın girmesine izin verdim. Yaşadığımız güzel şeyleri korkunun yok etmesine izin verdim ve özür dilerim."

Parmaklarıyla onun saçlarını taradı. "Tedbirli olmanı anlıyorum. Beni yakalamaya çalışan bir canavar varsa yanımda bir canavar avcısına ihtiyacım olduğunu biliyorum ama erkeğime de ihtiyacım var."

"Ben senin adamınım," dedi ve yavaşça gülümsedi. "Olsan iyi edersin. Yüzüğünü takıyorum."

Ona sıırttı. "Yarın senin adını taşıyor olacağım."

"Ciddi misin? Adımı etine mi kazıyacaksın?"

"Neden olmasın? Bu zaten kalbime kazındı." Sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi, sıkıca bastırıyor, şiddetle talep ediyor, dili ağzına giriyor, kontrolün dizginlerini ele alıyordu.

Memnuniyetle, zevkle ve ihtiyaçla inledi, erkeksi tadı onu kızdırdı, ona olan arzusunu daha da artırdı. Kendi kontrolüne olan bağının kopması uzun sürmedi. Saniyeler içinde, tümüyle sular altında kaldı-

Bu adamı, bu değerli adamı içine almak için yanıp tutuşuyordu. Kapının hemen ardında bir partinin devam ediyor olması, kız kardeşinin ya da Harlow'un onu arıyor olması ya da Jase ve Beck'in West'i arıyor olması önemli değildi. Ya da onlar bulunamadığında, herkesin

Nerede olduklarını ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

"Çıplak," diye mırıldanarak gömleğinin eteklerini çekti. Gömlek kafasından çıkınca onu bir kenara fırlattı. "Şimdi."

Gömleğine de aynı muameleyi yaptıktan sonra sütyeninin ortasındaki kopçayı çözdü ve göğüsleri bağdan kurtuldu. Serin hava meme uçlarını öptü ve büzüşmelerine neden oldu. Bu tepki onun dikkatini çekti ve Başparmaklarını her bir şişmiş ucun üzerinde gezdiriyor, içinden keskin zevk mızrakları fırlatıyordu.

Ayakkabılarını çekip çıkardı. Pantolonunu çekti ve sonunda düğmesi ve fermuarı açıldığında, pantolonu külotuyla birlikte bacaklarından sıyırdı ve kendisi hâlâ kot pantolonunu giyerken onu tamamen çıplak bıraktı. Bunda çok yaramaz bir şey vardı.

"Beni içinde ne kadar çok istiyorsun, kedicik?"

"Örümcekler için seni affedecek kadar," diye itiraf etti, özleminden nefesi kesilmişti.

Kadının bacaklarını iterek açarken gülümsedi ve erkeksi bir saldırganlık örneği .

"Bak kadar güzelsin." Elini uzattı, bir parmağını kızın derinliklerine kaydırdı. "Ne kadar sıcak ve sıkı. Ne kadar ıslak. Ne kadar benimsin."

Sırtı dudaklarından bir çığlık koptu. "Sana ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu. Günler..."

Ona eziyet etmeye devam etti, o yaramaz parmakları onu çalıştırıyor, onu sadece zevkin önemli olduğu akılsız bir duruma sürüklüyordu. Kız kıvranıyordu. Saçlarını çekti ve dudaklarını ısırды ama ne yaparsa yapsın yeterli değildi. Daha fazlası gerekiyordu. Daha fazlasına sahip olmalıydı.

"Evet, evet." Hayır! Orgazmı çok hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. "Seninle gelmek istiyorum. Lütfen."

"Dudaklarındaki o kelime paha biçilemez." Adam geri çekildi, onu ayakları yere değene kadar tezgâhın üzerinde durdu. Onu kalçalarından tutup döndürdü ve aynaya bakmaya zorladı. Vahşi, ahlaksız ifadesi ona bakıyordu. Solgun saçları tamamen dağılmış, omuzlarına dolanmıştı. Cildi tutkunun ateşiyle kızarmış ve yüzündeki

sakalının gölgesi. Gözbebekleri, şimdiye kadar tanıdığı en büyük açıklıkla parlayan gözlerini gölgede .

Onun bakışlarını kendine çekti, esir aldı. "Bize bak. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu gör."

Nefesi kesildi. Arkasındaki adam çok güzeldi, saçları onunki kadar karışık, teni onunki kadar kızarmıştı. Gerginlik ağzının etrafında dallanıp dudaklarını geriyordu. Omuzları o kadar geniş, o kadar güçlüydü ki neredeyse onu yutuyordu. Ellerini onun göğüslerini avuçlamak için kaydırды ve ne büyük bir tezat oluşturdular. Savaşçı genç kızı koruyordu. Adamın gücü kızın savunmasızlığına kalkan oluyordu.

"Anlıyorum."

"kadar güzelsin ki sana bakmak neredeyse acı veriyor," dedi göğüslerini yoğururken.

Meme uçları parmaklarının arasından küçük pembe gül goncaları gibi görünüyordu. "Bu sensin. Beni böyle yapıyorsun."

Dişlerinin arasında kızın lobunu gezdirdi ve kızın alt karnındaki kaslar titredi. "Benden önce kaç kişinin geldiği umurumda değil Jessie Kay. Benden sonra kimsenin gelmeyeceği umurumda. Sen benimsin, şimdi ve sonsuza dek. Anlıyor musun? Sen benimsin."

Sözleri onu dokunuşu kadar etkiledi ve kadın inledi. Aşağı, aşağı parmakları gezindi. Bacaklarının arasında ona işkence etti, Sürtünüyor, daireler çiziyor, nemini yayıyor... derinlemesine sokuyordu. Baş geriye düştü, adamın omzuna yaslandı ve boynunun uzunluğunu ortaya çıkardı. Adam bundan yararlandı, boynunun dibinde atan nabza kadar öptü, sonra emdi, sertçe, arkasında bir iz bırakarak. Onun izini. Duygu onu sarstı.

"Seni mümkün olan her şekilde damgalamak istiyorum," diye homurdandı.

Başının üzerinden uzanarak tırnaklarını adamın kafa derisine geçirdi. "Sende var. Zaten ."

Kadının bacaklarını tekmeleyerek ayırırken adamdan alçak bir hırıltı yükseldi. Ayakkabılarını tekmeledi, pantolonunun belini yırttı. Pantolonu bir kenara fırlatmak yerine yere indirdi ve kadın bir *gümbürtü* duydu. Kaşlarını çattı... ta ki adam avucunu başının arkasında düzleştirene ve hafif bir baskıyla onu öne doğru itene kadar. Karnı soğuk mermere yaslandı ve beklentiyle titredi.

"Seni zorlayacağım, kedicik." Bu ona yaptığı tek uyarıydı.

kendini konumlandırmadan ve içine girmeden, onu doldurmadan, onu germeden önce

Sevdiği şekilde, o anın doğruluğu, zevki ve mutlak mükemmelliği çılgık atmasına neden oldu.

Sözüne sadık kalarak onu sertçe becerdi, içine girip çıkan bir çekiç gibi. Tüm bu süre boyunca bakışları aynada sabit kaldı... onun güzelliğinde. Onu sıkıştırmış, yaymış ve savunmasız bırakmıştı. Nemli saç telleri alnına yapışmıştı. Gözleri sanki sabitlenmiş gibi onun yansımasındaydı. Dudakları geriye çekilmiş, dişleri sanki onu ısırarak istiyormuş gibi ortaya çıkmıştı. Ham seks ve saf erkeksi içgüdüydü ve-

Oh! Oh! Kalçalarını açarak onu daha derinden vurdu ve kadın uçuşunun kenarından itilirken haykırdı, tatmin onu saniyeler içinde tamamen tüketti ve tüm vücudunu ateşe verdi. Göz kapakları yukarı kalktı, bakışları onunkilerle buluştu.

Hayvani bir saldırganlık ve kötü bir vahşet gördü. Onda gördüğü her neyse, onu uçuşunun kenarına itmiş olmalıydı, çünkü kükredi, içine boşalmadan önce bir...iki...üç kez daha itti.

Kalp atış hızının yavaşlaması ve ateşinin teninden düşmesi için ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Sonunda adam içinden çıktı ve her ikisinin de vücudunu temizledi. Titriyordu ve bunu görmek onu ifade edemeyeceği bir şekilde memnun etti. Giyindi, adamın giyinişini izledi - ve duyduğu *gümbürtünün* adamın kılıfına soktuğu silahtan geldiğini fark etti belinin arkasından.

Dostum. Neden bu kadar seksiydi?

Kollarını ona dolayarak, "Bu benim devrelerimi uçurdu. Teşekkür ederim."

Ağzının bir köşesi seğirdi. "Ne zaman bir bilgisayara dönüştün?" "Beni yeniden inşa edip kabloladığında."

Onu sıkıca kavradı, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Partiye geri dönmek zorunda mıyız?"

"Kesinlikle hayır. Sen benim malımsın ve seni kendime

saklayacağım." Ona gülümsedi. "Sözlerin şiir gibi, kedicik."

Göğsünü hafifçe itti ve titrek bacaklarının üzerinde durdu. "Sadece benim birçok tal-"

Kırılan camların sesi duyuldu. Güçlü bir rüzgâr ona çarparak öne doğru savurdu. Yüz üstü düşecekti ama West onu yakaladı ve ayakta tuttu. Ama onu bırakmadı. Onu yere yatırdı ve sırt üstü yerine yan yatırdı. Yüz hatları solgun ve acı çekiyordu, hatta dehşete düşmüştü.

Yaralandı mı?

Sormaya çalıştı ama dudaklarını oynatmasına rağmen ses çıkmadı. Sonra sol omzunda keskin bir ağrı patladı ve tüm yayıldı. İçinden dalga dalga sıcaklık-kan? - döküldü, onu soğuk ve titreyen bir halde bıraktı.

West'in bakışları onunkilerle buluştuğunda vahşiydi. "Sorun yok, kedicik. Her şey yoluna girecek. Sadece aşağı bakma. Tamam mı? Aşağı bakma ve hareketsiz kal." Titreyen eliyle uzanıp bir havlu aldı. Havluyu göğsüne bastırıp daha da keskin sancılar olurken, telefonunu çıkardı ve üç numara çevirdi.

911?

Aşağı bakma derken ne demek istedi? Aşağı baktı, tabii ki aşağı baktı.

Göğsünden bir ok sapı çıkmıştı.

Oh...kahretsin. "Ben... Ben... Bir şey var... Bir şey ..." Karanlık onu bütünüyle yuttu ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

JESSIE KAY'IN gözleri kapandığında, West neredeyse kaybediyordu. Nabzını titredti. *Güm güm... güm güm... Durakla... güm güm.* Çok hızlıydı, hatta bir ritmi bile atlıyordu ama oradaydı. Tanrı'ya şükür!

Kalbi kaburgalarına çarparak yere yakın durdu ve Monica'nın bir atış daha yapmasını, oku daha derine sokmasını ya da daha uzağa çekmesini istemediği için onu kollarına alıp banyodan sürünerek çıktı.

Banyodan çıktıktan sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve dışarının görünmesini engelledi ama yine de koridora doğru olabildiğince alçakta kalmaya devam etti. Kendini kapatmak, zihninin bir yerlere gitmesine izin vermek istiyordu.

Bu da olmazsa *ona* suçlamalar *yöneltmek -benim hatam, gardımı bir dakika bile düşürmemeliydim, bir saniye bile- ama* o eski korkularına teslim olmayı reddetti ve kendini devam etmeye zorladı. Jessie Kay'ın kendini toparlamasına ihtiyacı vardı, o da kendini toparladı.

"Jase! Beck!" İnsanlar onu baygın ve kanlar içindeki Jessie Kay'le birlikte görünce soluk soluğa kaldılar; bazıları kaçmaya, bazıları da yaklaşmaya çalışıyordu. Pencerelelerden uzak durduğundan emin olmak için çiftlik evini taradı. Monica'nın Jessie Kay'i perdelerden ya da camlardan göremeyeceğinden emin olunca durdu ve bağırdı, "Ambulans ve polis yolda, ama *hemen* bir doktora ihtiyacı var."

"Ben Dr. Chastain." Otuzlu yaşlarının sonunda, kırklı yaşlarının başında görünen bir adam kalabalığı yarararak ilerledi. West onunla hiç tanışmamıştı ama birden partinin tüm kasabayı kapsayacak şekilde genişlemesinden memnun oldu. Kalabalıktan bağımsız olarak da bu gerçekleşebilirdi - muhtemelen gerçekleşirdi.

Jase ve Beck adamın hemen arkasındaydı, Brook Lynn ve Harlow da onların hemen arkasındaydı. Brook Lynn kız kardeşine bir kez baktı ve çığlık attı.

Nefes nefese ileri atıldı, "Jessie Kay, Jessie Kay, buradayım. Buradayım. Benimle kal, tamam mı?"

"Onu sehpanın üzerine yatırın," dedi Dr. Chastain. "Okun ona ya da yere değmediğinden emin olun."

West, Jessie Kay'i yere bırakmak sahip olduğu her içgüdüyü ihlal etse de itaat etti. Tutun. Tut onu. Onu koru.

"Çok fazla kanaması var," diye mırıldandı biri.

"Bu nasıl oldu?" "Zavallı
Jessie Kay'ımız." *Her şeyi
daha da kötüleştiriyor.*

West, Jase'in bakışlarıyla karşılaştı. "Herkesi dışarı çıkarın. Şimdi."

Adam konukları hemen kapıdan dışarı çıkarmaya başladı. Bay Porter ve Bay Rodriguez inatçı olduklarını kanıtlayarak uzak duvara yerleştiler ve yerlerinden kımıldamayı reddettiler.

"Oğlum bir yerde." Bay Porter elini pantolonunun belinden görünen silahının kabzasına dayadı. "Ben kalıyorum."

Daniel onu tehlike konusunda uyarmış olmalıydı.

"Makas," dedi Dr. Chastain ve çılgına dönen Harlow koşarak uzaklaştı. Sonsuzluk gibi görünen bir süre sonra geri döndü ve doktor Jessie Kay'ın kana bulanmış gömleğini kesti. Kıpırmızı tenine bulaşmış, sutyenini ıslatmıştı.

Göğsünden çıkan oku gören West'midesi bulandı. "Bana onun iyi olacağını söyle." İnsanlar daha kötülerinden de kurtulmuştu.

Brook Lynn sesi titreyerek, "Lütfen," dedi. "Anlat ona."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti doktor, yüz hatları gerilmişti. "Eğer ok kalbini deldiyse..."

West inkâr edercesine başını salladı. "Hayır. Öyle olmadı. *Olmadı.*"

Brook Lynn'in dizleri büküldü. Jase koşarak yanına geldi ve onu kendine çekti. Yüzünü onun omzunun çukuruna gömerken bir hıçkırık onu terk etti.

"Yapabileceğiniz bir şey olmalı." West doktoru işaret etti. "Öyleyse sen yap. Beni duyuyor musun? Sen yap."

Ön kapı hızla açıldı ve Daniel bir elinde yaylı tüfek, diğerinde itiraz eden Monica'yla içeri daldı. Silahı kanepenin üzerine, ulaşamayacağı bir mesafeye fırlattı, Jessie Kay'ı gördü ve küfretti. Batı'nın, az önce hayatının aşkını öldürmeye çalışan kaltağa ettiği lanet yankılandı. Varlığını kamufle etmek için çamur sürmüştü.

"Çok üzgünüm," diye homurdandı Daniel. "Jessie Kay... İnanamıyorum... Cam kırılana kadar bu sürtüğü fark etmedik."

Monica adamın göğsüne vurdu. Adamın anlayınca West'le yüzleşmek için döndü, gözlerinde öfke parlıyordu. "O senin için yanlış biri. Bunu şimdi göremiyorsun ama göreceksin. Göreceksin ve beni tekrar isteyeceksin. Seni affedeceğim ve birlikte olacağız."

Bir kükreme boğazını tırmaladı ve Beck onu tutmasaydı kıza ne yapacağından emin değildi.

Kargaşa Jessie Kay'i uyandırdı. İnledi, göz kapakları çırpınarak açıldı. "Batı mı?"

Beni soruyor. Kız kardeşini değil. Beni. Onun elini tuttu. "Ben buradayım, kedicik. Ben buradayım."

Gözlerinde acı parılıyordu. "Monica?"

"Seni yaylı tüfekte vurdu ama Daniel onu yakaladı. Sana bir daha asla zarar vermeyecek, yemin ederim. Şimdi, gücünü korumanı istiyorum. Dr. Chastain burada ve bir ambulans yolda. Tek yapman gereken iyileşmek." İyileşmek zorundaydı.

"Sürtük," diye hırladı Monica, Daniel'a karşı bir kez daha mücadele ederek. "Onu hak etmiyorsun. Onu asla hak etmeyeceksin."

"onu," diye tersledi West. "Şimdi." Jessie

Kay titremeye başladı. "West?"

"Onu hareketsiz tutun." Dr. Chastain, West'in kullandığı havludan şeritler keserek oku yerinde tutmak ve shaftın istem dışı hareket etmesini önlemek için yaranın etrafına sardı. "Kıymıklar daha da fazla hasar."

"Şşt, kedicik." West, Jessie Kay'in başını omzuna yasladı ve dirseğinin kıvrımıyla onu hareketsiz tuttu. "Hastanelerden korktuğunu biliyorum ama her adımında yanında olacağım. Korkularımızla birlikte yüzleşeceğiz, tamam mı?"

Uzaktan siren sesleri duyuldu ve Monica zamanının kalmadığını fark etti. Dizlerinin bükülmesine izin verdi, ağırlığının tüm yükü onu Daniel'ın kollarından kopardı. Yere düştüğünde, ayak bileğindeki kılıftan bir bıçak çıkardı ve Daniel'ın tepki vermesine fırsat vermeden onu kalçasından bıçakladı.

Uluyarak geri çekildi ve Jessie Kay'e doğru uçtu. Bundan sonra olanlar bir saniye içinde oldu.

West, Bay Porter ve Bay Rodriguez hep birlikte silahlarını çekip nişan aldılar. Kulak tırmalayan üç el silah sesi, barut kokusu havayı dolduruyordu. Her bir atış sadece yaralama amaçlıydı, ama birleştiklerinde büyük hasar verdiler. Monica geriye doğru uçtu, duvara çarptı, kıcının üstüne düştü ve arkasında kıpkırmızı bir nehir bıraktı. Bir süre orada oturdu, nefesi kesilirken sersemlemişti.

"Sen... beni vurdun." Bakışlarını kaldırdı, West'in bakışlarını buldu ve ona yardım etmesi için yalvardı. "Bana yardım et. Lütfen."

Bay Porter romatizmalı vücudunun izin verdiği kadar hızlı bir şekilde oğlunun yanına koştu ve yarayı sarmak için elinden geleni yaptı. Bay Rodriguez bıçağı tekmeleyerek

Monica'nın elini tuttu ve göğsündeki kurşun deliklerine baskı uyguladı.

West, Jessie Kay'ı daha sıkı tuttu.

"West... West... iyi misin?" Ona yardım etmek için doğrulmaya çalıştı ama kendine daha fazla zarar vermekten başka bir şey yapmadı.

Doktor, "Onu hareketsiz tutun," dedi.

"Ben iyiyim, kedicik, ama sen hareketsiz kalmalısın, tamam mı? Benim için. Bunu benim için yap."

Dişleri takırdamaya başladı. "Evet. Tamam."

Birkaç saniye sonra -bir sonsuzluk- iki sağlık görevlisi ellerinde büyük siyah çantalarla kapıdan daldı.

"Biri mi aradı-" Öndeki kişi manzarayı seyretti. "Evet. Doğru yerdeyiz."

İki adam ayrıldı, biri Jessie Kay'e, diğeri Monica'ya gitti, Daniel'in sakatlığı şu anda en az endişe verici olanıydı.

"Ne oldu?" diye sordu ikinci adam.

Adamlar çantalarından ilaç ve sargı bezi çıkarıp işe koyulurken Jase durumu açıkladı.

Dr. Chastain kendini tanıttı ve adamlara Jessie Kay'in yaraları hakkında bildiklerini anlattı.

Sağlık görevlisi, "Durumu stabilken onu St. Anthony's'e götürmemiz gerekiyor," dedi. "Yani mümkün olan en kısa sürede."

"Benimle geleceksin, değil mi?" Jessie Kay kekeledi. "Lütfen West."

Elini sıktı, parmak eklemlerini öptü. "Seninle olacağım. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Kocası siz misiniz?" diye sordu sağlık görevlisi, Daniel'in yanına koşup eldivenlerini başka bir çift eldivenle değiştirirken.

West, aksi takdirde onu kendisinden uzak tutmaya çalışacaklarından şüphelenerek, "Evet," diye yanıtladı.

"Bizimle gelmen ve sedyede onun arkasında oturup onu tutman gerekecek. Ben arabayı kullanacağım ve şuradaki Patrick de her iki kadının hayati fonksiyonlarını takip edecek. Korkarım için işler pek iyi görünmüyor." Sağlık görevlisi Daniel'in bandajını bitirdi ve "Bizimle gelmen yer yok. Biri sizi götürüp bizi takip edebilir mi?"

"Ben götürürüm," dedi babası. "Onu ben götüreceğim."

West talimatlara uygun olarak sedyedeki Jessie Kay'in arkasına oturdu ve ambulansa götürülürken onu dik tuttu.

"Seni seviyorum, kedicik." Bunu tekrar tekrar söyledi ve sağlık görevlisi Monica'ya kalp masajı yaparken dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptı. Kızın kalbi durmuştu ve bir daha çalışmadı.

Varır varmaz öldüğü açıklandı ve Jessie Kay acil ameliyat için acil servise götürüldü; West'in özel bir bekleme odasında volta attığı, Jase'in ağlayan Brook Lynn'i ve Beck'in ağlayan Harlow'u tuttuğu altı saatlik bir süreç

Şerif Lintz herkesi ayrı ayrı sorgulamak için uğradı. West dürüstçe cevap verdi ve sonunda kendisine, Bay Porter'a ve Bay Rodriguez'e herhangi bir suç isnat edilmeyeceğı söylendi. Nefsi müdafaa yapmışlardı.

West, Jessie Kay üzerinde çalışan doktor ekibinden cevap beklerken *aklına* tarihin tekerrür ettiğı ve zamanın gerçekten de döngüsel olduğı düşüncesi *geldi -şimdi olan geçmişe dönüşecek ve geçmiş olan da geleceğı dönüşür.* Ama geçmişte, Tessa yaralandığında, o boyun eğmişti. Kafayı bulmuştu. Şimdi eski alışkanlıklarına geri dönmek, kendini bir kez daha kokainin coşkusuna kaptırmak için daha iyi bir zaman olamazdı ama bunu yapmak için hiçbir arzusu yoktu.

O sadece Jessie Kay'i istiyordu.

Sonunda okun başarılı bir şekilde çıkarıldığını öğrendiğinde tamamen iyileşeceğini, uyanır uyanmaz onu görebileceğini düşünerek bir sandalyeye yığıldı ve gözleri kendi gözyaşlarıyla doldu.

Jase onun bir omzunu, Beck de diğeri omzunu sıvazladı. Onları bileklerinden yakaladı ve tuttu. Üçü birlikte çok şey yaşamışlardı. Ve bir zamanlar sadece birbirlerine sahiptiler. Şimdi ise bu harika kadınlara sahiptiler; onları bir adım öne çıkaran ve daha iyi olmalarını sağlayan kadınlara.

Daha iyiyim. Çok daha iyiyim.

Arkadaşları gibi o da sonunda sonsuza dek mutlu olacaktı. Hiç umut etmeye cesaret türden. Jessie Kay'e kadar. Onun ışığı karanlığını kovalayana kadar.

Hayatın değerli bir hediye olduğunu düşünüyordu. Ve kendisinininkini bir daha asla boşa harcamayacaktı.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sonraki üç hafta boyunca kasabadaki herkes Jessie Kay'i ziyaret etmek için eve uğradı ve kimse eli boş gelmedi. Ona güveçler, ev yapımı tatlılar, balonlar ve hatta çilek şeklinde bir

Yastık. Hiç bu kadar şımartılmamıştı ve göğsüne bir ok yemenin yıllık bir olay haline gelmesi gerektiğine karar verdi.

West'e söylediğinde, West onu tokatlamakla tehdit etti.

West -tatlıkoruyucu West- kimsenin fazla kalmamasını ya da onu yormamasını sağladı.

Gerçekten de onun adının dövmesini yaptırmıştı. Dövmeyi ona gösterdiğinde şöyle demişti: "Sen benim dünyamın merkezisin. Beni bir arada tutan tutkal sensin ve şimdi ismin bunu kanıtlıyor."

Adı göğüs kafesinden göbeğine kadar uzanıyordu -*Jessie Kay*- harfler göğsünün ortasında mükemmel bir çizgi oluşturuyordu.

Sevgili adam! İş yeri Jessie Kay's Closet için web sitesini tamamlamıştı. Yatağa mahkûm olduğundan beri, satacağı elbiselerin ilk serisini bile.

Onunla her şekilde ilgilendi. Aslında, üç öğün yemek yemesini sağladı. Günde bir öğün yemek. Her sabah ona banyo yaptırıyor, hatta saçlarını yıkıyor, kurutuyor ve şekillendiriyordu. At kuyruğu denemesi gülünç olsa da, inanılmaz derecede sevimliydi, bu yüzden onu nasıl düzeltebilirdi? Hatta ona yerel barınaktan bir kedi bile hediye etmişti. Birlikte ilk evcil hayvanları olacağını söylemişti.

O kediyi çok seviyordu! Siyah-beyaz kürklü bebek askeri bir unvan için yeterince vahşi değildi, bu yüzden Jessie Kay ona Miss America, kısaca America adını vermişti. Küçük güzellik kraliçesi her zaman koridorlarda sanki oraların sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşırdı. Çünkü öyleydi.

West ayrıca Jessie Kay'e Noel'de ona verdiği video oyununu kazanmanın sırlarını da öğretti. Onu nasıl yeneceğini bile! Ki yenememişti. Henüz. Yuh, tıss. Ama işin iyi tarafı, kadın kahraman gerçekten de ona benziyordu. Uzun boylu, sarışın ve model güzeli.

Hey, eğer doğruysa övünmek sayılmaz.

Şehir doktoru düzenli olarak planlanan faaliyetlere dönmesine izin verdiğiğinde, şehvet kazanına dönmüştü ve West'e saldırarak onu parçaladı.

elbiselerini çıkardı. Daha sonra, çıplak ve doygun bir şekilde yatarlarken, Beck ve Harlow gibi küçük, hızlı bir törenle bahsettiler, ama sonunda, tüm kasabayı davet etmek istediklerine karar verdiler, böylece herkes resmi ve yasal olarak sınır dışı olduklarını bilecekti.

Onu bu kadar çok sevmesine şaşmalı mıydı? Bayan

Amerika elbette çiçekçi kız olacaktı.

Jessie Kay, Brook Lynn'in düğün gününe kadar mutluluk bulutlarının üzerinde süzülüyordu. Sadece tek bir fırtına bulutu olan parlak, mutlu bir gün. Ailesi en küçük kızlarının koridorda yürüyüşünü görmek için orada olamayacaktı.

Her fırtınadan sonra bir gökkuşağı vardır, derdi annem. Asla arkana bakma, sadece ilerlemeye devam et ve onu göreceksin.

Yapacağım, anne. andan itibaren, sadece ileriye doğru yürüyeceğim.

"Seni seviyorum. Hem de çok." Jessie Kay Brook Lynn'e sarıldı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ve ben de seni seviyorum."

Kız kardeşi solgun saçlarına pembe çiçekler örmüştü. Elbisesi ise... tam bir şaheserdi. Mağazadan aldığı elbiseyi atmış ve Jessie Kay'den kendisine bir tane yapmasını istemişti. Jessie Kay'de olan. Grek tasarımı, askılı ve belden bağlamalı, ipek üzerine antika Brüksel gülüyle kaplanmış- nokta dantel, farklı uzunluklarda düşen pileler, her biri elle dikilmiş incilerle kaplı.

"Sen bir hayalsin. Bir meleksin."

"Gerçekten mi?" Brook Lynn endişeyle sordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Gerçekten. Ve önemli olan tek şey benim fikrim." Kız kardeşi gülünce o da gülümsedi. "Eğer Jase elbiseyi senden çıkarırken yırtarsa kalbini paslı bir kaşıkla çıkar."

Brook Lynn'in kahkahası, tam da önlerindeki çift kapının ardında müzik başladığında bir homurtuya dönüştü.

Zamanı gelmişti.

", canım kardeşim." Jessie Kay omuzlarını dikleştirdi, kız kardeşiyle kollarını birleştirdi. "Hadi seni dürüst bir kadın yapalım."

Birlikte Strawberry Valley Community Kilisesi'nin mabedine açılan kapıdan geçtiler. Jessie Kay ayaklarının dibinde beyaz bir halıyla küçük kız kardeşini koridorda yürütürken Jase müstakbel gelinine baktı ve gözlerinden yaşlar süzülmedi.

Jessie Kay bakışlarını Jase'in yanında duran West'e kaydırды -kendine engel olamıyordu-. Onun sağdııcı.

Adamım benim. Smokin içinde ağız sulandıracak kadar muhteşemdi ve oh, kahretsin. Tamamen Jessie Kay'e odaklanmıştı, gözlerindeki sıcaklık kavurucuydu. Çok güzel, çok güçlü ve kendini tamamen ona adamıştı. Hâlâ her günün her saniyesini planlamayı seviyordu ama Jessie Kay'in kâğıdı buruşturup kendisiyle *şimdi* sevişmesini istemesine hiç aldırmıyordu.

Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve onun da onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Her günü konuşarak ve gülerек geçiriyorlar, her geceyi birbirlerinin kollarında koza gibi sarılarak geçiriyorlardı. Mutluydu, çok muhteşem bir şekilde mutluydu ve asla bununla savaşmaya çalışmadı - ki bu da onu en mutlu eden şeylerden biriydi.

Çok değiştiğinden ya da öyle bir şey olduğundan değil. O hala sahiplenici ve koruyucu. Hâlâ diğerleriyle arasına mesafe koyuyordu. Aslında, birkaç Bir gece önce onunla bir iş yemeğine katılmıştı. Sunucu olarak değil de nişanlısı olarak, çok teşekkür ederim. Restoran West'in birlikte çalışmayı kabul ettiği bir şirket için kiralananmıştı - falan filan - ve West gülümseyerek yemeğe katılan bazı kadınları büyülerken Jessie Kay tek bir kıskançlık belirtisi bile hissetmemişti. Onunla farklıydı.

Diğer herkes onun kibar bir versiyonuna sahipti. O gerçek anlamayı aldı. Kötücül baştan çıkarıcı ve acımasız mağara adamı.

"Bu kadını kim veriyor?" Papaz Washington, sesi mabette yankılanarak sordu.

Jessie Kay, "Onu ele vermeyeceğim," dedi. Kalabalıktan birkaç kişinin nefesi kesildi. "Ne? Onu paylaşıyorum." Bir zamanlar kız kardeşini Jase'e ve ikisinin kurduğu aileye kaptırmaktan korkmuştu. Ne kadar aptalca. O şimdi ve her zaman onların ailesinin bir *parçasıydı*.

Jase ona göz kırptı ve bir kolunu Brook Lynn'in beline doladı.

Jessie Kay, kız kardeşi ile belirgin bir şekilde hamile olan bir kadının arasında yerini aldı.

Harlow, bir rüya ülkesine dönüştürülmüş olan kilisenin görüntüsüyle perçinlendi. Pembe ve beyaz güllerden oluşan bir deniz tavandan dökülüyor, her sırayı süslüyor ve gelinle damadın altında durduğu kemerden damlıyordu. Tepelerine yıldızlar gibi parıldayan ışıklar dizilmişti ve kordonlar boyunca daha fazla çiçek örülmüştü.

Kasabadaki neredeyse herkes, toplumun iki temel unsurunun kutsanmış birlikteliğine tanıklık etmeye gelmişti.

Jessie Kay'in düğünü gelecek ay olacaktı. Neden bekleyelim ki? Daha uzun süre mi? Korku hayallerinin üzerinde yeterince tepinmişti ve şimdi her anı dolu dolu yaşayacaktı.

Jase ve Brook Lynn birbirlerini sonsuza dek seveceklerine söz verirken gözleri doldu. Jase gelinini öptüğünde tüm cemaat çılgına döndü, alkışladı ve havaya rastgele şeyler fırlattı. Sinekliğe benzeyen bir şey. Bir plaj topu - o da nereden çıkmıştı? Hatta bir rulo tuvalet kağıdı.

Jase ve Brook Lynn el ele, artık karı koca olarak koridordan birlikte süzülürken göz kamaştırdılar.

West, Jessie Kay'e kolunu uzattı ve gelinle damadın peşinden gittiler.

"Yazıklar olsun size, Bayan Dillon. Baş nedimenin gelini gölgede bırakmaması gerekir ama siz bunu yaptınız."

Başını onun omzuna yasladı. "Beni sevdiğin için böyle düşünüyorsun."

"Biliyorum çünkü gözlerim var." Bu

adamı nasıl sevmeydi?

Mabetten çıkıp koridorları geçtiler ve sonunda resepsiyon için büyük bir çadırın ve masaların kurulduğu dışarı çıktılar. Sonunda baharın sıcaklığı gelmiş, tüm kasabada yetişen yabani çilek tarlalarını canlandırmış ve her nefes alış veriş tatlandırmıştı. A

Canlı müzik grubu köşede çalmaya başlamıştı bile, aşıklar için yazılmış yumuşak bir türkü havada süzülüyordu.

West onu dans pistine çekti. "Seni kollarıma almadan bir dakika daha geçiremezdim."

"Güzel, çünkü senin içinde olmadan bir saniye daha nefes alamazdım."

Kulağına doğru kıkırdadı, nefesi ılık ve naneliydi. "Benimle flört etmeye mi çalışıyorsun?"

"Deniyor musun?" Ona acıyan bir bakış attı ve yanağını okşadı. "Sanırım az önce başardım, şeker ayıcığım."

"Endişelenmiyorum. Kendimi affettirmek için bir ömrüm var."

* * *

"YAPABİLİRSİN, kardeşim!" Brook Lynn tribünlerden bağırdı. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

Jessie Kay yerini aldı, ilk salon futbolu maçının ikinci yarısına başlamaya hazır. En iyilerle antrenman yapmıştı ve sonunda

yeni yeteneklerini sergiliyordu. O bir forvetti, gol makinesi, bebeğim!
Paralı şutlar! Bugün hiç atamadı. Yuh! Hiss!

West sırf onun için yeni bir karma takım kurmuştu. Bir düğün hediyesi olduğunu söylemişti, çünkü gerçekten de onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Adam tarlanın öbür ucundan ona göz kırptı. O da göz kırptı, kalbi o kadar doluydu ki patlayacağını düşündü. Ona dünyayı vermişti. Kendine ait bir aile. Kısmen onun reklamları çoktan büyük bir başarıya ulaşmış bir iş. Ve hiç bilmediği bir mutluluk.

"Öldürün onları!" Harlow seslendi ve Jessie Kay ona başparmağıyla onay verdi. "Öldürün onları!"

Harlow'un bebeği olmuştu. Bebekler, aslında. İkizler! Şüphelendiğim gibi, gelmiş geçmiş en güzel insanlar. İki küçük kız. Kresley Cast ve Roxanne Monroe, Harlow'un en sevdiği dört romantik yazardan sonra.

Bebeklerden bahsetmişken, Brook Lynn ilk çocuğuna hamileydi.

Bir zil sesi duyuldu ve oyuncular harekete geçti ve... West'in topa sahip olması uzun sürmedi! Ve, oh, *kahretsin* - yani, yaşasın - ona doğru geliyordu. Ona doğru vurdu.

Yanındaki korumadan sıyrıldı ve ayağını kaydırarak topun yuvarlanmasını durdurdu, ardından döndü ve topu da yanına alarak hızla gelen başka bir oyuncunun kesik ayağından kaçındı.

Ne biliyorsun ki? Ben harika biriyim.

West ona yaklaşan herkesi duvara çarparken, o hırıltısız bir şekilde sahada ilerledi. Kaleci bir o yana bir bu yana kayarak onu bekliyordu. Ciddi bir sinir krizi onu ele geçirdiğinde kalp atışları hızlandı. Skor 0'a 0'dı ve ilk maçını berabere bitirme düşüncesi berbat bir şeydi. Diğer takımı yok etmeyi tercih ederdi ama tek farklı bir galibiyete de razıydı.

Tüm gücüyle topa vurdu, nefesini tuttu topun sahaya geri dönüp kaleci tarafından engellenmesini izledi. Kaleci ona sıırttı.

Ona parmağını gösterdi.

West onun okşadı. ", kedicik. Böyle devam et." "Harika mı? Iskaladım."

"Ben bile ıskaladım. Bir kez." Ona gülümsedi ve kalecileri Jase'e doğru sürülmekte olan topa doğru onu itti. "Hazır ol. Ben topu kazanacağım ve sen tekrar deneyeceksin." Gitti.

Gerçekten de topu onun için çaldı ve bunu de muhteşemdi. Ona pas verdi ve o da bir kez daha gol atmaya çalıştı ama başaramadı.

Lanet olsun! Hayal kırıklığı öfkesini dürttü ama tepki vermeyi reddetti. Oynamaya devam etti, hatta gerektiğinde kendini iri, kaslı vücutların içine attı.

Sonunda, sadece iki dakika kalmıştı. Sona yaklaşmışlardı, skor hâlâ 'dı. Top West'teydi. Bir yanı ona bağırarak istiyordu.

Atışı kendisi yapacaktı, ama o devam etti ve vücudunu kontrol ederek, eğer planı buysa, ona doğru pas verme fırsatı bulamadan atışı ondan . Zaman kazandırdı. Belki de. Muhtemelen. Tamam, pek sayılmaz. Her neyse.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kaleci bir o yana bir bu yana kayarak bekledi. Jessie Kay ona doğru yönelirken derin bir nefes aldı. West böyle bir durumda ne yapardı?

Kıç tekmele.

Sola çalım attı, döndü ve sağ bacağıyla tekme atarak topu uçurdu.

İşte bu, gerçeğin ortaya çıktığı andı -

Sayı!

Top ağlarla çarpıştı. Kaleci dizlerinin üzerine çöktü ve son düdükle birlikte umutsuzluğa kapıldı.

İçine bir neşe doldu ve bir saniye sonra kendini etrafında döndürülürken buldu.

", " dedi West. "Maçı kazandınız."

sarıldı, bacaklarını etrafına doladı, gülümsedi ve güldü, deli gibi aşıktı.

"Şampiyonaya kadar gideceğiz," dedi.

"Dur , şeker ayıcık. Bir oyun oynadım ve kazandım. Artık iyiyim. Bırakıyorum."

Onu ayağa kaldırdı. "İşin bitti mi? Onca iş yaptın ve bitti mi? Öylece bitti mi?"

"Evet. Zirveye çıkıyorum." Gökyüzünü yumrukladı. "Çünkü ben !

Artık egzersiz yapmayı bırakıp şeker alımına ve bebeklerimizi yapmaya odaklanmak istiyorum."

"Kurşunu gömmek için iyi bir yol," dedi ve bir kahkaha attı. "Sen türünün tek örneğisin Jessie Kay. Türünün tek örneği. Ve ben de seninle aynı şeyleri yapmaktan onur duyuyum.

bebekler seninle. Soyunma odasında mı başlayalım yoksa eve gidene kadar

bekleyelim mi?" Şimdilik hâlâ onun evinde yaşıyorlardı ama onun evi, yani onların evi

-Çiftlik evi bittiğinde oraya taşınacaklardı. Aslında, o izin vermişti

Planları gözden geçirdi ve istediği kadar değişiklik yaptı.

"Eve," dedi, "ama sadece adımı haykırdığını duymak istediğim için." "Sana yine tam adınla hitap etmem için ısrar edeceksin, değil mi?

Jessica Kay West."

"*Harika* bir isim."

Ona sıırttı. "Beni ne kadar mutlu ettiğini söylemiş miydin?"

". Başına en iyi şey olduğumu da söyledin."

". İşte bu yüzden seni seviyorum ve senden hoşlanıyorum. Ve kedicik, seni istiyorum ve sana ihtiyacım var. Ayrıca, bana vurduğun için seni cezalandırmak zorundayım.

aşağı."

"Dört gözle bekliyorum."

* * * * *

New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter, herkesin korktuğı acımasız prens William'ın yer aldığı, çok satan Yeraltı Dünyası Lordları serisinin en yeni karanlık ve seksi kitabıyla geri dönüyor.

Sonunda yeraltı dünyasının kralı olmak isteyen William, karşı konulmaz bir güzelliğe direnmek zorundadır; yoksa bir lanet onun sonunu getirecektir...

Bir göz atmak için okumaya devam edin

En Karanlık Kral

BİRİNCİ BÖLÜM

"Benden bir parça mı istiyorsun? Çünkü kız arkadaşın kesinlikle istiyor." Şarap kadehinden şekerli su yudumlarken, Pazar günü "Sunny" Lane, genç ve yaşlı kod kırıcılar, hackerlar ve hobicilerle dolu karanlık bir otel barından gizlice geçerek uzun zamandır arkadaşı olan...er, Tanıdığı Sable onun yanındaydı. Altı ayaklı siyah güzellik Sunny'yle aynı diyar ve antik köy. Diğerlerinin çoğu, o sabah erkenden New York'a ağ kurmak ve parti yapmak için uçan insanlardı. Yarın herkes dünyanın önde gelen kriptanalistleri tarafından düzenlenen atölye çalışmalarına katılacaktı.

Sunny ve Sable, kendi türlerini avlayan ölümsüzler için bal tuzakları kuruyorlardı.

Bir garson elinde beyaz bir şişeyle yaklaştı. "İçkinizi yeniden doldurabilir miyim, hanımefendi?"

Hanımefendi mi? İnsanoğlunun bildiği en kötü hakaret. "Hayır, teşekkürler." *Asterhole*. Onun gibi her yaratık, küfür etmelerini engelleyen ve küfürleri çiçeklere dönüştüren doğuştan gelen bir büyüyle doğardı. 'Daisy' D.A.M.N. 'Hellebore' H.E.L.L. 'Sage' S.H.I.T. 'Bluebell' B.A.S.T.A.R.D. ve B.I.T.C.H. 'Aster' A.S.S. ve 'freesia' F.U.C.K. "Kendi kendini süper kahraman ilan etmiş ve gururlu bir kanunsuz olarak, ayık kalmayı ve pisliklerin farkında olmayı tercih ediyorum."

Garson aceleyle gitmeden önce ona emin olmayan bir gülümseme sundu.

Sable elindeki şekerli su bardağını Sunny'ninkiyle tokuşturdu. "Bu ikiliğin bu gece bize iyi hizmet etmesini umuyoruz."

Oh, evet. İkilik. Doğalarının yarısı ölümsüz ve insan kötülerini avlamalarını ve öldürmelerini gerektiriyordu. Onun bu tarafı -Korku Gösterisi Sunny- bir suikastçi olarak çalıştı. Bir kızın bir amaca ihtiyacı vardı, değil mi? Diğer yarısı ise sevgi, neşe ve barış yaymasını istiyordu -Güller ve Gökkuşakları Sunny- ve bir şifre çözücü olarak çalışıyordu. Bu iki taraf sonsuza dek acımasız bir çekişme içinde kilitli kaldı.

Sunny, "Burada olacağımı tüm dünyaya duyurmak için internete ilan verdim," dedi. Bal tuzaklarının birinci aşaması.

Son derece nadir bulunan "efsanevi" yaratıklar olarak, kaçak avcılar onları spor için avlarken, koleksiyoncular da zevk için avlıyordu. Sunny'nin bir yerde birkaç haftadan fazla kalmamasının nedeni de buydu. Bu yüzden hiç kimseye güvenmezdi. Sable'a bile. En azından tam olarak değil. İşte bu yüzden sürekli omzunun üzerinden bakar ve nadiren uyurdu. Eğer o POS'lardan biri saldırırsa.

Çılgılık atarak ölecekler.

"Kalan kaçak avcılar ve toplayıcıları yok ettikten sonra, her gün her saniye pusu kurmaktan endişe etmemize gerek kalmayacak," dedi Sable, ses tonunda heyecan çatırdıyordu. "Ve gözümüzü yeraltı kraliyet ailesine çevirebiliriz."

"Dokuz kralın hepsi ve karanlığın son prensi." Karanlığın iki prensi Özellikle karanlık onun listesinin başında geliyordu. Yok Edici Lucifer ve Sonsuz Randy William. İsimleri bile onu yakıcı bir öfkeyle dolduruyordu.

Korkunç

Lucifer'in onun halkına yaptığı şeyler... "William için!" diye bağırırken yaptığı şeyler.

İkisi şimdi savaş halinde olabilirdi ama o zamanlar birbirlerinden ayrılamazlardı.

Odaklan. Bir amaç için buradasın, hatırladın mı? Doğru ya. O ve Sable kalabalığın içinde devam ederken, yüzler denizini taradı. Bazı katılımcılar gruptan gruba dolaştı. Bazıları ise konuşuyor, gülüyor ve yolları tıkıyorlardı. Diğerleri masalarında oturmuş, içkilerini yudumluyordu. Birçoğu rahat ve . Ah, dünyanın kötülüğüne karışmamış, aldırış etmemiş ve dokunulmamış olmak, çevredeki tehlikeden herkes kadar habersiz olmak. Sunny kendini güvende hissettiği bir zamanı hatırlayamıyordu.

Birisi bir fincan düşürdü, cam kırıldı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Hem Sunny hem de Sable sarsıldı. *Derin nefes al, ver. Güzel, bu .*

Auraları okuyabildiği için ölümsüzleri insanlardan ayırt edebiliyordu. Hayat kurtaran bir beceri. Kaçak avcılar ve toplayıcılar yüzde doksan dokuz oranında ölümsüzdü. İnsanlar Sunny gibi yaratıklara meydan okuyacak güç, dayanıklılık ve beceriden yoksundu. Ama artık yeter!

Sunny kararlıydı. Artık kaçmak yoktu. Sonunda, ne mutlu ki, hayatını hayal ettiği gibi yaşayacaktı. Bir ev satın alacak ve bir bahçe ekecekti. Bir köpek ve bir kedi evlat edinecekti. Barınaktaki en yaşlı, en huysuz, en çirkin iti ve domu. Yıllar sonra ilk kez biriyle ; tek yapması gereken doğru adamı bulmaktı. Güvenini kazanmak için çaba gösterecek birini. Bir gün aşık olacaktı. Bir daha asla acı çekmek zorunda kalmayacaktı.

tek başına Çiftleşme Mevsimi boyunca. Pençeleme, kemirme ve kontrol edilemeyen cinsel uyarılma zamanı.

"Umarım önümüzdeki iki hafta içinde, bir sonraki Çiftleşme Sezonu başlamadan önce ölüm listemizdeki her ismi geçeriz." Cinsel arzunun beyinlerindeki her sinapsı ele geçirdiği ve şehvetin bedenlerini kontrol ettiği bir zaman. Tüm vücudunu saran bir ürperti onu ayağa kaldırdı. "Kendimi kilitli bir odaya zincirlemekten yoruldum, böylece şüphelenmeyen ya da isteksiz erkeklerin üzerine atlamayacağım, kaçak avcılar ya da koleksiyoncular."

Hayalindeki erkeği bulduğunda... Sunny gülümsedi.

"Sen de ben de, kızım," dedi Sable. "Bir gün zincirlerimi bir popo tıkacı yapacağım ve Lucifer'e hediye edeceğim. Tabii hâlâ yaşıyorsa."

Sunny'nin gülümsemesi genişledi. "Zihninin çalışma şeklini seviyorum."

Barın derinliklerine doğru ilerlediler. Birbirine karışan parfümler sigara dumanına . Yanıp sönen ışıklar tanıdık olmayan yüzlerden oluşan bir denizi aydınlatıyordu.

İnsan. İnsan. İnsan. İnsan. Vampir. Cadı. İnsan. İnsan. İnsan. Kurt adam. Kimse onlara gereğinden fazla ilgi göstermiyor gibi görünse de Sunny gözlerini vampir, cadı ve kurt adamdan ayırmıyordu.

Odanın ucunda gürleyen erkek kahkahaları çınladı. Omurgasından aşağı sıcak bir ürperti yayıldı ve kaşlarını çattı. Bu kadar sıradan bir şey için ne kadar garip bir tepkiydi. Birbirine karışan seslerin sayısı düşünüldüğünde, neden bu ses dikkatini çekmişti? Evet, seksi ve ateşliydi ama daha ateşlilerini de duymuştu. Kesinlikle!

Sunny barda kahkaha atacak birini aradı, işte! Onu. Sırtını ona dönmüştü. Kalın siyah saçları, geniş omuzları ve kendine özgü bir aurası vardı. Okuyamadığı bir aura.

"Daisy," diye mırıldandı. Adamın sol tarafındaki kadın daha yakına eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı, adam yana kayarak Sunny'ye profilini gösterdi ve kadın onu bir anda tanıyarak hırıltılı bir nefes çekti.

Bir kadın onunki gibi bir yüzü asla unutmaz. Bir parça kataloğundan yapılmış gibi görünüyordu. *O yüzü, o saçları ve o gözleri alacağım. Oh, ve o kasları unutma.* Onunla ilgili her şey seks için yaratılmış gibiydi. Kusursuz altın rengi teni, simsiyah saçları ve tüm zamanların en uzun, en sivri kirpiklerinin çerçevelediği canlı gözleri. İrisleri daha önce hiç görmediği bir renkteydi. görmeden önce. Bir safir-elmas melezi gibi. Geniş elmacık kemikleri, koyu kirli sakalla gölgelenmiş güçlü bir çeneye doğru sivriliyordu. Mükemmel burun, mükemmel dudaklar, *her şey mükemmel.*

Merhaba, William the Ever Randy, Lucifer'in kardeşi. Bluebell.

"Ne oldu? Ne oldu?" Sable sordu, kolsuz ceketinin altında saklı hançere uzanmaya başlamıştı bile.

Öfke kıvılcımlandı, hızla alev aldı. Damarlarında bir cehennem alevlendi. "Bak," diye homurdanarak William'ı işaret etti. William onun ailesine karşı olan kan davasını duymuş ve onu durdurmaya mı gelmişti? Belki öyleydi, belki de değildi. Ama başka neden burada olsun ki?

Neden ona gizlice yaklaşıyorsun? Çok fazla soru, çok az cevap.

"Şeytandan söz edersen," dedi Sable, "ortaya çıkar."

Sunny araştırmasını yapmıştı ve onun kötü şöhretli bir paralı asker ve evliliğin kutsallığını küçümseyen efsanevi bir kadın avcısı olduğunu biliyordu. Birkaç

Yıllar önce, bir tanrı kralın öldürülmesine yardım etmişti. Daha yakın bir zamanda, bir gece kulübünde sarhoş olmuş ve "Kendimi bir zevkperest görüyorum. Sadece yemek yerim. organik kedi."

"Söylentiler doğruysa," dedi, "her gece yeni bir kadınla yatıyor, ateşli bir öfkesi var, bazen gülmek için arkadaşlarını yaralıyor ve düşmanlarını olabildiğince acı çektirerek öldürmekten hoşlanıyor." Hayran olunacak çok şey var... küçümsenecek çok şey.

"Pekala. Bence vurulacaklar listemizi yeniden düzenlemeli ve fırsatımız varken önce kraliyet ailesini ortadan kaldırmalıyız."

"Anlaştık. Öyle ya da böyle, bugün ölecek."

Evet! Evet! İntikam benim olacak! "Aurasını okuyamıyorum. Sen okuyabiliyor musun?" "Ben...okuyamıyorum," dedi Sable ve kaşlarını çatı.

Daisy! Onun hakkında ne kadar çok şey bilirlerse o kadar iyi.

Araştırmalarına rağmen William'ın gerçek kökenini ya da türünü öğrenememişti, bu yüzden hangi güçlere karşı korunacağını ya da neye karşı korunacağını bilmiyordu. istismar edilecek zayıflıklar.

Önemli değil. .

"Yine de çok güzel, değil mi?" Sable sordu.

"Öyle." *Hayal edilemeyecek kadar güzel.* Ama bu itiraf canını sıkırmıştı.

Sunny karnındaki çarpıntıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Masum kadınları yatağına çekmeye hazır bir karabasan gibi görünüyor." O bir karabasan mıydı?

İnkübüs mü?

Kibir ve duygusallık ona ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Bileklerinde bir çift deri kelepçe vardı. Parmaklarında birden fazla çivili yüzük vardı. Sadece yüzük değil.

-Silahlar. Ama ne olmuş yani? Onun da bir silah yüzüğü vardı: Pirinçten ateşleme mermileri olan küçük bir silah.

Ayağa kalktı ve sağındaki kadınlarla yer değiştirerek onu etli bir sandviğin içindeki et haline getirdi.

Kalbi küt küt atarken bakışlarını adamın vücudunda gezdirdi. Mmm, mmm, mmm. Bir an için, sadece bir an için, şehvet öfkeye üstün geldi. Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir ham, sert seksapeli örneği görmüş müydü? Böylesine lezzetli, büyük bir kas kütlesi? Siyah bir gömlek şişkin pazularına yapışmıştı. Gömleğin ortasında "Pantolonumdaki Şifreye Bakın" yazıyordu. Siyah deri pantolon ve savaş botları giymişti.

Başını geriye atıp ikinci kez güldüğünde öfkesi geri döndü. "O ve kardeşinin masum insanlara yaptığı korkunç şeylerden sonra, sefaleti hak ediyor."

"Anlaştık."

Masasında üç kadın oturuyordu; biri bir yanda, ikisi diğer yanda. Üçü de onun her sözünü bekliyordu. Sunny kadınlardan ikisini tanıdı. Ekran isimleri 'Jaybird' ve 'Cash'ti. Onlar da kendisi gibi kriptanalistti ve yarın bir atölye çalışması sunacaklardı.

Jaybird, Cash'in bakışlarını oraya çekmek için dudaklarına dokunmaya devam etti. Cash öne doğru eğilerek zengin göğüs dekoltesini sergiledi.

"Duuude. Flört sanatını çok iyi biliyorlar ve ben de imzalarını almak istiyorum," dedi. Hem Korku Gösterisi Sunny hem de Güller ve Gökkuşakları Sunny flört etmekte berbat. "Sanırım ilk hedefimizi bulduğumuzu söylemek yanlış olmaz."

Bardağını yakındaki bir masaya koydu ve Sable'ı onu daha iyi inceleyebilmeleri için bir saksı bitkisinin yanındaki gölgeli bir noktaya götürdü.

Karaca otu kadar seksi hareketlerle bir bardak viskiyi kaldırdı. "-Evet, dostum," diyordu ona en yakın olan adam bir grup arkadaşına Arkadaşlar. "Sage." Durakla. "Sage!" Kaşlarını çatı. "Neden bilge diyemiyorum?"

Etrafındaki insanlar sanki alay ediyormuş gibi kahkahalarla güldüler. Hatta biri göğsüne dirsek attı.

Sunny'nin büyü, onun *kimsenin* küfür etmesini engelliyordu, etkilenenler bunun nedenini hiç anlamıyordu. Diğer taraftan, büyü insanların yalan konuşmasını da engelliyordu. *İyiyle birlikte kötüyü de almak gerek.*

"Bunu nasıl oynamalıyız?" Titreyerek ağzına bir çiçek yaprağı tıktı ve-oh karaca otu! Yaprakları ve taç yaprakları yiyordu, saksıdaki bitki neredeyse çıplaktı. Oops. Kötü Sunny! Atıştırma zamanı değildi. Düşürdü kalan yeşilliklere baktı ve parmaklarındaki kirin tozunu aldı. *Her neyse.*

"Kim olduğumuzu bileceğini sanmıyorum, aksi takdirde Hades'in kendisi gelirdi. Son duyduğumda, bizim gibi bir yaratığı kendisine yardım etmesi için işe almayı umuyordu.

Lucifer ile olan savaşını kazanmak için. Ölmemizi istemiyor. Sihrimizi kullanmak istiyor."

"Onun da bizim ne olduğumuzu bileceğini sanmıyorum. Yeraltı dünyasının kraliyet aileleri hakkında sorguladığım herkesi öldürdüm. Bu şekilde benim ve soruşturmalarım hakkındaki söylentiler asla yayılmadı."

"Birimiz temas kurmalı," diye önerdi Sable.

"Kesinlikle." Evet ama bekleyip William'ın onlara yaklaşmasını mı ummalıydılar? Ya ? Onu gülümseyerek yanlarına çekmeye çalışmalılar mıydı? Bunu kabul etmeyebilirdi. Yanındaki kadınlar süslü elbiseler giymişlerdi; Sunny ve Sable her zamanki gibi süssüz bir tişört ve kot pantolon giymişlerdi, mükemmel uyum sağlayan, unutulabilir bir kıyafet.

İçlerinden biri mesafeyi kapatıp ilk hamleyi yapmalı mı? Evet. İşte bu.

Teması garantiledi.

Bu fikir karşısında kalbi hızla çarptı.

"çekmeye ne dersiniz?" Sable sordu. "Eğer kısa olanı sen alırsan, ona yaklaşmak zorundasın. Eğer ben kısa olanı alırsam... sen ona yaklaşmak zorundasın."

Sunny homurdandı. "Pipete gerek yok. Ben yaparım." Oraya gidecek ve kendini tanıtacaktı. Onun bu karşılması, Sunny'nin ve büyüğü onun yalan söylemesini engelleyecekti. Onu sefahat dolu bir gece için otel odasına davet edebilirdi... ve saldıracabilirdi. "Bal tuzağı odamızda bekleyebilirsin. Onu içeri aldıktan sonra sorguya çekip öldüreceğiz." Beklenti damarlarında dolaşıyordu.

"Mükemmel! Sadece küçük bir düzeltmeye ihtiyacın var." Sable uzanıp Sunny'nin örgüsünü çözdü. Uzun dalgalar sırtından aşağı yuvarlanıyordu. Bir düzeltme için neler vermezdi. Ama kafasını kazıtsa bile, masmavi kalın kütle birkaç saat içinde yeniden uzayacaktı. "Pekâlâ, sende bu var.

Sen karşı konulmazsın ve tüm bu

saçmalıklar." Bir homurtu daha. "İşte

hiçbir şey."

Sable bir yöne doğru koşarak lobiye yöneldi ve Sunny çenesini kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve omurgasını dikleştirdi. Gölgelelerin arasından çıkarken ter avuçlarını ıslattı. Tüm türleri gibi o da sessizce yürüyor, ayak sesleri duyulmuyordu.

"-Bilgisayar gibi," diyordu az ilerideki masada oturan bir adam. Tanıdık bir sesi vardı. "Ben ciddiğim. Sadece bir bakışla bir kodu kırabilir. Herhangi bir kodu. Buna tanık olmak şok edici. O-adamım, o tam orada!" Konuşmacı

onu işaret etti ve el . "Sunny! Sunny Lane. Merhaba. Ben Harry. Ben Harry. Harry Shorts. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

William'inki de dahil olmak üzere birçok bakış ona doğru kaydı. William'ın bakışları kızın solar pleksusuna bir levye gibi indi. Nefesi kesildi, kalbi kaburgalarına çarpmaya başladı. Bacakları titredi ve kekeleyerek adım attı, sonra masasına giden yolu yarılamışken dondu kaldı.

Sage! Bir hedefi seksi bulmak başka bir şeydi. Bir hedef tarafından tahrik edilmek tamamen başka bir şeydi ve tamamen kabul edilemezdi. Bir çeşit şehvet tozu yayıyor olmalı.

Saniyeler geçti, ama başını çevirmedi, sanki... cesaret ediyormuş gibi umut... büyülenmiş? Hatta onu tepeden tırnağa daha iyi incelemek için vücudunu onunkine doğru eğdi. Solar pleksusa bir darbe daha. Bu sefer kanı ısındı, her hücresi bir kor oldu.

Sonra Sunny'yi gözden çıkararak dikkatini arkadaşlarına verdi.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kalbi sakinleşip kanı soğuduğunda, beynindeki sinapslar yeniden ateşlenmeye başladı ve adamın yüz ifadesinde hiçbir tanıma titreşimi, şaşkınlık ya da memnuniyet olmadığını fark etti. Belki de en başından beri şüphelendiği gibi, onun kim olduğunu ya da ne planladığını bilmiyordu. Ya da belki de zoru oynuyordu, sadece Onu daha yakına çek.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kararlılıkla bir kez daha ileriye doğru süzüldü ve seçeneklerini değerlendirdi. Doğasının şefkatli, sakın tarafını mı yoksa bir harpi kadar kana susamış, bir vampir kadar güçlü ve bir cadı kadar büyülu bir katili mi öne çıkaracaktı?

Sonunda hedefine ulaştı ve vay canına. O da büyü kullanıyordu. Gözleri genişledi. *Çok fazla* büyü kullanıyordu. Kadim, karanlık ve güçlü. Etrafındaki hava onunla titreşiyor, tenini karıncalandırıyordu.

Kadınlar onu görmezden geldiler, William'a o kadar dalmışlardı ki fark etmediler ya da umursamadılar.

William ise kendini onlara o kadar kaptırmamıştı. Hafifçe kaskatı kesildiGülümsemeye karşı koydu. Onun hakkındaki farkındalığı en ufak bir şekilde azalmamıştı, sadece bunu gizlemek için mümkün olan her şeyi yapıyordu.

Çok kötü, çok üzücü. Derin nefes al, ver. Hata! Kokusu... Gözlerini kapadı ve tadını çıkardı, ağzı sulandı. Adam, kokain katılmış melek pastası gibi kokuyordu.

Sakin. Sakin. Kaba bir kurt değiştirici gibi davranmaya gerek yok.

Jaybird ve Cash'e "-en iyi düşüncem çıplak," diyordu. "Sen mi?"

Şöyle yapalım. "Selam. Merhaba. Hey," dedi Sunny, parmak eklemlerini masaya . Ugh! *Bunu şimdiden mahvediyorum.*

Durgun ama kendinden emin William başını ona doğru eğdi. Sanki gişe rekorları kıran bir filmin prömiyerini yapıyormuş gibi bunu gerçek bir olay haline getirdi. Neden bu kadar zahmete giriyor-ohhh. *İşte bu yüzden.* Yakından bakınca, gözleri sadece mücevher gibi parlamakla kalmıyordu; gerçek bir şov yıldızıydı, tahrikle ışıltıyor, buz gibi bir öfkeyle parlıyor ve çelik gibi bir kararlılıkla parlıyordu.

Elektrik akımları sinir uçlarına çarptı. *Zevki görmezden gel. İlerleyin.* En iyi "gel buraya" gülümsemesini takındı ve el salladı.

Dalga mı? Ciddi misin? Kendine gel, Sun. Onun ve ailesinin sana ve seninkilere ne yaptığını hatırla.

Kadın ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken, adam onu yavaşça gözden geçirdi, en alttan başlayıp *yukarı* doğru ilerledi - onu aşağıdan yukarıya doğru inceledi. Uyluklarının tepe noktasına ulaştığında göğsü sıkıştı. Titreme onu sarstı.

Hayır, hayır. Tepki vermeyeceğim. Beni etkilemeyecek.

Bakışları yukarı doğru ilerlemeye devam etti, hala onu yakıyordu...

Yapıştırılmış gülümsemesine ulaştığında, eğlenceyi yansıttı. Ama, ama... neden?

Boğuk ve alçak bir sesle, "Sana nasıl hizmet edebilirim, tatlım?" diye sordu.

Evcil hayvan mı? Evcil hayvan! Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Hiç hayal etmediğin şekillerde, yakışıklı," diye cevap verdi, ses tonunu yumuşatmaya dikkat ederek. Şöyle bir baktı

Jaybird, sonra Cash. Gitmeleri gerekiyordu. Vahşi ve şiddet yanının gözlerini kamaştırmasına izin vererek, "Kaybolun," diye bağırdı.

"Yıllarca yeryüzünden siliniyorsun," diye homurdandı Jaybird, "sonra her zamankinden daha acımasız geri dönmek? Bu harika!" Bir huff ile ayağa kalktı ve fırladı. Cash ve üçüncü dişi de onu takip etti.

Umarım Willy-boy'u manipüle etmek de o kadar kolaydır. "Merhaba." Ugh. Yine mi bu? "Ben Sunday Lane. Arkadaşlarım için Sunny. Beni tahrik eden şeyler nezaket ve sorumluluktur. Yirmi beş gibi görünüyorum ama daha yaşlıyım. Söz veriyorum!" Neredeyse sekiz bin yaşında.

Bir anlık entrika, orada ve gitti. "Ben William... King. Aşıklar bana Külöt Eritici der. Diğer herkes bana Ever Randy der. Benim tahrik edicilerim yaşıyor ve nefes alıyor. Yirmi beş yaşından da büyüğüm."

Mmm. Sesi daha boğuk çıkmıştı, duyulabilir bir seks gibi. Eğer kadınlar "seks kedisi" ise, bu adam "seks panteriydi." Miyav.

Nefret denizine bir arzu dalgası çarptı. Uyarılmayla mücadele etmek için kendine onun suçlarını hatırlattı. Uzun zaman önce, Lucifer ve onun İblisler köyüne girmiş. İnsanlarına tecavüz ettiler, yağmaladılar ve tamamen katlettiler. Erkekler, kadınlar ve çocuklar. Çığlıkları... Bazen gözlerini kapattığında bile çığlıklarını duyuyordu.

Ailesi vahşice öldürüldü. Birkaç arkadaşı paramparça edildi.

Bildiği tek ev yerle bir edilmişti.

Sadece birkaç saat içinde hayatının tüm kapsamı değişti.

Sunny dahil altı kişi kurtulmuştu. Kimse William'ı gördüğünü hatırlamıyordu, sadece Lucifer hatırlıyordu ama Willy de işin içinde olmalıydı. Öyle olmalı. Yoksa neden Lucifer'in savaş çığlığı "William için" olsun ki?

Belki de planlamayı Ever Randy yapmıştı. Belki de bir maskenin arkasına saklanmıştı. Her iki durumda da Sunny *her şeyini* kaybetti, hayatta kalanları bile, Çünkü ayrılmayı ve kökenlerini gizleme ihtimallerini artırmayı kabul etmişlerdi.

O ve Sable'ın şu anda birlikte olmasının tek nedeni Sunny'nin yardım istemek için uzanmasıydı.

Parmakları yüzünün önünde şakladı ve onu şimdiki zamana geri çekti. Nefes nefese kalmıştı, uzuvları buz gibiydi. William kaşlarını çatarak onu izledi.

Gülümsemesini tekrar yapıştırdı ve . "Hiç Randy, hmm? Size kısaca ER diyen var mı?"

"Sadece ölmek istiyorlarsa," diye cevap verdi, ses tonu kuruydu. Bu kuruluğa rağmen gerginlikten titriyordu. Kızın yakınlığı onu tedirgin mi ediyordu?

"Yani *hem* sevimli *hem de* vahşi. İyi iş, Sunny." Rolünü oynayarak omzunu . "Şarküterideki en iyi bifteği seçtim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani ben senin için bir et parçası mıyım?"

"Evet, domuz pırzolası. Evet." Yanağını okşamak için uzandı, onu tokatlama dürtüsünü görmezden gelmek neredeyse imkansızdı. Neredeyse. "Yanında bir uyarı etiketiyle gelmelisin. Ya da göz küresi prezervatifleri."

"Neden? Gözlerini yuvalarımın içine sokmayı mı planlıyorsun?" "Belki mi?"

"Üzgünüm ama sanırım pas geçeceğim." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gömleği lezzetli bir şekilde esnemiş kaslarının üzerinde gerildi. "Hayır, sen

Biliyor musun? Bugün cesur hissediyorum. Hadi deneyelim. Her şeyi bir kez denemek lazım, değil mi?"

bir kahkaha patladı ama aniden sona erdi. Karanlıklar prensi onu eğlendiremezdi, o kadar. "Üzgünüm, üzgün değilim

yoldaşlar uzakta. Bir şey istediğimde, onun peşinden giderim."

Gerçek! Tek kaşını kaldırdı. "Ve beni istediğine mi karar verdin?"

Ses tonunda... bir miktar kesinlik ve belirsizlik sezdiğini düşündü. Ne tuhaf. "Seni baştan çıkarmayı planlamak için tam beş dakika harcadım. Bu normalden beş dakika daha uzun." Bir başka gerçek.

"Tam beş dakika mı? Bu da benden sadece yirmi dört saat geride olduğun anlamına geliyor."

Şaka mı yoksa gerçek mi? Konferansa onu bulmak için katıldığını mı itiraf etti?

Yanılmışım. kim olduğunu biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu ve onu sonsuza dek durdurmaya gelmişti. Öfke yeniden alevlendi, ama şehvet de alevlendi. İkisi onun her santimini yaktı. Yakında, öfke yatışacaktı...

Bir gülümsemeyi daha zorladı. William şu ana kadar onu masaya davet etmemiş, bardan onunla birlikte ayrılmak istediğini bile belirtmemişti. Şakalaşmalarını bir sonraki seviyeye taşımanın ve ona rol yapması için bir bahane vermenin zamanı gelmişti. "Eğer sen bir sen hamburger ve jalapeno olurdun, çünkü sen A sınıfı sığır eti ve acısın. Ben jambon ve ananas olurdum çünkü tuzlu ve tatlıyım." *Hayır. Bizi Facebook testi gibi pizza malzemeleriyle karşılaştırmamın imkanı yok.*

Tamam, yani, sadece flörtte berbat değildi. Berbattı, nokta. Ama bekle! Sanki onu gerçekten eğlendirmiş gibi içten bir gülümsemeyle gülümsedi ve kadının karnı titredi. Sonra sanki kadın ona yumruk atmış gibi sarsıldı ve gülümsemesi kayboldu. İçkisinden arta kalanları geri fırlattı, hareketleri güçlü, agresif ve baştan çıkarıcıydı, kadının karnının binlerce kez daha fazla titremesine neden oldu.

Bardağı çarparak indirdiğinde, yüz hatlarının üzerine boş bir maske indi. "Gidebilirsiniz." Ses tonunu da değiştirdi. "Sıra sana geldiğinde daha sonra tekrar konuşuruz."

Ne sırası? Sorgulama mı? Belki de her kadından şüpheleniyordu. Ailesini avlayan kişi olmanın kod kırıcılığını. Ve onu terk mi edeyim? Çok zor. Şimdi, onun muhteşem kokusunu içine çekmiş, sesinin baştan çıkarıcılığını deneyimlemiş ve bakışlarındaki ölümcül baştan çıkarıcılığı görmüşken, onun bir an önce ölmesini istiyordu. *Tehlikeli.*

Şüpheliler listesinin başına geçmenin bir yolu olmalıydı. Oh! Oh! Onu ara vermeye ikna edebilirdi. "Sen kaybedersin, bebeğim. Çok azdım." Hayatına son verecek kadar azgın! "Muhtemelen ölüyorum ve beni sadece bir orgazm kurtaracak. Seni birkaç saat taşınman için odama davet etmeyi planlıyordum." Verecek bir sırrı varmış gibi yaklaştı ve fısıldadı, "En iyi çıplak düşündüğünü söylediğini duydum."

Gözbebekleri büyümüş, bebek mavisinin üzerine taşmıştı. Cinsel özlemin bir işareti. Ama talebini geçersiz kılmadı.

Daisy! Oynayacak son bir kozu vardı. Eğer adam onu yine de reddederse, , sonra da onu otel odasına kadar takip edecekti. "Peki, gideceğim. Neyse ki menüdeki tek et parçası sen değilsin. Gecenizin geri kalanının tadını çıkarın Bay King. Keyfini çıkaracağımı biliyorum." Ona bir öpücük verdi ve dönerek en iyi özelliğini ortaya çıkardı: yuvarlak bir aster. Argh! Yuvarlak bir kıç.

Frezya! Aptal sihirli filtre. Lanet olası yuvarlak bir poposu vardı, tamam mı? Nefesini içine çekti. "Ya da birkaç dakika kal," diye mırıldandı.

Rahatlama, serin ve yatıştırıcı bir şekilde çöktü. Umduğu gibi, zekâsının başarısız olduğu yerde poposu başarılı olmuştu.

Sunny onun karşısındaki sandalyeye otururken titreme nöbetleri geçiriyordu. Parmağını bardağının kenarında gezdirirken onun her hareketini izledi. Adamın yoğunluğu, kızın ısınmış teninin tüylerini diken diken ediyordu. *Farkındalığın karıncalanmasını görmezden . İhtiyacın çıtırtısını görmezden gel. Arzunun cızırtısını görmezden gel.*

Başını çevirmeden bir kolunu kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Bir garson koşarak geldi ve ona taze bir bardak viski ikram etti. Bir tanesini saniyeler içinde bitirdi.

"Ne yapalım-" dedi.

Bardağı masaya çarparak onu susturdu. Sonra ayağa kalktı ve yardım elini uzattı. "Gecenin eğlencesini çoktan seçmiştim ve planlarımı asla yeniden düzenlemem. Öte yandan, ben verici biriyim, son derece cömertim ve hayatın pamuk ipliğine bağlı. Bu yüzden bunu senin için yapacağım." Parmaklarını ona doğru salladı. "Gel. Odama gidelim."

"Benim odam," diye ısrar etti, tekrar gülümseyerek.

Sessizlik. Bir vuruş, iki vuruş. Sonra dedi ki, "Pekala. Senin odan. Bu gece hayatta kalmanı sağlayacağım."

Bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? *En Karanlık Kral* kitabınızı sipariş edin,

HQN kitaplarının satıldığı her yerde mevcut! Telif

Hakkı © 2020 Gena Showalter

ISBN-13: 978-0-369-70130-5

Düşmanlardan Aşıklara

İlk olarak 2015 yılında The Harder You Fall adıyla yayımlanmıştır. Bu baskı 2020 yılında yayınlanmıştır.

Telif Hakkı © 2020 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin'in açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Enterprises ULC. 22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto, ON M5H 4E3 Kanada.

Bu kitaptaki tüm karakterler yazarın hayal gücü dışında hiçbir varlığa sahip değildir ve aynı adı veya adları taşıyan herhangi biriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Yazar tarafından bilinen veya bilinmeyen herhangi bir kişiden uzaktan bile esinlenilmemiştir ve tüm olaylar tamamen uydurmadır.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve™ yayıncının ticari markalarıdır. ®ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde kayıtlıdır.

www.Harlequin.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

